A doua parte din seria *Bill Hodges*

STEPHEN KING

CE-AM GĂSIT AL MEU SĂ FIE

NEMIRA

www.virtual-project.eu

STEPHEN KING

CE-AM GĂSIT AL MEU SĂ FIE

Original: *FINDERS KEEPERS* (2016)

Traducerea din limba engleză:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA

2017

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald şi Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său şi-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraş în altul. A îndrăgit matineele anilor ’50, unde se proiectau mai ales filme de groază şi SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influenţă decisivă asupra lui – s-a apucat să aştearnă poveşti la o maşină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery.*

Între 1962 şi 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 şi 1970 a urmat cursurile Universităţii Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultăţii şi a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus,* unde a ţinut şi o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obţinut licenţa în literatură, un certificat de profesor de liceu şi o diplomă pentru elocuţiune şi artă dramatică. În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare şi poetă T. King, şi împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă şi a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viaţă grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie,* dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul şi l-a convins să-l ducă la bun sfârşit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediţiei de buzunar cu suma record de 400.000 de dolari. În 1975 familia sa şi-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem’s Lot.* De acum înainte îşi va consacra viaţa exclusiv creaţiei literare şi, într-o mai mică măsură, producţiei cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate şi King acordă permisiunea studenţilor la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane şi două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări şi a primit

numeroase premii, printre care şi prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

Cu gândul la John D. MacDonald[1]

[1] John D. MacDonald (1916-1986) – scriitor american, cunoscut pentru romanele sale polițiste (n.tr.).

„Peştera în care îți este teamă să intri ascunde comoara pe care o cauți.”

JOSEPH CAMPBELL[2]

„Mi se rupe.”

JIMMY GOLD

[2] Joseph Campbell (1904-1987) – mitolog şi scriitor american, cunoscut pentru lucrările sale de mitologie şi religie comparată (n.tr.).

PARTEA ÎNTÂI

COMOARA ÎNGROPATĂ

1978

— Deşteptarea, geniule!

Rothstein nu voia să se trezească. Avea un vis prea frumos. În rolul principal era prima lui nevastă, cu câteva luni înainte de a-i deveni nevastă. Şaptesprezece ani şi absolut perfectă din cap şi până-n picioare. Cu pielea-i goală lucind în penumbre. El avea nouăsprezece ani şi unsoare sub unghii, dar pe ea nu o deranjase asta. Atunci, cel puțin, nu o deranjase, pentru că mintea lui era plină de planuri, iar ei doar de planurile lui îi păsa. Credea în ele chiar mai mult decât el şi pe bună dreptate. În visul acesta ea râdea şi se întindea să apuce acea parte mai proeminentă a anatomiei lui. Încercă să intre şi mai adânc în ea, dar tocmai atunci o mână străină începu să-i scuture umărul şi visul se sparse la fel ca un balon de săpun.

Nu mai avea nouăsprezece ani şi nici nu mai locuia în apartamentul cu două camere din New Jersey. Peste şase luni urma să împlinească optzeci de ani, trăia la o fermă din New Hampshire şi stipulase clar în testament că dorea să fie înmormântat în curtea ei. În dormitorul lui apăruseră nişte bărbați străini cu cagule: una roşie, una albastră şi una galben-canar. Încercă să-şi spună că acesta era doar un alt vis, că visul încântător de la început se transformase în coşmar – aşa cum se întâmplă câteodată –, dar mâna care îl scuturase până atunci îl îmbrânci, rostogolindu-l jos din pat. Se lovi la cap şi scoase un strigăt de durere.

— Termină! spuse Mască-galbenă. Vrei să leşine?

— Măi, să fie! exclamă Mască-roşie. Lu' moşu' i s-a zbârlit sparanghelu'! Tre' să fi visat ceva porno.

Mască-albastră, cel care îl scuturase, spuse:

— E doar o erecție involuntară. Probabil că-i vine să facă pipi. Nimic altceva nu le-o mai scoală la vârsta asta. Tata-mare…

— Gura! spuse Mască-galbenă. Nu ne interesează tac-tu mare.

Chiar dacă era năuc şi încă pe jumătate adormit,

Rothstein înțelese că dăduse de necaz. Își repeta întruna: *Mi-au spart casa.* Se uită în sus la cei trei bărbați care se materializaseră în casa lui. Îl durea capul ăla bătrân (la tâmpla dreaptă avea să se formeze o vânătaie uriașă din cauza anticoagulantelor pe care le lua), iar inima, cu pereții periculos de subțiri, se izbea de partea stângă a cutiei toracice. Tipii se apropiară de el – trei bărbați cu mănuși și geci groase de toamnă. Ca să nu pomenim de cagulele acelea înspăimântătoare. Da, indivizii ăștia erau trei spărgători și el avusese ghinionul să fie acasă, la nouă kilometri de oraș.

Rothstein încercă să-și adune câte gânduri mai avea. Clipi des ca să alunge somnul și își spuse că tot era ceva de bine în tot rahatul în care se pomenise: dacă nu voiau să le vadă fețele înseamnă că nu intenționau să-l omoare.

Poate.

— Domnilor, spuse el.

Domnul Mască-galbenă începu să râdă și-i făcu un semn de încurajare.

— Ai început bine, geniule.

Rothstein bâtâi din cap, ca și cum ar fi mulțumit unui compliment. Aruncă o privire la ceasul de pe noptieră, văzu că era două și un sfert dimineața și se uită din nou la Domnul Mască-galbenă, care părea a fi șeful.

— Nu am prea mulți bani în casă, dar vă rog să-i luați pe toți. Orice, numai să nu-mi faceți rău.

Afară vântul se înfurie, izbind frunzele uscate de zidul vestic al casei. Rothstein își dădu seama că centrala termică începuse să funcționeze. Când a trecut vara?

— Ba ai mai mulți, din câte știm noi.

Vorbise Domnul Mască-roșie.

— Da' taci odată!

Domnul Mască-galbenă îi întinse mâna lui Rothstein.

— Scoală-te, geniule!

Rothstein apucă mâna întinsă, se ridică tremurând în picioare și se așeză pe marginea patului. Cu toate că era speriat și respira greu, era dureros de conștient (luciditatea fusese blestemul și binecuvântarea întregii sale vieți) de cum arăta: un bătrân într-o veche pijama albastră și complet chel,

cu excepția pufului alb de deasupra urechilor. Atât mai rămăsese din scriitorul care, în primul an al mandatului lui JFK, apăruse pe coperta revistei *Time:* JOHN ROTHSTEIN, GENIUL SIHASTRU AL AMERICII.

Deşteptarea, geniule!

— Trage-ți sufletul.

Domnul Mască-galbenă părea îngrijorat, dar Rothstein nu-l credea sincer.

— După aia o să ne ducem în living, pentru că acolo discută oamenii normali. Nu te grăbi. Încearcă să te liniştești.

Rothstein începu să respire profund şi rar, iar inima lui îşi mai potoli zbaterea speriată. Încercă să se gândească la Peggy, la sânii ei de mărimea unor ceşcuțe de cafea (mici, dar perfecți), la picioarele ei lungi şi netede. Dar visul acesta îşi pierduse tot farmecul, aşa cum şi-l pierduse şi Peggy – ajunsă acum o babă care trăia la Paris. Pe banii lui. Măcar Yolande, a doua lui încercare de a se bucura de o căsnicie fericită, era moartă şi nu-i mai cerea pensie alimentară.

Domnul Mască-roşie ieşi din cameră. Rothstein îl auzi cotrobăindu-i prin birou. Ceva căzu de pe un raft cu bufnet înăbuşit. Sertarele erau deschise şi închise cu putere.

— Ți-e mai bine? se interesă Domnul Mască-galbenă.

Rothstein dădu din cap, iar individul îl îndemnă:

— Atunci, haide!

Escortat de Domnul Albastru în stânga şi Domnul Galben în dreapta, Rothstein intră în livingul micuț. Domnul Roşu nu apăruse încă. Mai avea de scotocit prin birou. Foarte curând va deschide dulapul, va împinge într-o parte cele două sacouri şi trei pulovere şi va da de seif. Era inevitabil.

N-are nimic. Atâta vreme cât nu se ating de caiete. Şi, în fond, la ce le-ar trebui? Pe derbedeii de genul ăsta nu-i interesează decât banii. Probabil că nici nu sunt în stare să citească ceva mai solicitant decât titlurile din Penthouse.

Însă avea îndoieli în privința bărbatului cu cagulă galbenă. După cum vorbea, acesta i se părea o idee mai educat.

În living ardeau toate luminile şi jaluzelele nu erau trase. Vecinii insomniaci s-ar fi putut întreba ce anume se petrece în casa bătrânului scriitor… presupunând că ar fi avut

vecini. Cea mai apropiată casă se afla la trei kilometri distanță, pe şoseaua principală. Nu avea nici prieteni, nu-l vizita nimeni. În rarele ocazii când se întâmpla să-i bată în uşă vreun comis-voiajor, îl trimitea urgent la plimbare. Pentru toată lumea Rothstein era doar „bătrânul ăla cu hachițe". Scriitorul care se lăsase de scris. Pustnicul. Îşi plătea impozitele şi era lăsat în pace.

Albastru şi Galben îl conduseră până la fotoliul din fața televizorului la care obişnuia să se uite extrem de rar. Nu se aşeză imediat şi atunci Domnul Albastru îl îmbrânci.

— Uşor! spuse Galben pe un ton tăios.

Albastru făcu un pas înapoi, mormăind nişte cuvinte de scuză. Clar, Domnul Galben era la comandă. Domnul Galben era şeful haitei.

Acesta se aplecă în fața lui Rothstein, sprijinindu-şi mâinile de genunchi.

— Vrei o înghițitură de ceva să-ți mai vină inima la loc?

— Dacă despre alcool vorbeşti, să ştii că nu mai beau de douăzeci de ani. Aşa mi-a recomandat doctorul.

— Bravo! Te duci la întruniri?

— Dar n-am fost *alcoolic,* se enervă Rothstein.

Cât de aiurea să te enervezi într-o asemenea situație… sau nu? Cine poate spune cum ar trebui să reacționezi atunci când eşti dat jos din pat în toiul nopții de nişte bărbați cu cagule colorate? Se întrebă cum ar putea descrie o astfel de scenă şi nu-şi dădu seama; nu scria despre situații de genul ăsta.

— Oamenii au impresia că orice scriitor alb şi de sex masculin din secolul douăzeci şi unu e musai să fie *alcoolic.*

— Bine, bine, spuse Domnul Galben, ca şi cum ar fi vrut să împace un copil recalcitrant. Poate vrei nişte apă?

— Mulțumesc, n-am nevoie. Tot ce vreau e să vă văd plecați, aşa că am să fiu sincer cu tine.

Se întrebă dacă Domnul Galben avea cunoştință despre una dintre regulile de bază ale comunicării dintre oameni: atunci când îți zice cineva că o să fie sincer cu tine, de obicei înseamnă că o să te mintă mai abitir decât un politician.

— Portofelul este pe comoda din dormitor. Cred că am

acolo puțin peste optzeci de dolari. Pe polița căminului este un ceainic din ceramică…

Şi întinse mâna să le arate. Domnul Albastru întoarse imediat ochii în direcția indicată. Nu însă şi Domnul Galben. Pentru că Domnul Galben continuă să-l studieze pe Rothstein. Ochii din spatele măştii păreau aproape amuzați. *Nu ține,* îşi zise Rothstein, dar insistă. Pentru că acum se trezise complet, era nu doar speriat, ci şi foarte iritat, cu toate că ştia că ar face bine să nu arate asta.

— Acolo țin banii pentru cheltuielile casei. Cincizeci sau şaizeci de dolari. Atâta tot am aici. Luați-i şi plecați.

— Mincinosu' naibii! spuse Domnul Albastru. Ai mult mai mult, tipule. Ştim că ai. Crede-mă.

Ca într-o piesă de teatru, se auzi imediat replica Domnului Roşu. Acesta zbieră din birou:

— Uraaa! Un seif! Unu' mare!

Lui Rothstein i se strânse inima, chiar dacă ştiuse din capul locului că bărbatul cu cagulă roşie îl va găsi până la urmă. Mare prostie să țină bani în casă. N-avea niciun alt motiv să o facă în afara repulsiei sale față de carduri şi cecuri şi depozite şi instrumente de transfer bancar şi toate celelalte ispite care-i transformau pe oameni în nişte sclavi ai imensului, dar, în ultimă instanță, distrugătorului sistem bancar al Americii. Şi totuşi, banii ăia ar putea fi salvarea lui. Banii pot fi înlocuiți. Nu însă şi caietele. Peste o sută cincizeci de caiete.

— Combinația, spuse Domnul Albastru, pocnind din degete sub nasul lui Rothstein. Să te-aud.

Atât de furios era scriitorul, că în primul moment îi veni să refuze. Yolande obişnuia să spună că furia era o infirmitate a lui („Dobândită probabil încă din leagăn"), dar acum era şi foarte obosit şi foarte înspăimântat. Dacă ar refuza, cu siguranță că l-ar snopi în bătaie. Ba s-ar putea să mai facă încă un infarct. Şi ăsta i-ar fi sfârşitul.

— Dacă vă spun combinația seifului, îmi promiteți că veți lua banii de acolo şi veți pleca?

— Domnule Rothstein, zise Domnul Galben cu o amabilitate aparent sinceră (şi tocmai din această cauză

grotească), nu sunteți tocmai în situația de a vă tocmi cu noi. Freddy, du-te şi adu genţile!

Rothstein simți un curent de aer rece când Domnul Albastru, cunoscut şi sub numele de Freddy, ieşi pe uşa de la bucătărie. Domnul Galben începuse iarăşi să zâmbească prin crăpătura din mască. Rothstein începuse să deteste zâmbetul acela. Buzele acelea roşii.

— Haide, geniule, spune! Cu cât mai repede, cu atât scapi mai uşor.

Rothstein oftă şi îi spuse combinația seifului Gardall ascuns în dulapul din biroul său.

— Trei la stânga de două ori, treizeci şi unu la dreapta de două ori, optsprezece la stânga o dată, nouăzeci şi nouă la dreapta o dată şi înapoi la zero.

Zâmbetul se lăți şi mai mult sub mască. Acum Domnul Galben îşi etala dinții.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. E ziua ta de naştere.

În timp ce Domnul Galben transmitea combinația tipului din dulap, Rothstein avu vreme să ajungă la o concluzie deloc încurajatoare. Domnul Albastru şi Domnul Roşu veniseră după bani. Sigur, din banii ăştia se va înfrupta şi Domnul Galben, dar scriitorul nu credea că acesta ar fi fost principalul obiectiv al individului care i se tot adresa cu *geniule.* De parcă ar fi vrut să-i confirme bănuielile, Domnul Albastru reveni în living, însoțit de alt curent de aer rece. Avea patru genți din pânză, câte două pe fiecare umăr.

— Stai puțin, îi spuse Rothstein Domnului Galben, privindu-l în ochi. Nu face asta. În afară de bani nu-i nimic altceva important în seiful ăla. Chestiile celelalte nu sunt decât nişte mâzgăleli. Şi doar mie îmi pasă de ele.

Din birou, se auzi țipătul uluit al Domnului Albastru:

— Mama mea care m-ai făcut! Morrie! Am dat lovitura! Futem-aş în noroc să mă fut! O *tonă* de bani e aici! În plicurile de la bancă! Sute de plicuri!

Cel puțin şaizeci, l-ar fi putut lămuri Rothstein, dar mai degrabă vreo optzeci. Cu câte patru sute de dolari în fiecare. De la Arnold Abel, contabilul meu din New York. Jeannie încasează cecurile şi aduce acasă banii în plicuri pe care eu

le pun în seif. Numai că am foarte puține cheltuieli, pentru că Arnold plăteşte de la New York toate facturile mari. Îi dau uneori câte o atenție lui Jannie, îi dau bacşiş poştaşului de Crăciun, dar în rest nu prea am pe ce să dau banii. Povestea asta durează de ani buni. Arnold nu mă întreabă niciodată ce fac cu ei. Poate îşi imaginează că am un aranjament cu vreo prostituată. Poate crede că pariez la cursele de ponei din Rockingham.

Dar uite care-i chestia şi mai ciudată, i-ar fi putut spune el Domnului Galben (cunoscut sub numele de Morrie): *Eu* nu m-am întrebat niciodată de ce țin toți banii ăştia în casă. Aşa cum nu m-am întrebat nici de ce umplu caiete întregi. Unele lucruri pur şi simplu *se întâmplă.*

Ar fi *putut* spune toate astea, dar nu a făcut-o. Nu pentru că Domnul Galben nu ar fi fost în stare să priceapă, ci tocmai pentru că zâmbetul ăla cu buze roşii îi dădea de înțeles că ar putea pricepe fără probleme.

Şi nu i-ar păsa absolut deloc.

— Ce mai e înăuntru? strigă Domnul Galben, cu ochii la Rothstein. Cutii? Cutii cu manuscrise? Aşa cum ți-am zis?

— Nu cutii, raportă Domnul Roşu. Caiete. Porcăria asta de seif e plin.

Domnul Galben zâmbi, continuând să-l privească în ochi pe Rothstein.

— Scrise de mână? Ia zi, geniule, aşa faci?

— Te rog, spuse Rothstein. Lasă-mi-le. Încă nu trebuie să le citească nimeni. Nu sunt gata.

— Şi nu vor fi niciodată, dacă mă întrebi pe mine. Nu eşti decât un colecționar obsedat, atâta tot.

Îi dispăruse licărul amuzat din privire.

— Păi, cum altfel? Doar nu mai ai *nevoie* să publici, nu? Doar nu mai ai vreo *problemă financiară.* Primeşti drepturile de autor pentru *Alergătorul.* Şi pentru *Alergătorul în acțiune.* Şi pentru *Alergătorul o lasă mai moale.* Celebra trilogie Jimmy Gold. Reeditată la greu. Predată în facultățile din toate colțurile acestui stat măreț. Datorită maşinațiunilor făcute de profii de literatură care îşi închipuie că tu şi cu Saul Bellow sunteți rupți din soare, studenții s-au apucat să-

ți cumpere pe capete romanele. Te-ai aranjat, nu? De ce să rişti publicând ceva ce ți-ar putea afecta reputația asta din aur masiv? Mai bine te ascunzi aici şi te prefaci că restul lumii nu există.

Domnul Galben clătină cu compătimire din cap.

— Prietene, tu dai un sens cu totul nou conceptului de personalitate anală[3] aşa cum l-a descris Freud.

Domnul Albastru se oprise în prag.

— Eu ce trebuie să fac, Morrie?

— Du-te dincolo cu Curtis. Luați tot. Dacă nu-i destul loc în genți pentru toate caietele, căutați prin casă. Chiar şi un şobolan ca ăsta tot trebuie să aibă cel puțin o valiză. Nu pierdeți vremea numărând banii. Vreau să plecăm de-aici cât mai repede.

— În regulă.

Şi Domnul Albastru (Freddy) ieşi din living.

— Nu face asta, îl rugă Rothstein.

Rămase consternat când îşi auzi tremurul din voce. Uneori i se întâmpla să mai uite cât de bătrân era. Însă nu era cazul în noaptea asta.

Individul pe care îl chema Morrie se aplecă spre el, privindu-l pătrunzător prin găurile din cagula galbenă; avea ochii verzi, bătând în cenuşiu.

— Vreau să-mi spui ceva. Dacă ai să fii sincer, poate că o să-ți lăsăm caietele. Ai să fii sincer cu mine, geniule?

— Am să încerc, spuse Rothstein. Dar să ştii că niciodată nu am pretins că aş fi vreun geniu. Revista *Times* mi-a zis aşa.

— Dar pun pariu că nu le-ai trimis nicio scrisoare de protest.

Rothstein nu răspunse. Ticălosul dracului! îşi spunea el. Mizerabilul ăsta face pe deşteptul cu mine. N-ai să-mi laşi nimic, nu-i aşa? Indiferent ce-ți voi spune.

---

[3] A doua etapă a maturizării omului. În concepția lui Sigmund Freud, caracterizată deopotrivă prin autonomie, dar şi prin ruşine şi nesiguranță (n.tr.).

— Uite ce vreau să aflu – de ce n-ai putut să-l laşi în pace pe Jimmy Gold, pentru numele lui Dumnezeu? De ce ai simțit nevoia să-l târăşti prin noroi?

Atât de neaşteptată era întrebarea asta, încât în prima clipă Rothstein nu-şi dădu seama despre ce anume vorbea Morrie, cu toate că Jimmy Gold era cel mai faimos personaj al său, acela pentru care el va rămâne în memoria cititorilor (presupunând că se va întâmpla aşa ceva). În acelaşi articol de pe prima pagină a revistei *Times,* unde el fusese numit „geniu", Jimmy Gold fusese considerat „arhetipul disperării într-un tărâm al belşugului". Cam multă vrăjeală, dar uite că îi vânduse cărțile.

— Dacă vrei să spui că ar fi trebuit să mă opresc după *Alergătorul*, să ştii că nu eşti singurul care gândeşte aşa.

Şi ar fi putut să adauge că *Alergătorul în acțiune* îi consolidase reputația în peisajul literar al Americii. Iar *Alergătorul o lasă mai moale* constituise cheia de boltă a carierei sale: criticii nu mai conteniseră cu elogiile, romanul se aflase şaizeci şi două de săptămâni pe lista de bestselleruri ale *New York Times.* Ba primise chiar şi Premiul Național al Cărții – nu că s-ar fi dus personal să-l ridice. „*Iliada* Americii postbelice", se spusese în discursul de decernare, făcându-se referire nu doar la ultimul roman, ci şi la întreaga trilogie.

— Nu spun că ar fi fost bine să te opreşti după *Alergătorul,* zise Morrie. *Alergătorul în acțiune* a fost la fel de bun, dacă nu chiar mai bun decât primul roman. Amândouă erau autentice. Despre ultimul vorbesc eu aici. Ce făcătură, ce rahat pe băț, măi, omule! Îți făceai reclamă? Nu, pe bune, chiar îți făceai *reclamă?*

Şi Domnul Galben făcu un gest care îl lăsă fără aer pe Rothstein şi-i umplu burta cu plumb topit. Foarte încet, cu mişcări parcă premeditate, tipul îşi scoase cagula galbenă. Chipul din spatele ei era tânăr şi avea trăsăturile clasice ale irlandezilor din Boston: păr roşu, ochi verzui, ten alb, de genul celor care se ard mereu şi nu se bronzează niciodată. Plus buzele alea nefiresc de roşii.

— O casă în *suburbii?* Un Ford în *garaj?* O nevastă şi doi

copilaşi? Toți avem un preț, asta încercai să spui? Toată lumea se înfruptă din aceeaşi otravă?

— În caiete…

În caiete erau alte două romane despre Jimmy Gold, asta voia să spună. Cele care încheiau ciclul. În primul, Jimmy ajunge să-şi dea seama de falsitatea vieții burgheze din suburbii şi îşi părăseşte familia, slujba şi căminul confortabil din Connecticut. Pleacă pe jos, doar cu un rucsac şi hainele de pe el. Devine o variantă adultă a puştiului care se lăsase de şcoală, se lepădase de familia lui materialistă şi se hotărâse să intre în armată, după un weekend stropit cu multă băutură şi petrecut pe străzile New Yorkului.

— Ce-i în caiete? îl întrebă Morrie. Haide, geniule, vorbeşte! Explică-mi de ce a fost nevoie să-l trânteşti la pământ şi să-l calci pe grumaz.

În Alergătorul merge spre soare-apune, *Jimmy Gold redevine el însuşi,* voia să spună Rothstein. *Îşi recapătă eul definitoriu.* Dar Domnul Galben îşi arătase fața şi acum scotea un pistol din buzunarul drept al gecii cadrilate. Părea mâhnit.

— Ai creat unul dintre cele mai frumoase personaje din literatura americană şi după aia te-ai căcat pe el, spuse Morrie. Cine e în stare de aşa ceva nu merită să mai trăiască.

Revenirea mâniei era ca o surpriză încântătoare.

— Dacă tu aşa crezi, spuse John Rothstein, înseamnă că nu ai înțeles niciun cuvânt din ce am scris.

Morrie îndreptă pistolul spre el.

Rothstein ridică şi el un deget deformat de artrită, ca şi cum acela ar fi fost arma lui. Se simți mulțumit atunci când observă că Morrie clipeşte şi chiar tresare uşor.

— Nu mă lua cu critici din astea cretine, băiete. Mi s-a făcut lehamite de ele încă dinainte să te naşti tu. La urma urmei, câți ani ai? Douăzeci şi doi? Douăzeci şi trei? Ce poți să ştii tu despre viață, darămite despre literatură?

— Suficient cât să afirm că nu toată lumea are un preț.

Şi Rothstein rămase încremenit când văzu cum ochii aceia irlandezi se umplu de lacrimi.

— Nu-mi ține tu mie teorii despre viață, când ți-ai petrecut

ultimii douăzeci de ani ascunzându-te de lume ca un şobolan în gaura lui.

Reproşul acesta – cum de *îndrăzneşti* să pleci de la Masa Celebrității? – transformă mânia lui Rothstein într-o furie nestăpânită, distructivă, pe care şi Peggy şi Yolande ar fi recunoscut-o cu uşurință. Şi se bucură. Mai bine să moară furios, decât plângând şi implorând mila, ca un laş.

— Cum crezi tu că ai să faci bani din scrierile mele? Te-ai gândit la asta? Presupun că da. Presupun că la fel de bine ai putea încerca să vinzi un caiet cu însemnările lui Hemingway sau un tablou al lui Picasso. Dar prietenii tăi nu sunt tot atât de educați ca tine, aşa-i? E evident din felul cum vorbesc. Oare ei ştiu ce ştii tu? Sunt convins că nu. Însă i-ai îmbrobodit cumva. Le-ai arătat luna de pe cer şi le-ai promis că ai să le-o dăruieşti. Te cred în stare. Cred că te pricepi să le spui ce vor să audă. Însă cuvintele tale nu au acoperire.

— Taci! Vorbeşti ca maică-mea.

— Indiferent ce crezi tu despre tine, prietene, adevărul e că nu eşti decât un hoț ordinar. Şi prost pe deasupra, dacă te gândeşti să furi ceva ce n-ai să poți vinde niciodată.

— Gura, geniule! Te previn!

Rothstein îşi spuse: Şi ce dacă apasă pe trăgaci? Am să scap de medicamente. Am să scap de toate părerile de rău pentru trecutul meu, pentru toate relațiile distruse, înşirate de-a lungul drumului vieții mele, ca nişte maşini dintr-un accident în lanț. Am să scap de obsesia scrisului, am să termin cu toate caietele astea ca nişte căcăreze de iepure pe o cărare din pădure. Poate nu-i chiar aşa de rău să mor împuşcat în cap. Oricum, un glonț e de preferat cancerului sau Alzheimerului, de care îi este groază oricui care şi-a câştigat pâinea cu ajutorul minții. O, da, o vreme voi ține prima pagină a gazetelor… am fost în atenția presei încă dinainte de afurisitul ăla de articol din *Times*… dar dacă apasă acum pe trăgaci, măcar nu voi mai fi obligat să citesc nimic.

— Eşti *prost,* spuse el atunci, simțindu-se pe neaşteptate cuprins de extaz. Te crezi mai deştept decât ăia doi, dar te înşeli amarnic. Măcar ei sunt în stare să priceapă că doar

banii pot fi cheltuiți.

Se aplecă şi privi fix la chipul palid, acoperit cu pistrui al Domnului Galben.

— Ştii ceva, puştiule? Oamenii de teapa ta fac de ocară lectura.

— Ultimul avertisment! spuse Morrie.

— Mă fut în avertismentul tău. O fut şi pe mă-ta. Ori mă împuşti, ori ieşi dracului din casa mea.

Şi Morris Bellamy îl împuşcă.

2009

În familia Saubers, prima ceartă legată de bani – prima auzită de copii – a avut loc într-o seară din luna aprilie. Nu a fost un scandal prea mare, însă chiar şi cele mai fioroase furtuni încep de obicei ca nişte adieri plăcute. Peter şi Tina Saubers se aflau în living; Peter îşi făcea temele şi Tina se uita la un DVD cu *SpongeBob.* Văzuse filmul de mai multe ori, dar părea să nu se plictisească de el. Iar ăsta era un lucru bun, pentru că în perioada aceea nu putea urmări Cartoon Network la televizor. Tom Saubers anulase abonamentul la cablu cu două luni în urmă.

Tom şi Linda Saubers erau în bucătărie. Tom îşi închidea geanta pe care tocmai o umpluse cu câteva batoane energizante, o caserolă din plastic cu câteva felii de legume, două sticle cu apă şi o cutie cu cola.

— Eşti nebun, spuse Linda. Am ştiut mereu că ai o personalitate de tip A, dar deja ai început să exagerezi. N-ai decât să pui ceasul să sune la cinci, dacă aşa vrei. Îl iei pe Todd, ajungeți la Complexul Municipal la şase şi tot o să fiți primii la coadă.

— Bine-ar fi, zise Tom. Todd mi-a spus că luna trecută a fost tot un târg din ăsta de locuri de muncă în parcul Brook şi acolo oamenii s-au pus la coadă cu o zi înainte. *Cu o zi înainte,* Lin!

— Todd spune o grămadă de chestii. Şi tu stai să-l asculți. Adu-ți aminte când ne-a spus că Pete şi Tina o să se *înnebunească* după jucăria aia…

— Aici nu-i vorba despre o jucărie sau despre un concert în parc sau despre un spectacol de artificii. Aici este vorba despre *viețile noastre.*

Pete îşi ridică privirea din caiet şi întâlni ochii surioarei sale. Fetița ridică din umeri: *Părinții ăştia…* Băiatul se întoarse la algebra lui. Încă patru probleme de rezolvat şi va putea să se ducă la Howie. Poate Howie primise nişte cărți noi cu benzi desenate. El nu avea niciuna de dat la schimb. Banii lui de buzunar plecaseră după cablul TV.

În bucătărie, Tom începu să se plimbe agitat. Linda îl apucă de braț cu blândețe.

— Ştiu că-i vorba despre viețile noastre, spuse ea.

Vorbea în şoaptă, pe de-o parte pentru că nu voia să-i audă copiii şi să se sperie (îi ajungeau acum nervii lui Tom), dar mai ales ca să-l împace şi să evite un conflict mai mare. Ştia cum se simte Tom şi îi era milă de el. Era destul de rău că îi era teamă; dar era încă şi mai rău că se simțea umilit pentru că nu-şi mai putea îndeplini responsabilitatea fundamentală de a-şi întreține familia. Iar „umilit" nu era cel mai potrivit cuvânt. Mai degrabă îi era ruşine. Zece ani de zile cât lucrase la Lakefront Realty se situase în mod constant în topul agenților imobiliari de acolo – ba chiar de câteva ori fotografia lui surâzătoare se aflase în vitrina firmei. Salariul de învățătoare al Lindei era doar cireaşa de pe tort. Dar în toamna lui 2008, economia s-a prăbuşit şi familia Saubers a trebuit să se bazeze pe un singur venit.

Tom nu avea nicio speranță că ar putea fi chemat înapoi atunci când situația se va îmbunătăți: Lakefront Realty era acum o clădire goală, cu graffiti pe ziduri şi cu semnul DE VÂNZARE/DE ÎNCHIRIAT pe uşa de la intrare. Frații Reardon, care moşteniseră afacerea de la tatăl lor (care, la rândul lui, o moştenise şi el de la tatăl lui), îşi investiseră toți banii în acțiuni şi pierduseră aproape totul când a căzut piața. Pe Linda nu o încălzea câtuşi de puțin faptul că şi Todd Paine, cel mai bun prieten al lui Tom, era în aceeaşi oală. În opinia ei, Todd era un tembel.

— Ai văzut buletinul meteo? Eu m-am uitat. O să fie frig. Ceață de pe lac, poate chiar şi burniță. Burniță *înghețată,* Tom.

— Foarte bine. Sper că aşa va fi. Înseamnă că vor veni mai puțini oameni şi noi vom avea mai multe şanse.

O apucă de umeri. Cu blândețe. Nu o scutura şi nici nu țipa la ea. Toate astea vor veni mai încolo.

— Trebuie să *găsesc* ceva, Lin, iar târgul ăsta de joburi este cea mai bună ocazie din primăvara asta. Am bătut tot oraşul ca să…

— Ştiu…

— Şi n-am găsit *nimic. Zero* barat. Da, sigur, se fac câteva angajări la docuri şi la şantierul pentru mallul de lângă aeroport. Dar, sincer, mă vezi făcând aşa ceva? Am cincisprezece kilograme şi douăzeci de ani prea mult. Mai la vară s-ar putea să găsesc ceva în centru – un post de conţopist sau ceva asemănător – *cu condiţia* să se mai îmbunătăţească lucrurile… dar o slujbă de genul ăsta ar fi prost plătită şi probabil temporară. Aşa că am să plec la noapte cu Todd şi o să stăm la coadă până mâine-dimineaţă, când se vor deschide porţile târgului. Îţi jur că am să mă întorc acasă gata angajat într-un loc care să-mi asigure un salariu bun.

— Şi ai să ne aduci şi un virus care să ne îmbolnăvească pe toţi. Atunci vom fi nevoiţi să tăiem mâncarea ca să plătim doctorul.

În momentul ăsta se enervă el cu adevărat.

— Ar fi bine dacă mi-ai arăta că mă susţii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tom, *încerc…*

— Sau măcar un „bravo” să aud din partea ta. „Ce bine că ai iniţiativă, Tom! Ce mult ne bucurăm că te zbaţi pentru familia ta, Tom!” Chestii dintr-astea. Nu cred că cer prea mult.

— Nu spun decât…

Dar uşa de la bucătărie se deschise şi se închise înainte ca ea să termine ce avea de spus. Tom ieşise în spatele casei ca să fumeze o ţigară. De data aceasta, când Pete ridică ochii, citi mâhnire şi îngrijorare pe chipul Tinei. La urma urmei, fetiţa nu avea decât opt ani. Pete îi zâmbi şi îi făcu cu ochiul. Tina îi răspunse cu un surâs nesigur, apoi se întoarse la aventurile lui SpongeBob Pantaloni Pătraţi din orăşelul de pe fundul mării, unde tăticii nu-şi pierdeau slujbele şi nici nu ridicau tonul şi copiii nu-şi pierdeau banii de buzunar. Dacă erau cuminţi.

În seara aceea, înainte să plece spre Complexul Municipal, Tom îşi duse fiica în braţe la culcare şi o sărută de noapte bună. O mai sărută încă o dată şi pentru Madam Beasley, păpuşa preferată a Tinei. Ca să-i poarte noroc, explică el.

— Tati? O să fie bine?

— Sigur, scumpete, spuse el.

Iar Tina va ține minte cuvintele astea. Va ține minte şi încrederea din tonul lui.

— Totul va fi cum nu se poate mai bine. Acum culcă-te.

Tom ieşi din cameră cu mers normal. Fetița va ține minte şi asta, pentru că nu îl va mai vedea niciodată mergând aşa.

Când ajunseră în capătul străzii în pantă, care ducea din Marlborough Street către parcarea Complexului Municipal, Tom exclamă:

— Ho! Opreşte! Stai!

— Măi, omule, avem maşini în spate, zise Todd.

— Durează doar o secundă.

Tom îşi ridică telefonul şi-i fotografie pe oamenii de la coadă. Probabil că erau deja o sută acolo. Cel puțin. Deasupra şirului de uşi ale amfiteatrului fâlfâia un banner care anunța **1000 DE LOCURI DE MUNCĂ GARANTATE!** Şi ***Suntem alături de locuitorii oraşului nostru!*** **– RALPH KINSLER, PRIMAR.**

Cineva începu să claxoneze în spatele Subaru-ului ruginit al lui Todd Paine.

— Ascultă, Tommy, nu vreau să-ți stric cheful, mai ales când te-ai apucat să imortalizezi această minunată sărbătoare, dar…

— Bine, porneşte. Haide. Am făcut poza.

Şi continuă, în timp ce Todd intra în parcare şi căuta un loc, cele din apropierea clădirii fiind deja ocupate:

— De-abia aştept să-i arăt Lindei poza asta. Ştii ce mi-a zis? Că, dacă venim la şase dimineața, o să fim primii la coadă.

— Eu ți-am spus, omule. Toddy nu minte.

Toddy parcă maşina. Subaru-ul îşi încetă activitatea cu un pârț şi un horcăit.

— Până dimineața, o să fie aici vreo două mii de oameni. Şi televiziunile. Toate posturile. *Ştirile de la şase. Dimineața devreme. Pulsul oraşului.* S-ar putea să avem parte de câte un interviu.

— Eu m-aş mulţumi cu un job.

Într-o singură privinţă avusese dreptate Linda: era o umezeală groaznică. Se simţea în aer mirosul lacului: parfumul acela cu note de canal colector. Şi atât de frig era, că Tom îşi vedea aburii respiraţiei. Fuseseră montaţi stâlpi între care era întinsă banda galbenă care anunţa că TRECEREA era INTERZISĂ şi care îi restricţiona pe şomeri într-un spaţiu limitat, asemănător cu un labirint al condiţiei umane. Tom şi Todd se aşezară la coadă între ultimii stâlpi. Imediat apărură şi alţii în spatele lor, majoritatea bărbaţi, unii cu geci de muncitori, alţii cu paltoane de barosani şi cu tunsori de barosani care începuseră să-şi piardă linia. Tom credea că, până în zori, coada se va întinde până în capătul parcării. Şi tot vor mai avea de aşteptat încă patru ore până la deschiderea uşilor.

Observă o femeie cu un portbebe în faţă. Se afla cam la distanţă de două bucle ale cozii. Tom se întrebă ce fel de disperare te poate împinge să ieşi din casă cu un bebeluş într-o noapte atât de rece şi umedă ca asta. Femeia stătea de vorbă cu un bărbat solid, cu un sac de dormit aruncat peste umăr. Copilul se uita de la unul la celălalt, ca şi cum ar fi fost cel mai mic fan al tenisului din lume. Nostim.

— Vrei să te-ncălzeşti niţel, Tommy?

Todd scosese din traistă o jumătate de litru de whisky Bell's, pe care i-o întindea acum.

Tom vru să refuze, pentru că-şi amintea cuvintele pe care i le adresase Linda la plecare – *Şi nu care cumva să vii acasă puţind a băutură, domnule!* –, dar acceptă sticla. Era al naibii de frig şi o înghiţitură nu avea ce să-i strice. Simţi alcoolul încălzindu-i gâtlejul şi burta.

Trebuie să ţin minte să-mi clătesc gura înainte să ajung la standurile angajatorilor, îşi spuse el. Tipii care miros a whisky n-au nicio şansă să fie angajaţi.

Şi atunci când Todd îi oferi iar sticla, Tom îl refuză. Asta se întâmpla cam pe la ora două. Dar la trei, când i-o întinse din nou, Tom o luă din mâna prietenului său. Se uită la nivelul băuturii şi ajunse la concluzia că Toddy combătuse la greu frigul de afară.

Ei şi? îşi spuse Tom, luând mai mult decât o înghiţitură mică de whisky. Asta de acum era o duşcă serioasă.

— Bravo, băieţel! se extazie Todd, vorbind cam nedesluşit – dar foarte puţin. Leapădă-te de inhibiţii.

Continuau să sosească şomerii în căutare de locuri de muncă. Prin ceaţa tot mai groasă li se zăreau boturile maşinilor înaintând dinspre Marlborough Street. Coada depăşise cu mult limita stâlpilor şi nu mai mergea în zigzag. Tom avusese impresia că înţelege dificultăţile economice cu care se confrunta ţara în aceste momente – oare nu-şi pierduse şi el slujba, o slujbă foarte bună? Însă pe măsură ce numărul de maşini creştea şi coada se lungea peste măsură de mult (acum nici nu i se mai vedea capătul), începu să vadă lucrurile într-o nouă perspectivă, una de-a dreptul înspăimântătoare. Poate cuvântul *dificultăţi* nu era cel mai potrivit. Poate cuvântul corect pentru situaţia asta era *năpastă.*

Copilul începu să plângă de undeva din dreapta lui, din labirintul de stâlpi şi benzi galbene care ducea la uşile amfiteatrului cufundat acum în beznă. Tom privi în jur şi-l văzu pe bărbatul cu sacul de dormit ţinând de curelele portbebeului pentru ca femeia (Doamne, îşi spuse Tom, pare încă o adolescentă) să poată scoate copilul.

— Şe pu-a mea-i ăia? îl întrebă Todd, mai incoerent ca oricând.

— Un copil, spuse Tom. O femeie cu un copil. O *fată* cu un copil.

Todd se uită printre gene.

— Iisus căla-e pe ponei, exclamă el. Zic că-i ile… ile… ştii tu… nu-i lesponsabilă…

— Eşti beat?

Linda nu-l putea suferi pe Todd, nu reuşea să-i vadă latura bună. În momentele astea nici Tom nu reuşea.

— Nisseluş. Mă fac bine până să dăşchid uşile. Am şi nişşte bomboane de mentă.

Tom se gândi să-l întrebe pe Toddy dacă nu cumva s-a gândit să-şi aducă şi nişte Visine – avea ochii al naibii de roşii –, dar îşi dădu seama că nu-i capabil să-i asculte acum

explicațiile. Se întoarse iar către locul în care fuseseră femeia şi copilul ei. În primul moment crezu că plecaseră. Apoi îşi coborî privirea şi o văzu cum se strecoară în sacul de dormit al bărbatului solid. Îşi ținea copilul la piept. Care copil încă urla cât îl ținea gura. Bărbatul cel solid ținea deschisă gura sacului de dormit.

— Da' fă-i, domnule, ceva să tacă! strigă un bărbat.

— Ar trebui să sunăm la Protecția Copilului, adăugă o femeie.

Tom şi-o aminti pe Tina la aceeaşi vârstă. Şi-o închipui scoasă din casă într-o noapte atât de friguroasă şi de umedă ca asta şi îşi stăpâni cu greu pornirea de a le spune să-şi țină gura bărbatului şi femeii care comentau. Sau, şi mai bine, să se ducă să o ajute cumva şi el pe sărmana tânără. La urma urmei, erau colegi de suferință, nu? Toți împărtăşeau aceeaşi soartă, toată mulțimea aia de amărâți lefteri de la coadă.

Plânsetele se mai domoliră. Şi încetară.

— Plobabil că-i dă țâță, spuse Todd, strângându-şi pieptul ca să arate la ce se referă.

— Mda.

— Tommy?

— Ce vrei?

— Ştii că şi Ellen a rămas fără slujbă?

— Dumnezeule mare, nu! Habar n-am avut, exclamă el, prefăcându-se că nu vede spaima de pe chipul lui Todd, nici umezeala din ochi. Poate de la băutură şi frig. Poate nu.

— I-au zis c-o s-o cheme îndărăt atunci când lucrurile o să-nceapă să meargă mai bine, da' la fel mi-au zis şi mie şi a trecut deja juma de an. Mi-am încasat asigurarea. Şi am păpat-o. Ştii cât mai avem în bancă? Cinci sute de dolari. Ştii cât te țin banii ăştia când o singură pâine costă un dolar?

— Puțin.

— Corect, fratele meu. Aşa că e *musai* să fac rost de ceva astăzi. *Musai.*

Todd ridică din bărbie către bărbatul cel solid, care acum părea că veghează sacul de dormit ca nu cumva să calce cineva din greşeală pe femeia şi copilul dinăuntru.

— Crezi că-s căsătoriți?

Tom nu se gândise până acum la asta.

— Probabil.

— Înseamnă că-s amândoi şomeri. Altminteri ar fi rămas unul acasă cu copilul.

— Poate au senzația că au mai multe şanse dacă sunt văzuți cu el, spuse Tom.

Todd se învioră.

— Mizează pe mila ălora! Bună idee!

Întinse iar sticla.

— Mai vrei o gură?

Tom luă o înghițitură mică, spunându-şi: Dacă nu beau şi eu, o să se îmbete Todd şi mai tare.

Un strigăt exuberant îl deşteptă pe Tom din moțăiala indusă de whisky:

— Pe alte planete se descoperă viața!

Remarca aceasta cu totul neaşteptată a fost urmată de râsete şi aplauze.

Tom se uită în jur şi observă că începuse să se lumineze de ziuă. Timidă şi înceţoşată era lumina aia, dar evident noaptea trecuse. În spatele şirului de uşi ale amfiteatrului, un tip în salopetă cenuşie – un tip norocos, care avea serviciu – dădea cu mopul prin hol.

— Ce-i colo? îngăimă Todd.

— Nimic. Omul de serviciu.

Todd se uită spre Marlborough Street.

— Iisuse, uite-i că tot mai vin!

— Mda, mârâi Tom, spunându-şi: Dacă aş fi ascultat-o pe Linda, acum am fi în fruntea unei cozi care se întinde până în Cleveland.

Gândul acesta îl mai înviora. Niţică jubilare face oricând bine la organism, dar îşi dori să nu fi gustat din whisky-ul lui Todd. Parcă avortase o pisică în gura lui. Nu că ar fi ştiut ce *gust* putea să aibă un pisoi lepădat, dar…

Auzi o întrebare venită de la vreo două bucle de coadă mai încolo – nu departe de sacul de dormit:

— Ăla-i un Benz? Arată ca un Benz.

Tom văzu o formă lungă la intrarea dinspre Marlborough

Street a parcării, cu proiectoare de ceață strălucind puternic. Dar nu se mişca. Pur şi simplu stătea pe loc.

— Ce naiba are-n cap? întrebă Todd.

Probabil că acelaşi lucru se întrebă şi şoferul maşinii din spate, pentru că apăsă lung claxonul. Behăitul lui ofticat îi sperie pe cei de la coadă, făcându-i să se uite în jur. Maşina cu proiectoarele de ceață aprinse nu se mişcă imediat. Însă peste câteva clipe țâşni pur şi simplu înainte. Nu la stânga, spre parcarea acum plină până la refuz, ci direct spre oamenii înghesuiți în țarcul din stâlpi şi bandă galbenă.

— Hei! strigă cineva.

Mulțimea se balansă încolo şi încoace, formând valuri agitate. Cineva îl îmbrânci cu putere pe Tom care se izbi de Todd care, la rândul lui, căzu în şezut. Tom încercă să-şi recapete echilibrul, aproape reuşi, dar bărbatul din fața lui începu să țipe – ba nu, să *zbiere* – şi intră cu fundul în burta lui Tom şi îşi înfipse cotul în pieptul lui. Tom se prăvăli peste prietenul lui, auzi zgomot de sticlă spartă şi simți izul înțepător al whisky-ului care se scurgea pe asfalt.

Superb, acum o să put ca un bar după noaptea de sâmbătă!

Reuşi să se ridice în picioare chiar la timp să vadă cum maşina – da, un Mercedes era, un sedan mare şi cenuşiu ca dimineața asta – intră cu viteză în mulțimea de la coadă, transformând oamenii în titirezi, călcându-i sub roți. Din masca Benz-ului şiroia sânge. Luă pe capotă o femeie desculță. Aceasta lovi în parbriz, încercă să se apuce de unul dintre ştergătoare, nu reuşi şi se rostogoli pe partea cealaltă. Banda galbenă cu TRECEREA INTERZISĂ SE RUPSE. Uriaşul Mercedes se ciocni de un stâlp, dar nu încetini absolut deloc. Tom văzu cu ochii lui cum roțile din față trecură peste sacul de dormit şi peste bărbatul cel solid aplecat peste el ca să îi protejeze pe femeie şi pe copilul ei.

Acum venea drept spre el.

— Todd! urlă el. *Scoală-te,* Todd!

Încercă să-l apuce de mâini, reuşi să-l prindă de una şi trase. Cineva se ciocni de el şi căzu din nou în genunchi. Acum auzea vuietul sălbatic al motorului turat la maximum.

Foarte aproape de el. Încercă să se târască, dar piciorul cuiva îl izbi în tâmplă. Văzu stele verzi.

— Tom?

Todd se afla în spatele lui. Cum era posibil?

— Tom, ce *dracu'?*

Peste el se prăvăli trupul altcuiva şi apoi un alt trup căzu peste ei. Avea senzația că o să-l facă terci greutatea lor cumplită. Simți cum îi plesnesc oasele bazinului, cu zgomot de iadeş rupt. Şi nu mai simți greutatea celorlalți. Se grăbise să o înlocuiască durerea, cu propria ei teroare.

Tom reuşi să-şi ridice capul de pe asfalt atât cât să vadă cum se pierd în ceață luminile din spatele Mercedesului. Mai observă cioburile sticlei de whisky. Îl văzu pe Todd lungit pe jos, cu o baltă de sânge sub cap. Urme stacojii de roți dispăreau în ceața începutului de zi.

Îşi spuse: *Linda a avut dreptate. Ar fi trebuit să rămân acasă.*

Îşi spuse: *Am să mor şi poate că aşa-i cel mai bine pentru toți. Pentru că, spre deosebire de Todd Paine, eu n-am apucat să-mi încasez asigurarea.*

Îşi mai spuse: *Deşi probabil că aş fi făcut-o la un moment dat.*

Şi apoi nimic. Doar întuneric.

Patruzeci şi opt de ore mai târziu, Tom Saubers s-a trezit în spital, cu Linda alături de el. Îl ținea de mână. A întrebat-o dacă o să trăiască. Ea i-a zâmbit, l-a strâns de mână şi i-a zis:

— Absolut, iubire.

— Sunt paralizat? Spune-mi adevărul.

— Nu, dragule, dar ai o mulțime de oase rupte.

— Şi Todd?

Muşcându-şi buzele, Linda s-a uitat în altă parte.

— Todd e în comă, dar doctorii spun că o să-şi revină la un moment dat. Zic că îşi dau seama de asta după undele cerebrale sau ceva de genul ăsta.

— O maşină. A intrat în noi. N-am putut să mă feresc.

— Ştiu. N-ai fost singurul. Un dement. Deocamdată a

scăpat. Pe Tom îl durea exact în fund de dementul de la volanul Mercedesului. Era o veste bună că nu va rămâne paralizat, dar…

— Cât de nasoală-i situația? Nu mă lua cu vrăjeli. Fii sinceră.

Linda n-a reuşit să i se uite în ochi prea mult timp. Privind din nou la felicitările de însănătoşire grabnică de pe masă, i-a spus:

— Păi… o să cam treacă ceva timp până ai să poți merge din nou.

— Cât timp?

Ea i-a luat mâna (îngrozitor de zgâriată şi învinețită) şi i-a sărutat-o.

— Nu ştie nimeni.

Tom Saubers a închis ochii şi a început să plângă. Linda a stat o vreme tăcută lângă el, apoi n-a mai putut suporta şi a început să apese butonul de la pompa cu morfină. Şi l-a tot apăsat până când aparatul a refuzat să mai picure. Însă Tom deja adormise.

1978

Morris înşfăcă o pătură de pe raftul de sus al dulapului din dormitor şi îl acoperi cu ea pe Rothstein care zăcea strâmb în fotoliu şi nu mai avea jumătate din cap. Creierul acela care îi concepuse pe Jimmy Gold, pe sora lui Jimmy, Emma, şi pe părinţii egoişti şi pe jumătate alcoolici ai lui Jimmy – atât de asemănători cu cei ai lui Morris – se zvânta pe tapet. Morris nu se afla chiar în stare de şoc, dar uluit era cu siguranţă. Se aşteptase să curgă ceva sânge în urma glonţului vârât între ochi, dar nici prin gând nu-i trecuse că va fi martor la o expulsie atât de vulgară de zgârciuri şi fragmente de os. Presupunea că era vorba de o carenţă a propriei imaginaţii. Da, putea să-i *citească* pe giganţii literaturii americane moderne – putea să-i citească şi să-i aprecieze –, dar niciodată nu ar putea să *devină* şi el unul.

Freddy Dow ieşi din birou cu câte o geantă burduşită pe fiecare umăr. Curtis venea în urma lui, cu capul în jos şi fără niciun bagaj. Şi, pe neaşteptate, mări viteza, îl ocoli razant pe Freddy şi se năpusti în bucătărie. Se auzi apoi pocnetul uşii dinspre curtea din spate. Şi după asta, mai multe icnete de vomă.

— I-e cam rău, spuse Freddy, care avea un talent aparte de a atrage atenţia asupra unor lucruri evidente.

— Tu te simţi bine? îl întrebă Morris.

— Îhî.

Fără să se uite înapoi, Freddy ieşi pe uşa din faţă, oprindu-se doar cât să ia ranga sprijinită de banca de pe verandă. Veniseră pregătiţi să spargă uşa, dar aceasta fusese descuiată. La fel şi uşa de la bucătărie. Probabil că Rothstein se bazase doar pe seiful lui Gardall. Asta da, carenţă a imaginaţiei.

Morris intră în birou şi aruncă o privire la masa ordonată de lucru a scriitorului şi la maşina de scris acoperită cu husă. Se uită la fotografiile de pe perete. Acolo atârnau ambele foste neveste, tinere, zâmbitoare şi fermecătoare, îmbrăcate şi coafate în stilul anilor cincizeci. I se părea

interesant că Rothstein instalase chipurile acelor femei alungate din viața lui într-un loc de unde acestea îl puteau vedea cum scrie. Dar Morris nu avea vreme să se gândească la acest detaliu, aşa cum nu avea vreme nici să investigheze conținutul mesei de lucru, oricât de mult şi-ar fi dorit să o poată face. Dar oare era necesar? În fond, avea caietele. Avea conținutul *minții* lui Rothstein. Tot ce scrisese în cei optsprezece ani de când nu mai publicase nimic.

Freddy luase mai întâi teancurile de plicuri cu bani (absolut normal; banii erau ceva ce Freddy şi Curtis puteau pricepe), iar pe rafturile seifului rămăsese mulțimea de caiete. Cu coperte din moleschin[4], acestea semănau cu caietele folosite de Hemingway. La caiete din astea visase Morris în perioada petrecută la casa de corecție, unde mai visase şi că va ajunge un mare scriitor. Însă în Centrul de Detenție Juvenilă Riverview, hârtia era raționalizată şi primea doar câte cinci coli poroase pe săptămână, insuficiente pentru începerea Marelui Roman American. Nu i-a folosit la nimic să se roage să primească mai multe. Singura dată când s-a oferit să-i facă sex oral lui Elkins, administratorul, pentru douăsprezece coli în plus, Elkins i-a dat un pumn în nas. Cam nostim, dacă stai să te gândeşti la toate raporturile sexuale neconsimțite la care fusese obligat să participe pe perioada de nouă luni a detenției sale – cel mai adesea în genunchi şi de destule ori cu propriii chiloți murdari îndesați în gură.

Nu o considera pe maică-sa în întregime responsabilă pentru toate violurile alea, dar avea partea ei de vină. Mama lui era Anita Bellamy, renumita profesoară de istorie, a cărei carte despre Henry Clay Frick[5] fusese nominalizată pentru Premiul Pulitzer. Celebritatea i se urcase la cap, aşa că îşi imagina că ştia tot ce era de ştiut şi despre literatura americană modernă. Într-o seară Morris se certase rău cu ea

---

[4] Țesătură de bumbac, cu aspect de piele (n.tr.).

[5] Henry Clay Frick (1849-1919) – industriaş, bancher şi patron al artelor (n.tr.).

în legătură cu trilogia Gold şi plecase furios de acasă, hotărât să se îmbete. Ceea ce s-a şi întâmplat, deşi era minor şi îşi arăta vârsta.

Însă se vede treaba că băutura şi Morris nu se împăcau prea bine. Atunci când bea, făcea lucruri pe care nu şi le mai putea aduce aminte după aceea. Şi lucrurile astea erau nasoale. În noaptea cu pricina fusese vorba despre intrare prin efracție, vandalism şi bătaie cu un agent de pază din cartier, care încercase să-l rețină până la sosirea poliției.

Asta se întâmplase cu aproape şase ani în urmă, dar amintirile încă erau proaspete. Toată povestea fusese o tâmpenie. Una era să furi o maşină, să te plimbi cu ea prin tot oraşul, pentru ca apoi s-o abandonezi (foarte posibil după ce ai urinat pe tot bordul ei). Sigur, nu-i o chestie deşteaptă, dar cu puțin noroc ai putea scăpa neprins. Dar să spargi o casă dintr-un cartier de lux ca Sugar Heights? O tâmpenie de două ori mai mare. Şi nu avusese nevoie de *nimic* din casa aia (cel puțin, nu-şi mai amintea să fi avut nevoie de ceva). În fond, *când* a avut el nevoie de ceva? Când şi-a oferit gura pentru câteva coli amărâte de hârtie proastă? Atunci a luat un pumn în nas. Şi a început să râdă, pentru că la fel ar fi făcut şi Jimmy Gold (înainte să se maturizeze şi să-şi vândă sufletul pentru ce el numea Dolarul de Aur). Iar atunci a mai luat un pumn, mai tare de data asta. Abia când a auzit plesnetul stins al nasului spart a început să plângă.

Jimmy nu ar fi plâns niciodată.

Privea lacom la caietele cu coperte din moleschin, când Freddy Dow se întoarse cu celelalte două genți din pânză. Avea şi o valiză din piele roasă.

— Am găsit-o în cămară. Lângă un miliard de conserve cu fasole şi ton. Ce zici de chestia asta? Tare dus cu capu' tipu' ăsta. Poate că aştepta Aprocalipticu'. Hai să-i dăm bătaie, Morrie. O fi auzit cineva puşcătura.

— Nu locuieşte nimeni în preajmă. Ferma cea mai apropiată e la trei kilometri. Calmează-te!

— Puşcăriile e pline de tipi calmi. Tre' s-o tăiem d-aci.

Morris începu să adune caietele, dar nu se putu abține şi

se uită într-unul, doar ca să se asigure că erau adevărate. Rothstein *fusese* un individ bizar şi nu era cu totul exclus să-şi fi burduşit seiful cu caiete nescrise, gândindu-se că la un moment dat va scrie ceva în ele.

Dar nu era cazul.

Cel pe care îl deschisese era plin cu scrisul mărunt şi ordonat al lui Rothstein; fiecare pagină umplută de la un capăt la celălalt, de sus până jos.

…nu ştia de ce contează pentru el şi de ce nu reuşea să aţipească în vagonul gol al acestui tren de marfă care îl ducea către Kansas City, traversând cătune cufundate în nefiinţă, burta plină a Americii învelită cu pătura nopţii; şi totuşi gândurile lui Jimmy se tot întorceau la…

Freddy îl bătu pe umăr. Deloc amical.

— Scoate-ţi nasu' din chestia aia şi treci la împachetat! Deja l-avem pe unu' care se răţoieşte la bocanci şi nu mai e bun de nimic.

Fără vreun cuvânt, Morris puse caietul în geantă şi apucă alte două teancuri. Gândurile îi alergau buimace. Uitase cu totul de mizeria de sub pătura din living, uitase de Curtis Rogers care îşi vărsa maţele în tufele de trandafiri sau cârciumărese sau petunii sau ce mama naibii creştea în grădina din spatele casei. Jimmy Gold! Plecase spre vest într-un tren de marfă! Deci Rothstein nu terminase cu el!

— Sunt pline, îi zise el lui Freddy. Scoate-le pe toate. Am să le pun şi în valiză.

— Aşa i se zice la geanta aia prăpădită?

— Cred că da.

Era sigur.

— Haide. Aproape am terminat.

Freddy îşi puse genţile pe umeri, dar mai zăbovi o clipă.

— E pe bune chestiile astea? Că Rothstein a zis…

— Încerca să-şi salveze comoara. Ar fi spus orice. Haide, dă-i bătaie.

Freddy îl ascultă. Morris puse în valiză ultimele caiete cu coperte de moleschin şi ieşi din dulap. Curtis stătea lângă

masa de lucru a lui Rothstein. Îşi scosese cagula; de fapt, toţi şi le scoseseră. Era alb ca varul şi sub ochi avea cearcăne negre.

— Nu era nevoie să-l omori. Nu *trebuia.* Nu aşa ne-a fost planul. De ce-ai făcut-o?

Pentru că şi-a bătut joc de mine. Pentru că a înjurat-o pe mama şi asta-i treaba mea. Pentru că mi-a zis că-s un puşti. Pentru că trebuia să fie pedepsit că l-a transformat pe Jimmy Gold într-unul *de-al lor.* Dar mai ales pentru că niciun om atât de talentat nu are dreptul să-şi ascundă talentul de lume. Însă Curtis nu ar fi înţeles.

— Pentru că aşa caietele astea vor valora mai mult atunci când le vom vinde.

Evident că vânzarea aceasta nu va avea loc până nu va citi fiecare cuvinţel din ele, însă Curtis nu ar fi înţeles nici această dorinţă a lui, deci nu trebuia să afle despre ea. Şi nici Freddy. Încercă să pară răbdător şi rezonabil.

— Acum avem tot ce a produs vreodată John Rothstein. Şi de-aia scrierile lui nepublicate vor costa mai mult. Pricepi, nu?

Curtis îşi scărpină obrazul alb.

— Păi… ce să zic… mda.

— Ca să nu mai spun că nu va putea pretinde că sunt falsuri. Dacă ar fi trăit, sunt convins că aşa ar fi reacţionat, doar ca să ne facă în ciudă. Am citit multe despre el, Curtis, cam tot ce s-a scris vreodată. Şi crede-mă când îţi zic că a fost o jigodie ranchiunoasă.

— Dacă zici tu…

Morris reuşi să se stăpânească şi nu-i spuse: Subiectul ăsta este mult prea profund pentru o minte atât de limitată ca a ta. Aşa că îi întinse valiza.

— Ia-o. Vezi să nu-ţi scoţi mănuşile până nu ne urcăm în maşină.

— Ar fi trebuit să te sfătuieşti cu noi, Morrie. Suntem *parteneri.*

Curtis dădu să plece, dar îşi aminti ceva şi se întoarse.

— Mai am o întrebare.

— Care?

— Ştii cumva dacă în New Hampshire există pedeapsa cu moartea?

Au mers doar pe drumuri secundare pe porțiunea îngustă din nordul statului New Hampshire până au intrat în Vermont. Maşina lor era un Chevy Biscayne vechi şi banal. La volan se afla Freddy. Morris stătea lângă el, cu o hartă pe genunchi, la care se uita din când în când la lumina din plafon, ca să fie sigur că nu s-au abătut de la ruta prestabilită. Nu avea nevoie să-i amintească lui Freddy să nu depăşească viteza legală. Tânărul nu era la prima spargere.

Curtis se întinsese pe bancheta din spate şi foarte curând a început să sforăie. Morris îşi spuse că era un tip norocos: îşi dăduse afară şi spaima atunci când vomitase. Cât despre el, probabil că va mai trece ceva vreme până să poată dormi ca lumea. În fața ochilor avea în permanență creierul scriitorului prelingându-se pe tapetul din living. Însă nu crima îl necăjea, ci tot talentul acela irosit. O viață întreagă de scris distrusă în mai puțin de o secundă. Toate poveştile acelea, toate imaginile şi figurile de stil transformate în ceva care semăna atât de mult cu un terci pentru oameni săraci. Ce rost avea?

— Şi zici pe bune că o să reuşim să vindem cărțile alea? reveni Freddy la problema care îl obseda. Pe bani?

— Da.

— Şi n-o să ne întrebe nimeni de sănătate?

— Nu, Freddy, n-ai nicio grijă.

Freddy Dow tăcu apoi atât de mult timp, că Morris îşi spuse că discuția era încheiată. Dar se înşela. Freddy căscă iar gura şi rosti doar trei cuvinte. Pe un ton sec:

— Nu prea cred.

Mai târziu, când va fi din nou închis – însă de data aceasta nu în Centrul de Detenție Juvenilă –, Morris îşi va spune: Atunci m-am hotărât să-i omor pe amândoi.

Însă în nopțile când nu reuşea să adoarmă şi îl ustura prea tare fundul de la una din zecile de partide de sex înecate în clăbuci de săpun de care avea parte la duşuri, Morris se vedea nevoit să admită că nu acesta era adevărul. De fapt,

ştiuse de la bun început. Freddy şi Curtis erau doi infractori de carieră, dar erau în acelaşi timp şi tare bătuți în cap. Mai devreme sau mai târziu (probabil mai devreme) unul dintre ei va fi prins pentru o altă pungăşie şi va fi tentat să-şi negocieze o pedeapsă mai blândă sau deloc, în schimbul mărturisirii pentru ce se întâmplase atunci.

Pur şi simplu am ştiut că trebuie să scap de ei, îşi va spune el în nopțile acelea de nesomn, din celulele închisorii, în timp ce burta plină a Americii se odihnea sub cuvertura nopții. Era inevitabil.

Când orizontul întunecat din spatele lor începuse să se lumineze încet de ziuă, au ajuns în nordul statului New York şi au intrat pe Route 92, şosea care merge paralel cu autostrada I-90 până în Illinois, unde face spre sud şi dispare apoi în oraşul industrial Rockford. La ora aceea drumul era de obicei pustiu, chiar dacă se auzeau (şi uneori se şi vedeau) camioanele grele care treceau pe autostrada din stânga.

Au trecut pe lângă un semn care îi anunța că sunt invitați la un POPAS peste 3 KM şi Morris îşi aminti de *Macbeth.* Dacă tot trebuie s-o fac, măcar s-o fac mai repede. Mă rog, poate citatul nu era chiar exact, dar sensul era limpede.

— Intră aici, îi ceru el lui Freddy, când ajunseră în dreptul popasului. Trebuie să-mi duc calul la apă.

— Vezi dacă n-au şi automate, zise grețosul cu părul vâlvoi de pe bancheta din spate. Zic că mi-ar face bine nişte biscuiți d-ăia cu unt de arahide.

Morris îşi dădea seama că va fi nevoit să renunțe dacă mai erau şi alte maşini în parcarea popasului. Ce-i drept, I-90 preluase mai tot traficul de pe drumul ăsta; însă, odată cu ivirea zorilor, pe aici vor pârțâi o mulțime de rable ale localnicilor care merg de la un cătun la altul.

Deocamdată popasul era pustiu. Poate şi din cauza anunțului care spunea că PARCAREA PESTE NOAPTE A RULOTELOR este INTERZISĂ. Freddy opri maşina şi coborâră toți trei. În copaci ciripeau păsările, discutând evenimentele din timpul nopții şi făcând planuri pentru noua zi. Câteva frunze desprinse de vânt – în această parte a țării

abia începuseră să se îngălbenească – se împrăştiară pe jos.

Curtis se duse glonț la automatele cu gustări, în timp ce Morris şi Freddy porniră împreună către toaleta destinată bărbaților. Morris nu se simțea deosebit de tensionat. Poate că era adevărat ce se spunea, că după primul omor celelalte ți se par mai uşoare.

Cu o mână îi deschise uşa lui Freddy şi cu cealaltă scoase pistolul din buzunarul hainei. Freddy îi mulțumi, fără să se uite în jur. Morris închise uşa şi abia apoi ridică arma. Apropie țeava la mai puțin de doi centimetri de ceafa lui Freddy Dow şi apăsă pe trăgaci. Pocnetul răsună sec în sala cu pereți din faianță, dar oricine l-ar fi auzit ar fi putut crede că era vorba despre un rateu al unei motociclete pe I-90. Curtis îl îngrijora pe el.

Deşi nu era cazul. Curtis nu se mişcase din zona automatelor cu gustări de sub o streaşină din lemn de care atârna un semn rustic invitând drumeții la OAZA DE LÂNGĂ DRUM. Într-o mână ținea un pachet de biscuiți cu unt de arahide.

— Ai auzit bubuitura? îl întrebă el pe Morris.

Apoi observă pistolul şi spuse sincer nedumerit:

— Ce faci cu ăla?

— Te omor, spuse Morris şi îl împuşcă în piept.

Curtis se prăbuşi, însă – spre marea uluire a lui Morris – nu muri. Nici nu părea să aibă vreo *intenție* să moară. Se zvârcolea pe asfalt. O frunză uscată plutea pe lângă nasul lui. Începuse să-i curgă sângele. Încă mai strângea în mână punga cu biscuiți. Se uită în sus la Morris. Părul negru şi unsuros îi intra în ochi. Dincolo de paravanul copacilor, un camion trecu pe Route 92, zumzăind monoton către est.

Morris nu voia să mai tragă încă o dată. Aici afară, focul de armă nu mai semăna cu un rateu de motor. Unde mai pui că putea apărea cineva dintr-o clipă în alta.

— Dacă tot trebuie s-o fac, măcar să termin mai repede, spuse el şi se lăsă într-un genunchi.

— M-ai împuşcat, gâfâi stupefiat Curtis. M-ai *împuşcat,* Morrie, în pana mea!

Amintindu-şi cât de mult detesta diminutivul acela – toată

viața îl detestase şi aşa i se adresaseră chiar şi profesorii, care ar fi trebuit să aibă mai multă minte –, apucă pistolul de țeavă şi începu să-l izbească pe Curtis în cap cu patul. Trei lovituri puternice nu avură niciun rezultat. În fond, era un pistol de calibrul .38, prea mic şi uşor ca să producă daune importante. Din țeasta lui Curtis curgea acum sânge şi se prelingea pe obrajii neraşi. Tânărul gemea, holbându-se la Morris cu disperare în ochii lui albaştri. Făcu un gest neputincios din mână.

— Termină, Morrie! Termină! Mă *doare!*

Futu-i! Futu-i, futu-i*, futu-i!*

Morris puse pistolul înapoi în buzunar. Patul era lipicios de la părul şi sângele fostului său partener. Se întoarse la maşină, ştergându-şi palma de haină. Deschise portiera din dreptul volanului, nu văzu cheile în contact şi spuse iar *futu-i!* În şoaptă, ca pe o rugăciune.

Pe Route 92 trecură două maşini, apoi un camion cafeniu de la UPS.

Alergă înapoi la toaleta bărbaților, deschise uşa, se lăsă pe vine şi începu să scotocească prin buzunarele lui Freddy. Găsi cheile în cel din stânga față. Se ridică şi se grăbi la automatele cu gustări, convins că trebuie să fi apărut deja vreun autoturism sau camion, pentru că traficul începuse să se aglomereze şi *cineva* precis că a avut nevoie să facă pipi după cafeaua de dimineață şi atunci va trebui să ucidă şi persoana *aia* şi, foarte posibil, şi pe cea care urma. Îi veni în minte imaginea unui lanț de figurine din hârtie.

Însă nu era nimeni.

Se urcă în Biscayne, maşină achiziționată legal, dar care acum avea plăcuțe de înmatriculare furate de la un automobil din Maine. Ajutându-se de mâini şi abia împingând din picioare, Curtis Rogers se târa încet spre toalete, lăsând în urmă-i o dâră de sânge exact la fel cum melcul lasă în urmă o dâră de mucus. Morris presupunea că voia să ajungă la telefonul public de pe peretele dintre WC-ul bărbaților şi cel al femeilor.

Nu aşa trebuiau să se întâmple lucrurile, îşi spuse el, răsucind cheia în contact. Acționase fără să se gândească şi

probabil că va fi prins. Şi îşi aduse aminte ce-i spusese Rothstein cu puțin timp înainte de sfârşit. *La urma urmei, câți ani ai? Douăzeci şi doi? Douăzeci şi trei? Ce poți să ştii tu despre viață, darămite despre literatură?*

— Ştiu că eu n-am să-mi vând niciodată sufletul, şopti el acum. Sunt convins de asta.

Porni maşina şi înaintă încet spre bărbatul care se târa pe aleea din ciment. Morris dorea să plece cât mai repede de acolo, creierul lui speriat îi *cerea* să plece naibii de acolo cât mai repede. Dar mai avea ceva de rezolvat şi trebuia să fie atent să nu facă mai multă mizerie decât era absolut necesar.

Curtis se uită în jur şi îşi bulbucă îngrozit ochii în spatele junglei de păr jegos. Ridică anevoie o mână ca şi cum ar fi vrut să-i spună *opreşte-te!* Morris n-a mai avut de unde să ştie dacă a mai făcut şi alte gesturi, pentru că nu-l mai vedea din cauza capotei. Continuă să conducă foarte încet şi cu foarte mare grijă spre victima lui. Partea din față a maşinii se izbi de bordură. Odorizantul auto în formă de brăduț, agățat de oglinda retrovizoare, începu să se legene.

Nimic… nimic… şi apoi maşina se mai lovi de ceva. Se auzi un pocnet înăbuşit, ca de dovleac mic care a explodat în cuptorul cu microunde.

Morris trase tare de volan la stânga şi urmă o altă zdruncinătură când maşina ajunse din nou în parcare. Se uită în oglindă şi îl văzu pe Curtis rămas fără cap.

De fapt, nu. Nu tocmai. Capul era la locul lui, însă era zdrobit. Terciuit. Omenirea n-a pierdut nimic, îşi spuse Morris.

Se îndreptă spre ieşirea din popas, se asigură că nu era nimeni pe drum şi acceleră. Mai încolo va trebui să oprească şi să examineze partea din față a maşinii, mai cu seamă roata care trecuse peste capul lui Curtis, însă voia să se îndepărteze de locul ăla cu cel puțin treizeci de kilometri.

— Văd o spălătorie auto în viitorul meu, spuse el.

Bun banc. Nostim banc (*hiperbolic* de nostim – şi iată alt cuvânt pe care nici Freddy şi nici Curtis nu l-ar fi înțeles). Morris începu să râdă şi hohoti mult şi tare. Era atent să se

menținã la limita vitezei legale. Se tot uita la contorul de parcurs, însã chiar la optzeci şi opt de kilometri pe orã, fiecare rotație dura câte cinci minute. Era convins cã roata lãsase o dârã de sânge în parcare, dar s-ar fi şters pânã acum. Totuşi venise timpul sã o ia din nou pe drumurile secundare, poate chiar pe drumurile de țarã. Cea mai deşteaptã chestie ar fi sã oprească şi sã arunce în pãdure toate caietele (împreunã cu banii). Dar nu va face aşa ceva. Nici în ruptul capului nu va face aşa ceva.

Şansele sunt de cincizeci la cincizeci, îşi spuse el. Poate puțin mai mult în favoarea mea. În fond, n-a vãzut nimeni maşina. Nici în New Hamshire şi nici la popasul ãla.

Ajunse la un restaurant abandonat, opri în spatele lui şi examinã masca maşinii şi roata din dreapta față. Una peste alta, lucrurile nu arãtau prea rãu, dar mai era ceva sânge pe bara de protecție din față. Smulse o mânã de buruieni şi îl şterse. Se urcã iarãşi la volan şi porni spre vest. Se pregãtise sufleteşte pentru baraje rutiere, dar nu întâlni niciunul.

În Gowanda, imediat dupã ce a trecut granița statului Pennsylvania, a dat peste o spãlãtorie auto. Periile au periat, jeturile de apã au limpezit şi maşina a ieşit grozav de curatã – atât pe deasupra, cât şi dedesubt.

Morris şi-a continuat drumul spre vest, îndreptându-se cãtre orãşelul acela jegos pe care localnicii îl numeau Nestemata Marilor Lacuri. Trebuia sã se dea la fund o vreme şi sã se întâlnească cu un prieten vechi. În plus, „acasã” era locul unde trebuia sã fii primit cu brațele deschise – aşa spunea evanghelia dupã Robert Frost. Cu atât mai adevãrat cu cât nu mai exista nimeni care sã se vãicãrească pentru cã s-a întors fiul rãtãcitor. Tãticuțul dispãruse de patru ani, iar mãmicuța era invitatã în semestrul de toamnã la Princeton, unde ținea cursuri despre plutocrație. Deci casa de pe Sycamore Street era goalã. Drept este cã nu era mare lucru de capul ei, nici vorbã de locuința simandicoasã unde te-ai aştepta sã trãiască o profesoarã renumitã (totodatã şi scriitoare nominalizatã la Premiul Pulitzer), însã doar tãticuțul era de vinã pentru cum arãta casa aia. De altminteri, pe Morris nu l-a deranjat niciodatã sã locuiascã

acolo; mama lui avea resentimente, nu el.

A ascultat ştirile de la radio, însă nimeni nu spunea nimic despre asasinarea unui romancier care, după cele scrise în articolul din *Times,* fusese „o voce care strigă la generația tăcută a anilor cincizeci să se trezească şi să-şi facă auzite opiniile.” Tăcerea de la radio era un semn bun în cazul acesta: un semn bun, însă deloc neaşteptat. Sursa lui Morris de la casa de corecție îi spusese că menajera lui Rothstein venea doar o dată pe săptămână. În peisaj mai exista şi un om bun la toate, dar acesta venea numai atunci când era chemat. Morris şi răposații lui parteneri îşi făcuseră planul în conformitate cu aceste informații, ceea ce însemna că era de aşteptat ca trupul neînsuflețit al scriitorului să fie descoperit abia peste şase zile.

În după-amiaza aceea, traversând un sătuc din Ohio, Morris a trecut pe lângă un târg de vechituri. S-a oprit acolo şi, după ce a examinat câteva exponate, s-a hotărât să dea douăzeci de dolari pentru un cufăr vechi. Era uzat, dar încă părea destul de zdravăn. Un chilipir.

2010

Foarte frecvente erau acum certurile dintre părinții lui Pete Saubers. Tina le zicea „mârâieli-şi-hămăieli”. Lui Pete i se părea că sora lui are ceva dreptate, pentru că asta se auzea când îi apucau nervii: mâr-mâr-mâr, ham-ham-ham. Câteodată îi venea să se ducă în capul scării şi să țipe de acolo la ei să înceteze, să termine odată. *Speriați copiii,* voia să le strige el. *Sunt copii în casa asta,* copii, *sau ați uitat, proştilor?*

Pete era acasă deoarece elevii cu note foarte bune aveau voie să plece mai devreme după-amiaza, după studiul la bibliotecă şi ora de activități. Lăsase deschisă uşa de la cameră şi auzi zgomotul făcut de tatăl său care se deplasa repede prin bucătărie sprijinit în cârje atunci când maşina mamei opri în fața casei. Pete era aproape sigur că petrecerea de astăzi va începe cu exclamația de nemulțumire a tatălui său: „Măi, să fie, ai venit mai devreme!” Şi atunci mama îi va spune că după atâta amar de vreme ar trebui să țină minte că în zilele de miercuri avea program scurt. Tata va zice că încă nu s-a obişnuit să trăiască în partea aceasta a oraşului, că era ca şi cum ar fi fost obligați să se mute în cea mai jalnică şi întunecată mahala, nu în zona cu străzi botezate după copaci a Northfieldului, cum se chema cartierul acesta. Odată isprăvit preambulul, se puteau apuca de partea cu mârâieli-şi-hămăieli.

Nici Pete nu se dădea în vânt după cartierul de nord, dar nu era chiar atât de *naşpa* şi, chiar dacă nu avea decât treisprezece ani, dădea impresia că înțelege mai bine decât tatăl lui realitățile economice ale situației lor actuale. Poate din cauză că, spre deosebire de acesta, el nu se îndopa cu pastile de OxyContin de patru ori pe zi.

Gimnaziul Grace Johnson, unde predase mama lui, se închisese ca rezultat al măsurilor de reducere a costurilor adoptate de consiliul local. Mulți dintre profesorii de acolo erau acum şomeri. Linda avusese mai mult noroc şi găsise un job de bibliotecară şi supraveghetoare la sala de lectură a

Şcolii Elementare Northfield. Şi scăpa mai devreme în zilele de miercuri, pentru că atunci biblioteca se închidea la amiază. Programul acesta era valabil pentru toate bibliotecile şcolare. Era o altă măsură de reducere a cheltuielilor. Tatăl lui Pete se revolta față de aceste măsuri, arătând că salariile membrilor din consiliu nu fuseseră *tăiate* şi numindu-i o şleahtă de ipocriți republicani.

Pete nu ştia dacă erau ipocriți sau nu. Ce ştia el era că Tom Saubers se revolta față de tot şi toate în ultimul timp.

Singura maşină pe care o mai aveau acum, un Ford Focus, opri în fața casei şi mama coborî din ea, trăgând după sine servieta veche şi uzată. Ocoli cu grijă peticul de gheață care se forma mereu sub burlanul terasei din față. Fusese rândul Tinei să dea cu sare, dar fetița uitase, ca de obicei. Mama urcă treptele încet, cu umerii aplecați. Pete suferea când o vedea aşa, de parcă ar fi cărat un sac de cărămizi în spinare. În tot acest timp, cârjele tatălui făceau un marş forțat prin living.

Uşa se deschise. Pete se încordă. Spera să audă ceva drăguț. *Bună, iubire, ce-ai mai făcut azi?* Sau ceva în genul ăsta.

N-ai să vezi.

Nu trăgea dinadins cu urechea la mârâielile şi hămăielile lor, dar casa era foarte mică şi îi era practic imposibil să nu audă câte ceva… dacă nu pleca de acolo, strategie pe care o pusese în practică din ce în ce mai des iarna asta. Însă alteori simțea că era de *datoria* lui să asculte, pentru că era fratele mai mare. Domnul Jacoby, profesorul de istorie, avea obiceiul să spună că informația înseamnă putere. Şi Pete presupunea că din cauza asta se simțea obligat să monitorizeze escaladarea războiului de cuvinte dintre părinții lui. Pentru că fiecare mârâială-hămăială subția tot mai mult țesătura căsniciei lor şi într-una din zilele astea se va sfâşia de tot. Era bine să fie pregătit.

Pregătit pentru ce? Pentru divorț? Acesta părea rezultatul cel mai probabil. Din anumite puncte de vedere lucrurile ar fi fost mai bune dacă s-ar fi despărțit. Pete era tot mai convins

de asta, chiar dacă nu gândea încă în aceşti termeni. Însă ce anume ar fi însemnat un divorţ în *lumea reală* (altă expresie favorită a domnului Jacoby)? Cine ar rămâne şi cine ar pleca? Dacă ar pleca tatăl lui, cum s-ar putea descurca fără maşină când de-abia merge? De fapt, cum şi-ar putea *permite* să plece oricare dintre ei? Deja erau faliți.

Bine măcar că Tina nu era acasă ca să asiste la schimbul animat de opinii dintre părinții lor. Era încă la şcoală şi probabil că nu va veni direct acasă după terminarea orelor. Poate va ajunge abia pe la cină. Reuşise în sfârşit să-şi facă o prietenă, o fetiță cu dinții ieşiți în afară, pe care o chema Ellen Briggs şi care locuia în colțul dintre străzile Sycamore şi Elm[6]. Pete era de părere că Ellen avea tot atâta minte cât un hamster, dar se bucura că Tina nu mai murea de plictiseală acasă, văitându-se că-i e dor de prietenii din fostul cartier şi chiar plângând uneori. Pete se simțea nefericit atunci când plângea Tina.

Deocamdată însă, vă rugăm să vă închideți telefoanele şi pagerele. Se sting luminile şi va începe imediat episodul din această după-amiază al serialului *Suntem în rahat până-n gât.*

TOM: Hei, ai venit mai devreme.

LINDA (pe un ton plictisit): Tom, este…

TOM: Miercuri, corect. Program scurt la bibliotecă.

LINDA: Iar ai fumat în casă. Pute.

TOM (îmbufnat): O singură țigară. În bucătărie. Cu geamul deschis. S-a făcut gheață pe treptele din spate şi n-am vrut să cad. Pete iar a uitat să dea cu sare.

PETE (către public): Pentru că el face tabelul cu treburile casei, ar fi trebuit să ştie că este rândul Tinei să dea cu sare. Pastilele alea de OxyContin pe care le ia nu sunt doar pentru calmarea durerilor, ci şi pentru tâmpire.

LINDA: Încă se mai simte putoarea de tutun şi tu ştii foarte bine că în contractul de închiriere ni se interzice să…

TOM: Gata, bine, bine. Am înțeles. Data viitoare am să ies

---

[6] *Sycamore* – „platan”; *Elm* – „ulm” (n.tr.).

în curte chiar cu riscul de a cădea.

LINDA: Nu-i vorba *doar* despre ce scrie în contract, Tommy. Fumatul pasiv face rău copiilor. Am mai discutat asta.

TOM: Am discutat şi am tot răsdiscutat…

LINDA (avântându-se în ape şi mai adânci): Ca să nu mai vorbim despre cât costă un pachet cu ţigări. Ia spune, cât? Patru dolari cincizeci? Cinci dolari?

TOM: Fumez doar un pachet pe *săptămână,* pentru numele lui Dumnezeu!

LINDA (distrugându-i apărarea cu precizia şi forţa unui Panzer al aritmeticii): La cinci dolari pachetul, asta înseamnă peste douăzeci de dolari pe lună. Din leafa mea, pentru că doar atât…

TOM: Of, şi uite cum o luăm de la capăt!

LINDA:… mai avem acum.

TOM: Nu te saturi să-mi scoţi ochii cu povestea asta, nu? Probabil îţi imaginezi că m-am lăsat dinadins călcat de maşina aia. Ca să frec menta acasă.

LINDA (după o pauză lungă): A mai rămas vin? Aş bea o jumătate de pahar.

PETE (în şoaptă): Spune că a mai rămas, tati. Spune că a mai rămas.

TOM: Nu mai e. Poate ai vrea să şchiopătez până la Zoney's să iau o sticlă. Dar în cazul ăsta ar trebui să-mi dai un avans din *alocaţie.*

LINDA (fără să plângă încă, dar pe punctul de a începe): Te porţi de parcă ar fi vina mea că ai păţit ce-ai păţit.

TOM (strigând): Nu-i vina *nimănui* şi tocmai asta mă scoate din minţi! Nu pricepi? Nici măcar n-au reuşit să-l prindă pe nenorocitul ăla!

În momentul acesta, Pete îşi spuse că a auzit suficient. Era o piesă proastă. Poate că ei nu-şi dădeau seama, dar pentru el era limpede. Închise manualul de literatură. Va citi la noapte povestirea pe care o avea ca temă pentru acasă – scrisă de un tip pe care îl chema John Rothstein. Acum nu voia decât să iasă din casă şi să respire nişte aer paşnic.

LINDA (încet): Bine măcar că n-ai murit.

TOM (luând-o pe panta telenovelistică): Câteodată mă gândesc că ar fi fost mai bine. Uită-te în ce hal am ajuns – sunt dependent de Oxy şi tot mă doare, pentru că pastilele nu mai au efect şi ar trebui să iau câte o jumătate de flacon o dată. Trăiesc din leafa nevesti-mii – mai mică cu o mie de dolari decât înainte, mulțumită împuțiților ălora de republicani…

LINDA: Vezi cum vorbe…

TOM: Casa? Am pierdut-o. Scaun cu rotile motorizat? Nici vorbă să ne putem permite. Economiile noastre? Aproape duse. Şi acum vii şi-mi spui că nici măcar un căcat de țigară n-am voie să fumez!

LINDA: Dacă tu crezi că văicăreala ajută la ceva, te rog, dă-i înainte. Dar…

TOM (urlând): Văicăreală? Aşa îi zici tu? Eu îi zic realitate. Vrei să-mi dau nădragii jos ca să te uiți bine la ce mi-a mai rămas între picioare?

Doar în ciorapi, Pete se repezi în jos pe scară. Livingul era chiar la baza ei, dar părinții nu-l observară: stăteau față în față şi erau prea ocupați să-şi joace rolurile din piesa aia de toată jena, la care nu ar cumpăra nimeni bilet. Tata – sprijinindu-se stângaci în cârje, cu ochii injectați şi obrajii acoperiți cu barba nerasă de mai multe zile. Mama – strângându-şi poşeta la piept ca pe un scut şi muşcându-şi buzele. Îngrozitor, absolut îngrozitor! Dar ştiți care era cea mai nasoală fază? Îi iubea pe amândoi foarte mult.

Tatăl său omisese să pomenească de Fondul de Urgență, creat la o lună de la Masacrul de la Complexul Municipal de către singurul ziar care mai apărea în oraş, în colaborare cu cele trei posturi locale de televiziune. Brian Williams chiar făcuse un reportaj pe tema asta la *Ştirile de seară* de la NBC – adică, uită-te, națiune, la orăşelul ăsta tenace, care a ştiut să aibă grijă de locuitorii lui la ceas de restrişte, uită-te la toate sufletele astea omenoase, cum s-au mobilizat să dea o mână de ajutor şi la-la-la şi lu-lu-lu, iar acum câteva cuvinte din partea sponsorului nostru. Fondul de Urgență a dat o stare de bine relativ aproximativ şase zile. Media omitea să menționeze suma ridicol de mică strânsă în fondul acesta, cu

toate marşurile şi cursele de biciclete şi concertul caritabil susținut de câştigătorul locului al doilea la concursul *American Idol.* Fondul de Urgență era atât de modest pentru că vremurile erau grele pentru toată lumea. Şi, evident, ce se *strânsese* a trebuit să fie împărțit la un număr foarte mare de victime. Familia Saubers a primit mai întâi un cec de o mie două sute de dolari, apoi unul de cinci sute şi încă unul de două sute. Cecul sosit luna trecută, pe care scria ULTIMA TRANŞĂ, valora doar cincizeci de dolari.

Ura!

Pete se strecură în bucătărie, îşi înşfăcă ghetele şi haina şi ieşi din casă. Primul lucru pe care îl observă era absența gheții pe veranda din spate; adică tatăl lui mințise. Ziua era mult prea călduroasă ca să se formeze gheața. La soare, cel puțin. Mai erau încă şase săptămâni până în martie, dar dezghețul venise cam de şapte zile şi în curtea din spatele casei mai erau doar câteva petice de zăpadă murdară sub copaci. Pete ajunse la gard şi ieşi pe poartă.

Unul dintre avantajele caselor de pe străzile cu nume de copaci din cartierul de nord era terenul viran din spatele Sycamore Street. Avea cinci acri, adică era mare cam cât un cvartal, era acoperit cu tufe şi copaci pitici, crescuți în dezordine şi cobora în pantă către un pârâu, acum înghețat. Tatăl lui Pete spunea că terenul arăta aşa de multă vreme şi că era foarte posibil să rămână aşa încă şi mai mult timp, din cauza unei dispute legale cu privire la proprietarul lui de drept şi la ce anume s-ar putea construi pe el.

— Până la urmă nu iese nimeni învingător, în afară de avocați, i-a spus Tom Saubers lui Pete. Să nu uiți asta.

După părerea lui Pete, în cazul acesta erau învingători şi copiii care îşi doreau o evadare psihică de la problemele părinților lor. O potecă şerpuia în diagonală pe sub copacii cu crengile goale şi ieşea pe Birch[7] Street, lângă Centrul de Recreere pentru Tineret, ale cărui zile erau numărate. Când

[7] *Birch* – „mesteacăn" (n.tr.).

era frumos afară, băieții mai mari obişnuiau să-şi piardă vremea pe acolo – fumau, se drogau, beau bere, eventual le-o puneau prietenelor lor –, dar nu şi în perioada asta a anului. Zero băieți mari egal zero necazuri.

Pete îşi ducea şi surioara acolo în zilele când discuțiile dintre părinți deveneau mult prea aprinse, cum se întâmpla tot mai des în ultima vreme. Aruncau la coş, se uitau la filme sau jucau dame. Nu ştia unde o s-o mai ducă atunci când se va închide Centrul. Nu mai era nimic în preajmă, cu excepția magazinului Zoney's. Dacă era singur, Pete se ducea doar până la apă, azvârlea cu pietre în ea şi se bucura de liniştea din jur.

Sigur, erau nasoale mârâielile-şi-hămăielile, însă temerea lui cea mai mare era ca nu cumva tata, mereu amețit din cauza pastilelor de Oxy, să încerce pe bune să o lovească pe mama. Cu siguranță că un asemenea gest ar fi rupt definitiv pânza şi aşa foarte subțiată a căsniciei lor. Dar dacă nu? Dar dacă mama s-ar împăca şi cu această situație? Ar fi şi mai nasol.

Dar aşa ceva nu se va întâmpla niciodată, îşi zise Pete. Tata nu va ridica niciodată mâna la ea.

Dar dacă ar face-o?

În această după-amiază, pârâul încă era acoperit cu o pojghiță de gheață, dar foarte subțire şi murdară, cu pete mari şi galbene, de parcă acolo ar fi făcut pipi un uriaş din poveşti. Pete nu cuteza să calce pe ea. Apa i-ar fi ajuns doar până la glezne, aşa că nu s-ar fi înecat dacă se spărgea gheața sub greutatea lui, însă nu-şi dorea să fie obligat să le explice părinților de ce avea pantalonii şi ciorapii uzi. Se aşeză pe o buturugă, azvârli câteva pietre (cele mai mici ricoşară din gheață, cele mai mari intrară prin petele galbene) şi apoi se uită la cer. Nori mari şi pufoşi, mai degrabă de primăvară decât de iarnă, pluteau de la vest la est. Unul semăna cu o cotoroanță cu cocoaşă (poate că era o raniță pe care o ducea în spinare); altul cu un iepure; altul cu un balaur; şi uite unul care…

Îi atrase atenția un fâşâit slab venit de undeva din stânga

lui. Se întoarse şi văzu o bucată din mal ieşită în afară care cedase sub povara zăpezilor topite în ultima săptămână şi dezvelise rădăcinile unui copac deja prea mult înclinat. Spaţiul rezultat semăna cu o grotă şi, dacă nu cumva se înşela, dacă nu cumva era doar un joc al umbrelor, acolo înăuntru se afla ceva.

Pete se apropie de copac, se prinse bine de una dintre ramurile lui chele şi se aplecă să se uite mai bine. Da, nu se înşelase. Acolo era ceva, ceva destul de mare. Să fi fost capătul unei lăzi, oare?

Coborî cu băgare de seamă malul, scobind cu tocurile ghetelor în pământul noroios şi improvizând astfel un soi de trepte. Se lăsă pe vine atunci când ajunse sub locul superficialei alunecări de teren. Şi văzu un obiect din piele neagră şi crăpată, cu benzi metalice şi nituri. Mai observă la capăt şi un mâner de mărimea unei scări de şa. Da, obiectul acela era un cufăr. Cineva îngropase acolo un cufăr.

Mânat acum şi de entuziasm, nu numai de curiozitate, Pete apucă mânerul şi trase. Cufărul nici nu se clinti. Era al naibii de bine îndesat acolo. Pete mai trase o dată, doar de formă, pentru că era convins că nu-l va scoate fără uneltele potrivite.

Rămase pe vine, cu mâinile atârnându-i între pulpe, poziţie obişnuită a tatălui său când încă mai putea să stea ghemuit. Rămase pe vine şi privi lung la cufărul care ieşea din pământul negru, străbătut de rădăcinile groase ale copacului. Probabil că era o prostie să se gândească acum la *Insula comorii*[8] (şi la *Cărăbuşul de aur*[9], povestire pe care o citise cu un an în urmă la ora de literatură), dar uite că se *gândea.* Şi era oare o prostie? Pe bune? Pe lângă faptul că le spunea mereu că informaţia înseamnă putere, domnul Jacoby insista şi asupra importanţei pe care o are gândirea logică. Şi atunci, nu era logic să-ţi închipui că cine şi-a dat

---

[8] Roman pentru copii al scriitorului american Robert Louis Stevenson (n.tr).

[9] Povestire scrisă de Edgar Allan Poe (n.tr.).

osteneala să ascundă cufărul ăla acolo a făcut-o pentru că era ceva valoros în el?

Unde mai pui că era de ceva vreme îngropat sub mal. Îți dădeai seama doar uitându-te la el. Pielea era crăpată şi decolorată în mai multe locuri. Pete se gândi şi că mânerul s-ar putea rupe dacă ar trage de el cu toată puterea. Benzile metalice nu mai aveau luciu şi erau acoperite cu rugină.

Băiatul luă o hotărâre şi porni înapoi spre casă. Intră pe poarta din spate şi se opri lângă uşa de la bucătărie ca să audă cum se desfăşurau ostilitățile dinăuntru. Dar nu auzi nicio voce. Nici măcar televizorul nu mergea. Înseamnă că tata mersese în dormitor să tragă un pui de somn. Dormitorul acesta se afla la parter şi, cu toate că era foarte mic, mama şi tata dormeau acum acolo, pentru că tata nu prea mai putea să urce pe scară. Probabil că mama se dusese şi ea tot acolo (uneori se mai împăcau şi în felul ăsta după câte o ceartă), dar mai degrabă era în spălătoria pe care şi-o transformase în birou, unde îşi peria CV-ul şi îl trimitea prin e-mail firmelor care mai făceau angajări în perioada aceasta. O fi depus armele tata (şi Pete trebuia să admită că avea motivele lui), dar mama încă mai lupta. Voia să se întoarcă la catedră cu normă întreagă, şi nu doar din cauza banilor.

Lângă casă era un garaj micuț, în care mama băga Focus-ul doar pe furtună. Locul era plin cu lucruri din fosta lor casă, care nu mai avuseseră cum să încapă în această locuință închiriată. Acolo era şi trusa de scule a tatălui său. Tom dăduse anunț pe internet că îşi vinde uneltele, dar nu reuşise să primească un preț pe care el îl considera rezonabil. Acolo mai erau şi vechile jucării ale lui şi ale Tinei, un sac cu sare grunjoasă pentru gheață şi câteva unelte de grădinărit sprijinite de peretele din spate. Pete alese o lopată şi o luă la fugă înapoi spre cărare, ținând-o ridicată în față aşa cum face un soldat când i se dă comanda „Prezentați armele!”

Coborî destul de uşor până aproape de apă, folosindu-se de treptele făcute mai devreme şi începu să arunce pământ în jurul cufărului. Nu reuşi să umple groapa de sub copac

până la rădăcinile noduroase ale acestuia, dar izbuti să acopere cu pământ capătul vizibil al cufărului. Exact asta îşi dorise.

Pentru moment.

La cină au mai fost nişte mârâieli-şi-hămăieli, nu prea multe însă. Tina nu păru prea deranjată de ele, dar intră în camera lui Pete chiar când băiatul îşi termina temele. Îşi pusese pijamaua cu ciorăpei şi o trăgea după ea pe Madam Beasley, ultima şi cea mai importantă dintre păpuşile ei preferate. Parcă avea iarăşi cinci ani.

— Petie, mă laşi să stau niţel la tine în pat? Am visat urât.

Pete se gândi să o trimită înapoi în camera ei, dar îşi spuse că atitudinea asta i-ar aduce ghinion. Gândurile i se întorceau mereu la comoara din cufărul îngropat. Plus că fetiţa avea cearcăne negre sub ochi şi refuzul lui ar fi fost un gest nesimţit.

— Mă rog, poţi să stai. Puţin. Să nu-ţi intre în obicei.

Tina se târî repede până ajunse lângă perete – poziţia ei preferată de somn. Adică intenţiona să petreacă acolo întreaga noapte. Pete închise manualul de geografie, se puse în pat lângă ea şi sări imediat ca ars.

— Vezi ce faci, Tini! Îmi intră în fund capul lu' Madam Beasley.

— O s-o înghesui la picioare. Gata. Acum e bine?

— Şi dacă se sufocă acolo?

— Păi, nu respiră, tăntălache ce eşti! Nu-i decât o păpuşă. Ellen zice că o să mă plictisesc de ea foarte repede.

— Ellen e o proastă.

— E prietena mea.

Pete descoperi amuzat că cele două afirmaţii nu se contraziceau între ele.

— Probabil că are dreptate, continuă Tina. Copiii se fac mari.

— Nu şi tu. Tu ai să fii mereu surioara mea. Vezi să nu care cumva să te ia somnul. Mai stăm cinci minute şi după aia te duc la tine în cameră.

— Zece minute.

— Şase.

Fetița se gândi şi oftă.

— Biiine.

De la parter se auzi un geamăt înăbuşit, urmat de bocănelile cârjelor. Pete îşi dădu seama că tata se ducea în bucătărie, unde se va aşeza pe un scaun, îşi va aprinde o țigară şi va sufla fumul afară pe uşa din spate. Din cauza uşii deschise va porni centrala termică şi mama era convinsă că centrala nu funcționa cu gaz, ci cu bancnote.

— Crezi că o să divorțeze?

Pete se simți de două ori şocat: în primul rând din cauza întrebării, iar în al doilea din cauza tonului nepăsător, de adult cu care fusese pusă. Vru să spună: Nu, normal că nu. Dar imediat îşi aminti cât de tare îl deranjau filmele în care adulții mințeau copiii, adică *toate* filmele.

— Nu ştiu. În niciun caz în seara asta. Tribunalele sunt închise.

Fetița chicoti. Ceea ce era un semn bun. Pete o aşteptă să mai spună ceva. Dar Tina nu mai comentă. Pete se gândi iar la cufărul îngropat sub copacul de pe mal. Cât îşi făcuse temele izbutise să țină gândul ăsta la distanță, dar acum…

Ba nu. Nu izbutise nimic. Gândul fusese mereu în mintea lui.

— Tini? Vezi să nu te ia somnul.

— Nu mă ia…

Deşi vocea ei spunea cu totul altceva.

— Ia zi, ce-ai face dacă ai găsi o comoară? Un sipet îngropat undeva, plin cu bijuterii şi dubloni?

— Ce-s ăia „dubloni”?

— Monede din aur de pe vremuri.

— I-aş da-o lu’ tati şi lu’ mami. Ca să nu se mai certe. Tu n-ai face la fel?

— Ba da, răspunse Pete. Acum du-te în patul tău ca să nu te car eu în brațe până acolo.

Asigurarea de sănătate a lui Tom Saubers îi dădea acestuia dreptul să beneficieze acum doar de două şedințe de terapie pe săptămână. La ora nouă în fiecare dimineață de

luni şi de vineri îl lua de acasă o furgonetă specială, care îl aducea înapoi la patru, după hidroterapie şi o întâlnire cu alte persoane asemenea lui, care sufereau de traumatisme cu consecințe pe termen lung şi dureri cronice; se aşezau toți în cerc şi discutau despre problemele lor. Iar asta însemna că în zilele respective casa era goală timp de şapte ore.

Joi seară, Pete s-a dus mai devreme la culcare, plângându-se de o durere în gât. De dimineață a spus că încă îl mai doare şi parcă făcuse şi febră.

— Ai dreptate, eşti cam fierbinte, spuse Linda, după ce îi duse mâna la frunte.

Aşa trăgea nădejde şi Pete, pentru că-şi ținuse fața la trei centimetri de veioză înainte de a coborî la parter.

— O să mergem la doctor dacă nici mâine n-ai să te simți mai bine.

— Grozav! exclamă Tom.

Stătea la masa din bucătărie, cu nişte ouă prăjite în față, la care se uita fără poftă. Arăta ca şi cum nu închisese niciun ochi toată noaptea.

— Da' de ce să nu-l ducem la un specialist? Stai să-l chem pe Shorty, şoferul. Rolls-ul l-a luat deja Tina ca să meargă la lecția de tenis de la club. Dar puteți lua limuzina.

Tina se hlizi. Linda îi aruncă o privire aspră lui Tom, dar, înainte de a-i spune ce crede despre ironia lui, Pete se grăbi să răspundă că nu se simțea chiar *atât* de rău şi că o zi în casă probabil că l-ar pune pe picioare. Dacă nu, atunci precis că se va face bine în weekend.

— Probabil că ai dreptate, spuse Linda. Vrei să mănânci ceva?

Pete voia, dar ar fi fost imprudent să recunoască asta din moment ce se presupunea că îl durea în gât. Îşi duse mâna la gură şi simulă un acces de tuse.

— Aş bea doar nițel suc. Şi după aia m-aş duce înapoi în camera mea să mai dorm un pic.

Prima plecă Tina. Țopăi până la colț, unde urma să se întâlnească cu Ellen ca să discute despre toate chestiile alea trăsnite despre care discută copiii de nouă ani, în timp ce

aşteptau autobuzul şcolii. Apoi plecă şi mama cu Focus-ul. Ultimul ieşi din casă tata, şchiopătând în cârje până la furgoneta care îl aştepta lângă trotuar. Urmărindu-l de la fereastra camerei sale, Pete îşi spuse că tatăl lui parcă se împuținase cumva. Iar părul care-i ieşea de sub şapcă începuse să încărunțească.

Când furgoneta dispăru, Pete se îmbrăcă la repezeală, înhăță una din sacoşele refolosibile pe care mama le păstra în cămară şi se duse în garaj. Din trusa de scule a tatălui său alese un ciocan şi o daltă, pe care le vârî în sacoşă. Înşfăcă şi lopata, vru să plece, dar se întoarse ca să ia şi o rangă. Nu fusese niciodată înscris la Cercetaşi, dar credea că este bine să fii pregătit pentru orice situație.

Dimineața era destul de rece şi îi ieşeau aburi din gură. Însă, până când Pete săpase în jurul cufărului suficient de mult ca să creadă că îl va putea scoate, temperatura aerului săltase binişor peste zero grade şi el începuse să transpire. Îşi scoase haina, o agăță de o creangă şi se uită cu băgare de seamă în jur ca să se asigure că încă mai era singur pe mal (făcuse asta deja de câteva ori). Se linişti şi îşi frecă nişte țărână pe palme, aidoma unui jucător de baseball care se pregăteşte să lovească. Apoi apucă bine mânerul din capătul cufărului, repetându-şi că va trebui să aibă mare grijă în cazul în care acesta se va rupe. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se dea de-a rostogolul prin tot noroiul ăla. Plus că, dacă ar fi căzut în apă, atunci s-ar fi îmbolnăvit pe bune.

Oricum, probabil că înăuntru nu era nimic altceva decât un morman de haine vechi şi mucegăite… însă din care motiv ar îngropa cineva un cufăr plin cu haine vechi? De ce să nu le ardă sau să le dea de pomană?

Putea afla răspunsul într-un singur fel.

Pete inspiră adânc şi trase. Cufărul nici nu se clinti, iar mânerul vechi scoase un scârțâit de avertizare, însă Pete nu se simți deloc descurajat. Îşi dădu seama că îl putea mişca în lateral. Îşi aduse aminte cum tata lega un fir de ață în jurul câte unuia dintre dinții de lapte ai Tinei şi trăgea brusc atunci când dintele nu voia să cadă singur.

Se puse în genunchi (spunându-şi că nu trebuie să uite să-şi spele jeanşii mai târziu sau să-i ascundă în fundul dulapului) şi se uită în groapă. Observă o rădăcină încolăcită în jurul celuilalt capăt, ca braţul unui avar. Apucă lopata şi începu să o reteze. Rădăcina era groasă şi băiatul se opri de câteva ori ca să-şi tragă sufletul, dar, până la urmă, reuşi să o taie de tot. Lăsă jos lopata şi apucă din nou mânerul. Cufărul se mişca mai liber acum. Băiatul se uită la ceas. Zece şi un sfert. Se gândi că poate mama va suna acasă să vadă cum se simte. Dar nu-şi făcea griji din cauza asta. Mama îşi va imagina că doarme şi nu aude telefonul. Totuşi va trebui să ţină minte să verifice robotul atunci când va ajunge acasă. Luă lopata şi începu să sape în jurul cufărului şi să taie nişte rădăcini mai mici. După aceea apucă din nou mânerul.

— Acum, nenorocitule! îl îndemnă el. Ieşi odată!

Şi trase. Cufărul alunecă spre el atât de brusc şi atât de uşor, că ar fi căzut în fund dacă nu s-ar fi proptit bine în picioare. Ieşit pe jumătate din groapă, cufărul era acoperit cu ţărână şi bulgări de pământ. Încuietorile erau demodate, ca acelea de la sufertaşele muncitorilor de pe vremuri. Mai avea şi un lacăt mare. Pete înşfăcă iarăşi mânerul. De data aceasta se rupse.

— Te sparg! exclamă Pete, privindu-şi palmele roşii, care îl usturau acum destul de tare.

Mă rog, unde merge mia merge şi suta (asta era una dintre vorbele preferate ale mamei). Apucă foarte bine capetele cufărului şi se opinti. Cufărul ieşi cu totul din ascunzătoare. Acum vedea lumina soarelui pentru prima oară după foarte mulţi ani – o relicvă umedă şi murdară, cu armături ruginite. Părea să aibă cam optzeci de centimetri lungime şi cel puţin cincizeci înălţime. Poate mai mult. Pete ridică de un capăt şi ajunse la concluzia că trebuia să cântărească până în douăzeci şi şapte de kilograme, adică jumătate din greutatea lui. Îi era însă imposibil să spună cât din greutatea asta era cufărul şi cât conţinutul lui. În orice caz, acum era convins că nici vorbă de dubloni înăuntru. Dacă ar fi fost plin cu aur, n-ar fi putut nici să-l tragă afară din groapă, darămite să-l

ridice.

Deschise încuietorile, stârnind o ploaie de țărână, şi se aplecă peste lacăt, hotărât să-l spargă cu ciocanul şi dalta. Şi după aia, dacă tot nu se va deschide – aşa cum probabil că va fi cazul – va folosi ranga. Dar mai întâi… n-ai de unde să ştii până nu încerci.

Capacul se deschise fără probleme, într-un vaier de balamale ruginite. Mai târziu va presupune că fusese cumpărat de la mâna a doua, fără îndoială la un preț bun, având în vedere că nu mai avea cheie. Deocamdată doar se holba la el. Nu mai simțea nici băşica din palmă, nici durerea de spate şi picioare şi nici transpirația care-i curgea pe obrajii mânjiți cu pământ. Nu se mai gândea nici la mama, nici la tata şi nici la sora lui. Nu se mai gândea nici la mârâielile şi hămăielile de acasă. Cel puțin nu în clipele alea.

Cufărul fusese căptuşit cu folie din plastic transparent împotriva umezelii. Dedesubt se vedeau nişte teancuri de… caiete să fi fost alea? Şterse plasticul cu muchia palmei. Da, caiete. Nişte caiete foarte drăguțe cu coperte din piele adevărată. Cel puțin o sută. Dar surprizele nu se terminau aici. Mai erau şi nişte plicuri acolo, la fel cu cele pe care le aducea mama atunci când încasa un cec de la bancă. Pete trase de folia din plastic şi privi mai bine în cufărul doar pe jumătate plin. Pe plicuri era imprimat un antet sub care scria BANCA DE STAT GRANITE şi *Prietena ta de acasă!* Abia mai târziu îşi va da seama de diferențele dintre aceste plicuri şi cele primite de mama de la Corn Bank & Trust: pe plicurile găsite de el nu exista nicio adresă de e-mail şi niciun fel de instrucțiuni de folosire a cardului pentru retragerile de la bancomat. Deocamdată doar se holba la conținutul cufărului. Inima îi bătea atât de tare încât vedea nişte puncte negre jucându-i în fața ochilor şi se întrebă dacă nu cumva o să leşine.

La dracu' ai să leşini! Doar fetele fac asta.

Poate. Dar se simțea amețit şi îşi dădu brusc seama că uitase să mai respire de când deschisese cufărul. Inspiră adânc, dădu aerul afară cu un şuierat nesigur şi inspiră încă o dată. Parcă aerul i se duse până în vârful degetelor de la

picioare. Şi i se limpezi capul, deşi inima îi bubuia şi mai tare şi mâinile îi tremurau rău de tot.

Precis că plicurile alea de bancă erau goale. Ți-e clar, nu? Bani îngropați găseşti doar în cărți şi în filme, nu în viața adevărată.

Numai că plicurile nu *păreau* goale. Păreau *foarte pline.*

Pete întinse mâna să ia unul, dar îngheță când auzi un foşnet pe malul celălalt al pârâului. Se întoarse repede şi văzu două veverițe care, probabil închipuindu-şi că venise primăvara, se hârjoneau în frunzele moarte. Apoi, zvâcnind din cozi, se luară la întrecere care ajunge mai repede în vârful unui copac.

Pete se întoarse cu fața la cufăr şi luă unul dintre plicurile de la bancă. Îl deschise cu un deget amorțit, deşi temperatura ajunsese deja în jurul valorii de patru grade. Se uită înăuntru.

Bani.

Bancnote de douăzeci şi cincizeci de dolari.

— Sfinte Iisuse Hristoase din ceruri! murmură Pete Saubers.

Scoase teancul de hârtii ca să le numere, însă atât de tare îi tremurau mâinile că scăpă câteva pe jos. Se repezi să le adune, iar creierul lui înfierbântat îl convinse că Ulysses Grant chiar îi făcuse cu ochiul de pe una dintre bancnote.[10]

Pete numără banii. Patru sute de dolari. Patru sute doar în plicul acesta. Şi în cufăr erau *zeci* de plicuri.

Îndesă bancnotele înapoi în plic – treabă deloc uşoară, pentru că acum mâinile îi tremurau şi mai tare, ba chiar mai tare decât tremuraseră mâinile lui tataie Fred în ultimii doi ani ai vieții. Puse plicul înapoi în cufăr şi privi în jur cu ochi holbați şi temători. Zgomotele traficului, de obicei abia răzbătând până pe bucata asta de teren lăsat în paragină, acum păreau a se auzi de foarte aproape. Aici nu era Insula comorii; aici era un oraş cu peste un milion de locuitori,

---

[10] Chipul preşedintelui Ulysses S. Grant este imprimat pe bancnota de 50 de dolari (n.tr.).

majoritatea acum şomeri, care ar face orice să obțină ce se afla în cufărul acesta.

Gândeşte-te! îşi spuse Pete Saubers. *Gândeşte-te,* pentru Dumnezeu! Ăsta-i cel mai important lucru care ți s-a întâmplat vreodată, poate cel mai important care ți se *va întâmpla* în toată viața ta, aşa că pune mâna şi gândeşte-te bine, gândeşte-te cum trebuie la ce vei face în continuare.

Şi îşi aduse aminte de Tina, culcuşită lângă perete în patul lui. *Ce-ai face dacă ai găsi o comoară?* o întrebase el.

I-aş da-o lu' tati şi lu' mami, îi răspunsese micuța.

Dar dacă mama ar vrea să înapoieze banii proprietarului de drept?

Aceasta era o întrebare esențială. Tata nu s-ar gândi niciodată să o dea înapoi, Pete era convins de asta. Însă mama era altfel. Avea idei foarte clare despre ce era bine şi ce nu. Dacă le-ar fi arătat cufărul şi mai ales conținutul lui, probabil că s-ar ajunge la cele mai nasoale mârâieli-şi-hămăieli.

— De altfel, *cui* să înapoieze banii ăştia? şopti Pete către sine. Băncii?

Ridicol.

Sau nu? Ce-ar fi dacă banii ăştia chiar erau o comoară, dar strânsă de nişte spărgători de bănci, nu de pirați? În cazul ăsta, de ce erau puşi frumos în plicuri, ca pentru retragerea de numerar? Şi ce-i cu toate caietele alea cu coperte negre?

La toate astea se va gândi mai târziu, nu acum. Acum trebuia să *acționeze.* Aruncă o privire la ceas. Se făcuse deja unsprezece fără un sfert. Mai avea ceva timp, însă trebuia să-l folosească cu cap.

— Întrebuințează-ți mintea că de aia o ai! murmură el şi începu să arunce în sacoşa din cârpă plicurile cu bani de la Banca de Stat Granite, alături de ciocan şi daltă.

Puse apoi sacoşa pe mal şi o acoperi cu haina. Îndesă folia din plastic în cufăr, închise capacul şi îl împinse înapoi în ascunzătoarea lui. Se opri doar cât să-şi şteargă fruntea, unsuroasă de la transpirație şi țărână, apoi apucă lopata şi începu să arunce pământ în groapă cu mişcări spasmodice şi

rapide, ca de nebun. Reuşi să acopere cufărul – în mare parte – apoi înşfăcă haina şi sacoşa şi o luă la fugă spre casă. Va ascunde plicurile în fundul dulapului din camera lui şi apoi va verifica robotul telefonului, în caz că mama i-ar fi lăsat vreun mesaj. Dacă totul era în ordine pe frontul cu mama (şi dacă tata nu venise mai devreme de la şedinţele de terapie – asta ar fi tare nasol), se va întoarce să ascundă mai bine cufărul. Se va uita mai încolo la caietele alea, dar acum, pe când se îndrepta spre casă sub soarele sfios de februarie, îşi imagina că în ele erau ascunse alte plicuri cu bani. Atâta tot.

Trebuie să fac un duş, îşi zise el. Şi după aia să spăl mizeria din cadă ca să nu mă întrebe ce am căutat pe afară când ea ştia că sunt bolnav. Trebuie să am mare, mare grijă şi să nu spun nimănui. Absolut nimănui.

Ideea i-a venit când era la duş.

1978

Acasă este locul unde trebuie să fii primit cu brațele deschise. Însă atunci când Morris ajunse la casa de pe Sycamore Street, nicio lumină nu ardea acolo ca să învioreze întunericul mohorât al serii şi nimeni nu-l întâmpină în prag. Cine să-l întâmpine? Mama lui era în New Jersey, unde ținea cursuri despre un grup de oameni de afaceri din secolul nouăsprezece care încercaseră să fure America. Probabil că studenții ăia aveau, la rândul lor, să fure absolut tot ce le pica în mână în goana lor după Dolarul de Aur. Fără doar şi poate că vor fi unii care vor spune că şi Morris vânase câțiva Dolari de Aur în New Hampshire, dar nu era deloc adevărat. Nu pentru bani făcuse el ce făcuse.

Voia să-şi ascundă cât mai repede maşina în garaj. La dracu', voia să facă în aşa fel încât să *dispară* acel Chevy Biscayne, dar asta va trebui să mai aştepte. Acum prioritatea lui se numea Pauline Muller. Cei mai mulți locuitori de pe Sycamore Street aveau o relație atât de intimă cu televizoarele lor, încât n-ar fi observat nici dacă le ateriza un OZN în fața casei. Însă nu şi doamna Muller, vecina familiei Bellamy, care ridicase indiscreția la rang de artă. Prin urmare, ei îi sună Morris la uşă.

— Ia te uită cine a venit! strigă ea când îi deschise.

Ca şi cum nu ar fi tras cu ochiul pe geamul de la bucătărie…

— Morrie Bellamy! În carne şi oase! Ce băiat frumos te-ai făcut!

Morris îşi puse cel mai credibil zâmbet de „vai, lăsați!" din recuzita lui.

— Ce mai faceți, doamnă Muller?

Femeia îl îmbrățişă, iar el, cu toate că s-ar fi lipsit bucuros de această manifestare a afecțiunii, se supuse respectuos. Apoi cucoana întoarse capul şi începu să zbiere, unduind din bărbia-i dublă:

— Bert! *Bertie!* E Morrie Bellamy!

Din living se auzi un mormăit care ar fi putut să însemne:

Ce mai faci?

— Haide, Morrie, intră! Intră! Pun acuşica de o cafea! Ştii ce?

Şi fâlfâi frivol din sprâncenele ei nefiresc de negre într-un mod de-a dreptul grotesc.

— Avem şi chec cu mult uuunt!

— Îmi lasă gura apă, dar de-abia m-am întors de la Boston. Am condus fără oprire. Şi sunt frânt. Am venit doar să vă anunț că sunt acasă. N-am vrut să vedeți luminile aprinse şi să chemați poliția.

Cucoana hihăi ca o maimuță care încearcă să râdă.

— Cât de *atent* eşti! Aşa ai fost mereu. Ce mai face mămica ta, Morrie?

— Face bine.

Habar n-avea. De la detenția în casa de corecție la şaptesprezece ani şi de la încercarea eşuată de a intra la colegiul din localitate la douăzeci şi unu, relațiile dintre Morris şi Anita Bellamy se limitaseră la câte un telefon ocazional. Conversațiile erau reci, dar civilizate. După ultima ceartă din noaptea când fusese arestat pentru pătrunderea prin efracție într-o casă şi alte câteva giumbuşlucuri din aceeaşi categorie, amândoi renunțaseră la speranța că se vor mai putea înțelege vreodată.

— Da' ce te-ai mai împlinit! spuse doamna Muller. Pun pariu că fetele sunt *moarte* după tine. Şi ce copilaş *sfrijit* erai…

— Am lucrat în construcții…

— *Construcții!* Tocmai *tu!* Ai, nu mă-nnebuni! Bertie! *Morris a construit case!*

Strigătul ei provocă alte grohăieli în living.

— Dar după aia n-a mai fost de lucru şi m-am întors. Mama a zis că pot să stau aici dacă nu cumva reuşeşte să închirieze casa. Probabil că n-o să rămân prea mult.

Cât *adevăr* era în vorbele astea!

— Haide, Morrie, intră să-l saluți pe Bertie.

— Mai bine lăsăm pe altă dată.

Totuşi, ca să prevină alte insistențe, strigă vesel:

— *Hei, Bert!*

Altă grohăială: *Servus, piciule!*

— Atunci rămâne pe mâine, spuse doamna Muller, fâlfâind iarăşi din sprâncene de parcă voia să-l imite pe Groucho Marx. Îți păstrez nişte chec. S-ar putea chiar să fac şi puțină *frişcă.*

— Super! zise Morris.

Era puțin probabil ca doamna Muller să moară de inimă până a doua zi, dar nici imposibil nu era. Cum spunea un alt mare poet[11], speranța este o primăvară veşnică în sufletul omului.

Cheile de la casă şi garaj erau la locul lor dintotdeauna: agățate sub cornişa din dreapta verandei. Morris băgă maşina în garaj şi puse pe jos cufărul cumpărat de la târgul de vechituri. Ardea de nerăbdare să se apuce imediat de al patrulea roman cu Jimmy Gold, dar caietele erau aruncate de-a valma, plus că i s-ar fi închis ochii înainte de a citi chiar şi o singură pagină acoperită cu scrisul mărunt al lui Rothstein. Chiar că era rupt de oboseală.

Mâine, îşi promise el. După ce vorbesc cu Andy şi aflu cum vrea să procedăm mai departe, am să aranjez caietele în ordine şi am să încep să citesc.

Împinse cufărul sub vechea masă de lucru a tatălui său şi-l acoperi cu o bucată de plastic găsită într-un colț. Apoi intră şi făcu turul casei. Părea neschimbată, ceea ce era nasol. În frigider nu erau decât un borcan cu murături şi o cutie cu praf de copt, însă în congelator descoperi câteva pachete cu feluri de mâncare semipreparate. Puse unul în cuptor şi urcă scara spre vechea lui cameră.

Am făcut-o! îşi spuse el. Am reuşit! Am făcut rost de manuscrisele nepublicate ale lui John Rothstein!

Însă era mult prea epuizat ca să poată jubila. Nici măcar bucurie nu mai era capabil să simtă. Aproape că adormi de două ori – prima dată la duş şi apoi în fața unor chiftele grețoase şi a unei porții de piure instant. Se forță să

[11] Alexander Pope (1688-1744) (n.tr.).

mănânce tot şi se târî înapoi în cameră. Adormi cum puse capul pe pernă şi se trezi abia la nouă douăzeci dimineața.

Acum, bine odihnit şi bucurându-se de raza de lumină care cădea peste patul copilăriei sale, Morris se simțea *realmente* exaltat şi abia aştepta să împărtăşească această stare cu cineva. Adică cu Andy Halliday.

Găsi în dulap o pereche de pantaloni din bumbac şi o cămaşă drăguță în carouri, îşi pieptănă părul pe spate şi aruncă o privire în garaj ca să vadă dacă totul era în ordine acolo. Evident că doamna Muller îl pândea din spatele perdelelor, aşa că îi făcu un semn cu mâna (sperând că îi iese vesel salutul acela) şi porni către stația de autobuz. Ajunse în centru cu puțin înainte de ora zece, merse pe jos un cvartal, se opri la colț şi se uită spre mesele de pe trotuar şi umbrelele trandafirii ale cafenelei „Ceşcuța fericită" de pe Ellis Avenue. Andy era în pauza de cafea. Ba chiar, spre marea lui mulțumire, stătea cu spatele, aşa că se putea apropia de el fără să fie observat.

— *Bau!* strigă Morris, apucându-l pe Andy de umărul învelit în catifeaua reiată a sacoului sport.

Vechiul lui prieten – de fapt unicul lui prieten din farsa asta jalnică de oraş – sări ca ars şi se întoarse cu fața la el. Îşi răsturnă ceaşca şi cafeaua se vărsă pe masă şi pe jos. Morris făcu un pas în spate. Sigur, intenționase să-l sperie pe Andy, dar nici chiar *atât.*

— Ei, scuze…

— Ce-ai *făcut?* îl întrebă Andy printre dinți.

Ochii îi aruncau fulgere din spatele ochelarilor cu ramă de baga, despre care Morris credea că sunt un semn al vanității lui.

— Ce pizda mă-tii ai *făcut?*

Nu la genul ăsta de primire se aşteptase Morris. Se aşeză pe un scaun.

— Am făcut ce am stabilit că voi face.

Îl privi mai bine pe Andy şi nu descoperi pe chipul lui nici urmă de superioritatea intelectuală şi amuzată pe care o afişa prietenul lui în mod obişnuit. Andy părea speriat. De

Morris? Poate. Pentru sine? Aproape sigur.

— N-ar trebui să fiu văzut cu…

Morris avea în mână o pungă din hârtie maro pe care o găsise în bucătărie. Din ea scoase unul dintre caietele lui Rothstein şi îl puse pe masă, având grijă să evite băltoaca de cafea.

— O mostră. Una dintre cele multe. Cel puțin o sută cincizeci. N-am apucat încă să le număr, dar crede-mă că am tras lozul cel mare.

— Ia-l de-aici!

Andy continua să şoptească răguşit, ca un personaj dintr-un film prost cu spioni.

— Idiotule, asasinarea lui Rothstein e pe prima pagină din *New York Times* şi la toate posturile TV!

Vestea asta îl lovi în moalele capului pe Morris. Cadavrul scriitorului nu trebuia să fie găsit decât peste cel puțin trei zile, poate chiar şase. Însă ce îl şocă şi mai tare era reacția lui Andy. Parcă era un şobolan încolțit.

Morris îşi strâmbă gura încercând să imite cât de cât zâmbetul lui Andy de „atât-de-deştept-sunt-că-mi-e-şi-mie-lehamite".

— Calm, amice! În zona asta dai la tot pasul de copii cu caiete în mână.

Şi întinse mâna, arătând spre Government Square.

— Uite unul acolo.

— Nu cu coperte de moleschin! Iisuse! Menajera ştie în ce fel de caiete scria Rothstein şi în ziar scrie că seiful din dormitor era gol! Ascunde-l odată!

Însă Morris împinse caietul către prietenul său, la fel de atent ca mai devreme ca nu cumva să-l mânjească cu cafea. Andy îl oftica tot mai tare – îl umplea de spume, cum ar fi spus Jimmy Gold –, dar simțea şi un fel de plăcere perversă să-l vadă cum se face mic în scaun, ca şi când caietul ăla ar fi fost o fiolă cu bacteria ciumei.

— Haide, uită-te prin el! Ăsta-i cu poezii. L-am răsfoit în autobuz…

— În *autobuz?* Ai *înnebunit?*

— …şi nu-i mare lucru de capul lui, continuă Morris de

parcă nu l-ar fi auzit, dar sunt poezii scrise de el. Da, ăsta-i un manuscris ograf. Extrem de valoros. Am discutat despre asta. De mai multe ori. Am discutat despre cum…

— *Ascunde-l!*

Morris n-avea niciun chef să admită că paranoia lui Andy era molipsitoare. Dar uite că aşa era. Puse caietul înapoi în punga de hârtie şi se uită îmbufnat la vechiul său prieten (la *unicul* său prieten).

— Ce te-a apucat? Că doar nu ți-am propus să-l vindem la colț de stradă.

— Unde sunt celelalte? îl întrebă Andy.

Şi adăugă repede, înainte ca Morris să-i poată răspunde.

— Nu-mi spune. Nu vreau să ştiu. Nu pricepi cât de riscant e totul? Nu pricepi că poliția e pe urmele *tale?*

— Ba nu-i nimeni pe urmele mele, spuse Morris, simțind însă cum încep să-i ardă obrajii şi ceafa.

Săvârşise furtul secolului şi Andy se purta cu el de parcă ar fi făcut în pantaloni şi puțea de la un kilometru.

— Absolut nimeni nu poate să facă legătura între mine şi Rothstein. Şi ştiu *bine* că o să treacă ceva vreme până o să le putem vinde unui colecționar particular. Nu-s prost.

— Să le vindem unui col… Morrie, tu *auzi* ce spui?

Morris îşi încrucişă brațele pe piept şi se uită uimit la prietenul său. Mai bine zis la cel care-i fusese prieten.

— Te porți de parcă n-am mai fi avut discuția asta. De parcă nu noi doi am fi pus la cale toată povestea.

— N-am pus la cale *nimic!* Vorbeam şi noi ca să ne aflăm în treabă. Credeam că măcar atâta pricepi!

Ce pricepea Morris era povestea pe care ar fi spus-o poliției Andy Halliday în caz că el, Morris Bellamy, ar fi fost prins. Şi pentru prima oară, Morris realiză că Andy nu era colosul intelectual dornic să i se alăture la comiterea unui act existențial de haiducie. Nu era decât un alt terchea-berchea. Şi laş, pe deasupra. Un vânzător de librărie, cu doar câțiva ani mai mare decât Morris.

Nu mă lua cu critici din astea cretine, băiete! îi spusese Rothstein cu două minute înainte să moară. *Indiferent ce crezi tu despre tine, prietene, adevărul e că nu eşti decât un*

hoț ordinar.

Începură să-i pulseze tâmplele.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Toată gargara aia a ta despre colecționarii particulari, vedetele de cinema şi prinții saudiți şi toți ăilalți. Te dădeai rotund, nimic altceva. Numai gura e de tine.

Cu vorbele astea îl lovise unde îl durea mai tare. Şi se vedea. Şi Morris se bucura, la fel cum se bucurase o dată sau de două ori când reuşise să aibă ultimul cuvânt într-un scandal cu mama lui.

Andy se făcuse stacojiu la față şi se aplecă spre el. Dar, înainte de a apuca să spună ceva, lângă ei apăru o chelneriță cu un teanc de şervețele.

— Dați-mi voie să şterg cafeaua aia de pe masă, spuse ea.

Era o tânără cu părul blond-cenuşiu natural, drăguță, ba chiar frumuşică, dacă îți plăcea stilul spălăcit. Îi adresă un zâmbet lui Andy. El îi răspunse cu o grimasă forțată, ferindu-se din calea ei, aşa cum se ferise şi de caietul cu coperte de moleschin.

E pe invers, îşi spuse Morris cu surprindere. E homo. Cum naiba de nu mi-am dat seama? Cum naiba de n-am observat? Şi un afiş de-ar purta şi tot n-ar fi atât de evident.

Mă rog, nu observase o mulțime de lucruri în legătură cu Andy, nu-i aşa? Îşi aduse aminte de vorba preferată a unui tip cu care lucrase în construcții: *Pistol fără gloanțe.*

Când chelneriță plecă, luând cu ea toată acea toxică ambianță feminină, Andy se aplecă din nou peste masă.

— Colecționarii ăia există, spuse el. Achiziționează tablouri, sculpturi, ediții princeps… am auzit de un petrolist din Texas care are o colecție cu primele înregistrări realizate de Edison, în valoare de un milion de dolari: mai este altul care are toate revistele cu literatură comercială publicate între 1910 şi 1955: povestiri western, science fiction, horror. Ai tu impresia că toate astea au fost cumpărate sau vândute prin metode legale? Normal că nu. Colecționarii sunt nişte oameni cu o doagă lipsă şi celor mai obsedați dintre ei nici nu le pasă dacă obiectul la care râvnesc a fost furat sau nu. Şi să fii convins că nu doresc să-l împartă cu restul lumii.

Morris mai auzise discursul ăsta şi probabil că plictiseala i se citea pe chip, pentru că Andy se aplecă şi mai mult către el. Acum erau aproape nas în nas. Morris simți aromă de English Leather şi se întrebă dacă nu cumva ăsta era aftershave-ul preferat de poponari. Ca un fel de indiciu secret.

— Dar ai impresia că vreunul dintre tipii ăştia ar sta să mă asculte *pe mine?*

Şi Morris Bellamy, care acum îl vedea cu alți ochi pe Andy Halliday, răspunse că nu, nu credea.

Andy îşi țuguie buzele.

— Cu toate astea, mă vor asculta într-o bună zi. Da, da. Atunci când voi avea afacerea mea şi îmi voi fi făcut o clientelă. Însă o să dureze *ani.*

— Ziceai că o să aşteptăm doar cinci.

— *Cinci?*

Andy scoase un hohot de râs (mai degrabă lătrat) şi se retrase în partea lui de masă.

— *Prăvălia* s-ar putea să mi-o deschid în cinci ani – am pus deja ochii pe un loc de pe Lacemaker Lane. Acolo-i acum un magazin de țesături care n-o duce prea bine. Dar cel mai mult va dura să găsesc clienți cu bani adevărați şi să stabilesc cu ei o relație bazată pe încredere.

O mulțime de „cum va fi când va fi", îşi spuse Morris. Înainte nu fusese aşa.

— Cât timp?

— Zic să mă mai cauți cu caietele astea pe la începutul secolului douăzeci şi unu. Bineînțeles, dacă le vei mai avea. Chiar dacă aş *şti* numerele de telefon ale unor colecționari particulari, te asigur că nici măcar cel mai sonat dintre ei nu s-ar atinge acum de o marfă atât de periculoasă.

Morris se holbă la el, incapabil să articuleze vreun cuvânt. Într-un final, reuşi să bâlbâie:

— N-ai zis niciodată *aşa ceva* atunci când făceam planul.

Andy se luă cu mâinile de cap.

— N-am făcut *niciun plan!* Şi nu care cumva să încerci să dai vina pe mine! Să nu îndrăzneşti! Te cunosc bine, Morrie. Nu ai furat caietele alea ca să le vinzi. Mai întâi ai să vrei să

le citeşti. După aia cred că ai să accepți să renunți la câteva, dacă îți va conveni prețul. Dar chestia e că tu eşti nebun cu acte în regulă când vine vorba despre John Rothstein.

— Nu mă face nebun!

Tâmplele îi zvâcneau şi mai tare acum.

— Ba te fac, dacă ăsta-i adevărul. Şi aşa este. Eşti nebun cu acte în regulă şi când vine vorba despre Jimmy Gold. De-aia ai fost la răcoare.

— Din cauza maică-mii am fost acolo.

— Mă rog. Ce-a fost a fost. Discutăm despre situația de față. Al naibii de mult noroc ai să ai dacă nu-ți va bate poliția la uşă în viitorul apropiat. Cu mandat de percheziție cu tot. Şi, dacă ai să mai ai încă toate caietele când se va întâmpla asta, ai să fii în rahat până peste cap.

— De ce să-mi bată la uşă? Nu ne-a văzut nimeni… cât despre partenerii mei…

Îi făcu cu ochiul şi continuă:

— E de ajuns să spun că morții nu vorbesc.

— I-ai… ce-ai făcut, pentru numele lui Dumnezeu? I-ai *omorât? Şi pe ei?*

Chipul lui Andy se transformase într-un tablou al groazei.

Morris ştia că nu ar fi trebuit să-i mărturisească asta, dar Andy făcea pe tâmpitul şi el nu-l mai suporta.

— Cum se cheamă oraşul în care locuia Rothstein?

Andy îşi rostogolea ochii în toate părțile, de parcă s-ar fi aşteptat dintr-o clipă în alta să se trezească înconjurați de polițişti cu armele scoase.

— Talbot Corners, aşa-i?

— Da. Însă nu prea e oraş. Mai mult nişte ferme. În Corners nu există decât un birt, o băcănie şi o benzinărie la intersecția dintre două şosele.

— De câte ori ai fost acolo?

— De vreo cinci. Aşa cred.

De fapt, fusese de vreo *douăsprezece* ori în perioada dintre 1975 şi 1978. La început singur, apoi însoțit fie de Freddy, fie de Curtis, fie de amândoi.

— Şi te-ai apucat să pui întrebări despre celebritatea care locuieşte acolo?

— Sigur. O dată sau de două ori. Şi ce dacă? Probabil toți care se opresc la birtul ăla întreabă despre…

— Ba nu. Aici greşeşti. Pe majoritatea străinilor îi doare fix în cur de John Rothstein. Ei vor să afle când începe sezonul de vânătoare de căprioare sau ce fel de peşti se prind în lacul de acolo. Nu crezi că localnicii îşi vor aduce aminte de tine atunci când polițiştii îi vor întreba dacă s-a interesat cineva despre tipul care a scris *Alergătorul?* Dacă nu cumva au trecut pe acolo de mai multe ori nişte străini curioşi? Unde mai pui că tu ai şi *cazier,* Morrie!

— Juvenil. E secret.

— La o chestie atât de importantă ca asta l-ar putea desecretiza cât ai bate din palme. Şi partenerii tăi? A avut vreunul cazier?

Morris nu răspunse.

— Nu ştii cine te-a văzut şi nu ştii dacă partenerii tăi au bătut toba despre jaful la care aveau să participe. Ai putea fi arestat chiar *azi,* idiotule! Dacă aşa se va întâmpla şi dacă ai să pomeneşti numele meu, am să neg că am discutat vreodată despre povestea asta. Uite ce sfat îți dau: scapă de *aia.*

Şi arătă spre punga din hârtie.

— Scapă de caietul de acolo şi de toate celelalte. Ascunde-le undeva. Îngroapă-le! Dacă nu le vor găsi la tine, poate că vei avea o şansă să scapi la o adică. Fireşte, cu condiția să nu fi lăsat amprente sau mai ştiu eu ce alte urme.

N-am lăsat nimic, îi răspunse Morris în gând. Nu-s bou. Da' niciun homo fricos şi cu gura mare nu sunt.

— Poate o să reluăm discuția, spuse Andy, însă peste mult timp şi doar dacă nu te înhață.

Se ridică de la masă şi îi mai zise doar atât:

— Între timp, nu te apropia de mine dacă nu vrei să chem chiar eu poliția.

Şi se îndepărtă repede, cu capul în jos, fără să privească înapoi.

Morris rămase pe loc. Chelnerița cea drăguță se întoarse să-l întrebe dacă mai doreşte ceva. Morris clătină din cap. Când tânăra îl lăsă singur, îşi luă punga din hârtie în care se

afla caietul şi plecă şi el.

În direcție opusă.

Cunoştea definiția personificării, normal c-o ştia – proiectarea sentimentelor şi însuşirilor omeneşti asupra naturii – şi mai ştia că doar scriitorii de mâna a doua apelau la această şmecherie ieftină, însă în ziua aceea nu i se mai părea un artificiu lipsit de substanță. Soarele puternic al dimineții îi oglindise şi amplificase starea lui de exaltare, dar uite că acum, la amiază, din soarele acela nu mai rămăsese decât un cerc palid în spatele norilor. Iar până la ora trei, pe măsură ce îi sporeau neliniştea şi supărarea, ziua se întunecă tot mai mult şi începu o ploaie fină.

Merse cu maşina până la mallul de lângă aeroport, uitându-se mereu în jur după maşini de poliție. Pe Airline Boulevard îi apăru una în spate, cu sirenele şi girofarurile pornite. Îi îngheță stomacul şi inima parcă i se urcă în gât. Maşina de poliție îl depăşi fără să încetinească, însă el nu se simți câtuşi de puțin mai liniştit.

Găsi un buletin de ştiri la postul de radio BAM-100. Reportajul principal era despre conferința de pace de la Camp David, dintre Anwar El Sadat şi Menahem Begin *(nicio* şansă, băieți, îşi zise Morris cu mințile aiurea), dar al doilea subiect se referea la asasinarea renumitului scriitor american John Rothstein. Poliția zicea că fusese opera unei „bande de hoți" şi că ancheta urmărea acum câteva piste. Probabil asta era doar o chestie inventată de ăia din departamentul de PR.

Sau poate nu.

Indiferent ce zicea Andy, Morris nu credea că va fi descoperit în urma chestionării boşorogilor pe jumătate surzi care îşi pierdeau vremea la Yummy Diner din Talbot Corners. Altceva îl deranja. El, Freddy şi Curtis lucraseră pentru firma Donahue Constructions, care făcea case în Danvers şi North Beverly. În cele şaisprezece luni cât muncise acolo, la cărat de scânduri şi bătut de cuie, Morris se aflase în Danvers, în vreme ce Curtis şi Freddy trudeau în celălalt loc, la opt kilometri depărtare. Însă a fost o perioadă scurtă când *au lucrat* în aceeaşi echipă şi chiar după aceea tot reuşeau să se

întâlnească la prânz.

Şi multă lume ştia asta.

Parcă alături de alte o mie de maşini la capătul dinspre magazinul JC Penny al mallului, şterse cu grijă toate suprafeţele pe care le atinsese şi lăsă cheile în contact. Apoi îşi ridică gulerul, îşi trase pe ochi şapca de baseball şi se îndepărtă repede de Biscayne. Se aşeză pe o bancă de la intrarea principală a mallului, unde aşteptă autobuzul de Northfield. Nu-l deranjă nici ploaia care se înteţise şi nici drumul lung spre casă. Avea timp să se gândească.

Andy era fricos şi îngâmfat, dar avea dreptate într-o privinţă. Morris trebuia neapărat să ascundă caietele şi trebuia să o facă fără întârziere, indiferent cât de tare ardea să le citească, începând cu noul roman despre Jimmy Gold. Dacă îl *găseau* poliţiştii, dar el nu avea niciun caiet, atunci nu-i puteau face nimic…

Corect?

Acum nu mai pândea nimeni din spatele perdelelor de la casa de alături, scăpându-l astfel de altă conversaţie nedorită cu doamna Muller, căreia ar fi trebuit probabil să-i spună că vânduse maşina. Ploua cu găleata şi ăsta era un lucru bun. Pe o vreme ca asta nu s-ar fi aventurat nimeni pe terenul plin de buruieni dintre străzile Sycamore şi Birch. Mai ales după lăsarea întunericului.

Scoase absolut tot ce se afla în cufărul vechi, rezistând cu greu impulsului aproape de nestăvilit de a răsfoi caietele. Dar nu, nu putea să facă asta, oricât de mult îşi dorea. Pentru că, odată ce va începe, nu va mai fi în stare să se oprească. Mai târziu, îşi spuse el. Trebuie să-ţi amâni puţin satisfacţia asta, Morrie. Bun sfat, numai că îl auzise rostit cu vocea mamei lui şi din cauza asta începură să-i pulseze iarăşi tâmplele. Bine măcar că nu va fi nevoit să amâne prea mult timp momentul acela; dacă poliţia nu-l va căuta vreme de trei săptămâni, cel mult o lună, va putea să se relaxeze şi să se apuce de citit.

Căptuşi cufărul cu folie din plastic pentru a feri caietele de umezeală, apoi le puse pe toate înăuntru, inclusiv pe acela pe care îl luase ca să i-l arate lui Andy. Aruncă deasupra şi plicurile cu bani, apoi le înveli pe toate cu folia din plastic.

Închise cufărul, ezită o clipă, apoi îl deschise din nou. Dădu plasticul la o parte şi scoase două sute de dolari dintr-un plic. Sigur că niciun poliţist nu ar zice că aia era o sumă exorbitantă, chiar dacă ar găsi banii asupra lui la o eventuală percheziţie. Ar putea spune că proveneau din compensaţia obţinută de la firma de construcţii după desfacerea contractului de muncă.

Zgomotul ploii pe acoperişul garajului nu-l liniştea deloc. I se părea că seamănă cu zgomotul făcut de nişte degete de schelet care băteau darabana pe o masă. Şi capul începu să-l doară şi mai tare. Încremenea de fiecare dată când trecea câte o maşină pe stradă, aşteptându-se să vadă în faţa casei lumina farurilor şi sclipirile albastre de pe capotă. Al dracului să fie Andy Halliday pentru că îi vârâse în cap toate grijile astea fără sens! Al dracului să fie şi el şi poponautul pe care-l călărea!

Numai că grijile astea s-ar putea să nu fie lipsite de sens. Pe măsură ce după-amiaza se stingea în înserare, ideea că poliţia reuşise să găsească o legătură între Freddy, Curtis şi Morris Bellamy începuse să pară din ce în ce mai plauzibilă. Futu-i popasul mă-sii! De ce nu dusese cadavrele în pădure? Măcar atâta lucru să fi făcut! Nu că asta ar fi încetinit cumva desfăşurarea evenimentelor din momentul când cineva ar fi ajuns acolo, ar fi văzut tot sângele ăla şi ar fi sunat la poliţie. Iar poliţiştii ar fi venit cu câini…

— În plus, explică el cufărului, mă grăbeam al naibii de tare, nu?

În colţ era căruciorul tatălui său, lângă cazma şi două lopeţi ruginite. Morris aşeză cufărul pe cărucior, strânse bine curelele şi se uită pe geamul de la garaj. Afară încă era prea multă lumină. Fiind acum atât de aproape de momentul când va scăpa de caiete şi plicurile cu bani – pentru moment, încercă el să se consoleze, aceasta este doar o măsură provizorie – începuse să fie tot mai convins că poliţia îşi va face apariţia în pragul lui dintr-o clipă în alta. Dacă doamna Muller sunase ca să spună că vechiul ei vecin se purta cam dubios? Puţin probabil, totuşi. Cucoana era mai tută decât o râmă, dar n-aveai de unde să ştii ce se întâmpla în gelatina

aia din mintea ei.

Înghiți cu noduri altă cină congelată, închipuindu-şi că aşa îl va mai lăsa durerea de cap. Dar nu, acum îl durea şi mai tare. Căută nişte aspirină sau Advil în dulăpiorul cu medicamente al mamei sale, însă nu găsi nimic. Du-te dracului, mami! îşi spuse el. Pe bune. Din toată inima. Du-te… *dracului!*

O şi văzu cum îi zâmbeşte. Subțire ca un hanger.

Se făcuse deja ora şapte şi afară încă era lumină, dar la ferestrele de alături tot nu apăruse nimeni. Foarte bine. Însă Morris ştia că soții Muller se pot întoarce acasă dintr-o clipă în alta. Pe deasupra, era mult prea agitat ca să mai aştepte. Cotrobăi prin dulapul din hol şi găsi un poncho.

Scoase căruciorul din garaj pe uşa din spate. Iarba din curte era udă, pământul spongios şi roțile căruțului se tot împiedicau. Deşi crengile joase ale copacilor atârnau peste poteca pe care umblase de atât de multe ori în copilărie (de obicei ca să ajungă la Centrul de Recreere pentru Tineret de pe Birch Street), Morris reuşi să meargă mai bine pe acolo. Se întunecase deja când ajunse la pârâul care traversa maidanul acela cât un cvartal.

Luase cu el o lanternă şi acum o aprinse doar cât să găsească un loc potrivit în valul de pământ care cobora spre apă, la o distanță apreciabilă de potecă. I-a fost apoi uşor să sape în solul moale până când a dat de rădăcinile încurcate ale unui copac din apropiere. Se gândi să încerce într-un alt loc, dar groapa era aproape gata şi nu avea niciun chef să sape alta, mai ales când aceasta era doar o măsură de prevedere pe termen scurt. Sprijini lanterna de o piatră din groapă şi începu să taie rădăcinile cu cazmaua.

Vârî cufărul în groapă, aruncă repede pământul peste el şi îl bătători cu dosul lopeții. I se părea suficient. Malul nu avea oricum prea multă iarbă, aşa că locul acela chel nu va sări în ochi. Important era că nu mai avea cufărul în casă, corect?

Corect?

Dar nu se simți câtuşi de puțin mai liniştit în timp ce trăgea abătut căruciorul înapoi spre casă. Nimic nu mergea aşa cum ar fi trebuit. Absolut nimic. Ca şi cum un destin

potrivnic se pusese între el şi caietele moşului, acelaşi destin care se pusese în calea iubirii dintre Romeo şi Julieta. Această comparaţie i se păru deopotrivă ridicolă şi extrem de nimerită. Pentru că el era *îndrăgostit.* Afurisitul ăla de Rothstein îl înşelase atunci când scrisese *Alergătorul o lasă mai moale,* dar asta nu schimba cu nimic situaţia.

Pentru că dragostea lui era sinceră.

Când ajunse acasă, se duse imediat să se spele – exact la fel cum va face un băiat, pe nume Pete Saubers, mulţi ani mai târziu, în aceeaşi baie şi după un drum la acelaşi loc de pe malul apei. Morris rămase la duş până i se zbârciră vârfurile degetelor şi se termină apa caldă. Apoi se şterse şi se îmbrăcă cu haine curate găsite în dulapul din camera lui. I se păreau prea tinereşti şi demodate, dar încă îi mai veneau (mai mult sau mai puţin). Aruncă în maşina de spălat jeanşii şi hanoracul murdare de noroi – gest care de asemenea va fi repetat de Pete Saubers peste mulţi ani.

Morris dădu drumul la televizor, se aşeză în fotoliul vechi al tatălui său – mama zicea că-l păstrează drept memento, în caz că va mai fi vreodată tentată să mai facă aceeaşi stupizenie – şi se uită la obişnuitele inepţii presărate din belşug cu publicitate. I se păru că oricare dintre reclamele alea (flacoane săltărețe cu laxative, mămici dichisite, hamburgeri cântători) ar fi putut să fie concepute de Jimmy Gold, iar gândul ăsta îi agravă rău de tot durerea de cap. Se hotărî să meargă până la Zoney's ca să-şi ia nişte Anacin. Poate chiar şi o bere sau două. Berea n-avea cum să-i facă rău. Băuturile tari îl băgau în belele şi îşi învăţase lecţia în această privinţă.

Îşi luă pastilele de Anacin, dar acum îi făcea foarte rău gândul că ar putea să bea bere într-o casă plină cu cărţi pe care nu voia să le citească, într-o casă unde era şi un televizor la care nu voia să se uite. Mai ales când ce îşi *dorea* să citească se afla exasperant de aproape. Morris intra foarte rar în baruri, dar dintr-odată simţi că va înnebuni de-a binelea dacă nu iese în oraş ca să vadă oameni şi să asculte nişte muzică ritmată. Undeva, în noaptea aceasta ploioasă,

precis se afla o tânără care avea chef de dans.

Plăti medicamentul şi îl întrebă într-o doară pe tânărul de la casă dacă ştia vreun bar cu muzică live, unde putea să ajungă cu autobuzul.

Tânărul îi dădu adresa.

2010

La trei şi jumătate în după-amiaza aceea de vineri, când Linda Saubers ajunse acasă, îl găsi pe Pete bând o cană cu cacao la masa din bucătărie. Părul băiatului încă mai era umed de la duş. Linda îşi puse haina în cuierul de lângă uşa din spate şi îşi lipi din nou partea interioară a încheieturii de fruntea lui.

— Nu mai ai pic de febră, anunţă ea. Te simţi mai bine?

— Da, răspunse Pete. Când a venit Tina de la şcoală, i-am făcut fursecuri cu unt de arahide.

— Eşti un frate minunat! Unde-i ea acum?

— La Ellen, unde altundeva?

Linda îşi dădu ochii peste cap şi Pete izbucni în râs.

— Sfântă Fecioară, ăla care se aude e uscătorul de la maşina de spălat?

— Da. M-am gândit să spăl hainele din coş. Nu te speria, am urmat întocmai instrucţiunile de pe uşa maşinii şi totul a fost bine.

Femeia se aplecă şi îi sărută tâmpla.

— Harnic ca o furnicuţă e băieţelul meu, nu?

— Mă străduiesc, spuse Pete, strângând pumnul drept ca să ascundă băşica din palmă.

Primul plic a sosit peste mai puţin de o săptămână, într-o zi de joi cu multă ninsoare. Adresa – Dl Thomas Saubers, Sycamore Street, nr. 23 – era scrisă la calculator. În colţul din dreapta sus era lipit un timbru de patruzeci şi patru de cenţi cu Anul Tigrului. Nu exista nicio adresă a expeditorului la locul obişnuit din colţul stâng. Tom, singurul membru al Clanului Saubers care era acasă în miezul zilei, desfăcu plicul în hol, aşteptându-se la o ofertă promoţională sau la vreo factură cu scadenţa depăşită. Numai Dumnezeu ştia că doar de astea aveau parte în ultima vreme. Dar nu era nicio ofertă şi nici factură nu era.

În plic erau bani.

Tom scăpă din mână restul corespondenţei din ziua

respectivă – cataloagele cu articole scumpe pe care nu şi le puteau permite şi pliantele publicitare se împrăştiară pe jos, nebăgate în seamă. Pe un ton foarte scăzut, aproape mârâit, Tom Saubers exclamă:

— Ce *pana mea* e *asta?*

Când Linda ajunse acasă, banii erau în mijlocul mesei din bucătărie. Tom stătea în faţa teancului de bancnote, cu bărbia sprijinită în mâini. Poză de general care îşi face strategia pentru următoarea luptă.

— Ce-s ăia? întrebă Linda.

— „Ăia" sunt cinci sute de dolari, spuse Tom fără să-şi ridice ochii de la bani – opt bancnote de cincizeci şi alte cinci de douăzeci. Au venit cu poşta.

— De la cine?

— Habar n-am.

Linda lăsă jos servieta, se apropie de masă şi luă teancul în mână. Numără banii, apoi îşi privi soţul cu ochi mari de uimire.

— Dumnezeule, Tommy! Ce zicea în scrisoare?

— N-a fost nicio scrisoare. Doar banii.

— Dar cine să…

— Nu ştiu, Lin. Dar ştiu altceva.

— Ce?

— Tare bine ne prind.

— Ei, pe naiba!

Asta a fost reacţia lui Pete când părinţii i-au povestit ce se întâmplase. Rămăsese la şcoală pentru un meci de volei în sală şi ajunsese acasă abia înainte de cină.

— Vorbeşte frumos! spuse Linda pe un ton neconvingător.

Evident că era cu mintea în altă parte. Banii încă se mai aflau pe masa din bucătărie.

— Câţi sunt?

Tom îi spuse şi atunci Pete întrebă altceva:

— De la cine?

— Asta-i o întrebare excelentă, spuse tatăl lui. Deci, doamnelor şi domnilor, aveţi aici întrebarea care poate schimba soarta jocului nostru.

De foarte multă vreme nu-l mai auzise Pete pe tatăl lui glumind.

Se băgă şi Tina în vorbă:

— O zână bună are grijă de tati, eu aşa cred. Ia uite, tati, uite, mami! Uite ce mi-am făcut la unghii! Ellen are lac cu sclipici şi m-a lăsat să mă dau şi eu.

— Arăți superb, dovlecel, spuse Tom.

Mai întâi o glumă, după aia un compliment. De atât a avut nevoie Pete ca să se convingă că făcuse ce trebuia. *Absolut.* Şi nici înapoi nu puteau să trimită banii, nu? Nu exista adresa expeditorului. Şi, apropo, când îi zisese tata ultima oară „dovlecel" lui Titi?

Linda aruncă o privire sfredelitoare fiului ei.

— *Tu* ştii ceva despre chestia asta?

— *Nț.* Da' îmi dați şi mie?

— N-ai decât să visezi, îi spuse ea şi se întoarse spre soțul ei cu mâinile în şolduri. E clar că s-a făcut o greşeală.

Tom se gândi puțin, iar când începu să vorbească, în tonul lui nu mai era nimic din vechile mârâieli-şi-hămăieli. Dimpotrivă, parcă vocea nu-i sunase niciodată mai calmă.

— Puțin probabil.

Şi împinse plicul spre Linda, arătându-i cu degetul numele lui şi adresa dactilografiate pe el.

— Bine, dar…

— Te rog, Lin, fără niciun „dar". Avem datorii la gaze şi oricum mai întâi trebuie să achităm cardul TPU, dacă nu cumva vrei să-l pierzi.

— Bine, dar…

— Şi dacă îți pierzi cardul de credit, îți pierzi şi solvabilitatea în ochii băncii.

Tot fără mârâieli-şi-hămăieli. Calm şi rezonabil. Persuasiv. Lui Pete i se părea că până atunci tatăl său suferise de cine ştie ce boală necunoscută care îi trecuse ca prin minune. Ba chiar începuse să zâmbească. Şi zâmbind, atinse mâna mamei.

— Întâmplarea face ca solvabilitatea ta să fie singurul bun pe care îl mai avem. Aşa că trebuie să o protejăm. Şi, cine ştie? Poate că Tina are dreptate. Poate că am o zână bună

care veghează asupra mea.

Ba nu, îl contrazise Pete în gând. Ai un *zân* bun, asta ai.

Tina interveni agitată:

— Staţi aşa! Ştiu de unde *au venit* banii!

Se întoarseră toţi trei spre fetiţă. Pete simţi că-l ia cu ameţeală. Tina n-avea cum să ştie adevărul, nu-i aşa? *De unde* să-l ştie? Însă el spusese atunci tâmpenia aia despre comoara îngropată şi…

— De unde, iubito? o întrebă Linda.

— De la nenii ăia cu Fondul de Urgenţă. Le-au mai rămas nişte bani şi acum îi împart.

Pete răsuflă prelung, de-abia acum dându-şi seama că uitase să mai respire.

Tom ciufuli părul fetiţei.

— N-ar trimite bani gheaţă, dovlecelul meu. Ar trimite un cec. Şi o grămadă de hârtii de semnat.

Pete se apropie de maşina de gătit.

— Eu îmi fac nişte cacao. Mai vrea cineva?

Voiau toţi.

Şi plicurile cu bani au continuat să vină.

Timbrele s-au scumpit, dar suma a rămas aceeaşi. În jur de şase mii de dolari pe an. Nu o sumă colosală, dar neimpozabilă şi suficientă ca să ţină familia Saubers pe linia de plutire, fără a se îndatora până peste cap.

Copiilor li s-a interzis să vorbească despre asta în afara casei.

— Tina nu o să fie în stare să ţină secretul, îi spuse Linda lui Tom într-o seară. Ştii şi tu asta, nu-i aşa? O să-i spună tâmpiţelei ăleia cu care-i prietenă şi Ellen Briggs o să măcăne peste tot.

Însă Tina a păstrat secretul familiei; pe de-o parte, pentru că fratele său, pe care îl idolatriza, i-a spus că nu-i va mai da voie să intre vreodată în camera lui dacă se apuca să bată toba, dar mai ales pentru că nu uitase mârâielile-şi-hămăielile şi nu voia să le mai audă.

Pete a ascuns plicurile cu bani într-o gaură plină cu pânze de păianjen din spatele unei scânduri desfăcute din dulapul lui. La fiecare patru săptămâni, scotea de acolo cinci sute de

dolari şi-i punea în ghiozdan împreună cu un plic pe care era deja scrisă adresa. Pregătise vreo douăsprezece asemenea plicuri la calculatorul din sala de Tehnologia Informației de la şcoală. A scris plicurile într-o după-amiază, după orele de volei, când nu mai era nimeni acolo.

A folosit apoi diverse cutii poştale din oraş pentru a trimite plicurile către Dl Thomas Saubers, de pe Sycamore Street, nr. 23. Se consacrase acestei acțiuni de întreținere a familiei sale cu abilitatea unui criminal. Trăia în permanență cu spaima că mama lui şi-ar putea da seama de adevăr, iar apoi ar obiecta (probabil cu multă vehemență), iar lucrurile ar redeveni ca înainte. Sigur, nici acum viața lor nu era perfectă şi din când în când încă se mai auzeau mârâieli-şi-hămăieli, însă Pete credea că aşa se întâmplă în toate familiile, cu excepția celor din serialele vechi difuzate prin cablu.

Acum se uitau la serialele astea şi la MTV, şi la Cartoon Network, şi la toate celelalte posturi pentru că, doamnelor şi domnilor, aveau din nou *cablu*.

În luna mai s-a întâmplat alt lucru bun: tata a reuşit să se angajeze cu jumătate de normă la o agenție imobiliară nou înființată, într-un post care se numea „consultant pre-vânzări". Pete nu prea înțelegea cu ce se mănâncă treaba asta şi nici că bătea din pinteni să afle. Chestia era că tata putea să lucreze de acasă, de la calculator şi folosind telefonul, că slujba aducea ceva bani şi, în fond, asta era tot ce conta.

Alte două lucruri au mai contat în lunile care au urmat plicurilor cu bani. În primul rând, picioarele tatei s-au mai înzdrăvenit. În luna iunie a anului 2010 (când, în sfârşit, a fost prins autorul Masacrului de la Complexul Comercial), Tom a început să meargă fără cârje mare parte din timp şi a lăsat-o mai moale cu pastilele alea roz. Celălalt lucru bun era mai greu de explicat, dar Pete ştia că era real. La fel şi Tina. Tata şi mama se simțeau… cumva… *binecuvântați* de soartă. Şi când se întâmpla să se mai certe, păreau amândoi vinovați şi necăjiți, de parcă ar fi dat cu flit norocului care căzuse pe capul lor. Se opreau adesea înainte ca scandalul să escaladeze şi schimbau subiectul. De cele mai multe ori

discutau despre bani şi se întrebau cine îi trimitea. Dar discuțiile astea nu duceau la niciun rezultat, fapt care îl bucura nespus pe Pete.

N-o să fiu prins, îşi spunea băiatul. Nu trebuie să fiu prins şi cu siguranță nu o să fiu prins.

Într-o zi din luna august a aceluiaşi an, tata şi mama le-au dus pe Tina şi Ellen la o grădină zoologică numită Ferma Happydale. O ocazie ca aceasta aşteptase Pete şi, de îndată ce rămase singur, luă două valize şi porni spre pârâu.

După ce se uită bine în jur şi văzu că nu-i nimeni în zonă, scoase iarăşi cufărul din groapa lui şi puse caietele în valize. Îl îngropă apoi la loc şi se întoarse acasă cu prada lui. Urcă la etaj, trase scara din pod şi duse acolo cele două valize. Podul era mic, deloc înalt, îngrozitor de friguros pe timp de iarnă şi înăbuşitor vara. Îl foloseau rareori; preferau să țină în garaj lucrurile care nu încăpeau în casă. Cele câteva vechituri de aici probabil că fuseseră uitate de una dintre familiile care locuiseră înaintea lor la numărul 23 de pe Sycamore Street. Un cărucior de copil, foarte murdar şi şchiop de o roată, o lampă cu picior şi cu păsări tropicale pictate pe abajur, numere vechi din reviste *(Redbook* şi *Good Housekeeping)* legate cu sfoară, un maldăr de pături roase care miroseau urât.

Pete alese un caiet la întâmplare, le îngrămădi pe celelalte în colțul cel mai îndepărtat şi le acoperi cu păturile. Apoi se aşeză sub unul dintre cele două becuri care atârnau din tavanul podului şi îl deschise. Scrisul era cursiv şi destul de mărunt, însă foarte îngrijit şi lizibil. Nu existau cuvinte şterse, nu existau corecturi, fapt ce i se păru absolut remarcabil. Deschise caietul la prima pagină, dar numărul mic încercuit în partea de sus era 482, dându-i de înțeles că era o continuare nu doar a caietului precedent, ci a celor şase caiete dinainte. Cel puțin şase.

Capitolul 27

Sala din spate a birtului era aşa cum o lăsase în

urmă cu cinci ani; acelaşi iz de bere stătută amestecat cu duhoarea venită din ţarcul de vite şi cu mirosul pătrunzător de motorină de la garajele de camioane din această parte pustie a statului Nebraska. Nici Stew Logan nu se schimbase. Acelaşi şorţ alb, acelaşi păr suspect de negru, ba chiar şi aceeaşi cravată cu papagali care-i sugruma gâtul rozaliu.

— Ia te uită, e chiar Jimmy Gold, pe onoarea mea! exclamă el, lăbărţându-şi pe buze vechiul zâmbet respingător care părea a spune „nu ne înghiţim, dar hai să ne prefacem". Presupun că ai venit să-mi plăteşti ce-mi datorezi, nu?

— Chiar aşa, spuse Jimmy.

Duse mâna la buzunarul din spate unde avea pistolul. I se părea mic, dar hotărât; şi mai ales – în caz că era folosit corect şi cu îndrăzneală – capabil să plătească toate datoriile.

— Atunci, intră, spuse Logan. Bea un pahar. Îmi pari cam obosit.

— Aşa şi sunt, zise Jimmy. Şi aş mai vrea…

Pe stradă vociferă un claxon. Pete tresări puternic şi privi vinovat în jur, de parcă s-ar fi masturbat nu ar fi citit dintr-un caiet. Dacă ai lui veneau acasă mai devreme din cauză că tâmpiţica aia de Ellen avea rău de maşină sau ceva în genul ăsta? Dacă veneau şi îl găseau aici, în pod, cu toate caietele astea? Atunci s-ar duce dracului tot.

Îndesă sub păturile mucegăite (câh, ce mai put!) şi caietul din care citise şi merse de-a buşilea până la chepeng, având grijă să se uite înapoi la cele două valize. Dar nu avea acum vreme de ele. Coborî şi începu să tremure ca rezultat al schimbării de temperatură: de la o mie de grade, sau mai mult, la temperatura normală de august. Apoi rabată la loc scara, cutremurându-se la auzul scârţâitului puternic şi al pocnetului făcut de trapă când se închise.

Se duse în camera lui şi se uită afară de după perdea.

Nimeni. Alarmă falsă.

Slavă Domnului!

Se urcă iar în pod şi luă valizele de acolo. Le duse înapoi la locul lor, în dulapul de la parter, făcu un duş (ținând şi acum minte să curețe bine cada la sfârşit), apoi îşi puse haine curate şi se întinse pe pat.

Şi îşi zise: E un roman. Cu atât de multe pagini, nici n-are ce altceva să fie. Şi s-ar putea să fie mai multe acolo, pentru că nu există niciun roman atât de lung ca să umple toate caietele alea. Nici măcar Biblia nu-i destul de lungă.

În plus… era interesant. I-ar plăcea să găsească primul caiet, cel unde începea romanul cu pricina. Să-l citească şi să vadă dacă era ceva de capul lui. Pentru că n-ai cum să-ți dai seama de asta doar dintr-o singură pagină. Păi, nu?

Pete închise ochii şi începu să moțăie. În mod normal, nu prea dormea în timpul zilei, dar se agitase destul de mult în dimineața aia, iar casa era goală şi tăcută, aşa că se hotărî să tragă un pui de somn. În fond, de ce nu? Totul era în regulă (cel puțin deocamdată) şi lui i se datora asta. Aşa că merita să doarmă puțin.

Însă numele ăla… Jimmy Gold.

Pete putea să jure că îl mai auzise undeva. Poate la şcoală? Când le-a dat doamna Swidrowski câteva informații despre unul dintre autorii pe care îi studiau? Poate. Îi plăcea să facă asta.

Cred că am să-l caut mai încolo pe Google, îşi spuse băiatul.

Pot s-o fac. Pot să…

Şi adormi.

1978

Morris stătea pe cadrul din metal al patului, cu capul chinuit de durere lăsat în jos şi cu mâinile atârnându-i între picioarele îmbrăcate în uniforma portocalie de deținut. Inspira aerul otrăvit cu miros de urină, vomă şi dezinfectant. Stomacul lui parcă era o ghiulea din plumb, care se umflase atât de mult că ajunsese să-l umple de la testicule şi până la mărul lui Adam. Îi pulsau până şi ochii în orbite. În gură avea gust de tomberon. Îl durea burta şi îl ustura fața. Sinusurile îi erau inflamate. De undeva se auzea lălăind o voce aspră şi disperată: „Îmi trebe o fată să nu mă *nebuneaaască,* îmi trebe o fată să nu mă *nebuneaaască,* îmi trebe o fată să nu mă *nebuneaaască…”*

— Gura! strigă cineva. *Tu* mă-nnebuneşti, boule!

O pauză scurtă. Şi apoi:

— Îmi trebe o fată să nu mă *nebuneaaască!*

Plumbul din burta lui Morris începu să se topească bolborosind. Alunecă de pe cadru, ateriză în genunchi (stârnind un nou tsunami de durere în cap) şi se aplecă cu gura căscată peste WC-ul din fontă. O clipă nu se întâmplă nimic. Apoi i se strânseră toate mațele şi scoase din el vreo două găleți de spumă galbenă. Durerea de cap se făcu atât de puternică, încât avea senzația că-i va exploda țeasta. Şi atunci Morris chiar spera că aşa va fi. Doar să se termine odată cu durerea aia.

În loc să moară, se apucă iar să vomite. Acum doar o jumătate de litru, dar cât îl mai *ardea…* Urmă un icnet sec. Ba nu, stai puțin, nu chiar sec; de pe buze îi atârnau legănându-se mucozități lungi ca nişte urzeli de păianjen. Se şterse dezgustat.

— Careva-i pă *sentiment!* zbieră o voce.

Vorba aceasta de duh a fost întâmpinată cu strigăte şi râsete. Morris avea senzația că este închis într-o grădină zoologică şi, de fapt, poate chiar acesta era adevărul, doar că în cuştile de aici erau încuiați oameni. Cea mai bună dovadă în acest sens era salopeta portocalie pe care o purta.

Cum de ajunsese aici?

Nu mai ținea minte, la fel cum nu ținea minte nici cum ajunsese să devasteze casa din Sugar Heights. Ce îşi *amintea* totuşi era casa lui de pe Sycamore Street. Şi cufărul, fireşte. Îşi amintea cum îngropase cufărul. Avusese nişte bani la el, două sute de dolari din plicurile lui John Rothstein. Şi se dusese la Zoney's să bea vreo două beri pentru că îl durea capul şi se simțea singur. Aproape sigur discutase ceva cu vânzătorul, dar nu mai ținea minte despre ce anume. Baseball? Probabil că nu. Purta o şapcă cu logoul echipei Groundhogs, însă interesul său pentru sportul respectiv se oprea aici. După aceea nu-şi mai amintea absolut nimic. Era însă convins că se întâmplase ceva foarte rău. Pentru că aceasta este cea mai evidentă concluzie pe care o poți trage atunci când te trezeşti îmbrăcat într-o salopetă portocalie.

Se târî înapoi până la patul supraetajat, se urcă anevoie pe el, îşi ridică genunchii la piept şi şi-i strânse în brațe. Era frig în celulă.

Începu să tremure.

Poate l-oi fi întrebat pe vânzător care era barul lui preferat. La care aş putea ajunge cu autobuzul. Şi m-am dus acolo, nu? M-am dus acolo şi m-am îmbătat. Deşi ştiu foarte bine ce pățesc dacă beau prea mult. Că nu-s în stare să mă mulțumesc cu puțin. Când beau mă fac muci.

O, da, chiar aşa, cu toate necazurile pe care i le adusese băutura. Cel mai rău era că i se rupea filmul şi nu mai ținea minte nimic. După al treilea pahar (câteodată doar după al doilea) se prăbuşea într-o gaură neagră din care nu mai ieşea decât când se trezea din beție, cu o mahmureală cât casa. Cică starea asta se cheamă amnezie bahică. Şi atunci când era lovit de câte vreo amnezie dintr-asta, aproape mereu făcea… să-i spunem „tămbălău". Din cauza asta ajunsese în Centrul de Detenție Juvenilă Riverview şi nu mai avea nicio îndoială că tot aşa ajunsese şi aici. Unde o mai fi fost şi asta.

Din cauza tămbălăului.

Mama lui de tămbălău!

Morris se rugă să fi fost vorba despre tradiționala bătaie din baruri, nu despre altă spargere. Cu alte cuvinte, îşi dorea

să nu fi repetat vechea aventură din Sugar Heights. Pentru că trecuse bine de vârsta adolescenței şi acum nu-l mai băga nimeni la casa de corecție. Nu, domnule. Totuşi, se va resemna şi îşi va executa sentința pentru infracțiunea comisă. Atâta timp cât infracțiunea respectivă nu are nicio legătură cu asasinarea unui anume geniu al literaturii americane, te rog din suflet, Doamne. Pentru că, dacă despre asta era vorba, atunci nu va mai respira foarte multă vreme aer proaspăt. Poate nu-l va mai respira niciodată. Că nu era vorba doar despre Rothstein, nu-i aşa? Şi acum îşi *aminti* ceva: Curtis Rogers întrebându-l dacă în New Hampshire exista pedeapsa cu moartea.

Tremurând, Morris se întinse pe pat. Îşi spuse: Nu se poate să mă aflu aici din cauza asta. *Nu se poate.*

Sau se poate?

Se vedea nevoit să admită că era posibil, însă nu numai pentru că poliția ar fi reuşit să facă legătura dintre el şi cei doi morți din popasul de lângă şosea. Parcă se şi vedea acum într-un bar sau speluncă de striptease, el, Morris Bellamy, cel care abandonase studiile, dar se autoproclamase expert al literaturii americane, bând bourbon şi trăind o experiență extrasenzorială. Şi cineva începe să vorbească despre asasinarea lui John Rothstein, marele scriitor, *geniul* american care trăia retras de lume; şi atunci Morris Bellamy – mangă şi sub imperiul acelei furii galbene pe care de obicei o ținea închisă în cuşcă, acea fiară neagră cu ochi galbeni – se întoarce spre cel care a vorbit şi spune: „Nu prea părea genial atunci când i-am zburat creierii."

— *Niciodată* n-aş… şopti el acum.

Îl durea înfiorător capul şi avea o senzație neplăcută în obrazul stâng. Îl *ustura.*

— *Niciodată.*

Însă n-avea de unde să ştie asta. Atunci când bea, orice era posibil. Atunci când bea, fiara cea neagră îşi făcea apariția. În adolescența lui, fiara asta a distrus aproape complet casa aia din Sugar Heights şi când au venit polițiştii, alertați de alarma antiefracție, s-a bătut cu ei până când unul i-a dat una în cap cu bastonul din dotare şi l-a lăsat lat;

iar atunci când l-au percheziționat, i-au găsit în buzunare o mare cantitate de bijuterii, majoritatea gablonzuri, dar şi câteva extraordinar de prețioase, pe care stăpâna casei uitase să le pună în seif. Şi după aia, ce mai faci, tu, băieţaş, haidi-hai la Riverview, unde ai să-ți faci prieteni mişto şi poponeața ta o să primească o poreclă drăgălaşă.

Îşi zise: Persoana care a făcut balamucul ăla este perfect capabilă să se laude la beție că l-a omorât pe creatorul lui Jimmy Gold şi tu ştii foarte bine asta.

Deşi era la fel de posibil să-şi fi dat polițiştii seama că el era autorul crimei şi să-l fi dat în urmărire generală. Era la fel de posibilă şi varianta asta.

— Îmi trebe o fată să nu mă *nebuneaaască!*

— Tacă-ți fleanca!

De data aceasta Morris încercă să-l facă să tacă, însă din gură nu-i ieşi decât un croncănit îngălat de vomă. Of, cât de tare îl mai durea capul! Şi *fața.* Îşi trecu mâna peste obrazul stâng şi apoi se uită ca prostul la urmele de sânge uscat de pe palmă. Se pipăi din nou şi îşi simți pielea zgâriată. În cel puțin trei locuri. Zgârieturi adânci de unghii. Ce înțelegem noi din asta, elevi? În mod obişnuit – deşi fiecare regulă are excepțiile ei – bărbații dau cu pumnul şi femeile zgârie cu unghiile pentru că cel mai adesea le au lungi şi puternice.

Oare am încercat să mă dau la vreo fufă şi ea m-a refuzat folosindu-şi unghiile?

Morris încercă să-şi amintească, dar nu reuşi. Însă îşi amintea ploaia, ponchoul şi lumina lanternei pe rădăcinile copacului de pe mal. Îşi amintea cazmaua. *Parcă* îşi amintea şi faptul că avusese chef de muzică live şi că vorbise cu vânzătorul de la Zoney's. Dar după aia? Nimic. Întuneric beznă.

Îşi spuse: Poate din cauza maşinii. Biscayne-ul ăla nenorocit. Poate l-a văzut cineva ieşind din popasul de lângă Route 92, cu masca plină de sânge pe dreapta şi poate că am uitat şi eu ceva în torpedou. Ceva pe care era scris numele meu.

Puțin probabil. Freddy fusese cel care cumpărase maşina de la o mimoză pe jumătate matoală pe care o cunoscuseră

într-un bar din Lynn şi plătise cu banii pe care îi câştigaseră toţi trei la biliard. Actul de cumpărare fusese semnat cu numele Harold Fineman, care se întâmpla să fie cel mai bun prieten al lui Jimmy Gold din *Alergătorul.* Individa nu-l văzuse deloc pe Morris Bellamy, care avusese prevederea să stea deoparte atunci când se perfectase tranzacţia cu pricina. În plus, Morris doar nu scrisese TE ROG, FURĂ-MĂ pe parbrizul maşinii atunci când o abandonase la mall. Nu, Biscayne-ul zăcea demontat până la osii pe vreun maidan dintr-o mahala ori lângă lac.

Deci cum de-am ajuns eu aici? Mă întorc la întrebarea asta, ca un şobolan care aleargă pe o roată. I-oi fi ripostat cumva femeii care m-a zgâriat pe obraz? I-oi fi spart falca?

Şi parcă acum se auzi un clinchet slab de clopoţel de dincolo de cortina amneziei. Dacă aşa stăteau lucrurile, înseamnă că va fi acuzat de ultraj şi probabil trimis la puşcăria Waynesville, unde va ajunge după o călătorie cu autobuzul mare şi verde, cu plasă metalică la geamuri. La Waynesville va fi destul de rău, dar ar putea executa acolo o sentinţă de câţiva ani dacă ar fi necesar. Pentru că ultrajul nu este crimă.

Te rog, fă să nu fie vorba despre Rothstein, îşi zise el. Am mult de citit. Caietele sunt puse la loc sigur şi mă aşteaptă. Iar chestia cea mai tare este că am şi bani din care să trăiesc în tot timpul ăsta, peste douăzeci de mii în bancnote nemarcate de câte douăzeci şi cincizeci de dolari. Şi-mi vor ajunge destul de mult dacă nu mă lăcomesc. Aşa că, te rog, fă să nu fie vorba despre crimă.

— Îmi trebe o fată să nu mă *nebuneaaască!*

— Încă o dată să te mai aud, boule! urlă cineva. Încă o dată să te mai aud şi-ţi scot găoaza pe gură!

Morris închise ochii.

Cu toate că pe la amiază începuse să se simtă ceva mai bine, refuză lăturile numite pompos „prânz”: câţiva tăiţei care pluteau în ceva ce semăna cu un sos roşu ca sângele. Apoi, pe la ora două, apărură patru gardieni pe intervalul dintre celule. Unul ţinea nişte foi în mână şi zbiera mai multe

nume:

— Bellamy! Holloway! McGiver! Riley! Roosevelt! Titgarden! Un pas în față!

— Este *Tea*garden, domnule, spuse negrul uriaş din celula de lângă Morris.

— Mă doare fix în cur şi dacă e John Q, jigodie! Fă un pas în față dacă vrei să vorbeşti cu avocatu' din oficiu. Dacă nu, şezi cuminte pe găoază!

Cei şase deținuți care îşi auziseră numele făcură un pas înainte. Ei erau ultimii. Cel puțin din celulele de pe coridorul acesta. Ceilalți indivizi reținuți cu o noapte în urmă (printre care, slavă ție, Doamne, şi cel care măcelărise cântecul lui John Mellencamp[12]) fuseseră fie eliberați, fie duşi mai devreme în instanță pentru a fi puşi sub acuzare. Dar aceia erau plevuşcă. Morris ştia bine că şedințele de după-amiază ale tribunalului erau rezervate cazurilor mai serioase. Chiar el fusese pus sub acuzare după-amiaza în urma aventurii lui derizorii din Sugar Heights. Judecătoarea Bukowsky, pizda aia ticăloasă!

Şi Morris începu degrabă să se roage unui Dumnezeu în care nu credea. Uşa de la celulă se deschise cu zgomot. Ultraj, Doamne, bine? Simplu, fără circumstanțe agravante. Doar crimă să nu fie. Doamne, te rog, fă în aşa fel încât să nu se fi aflat despre cele întâmplate în New Hampshire şi nici la popasul din nordul statului New York, bine? Te rog, vrei?

— Ieşiți, băieți, spuse gardianul cu hârtiile. Haide, afară din celule şi la dreapta. La distanță de un braț de integrul cetățean american din fața voastră. Fără să-i băgați izmenele în cur, fără să-l pipăiți la coaie. Purtați-vă frumos şi totul va fi bine.

Au coborât cu un ascensor în care ar fi încăput o turmă micuță de vite, apoi au străbătut un coridor şi pe urmă au trecut printr-un detector de metale – numai Dumnezeu ştia de ce au fost puşi să o facă, de vreme ce erau încălțați cu

---

[12] *I need a Lover* („Am nevoie de o iubită") (n.tr.).

sandale, iar salopetele portocalii nu aveau buzunare. Dincolo de acel detector era sala de vizite, cu opt cabine despărțite prin pereți, aidoma spațiilor destinate studiului individual dintr-o bibliotecă. Gardianul cu hârtiile l-a trimis pe Morris la numărul 3. Morris s-a aşezat şi s-a uitat la avocatul din oficiu prin panoul din plexiglas, deseori mânjit şi doar rareori spălat. Tipul din partea cu libertatea era un tocilar tuns ca dracu' şi cu mătreață. Avea un herpes sub una dintre nări şi pe genunchi ținea o servietă jerpelită. Nu-i dădeai mai mult de nouăsprezece ani.

Aşa îmi trebuie! îşi spuse Morris. Vai de steaua mea, aşa îmi trebuie!

Avocatul făcu un semn către telefonul din peretele cabinei lui Morris şi îşi deschise servieta. Scoase din ea o foaie de hârtie şi inevitabilul blocnotes de culoare galbenă. Le aşează pe pupitrul din față, puse jos servieta şi ridică receptorul telefonului din partea lui. Contrar aşteptărilor, nu avea vocea subțire şi nesigură a adolescentului obişnuit, ci încrezătoare, aspră şi groasă ca de bariton, parcă prea amplă pentru pieptuțul de puişor abia observat în spatele cravatei din cârpă purpurie.

— În mare rahat ai intrat, domnule... se întrerupse ca să se uite pe foaia pusă peste blocnotes... Bellamy. Eu zic că ai face bine să te pregăteşti sufleteşte pentru un sejur foarte lung în penitenciar. Doar dacă n-ai cumva ceva de dat la schimb.

Morris îşi spuse: Se referă la caiete.

Pielea de pe brațe i se înfioră, ca sub tălpile unor zâne rele. Dacă au aflat de Rothstein, înseamnă că au aflat şi de Curtis şi Freddy. Iar asta însemna închisoare pe viață, fără posibilitate de eliberare condiționată. Nu va mai putea să recupereze cufărul, nu va mai putea să afle ce s-a întâmplat cu Jimmy Gold.

— Spune, îi ceru avocatul, ca şi cum ar fi vorbit cu un câine.

— Vreau să ştiu cine eşti.

— Elmer Cafferty, pentru moment la dispoziția dumitale. Ai să fii pus sub acuzare în...

Se uită la ceas – un Timex chiar mai ieftin decât costumul de pe el.

— Treizeci de minute. Doamna judecător Bukowski este foarte punctuală.

Un fulger de durere, fără legătură cu mahmureala, străpunse capul lui Morris.

— Nu! Nu ea! Nu se poate! Cățeaua aia e de pe vremea lu' Tata Noe!

Cafferty zâmbi:

— Înțeleg că ai mai avut de-a face cu Bukowski cea Mare.

— Uită-te în dosar, zise posomorât Morris.

Deşi probabil că informația asta nu se afla acolo. Afacerea din Sugar Heights era secretizată, aşa cum îi spusese şi lui Andy.

Al dracului Andy Halliday. Asta-i mai mult vina lui decât a mea.

— Homo.

Cafferty se încruntă.

— *Ce* ai spus?

— Nimic. Continuă.

— În dosarul *meu* există doar procesul-verbal al arestării de aseară. Vestea bună e că soarta dumitale va fi în mâinile altui judecător atunci când va începe procesul. Vestea şi mai bună, cel puțin pentru mine, e că altcineva te va reprezenta la momentul acela. Mă mut la Denver, împreună cu soția, iar dumneata, domnule Bellamy, vei fi doar o amintire.

Lui Morris îi era perfect egal dacă avocatul se muta la Denver sau la dracu'.

— Spune-mi de ce sunt acuzat.

— Nu mai ții minte?

— Mi s-a rupt filmul.

— Nu mai spune.

— Ba spun, zise Morris.

Ar *putea* să dea caietele în schimbul unei sentințe mai uşoare, deşi chiar gândul la asta îi făcea rău. Însă indiferent cine ar face oferta, el sau Cafferty, ar fi capabil procurorul să priceapă importanța colosală a conținutului lor? Puțin probabil. Ăştia cu dreptul nu le aveau cu literatura.

Procurorii probabil credeau că literatura începe şi se termină cu Erle Stanley Gardner[13]. Şi chiar dacă toate caietele acelea – toate caietele acelea cu coperte superbe din moleschin – ar fi avut vreo importanță pentru reprezentanții justiției, ce ar avea el, Morris, de câştigat dacă le-ar preda? O singură sentință pe viață în loc de trei? Ura! Ura! Ura!

Întâmplă-se ce s-o întâmpla, nu pot să fac asta. *Nu vreau* s-o fac.

O fi fost Andy Halliday un homosexual care prefera aftershave-ul English Leather, dar nu se înşelase deloc în privința motivației lui Morris. Banii îi convinseseră pe Curtis şi Freddy să participe la jaf; atunci când Morris îi asigurase că moşul probabil că avea vreo sută de mii de dolari puşi deoparte, ei l-au crezut. Scrierile lui Rothstein? Pentru papagalii ăia doi, valoarea exprimată în bani a operei lui Rothstein începând din 1960 era doar ceva foarte îndepărtat, ca o mină de aur al cărei loc nu îl cunoşti. Lui Morris îi păsa de romane. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, el le-ar fi oferit lui Curtis şi Freddy partea lui din bani în schimbul scrierilor şi era convins că ei ar fi fost de acord. Dacă renunța acum la caiete – cu atât mai mult cu cât ele conțineau continuarea epopeii lui Jimmy Gold – totul va fi fost în zadar.

Cafferty bătu uşor cu receptorul în plexiglas, apoi şi-l duse iar la ureche.

— Cafferty către Bellamy. Cafferty către Bellamy. Răspunde, Bellamy.

— Scuze. Mă gândeam.

— Cam târziu, nu crezi? Încearcă să asculți ce-ți spun, dacă nu-ți este cu supărare. Vei fi trimis în judecată pentru trei capete de acuzare. Sarcina ta, dacă te vei hotărî să o accepți, este să pledezi nevinovat la fiecare în parte. Mai încolo, când se va ajunge la proces şi dacă va fi în avantajul tău, îți vei putea modifica declarația şi vei putea spune că

---

[13] Erle Stanley Gardner (1889-1970) – avocat şi prozator, cunoscut pentru seria de romane avându-l în centrul lor pe avocatul Perry Mason (n.tr.).

eşti vinovat. Nici să nu te gândeşti la eliberarea pe cauțiune, pentru că Bukowski nu râde, ci croncăneşte fix ca Baba Cloanța.

Morris îşi spuse: probabil că aşa trebuie să te simți când cele mai sumbre temeri ale tale devin realitate. Rothstein, Dow şi Rogers. Trei capete de acuzare pentru Omor Calificat.

— Domnule Bellamy? Timpul zboară. La fel şi răbdarea mea.

Mâna în care ținea receptorul i se înmuie şi Morris îl aduse cu greu înapoi la ureche. Nimic nu mai conta acum şi totuşi avocatul ăsta, cu mutră neprihănită ca a lui Richie Cunningham[14] şi voce ciudată de adult răguşit, continua să vorbească. Şi, la un moment dat, cuvintele lui începură să aibă sens.

— Îşi vor construi acuzarea, domnule Bellamy, începând cu cel mai puțin important delict şi terminând cu cel mai grav. Prima infracțiune: te-ai împotrivit arestării. Ai să te declari nevinovat. Infracțiunea numărul doi: ultraj deosebit de grav – şi nu-i vorba doar despre femeie aici, pentru că l-ai lovit bine pe primul polițist care a apărut la fața locului înainte să-ți poată pune cătuşele. Vei pleda nevinovat. Numărul trei: viol. Mai târziu ar putea adăuga şi tentativă de omor, însă deocamdată vorbim doar despre un simplu viol… dacă violul poate fi simplu… Şi ai să pledezi…

— Stai puțin, îl întrerupse Morris.

Îşi atinse zgârieturile de pe obraz şi se simți cuprins de o emoție stranie… Speranță să fi fost oare?

— Stai puțin, repetă el, bâlbâindu-se. Am *violat* pe cineva?

— Chiar aşa, spuse Cafferty.

Avocatul părea încântat de faptul că în sfârşit clientul lui asculta ce-i spune.

— Victima a fost domnişoara Cora Ann Hooper…

Scoase acum o altă foaie de hârtie din servietă şi îşi aruncă ochii peste ea.

---

[14] Richie Cunningham – personaj din serialul de familie „Happy Days”, interpretat de Ron Howard, 1952 (n.tr.).

— Incidentul s-a petrecut la scurtă vreme după ce ea a părăsit bodega unde lucrează ca ospătăriță. Se îndrepta către stația de autobuz de pe Lower Marlborough. Zice că dumneata ai urmărit-o, ai acostat-o şi ai tras-o pe o alee de lângă Taverna Shooter's, unde te îmbibaseşi cu Jack Daniel's vreme de câteva ceasuri înainte de a te apuca să te iei la trântă cu tonomatul şi ți s-a cerut să pleci. Domnişoara Hooper avea în geantă mobilul cu o aplicație pentru alertarea poliției şi a reuşit să o activeze. De asemenea, te-a zgâriat pe obraz. Dumneata i-ai spart nasul, ai culcat-o la pământ, ai strâns-o de gât şi ți-ai introdus flautul fermecat în scoica ei. Când polițistul Philip Ellenton te-a tras de pe ea, încă mai făceai bulbuci.

— Viol. De ce aş…?

Cretină întrebare. De ce distrusese ore în şir casa aia din Sugar Heights, luându-şi o pauză scurtă doar cât să facă pipi pe covorul Aubusson?

— Habar n-am, zise Cafferty. Violul nu face parte din stilul meu de viață.

Nici dintr-al meu, îşi spuse Morris. *În mod normal. Însă băusem Jack Daniel's şi m-a apucat nebuneala.*

— Cât o să-mi dea?

— Acuzarea va cere sentința pe viață. Dacă ai să pledezi vinovat la proces şi ai să faci apel la mila Curții, s-ar putea să capeți doar douăzeci şi cinci de ani.

Morris a pledat vinovat la proces. A spus că îşi regretă faptele. A dat vina pe băutură. A făcut apel la mila Curții.

A fost condamnat la închisoare pe viață.

2013-2014

În anul doi de liceu, Pete Saubers ştia deja ce va face în continuare: va merge la o facultate bună din New England, unde Dumnezeu preferă literatura, nu smerenia. Aşa că a început să caute pe internet şi să colecţioneze broşuri. Candidatele cele mai potrivite păreau a fi Universitatea Emerson din Boston şi cea din Newton. Dar nici Brown din Minnesota nu era prea departe. Mama şi tata i-au spus să nu mai viseze la cai verzi pe pereţi, dar Pete nu era de acord cu ei. Părerea lui era că, dacă n-aveai speranţe şi ambiţii în adolescenţă, atunci degeaba le mai ai după.

Nici nu începea discuţie că specialitatea pe care o va alege va fi literatura engleză. Mare parte din convingerea asta avea de-a face cu John Rothstein şi romanele lui cu Jimmy Gold. Din câte ştia Pete, el era singurul om din lume care le citise pe ultimele două. Şi acestea îi schimbaseră viaţa.

Îi schimbase viaţa şi Howard Ricker, profesorul lui de literatură engleză din anul doi de liceu, cu toate că mulţi copii făceau mişto de el, poreclindu-l Ricky-Hippy pentru că prefera cămăşile în stil „flower-power” şi pantalonii evazaţi. (Gloria Moore, prietena lui Pete, îi zicea Popa Ricky, din cauza obiceiului de a-şi flutura mâinile deasupra capului atunci când se emoţiona prea tare.) Însă aproape nimeni nu chiulea de la orele domnului Ricker. Era distractiv, era entuziast şi, spre deosebire de majoritatea celorlalţi profesori, părea să nutrească o afecţiune sinceră pentru elevii săi, pe care îi numea „tinerele mele domniţe şi tinerii mei domni”. Tinerele domnişoare şi tinerii domni îşi dădeau ochii peste cap în faţa hainelor lui retro şi se strâmbau când îi auzeau hohotele stridente de râs… dar stilul său vestimentar era natural şi relaxat, iar râsul strident era atât de excentric şi prietenos că te făcea şi pe tine să râzi.

La prima oră de literatură engleză din anul doi, profesorul a dat buzna în clasă ca o adiere răcoroasă de vânt, şi-a salutat elevii şi apoi a scris pe tablă ceva ce Pete Saubers nu a uitat niciodată:

Este o tâmpenie!

— Ia să vedem, doamnelor şi domnilor, ce înțelegem noi din asta? îi întrebă el. Ce Dumnezeu poate să *însemne?*

Elevii rămaseră muți.

— Atunci, am să vă spun eu. Se întâmplă să fie vorba despre cea mai comună critică pe care o fac tinerele domnițe şi tinerii domni care, asemenea vouă, sunt condamnați să urmeze acest curs ce va începe cu fragmente din *Beowulf* şi se va încheia cu Raymond Carver[15]. Noi, profesorii, numim uneori acest gen de curs, în care facem doar o sumară trecere în revistă a operelor-cheie din literatură, LGPG. Adică „La Galop Printre Glorii".

Se auzi iarăşi râsul lui vesel şi scârțâit, dând totodată din mâini la înălțimea umerilor, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Ei, ce ziceți de chestia asta?" Cei mai mulți dintre elevi chicotiră împreună cu el. Printre aceştia şi Pete.

— Verdictul clasei pentru „O propunere modestă" a lui Jonathan Swift? Este o tâmpenie! „Tânărul gospodar Brown", povestirea lui Nathaniel Hawthorne? Este o tâmpenie! „Gardul dintre noi", poemul lui Robert Frost? O tâmpenie nici prea mare, nici prea mică. Fragmentul din *Moby-Dick* impus de programă? O tâmpenie *foarte mare!*

Alte râsete. Niciunul dintre ei nu citise *Moby-Dick,* însă cu toții ştiau că era un roman greoi şi anost. Cu alte cuvinte, o tâmpenie.

— Şi câteodată, declamă domnul Ricker, arătând cu un gest teatral spre cuvintele de pe tablă, câteodată, tinere domnițe şi tineri domni, această *critică este absolut justificată.* Stau în fața voastră şi o recunosc cu toată sinceritatea. Mi se cere să vă predau nişte chestii învechite, de care aş prefera să nu mă ating. Citesc în ochii voştri lipsa entuziasmului şi îmi plânge sufletul. Da! *Plânge!* Dar merg mai departe şi îmi fac datoria, pentru că ştiu că multe dintre

---

[15] Raymond Carver (1938-1988) – nuvelist şi poet american (n.tr.).

lucrurile pe care vi le predau *nu* sunt tâmpenii. Până şi unele dintre vechiturile cu care simțiți că nu puteți intra în rezonanță – nici acum şi nici altă dată – au sensuri profunde, care vi se vor dezvălui la un moment dat. Să vă spun cum să deosebiți ce *nu* este tâmpit de ceea ce *este?* Să vă împărtăşesc acest secret fenomenal? Păi, cred că aşa voi face, de vreme ce mai avem încă patruzeci de minute din oră şi trebuie să profităm de ele.

Se aplecă în față şi îşi propti mâinile de catedră. Cravata începu să se legene ca un pendul. Pete avea senzația că domnul Ricker se uita fix la el, de parcă ar fi cunoscut – sau, cel puțin, ar fi intuit – colosalul secret pe care Pete îl ținea ascuns sub maldărul de pături roase din podul casei sale. Secret infinit mai important decât banii.

— La un moment dat, poate chiar diseară, veți citi ceva greu, ceva ce veți înțelege doar într-o mică măsură, iar verdictul vostru va fi: *E o tâmpenie.* Vă voi contrazice eu a doua zi, când îmi veți prezenta părerea voastră? De ce aş face ceva atât de inutil? Avem prea puțin timp, doar treizeci şi patru de săptămâni; şi nu am de gând să pierd nimic din ele căutând să vă conving de calitățile nu ştiu cărei nuvele sau poezii. De ce să o fac, din moment ce toate opiniile noastre sunt subiective şi niciodată nu vom putea ajunge la o concluzie finală cu care să fim cu toții de acord?

Acum unii dintre elevi – şi Gloria printre ei – păreau complet derutați, însă Pete înțelegea foarte bine despre ce vorbea domnul Ricker, zis şi Ricky-Hippy, pentru că el însuşi citise zeci de eseuri critice despre John Rothstein de când începuse să-i citească lucrările din caiete. Mulți dintre criticii aceia ziceau că Rothstein era unul dintre cei mai mari scriitori americani ai secolului douăzeci, alături de Fitzgerald, Hemingway, Faulkner şi Roth. Mai erau şi alții – o minoritate, dar una foarte gălăgioasă – care susțineau că opera lui era mediocră şi lipsită de orice valoare. Pete citise un articol pe site-ul *Salon,* în care scriitorul îl numea pe Rothstein „regele bancurilor şi sfântul protector al proştilor".

— Timpul este răspunsul, spuse domnul Ricker, în acea primă zi din anul al doilea de liceu al lui Pete.

Se plimba cu paşi mari prin clasă, foşnind din demodaţii lui pantaloni evazaţi, dând uneori din mâini.

— Da! Timpul cel nemilos separă *tâmpenia* de ne-*tâmpenie.* Este un proces darwinian, absolut natural. Din acest motiv se găsesc romanele lui Graham Greene în orice librărie care se respectă, nu însă şi cele ale lui Somerset Maugham. Cărţile lui mai există, desigur, dar trebuie să le comanzi. Şi asta o faci doar dacă ştii de ele. Majoritatea cititorilor din ziua de astăzi nu ştiu. Să ridice mâna cei care au auzit de Somerset Maugham. Uite, vă spun şi cum se scrie numele lui.

Nu se ridică nicio mână.

Domnul Ricker dădu din cap. Cam înnegurat – aşa i se păru lui Pete.

— Timpul a decretat că scrierile domnului Greene sunt ne-*tâmpenii,* iar cele ale domnului Maugham sunt… mă rog, nu chiar tâmpenii, dar uşor de uitat. Eu cred că a scris câteva romane foarte bune – *Luna şi doi bani jumate* este remarcabil, tinere domnişte şi tineri domni, absolut *remarcabil* – şi a mai scris o mulţime de povestiri excelente, însă niciuna dintre acestea nu şi-a găsit loc în manualul vostru. Să plâng din cauza asta? Să mă înfurii? Să ameninţ cerul cu pumnii şi să urlu că se face o nedreptate? Nu. Câtuşi de puţin. O asemenea selecţie este un proces natural. Vi se va întâmpla şi vouă, tinere domnişte şi tineri domni, deşi, la momentul acela, eu voi fi deja o amintire. Să vă spun cum *se* va întâmpla? Veţi citi ceva – poate *Dulce et Decorum Est* de Wilfred Owen[16]. Să folosim poezia asta drept exemplu? De ce nu?

Şi, cu o voce mult mai profundă, care-l înfioră pe Pete şi-i puse un nod în gât, domnul Ricker începu să recite:

— „Cocoşaţi şi strâmbi, bieţi cerşetori în zdrenţe, / Tuşind ca nişte babe, ne târâm blestemând prin glod…” Şi aşa mai departe. Et cetera et cetera. Unii dintre voi vor spune: *Este o*

---

[16] Wilfred Owen (1893-1918) – unul dintre cei mai importanţi poeţi britanici din perioada Primului Război Mondial (n.tr.).

tâmpenie. Credeți că îmi voi călca cuvântul dat şi voi încerca să vă conving de contrariu, chiar dacă eu cred că poeziile domnului Owen sunt cele mai minunate creații din perioada Primului Război Mondial? Nici vorbă! Vedeți voi, aceasta este doar părerea mea, iar părerile sunt asemenea găoazelor: toată lumea are câte una.

Clasa izbucni în hohote isterice de râs, tinere domnițe şi tineri domni deopotrivă.

Domnul Ricker îşi îndreptă spatele.

— S-ar putea să vă pedepsesc dacă îmi deranjați orele, pentru că ştiu să fiu destul de ferm când vine vorba de disciplină. Dar *întotdeauna* vă voi respecta opiniile. Şi totuşi! Şi totuşi!

Ridică un deget.

— Timpul o să treacă foarte repede! *Tempus* o să *fugit!* Poezia lui Owen vă va ieşi din minte, caz în care verdictul vostru se va dovedi corect. Adică este *o tâmpenie.* Pentru voi, cel puțin. Dar unii dintre voi şi-o vor aminti uneori. Şi şi-o vor aminti. Şi şi-o vor aminti iarăşi. Şi de fiecare dată, paşii voştri către maturitate vor suna mai hotărâți. De fiecare dată când poezia aceasta vi se va furişa în minte, vi se va părea mai puțin tâmpită şi un pic mai profundă. Un pic mai importantă. Până când va începe să *strălucească,* tinerele mele domnițe şi tinerii mei domni. Până când va începe să *strălucească.* Cu acestea am istovit discursul meu din prima noastră oră şi am să vă rog să deschideți la pagina şaisprezece admirabilele voastre manuale, atât de inspirat intitulate *Limbă şi literatură.*

Una dintre povestirile pe care domnul Ricker le-a dat-o de citit în anul acela a fost „Căluțul câştigător”[17], a lui D.H. Lawrence. Aşa cum era de aşteptat, majoritatea tinerilor domni şi majoritatea tinerelor domnițe (printre care s-a numărat şi Gloria Moore, de care Pete începuse să se cam sature, deşi fata avea nişte sâni marfă) au considerat-o o

[17] „The Rocking-Horse Winner” (n.tr.).

tâmpenie. Însă nu şi Pete, în mare parte pentru că evenimentele prin care trecuse îl făcuseră să se maturizeze mult mai repede. 2013 a trecut şi a început 2014 – anul bine-cunoscutului Vortex Polar, când centralele termice din nordul Midwestului au fost date la maximum – când povestirea aceasta i-a revenit adesea în minte, cu ecouri din ce în ce mai profunde.

În ea era vorba despre membrii unei familii care păreau a avea tot ce îşi doreau; însă tot nu erau mulţumiţi. Nimic nu li se părea suficient şi eroul povestirii, un băieţel pe nume Paul, avea în permanenţă impresia că aude casa şoptind: „Ne trebuie mai mulţi bani! Ne trebuie mai mulţi bani!" Pete bănuia că mulţi dintre colegii lui credeau că era o tâmpenie. Aceştia erau copiii norocoşi, care nu fuseseră niciodată obligaţi să asculte noapte de noapte mârâielile-şi-hămăielile despre facturile neachitate. Sau despre preţul ţigărilor.

Tânărul protagonist al povestirii lui Lawrence a descoperit o cale supranaturală prin care putea face rost de bani. Paul mergea călare pe căluţul lui din lemn până pe tărâmul imaginar al norocului, unde putea să aleagă câştigătorii curselor hipice din lumea reală. Astfel a reuşit să facă mii de dolari, dar casa continua să şoptească: „Ne trebuie mai mulţi bani!"

După un ultim drum plin de peripeţii pe căluţul din lemn – şi după un ultim pariu câştigător – Paul a murit pe neaşteptate, fie din cauza unei hemoragii cerebrale, fie din cauza unei alte afecţiuni. Pe Pete nu îl duruse nici măcar capul după ce găsise cufărul îngropat. Acesta era căluţul lui fermecat, nu? Ba da. Propriul lui căluţ fermecat. Însă în 2013, anul când l-a cunoscut pe domnul Ricker, căluţul mergea din ce în ce mai încet. Banii din cufăr erau pe terminate.

Însă Pete ştia că banii aceia îi ajutaseră pe părinţii lui să treacă cu bine printr-o perioadă grea şi urâtă; ştia că fără banii aceia căsnicia părinţilor lui s-ar fi putut destrăma. Niciodată nu a regretat că îşi asumase rolul de înger păzitor.

Folosind cuvintele vechiului cântec, putem spune că banii din cufăr făcuseră un pod peste ape tulburi[18], iar lucrurile de pe malul celălalt erau mai bune – *mult* mai bune. Partea cea mai rea a recesiunii se încheiase. Mama revenise la catedră cu normă întreagă, iar salariul ei era acum cu trei mii de dolari pe an mai mare decât cel de dinainte. Tata avea propria lui afacere mică, nu chiar o agenție imobiliară, dar ceva care se ocupa cu cercetarea pieței imobiliare. Câteva agenții din oraş îi deveniseră cliente. Pete nu înțelegea prea bine cum funcționa toată povestea asta, dar ştia că aducea ceva bani şi că va putea aduce şi mai mulți pe viitor, cu condiția ca piața imobiliară să rămână pe trendul acesta ascendent. În plus, Tom Saubers se ocupa el însuşi de intermedierea câtorva vânzări. Însă chestia cea mai bună era că nu mai lua pastile şi mergea bine. Cârjele ajunseseră în dulap cu mai bine de un an în urmă şi acum îşi folosea doar bastonul în zilele cu ploaie sau ninsoare din cauza durerii din oase şi încheieturi. Deci totul era bine. Era grozav.

Şi totuşi, cum spunea cel puțin o dată domnul Ricker la fiecare oră. Şi totuşi!

Trebuia să se gândească la Tina, care însemna un foarte mare *şi totuşi.* Multe prietene de-ale ei din vechiul lor cartier, inclusiv Barbara Robinson, pe care Tina o adorase, se duceau la Chapel Ridge, liceu particular cu un excelent palmares în privința elevilor trimişi la facultăți de prestigiu. Mama îi spusese Tinei că nici ea şi nici tata nu vedeau cum şi-ar putea permite să o trimită acolo direct de la gimnaziu. S-ar putea totuşi să ajungă la Chapel Ridge în anul doi, dacă situația lor materială va continua să se îmbunătățească.

— Da' atunci n-am să mai cunosc pe *nimeni!* a exclamat Tina, începând să plângă.

— Ba ai s-o cunoşti pe Barbara Robinson, a spus mama.

Pete (care asculta la discuția lor din camera alăturată) şi-a dat seama după tonul mamei că şi ea era în pragul

---

[18] *Bridge Over Troubled Water,* melodie a celebrilor Simon & Garfunkel (n.tr.).

lacrimilor.

— Ai să le ştii şi pe Hilda şi pe Betsy.

Dar Tini era mai mică decât fetele astea şi Pete ştia că doar Barbs îi fusese prietenă adevărată pe vremuri, când locuiau în cartierul de vest. Probabil că Hilda Carver şi Betsy DeWitt nici nu şi-o mai aminteau. Într-un an sau doi o va uita şi Barbara. Mama lăsa impresia că nu-şi mai aducea aminte cât de importantă este perioada liceului şi cât de repede îți uiți prietenii din copilărie odată ce ai ajuns acolo.

Răspunsul Tinei rezumă toate gândurile acestea ale lui cu o admirabilă concizie:

— Mda, da' ele n-o să mă mai ştie *pe mine.*

— Tina!…

— Aveți banii *ăia!* strigă fetița. Banii ăia pe care îi primiți în fiecare lună! De ce să nu-mi dați din ei ca să mă duc la Chapel Ridge?

— Pentru că încă ne mai revenim după perioada grea prin care am trecut, iubito.

Tina nu mai spuse nimic, pentru că ştia că era adevărat.

Planurile pentru facultate ale lui Pete erau un alt *şi totuşi.* Pete ştia că pentru mulți dintre colegii lui, poate chiar pentru cei mai mulți dintre ei, facultatea părea la fel de departe ca planetele de la periferia sistemului solar. Însă dacă el voia o facultate bună *(Brown,* insista mintea lui, *literatură engleză la Brown),* asta însemna că trebuia să facă cereri de înscriere din timp, adică încă din primul semestru al ultimului an de liceu. Iar aceste cereri de înscriere costau bani. Costa şi cursul de vară pe care ar trebui să-l urmeze dacă voia să facă cel puțin 670 de puncte la secțiunea rezervată matematicii din cadrul testului de aptitudini în vederea admiterii la colegiu. Îşi găsise un job cu jumătate de normă la biblioteca de pe Garner Street, dar treizeci şi cinci de dolari pe săptămână nu erau mare lucru.

Afacerea tatei se dezvoltase deja destul de mult pentru a impune închirierea unui birou în centru, de unde al treilea *şi totuşi.* Un birou modest în zona bună a oraşului (chiar dacă cu chirie mică şi la un etaj superior) ar fi adus multe beneficii pe viitor, dar ar fi presupus şi multe cheltuieli. Pete ştia –

chiar dacă nu-şi auzise părinții recunoscând cu glas tare – că tata era convins că banii misterioşi aveau să-l ajute şi de-a lungul acestei perioade decisive pentru afacerea lui. Ajunseseră să depindă de ei şi doar Pete ştia că se vor termina înainte de sfârşitul lui 2014.

Da, bine, cheltuise şi el ceva. Nu o sumă prea mare – nu-şi dorea să fie luat la întrebări –, ci doar câte o sută, când şi când. Un blazer şi o pereche de mocasini pentru excursia cu clasa la Washington. Câteva CD-uri. Şi cărți. Făcuse o pasiune nebună pentru cărți de când citise caietele şi se îndrăgostise de John Rothstein. Aşa că a citit scrierile contemporanilor lui tot de origine evreiască: Philip Roth, Saul Bellow şi Irwin Shaw *(Leii tineri* i s-a părut un roman de-a dreptul extraordinar şi în ruptul capului nu putea înțelege de ce nu era trecut în rândul lucrărilor clasice ale genului). Acesta a fost doar începutul. Îşi cumpăra mereu ediții broşate, dar chiar şi acestea costau doisprezece sau cincisprezece dolari una, dacă nu avea norocul să le găsească de vânzare la mâna a doua.

Da, „Căluțul câştigător" avea ecouri în viața lui, ecouri la greu, pentru că acum Pete îşi auzea propria casă şoptind *Ne trebuie mai mulți bani…* şi foarte curând vor fi încă şi mai puțini. Dar în cufăr mai era şi *altceva* în afară de bani, nu-i aşa?

Iar acesta era alt *şi totuşi.* Unul la care Pete Saubers se gândea tot mai des acum.

Lucrarea pe care a făcut-o Pete la încheierea cursului „La Galop Printre Glorii" a fost o analiză pe şaisprezece pagini a trilogiei Jimmy Gold, presărată cu citate din diverse recenzii şi cu fragmente din interviurile acordate de Rothstein înainte de retragerea din viața publică la ferma lui din New Hampshire. A încheiat amintind despre vizita făcută de Rothstein în lagărele morții din Germania, pe vremea când era reporter la *New York Herald* – patru ani înainte de publicarea primului roman cu Jimmy Gold.

„Am convingerea că acesta a fost cel mai semnificativ eveniment din viața domnului Rothstein", a scris Pete. „Cu

siguranță cel mai important din cariera lui de scriitor. Sensul vieții, căutat fără preget de Jimmy, are legătură cu ce a văzut domnul Rothstein în lagărele acelea. Iată de ce Jimmy s-a simțit inadaptat atunci când a încercat să trăiască aşa cum trăiesc cetățenii americani obişnuiți. Din punctul meu de vedere, această inadaptabilitate a lui este cel mai bine redată în scena din *Alergătorul o lasă mai moale,* în care aruncă o scrumieră în ecranul televizorului. Pentru că la CBS se difuza un program special dedicat Holocaustului."

Când domnul Ricker le-a adus lucrările, un 10+ era scris cu cifre mari pe coperta mapei lui Pete, pe care era reprezentată o fotografie scanată la calculator cu Rothstein în tinerețe, alături de Ernest Hemingway, la o masă a restaurantului Sardi's din Manhattan. Sub acel 10+ , domnul Ricker mai scrisese *vreau să discutăm după oră.*

După plecarea celorlalți copii, domnul Ricker se uită atât de fix la el, încât Pete se temu ca nu cumva profesorul lui preferat să-l acuze de plagiat. Apoi domnul Ricker surâse.

— Este cea mai bună lucrare pe care am citit-o în douăzeci şi opt de ani de învățământ. Este cea mai bună pentru că este cea mai categorică şi cea mai sinceră.

Pete se îmbujoră de bucurie.

— Mulțumesc. Pe bune. Mulțumesc mult de tot.

— Totuşi aş avea ceva de comentat în privința concluziei tale, spuse domnul Ricker, sprijinindu-se de spătarul scaunului şi împletindu-şi degetele la ceafă. Tu spui că Jimmy Gold face parte „din galeria marilor eroi americani, alături de Huck Finn". Iar concluzia aceasta nu este confirmată de ultimul roman al trilogiei. De acord, aruncă o scrumieră în ecranul televizorului, dar acesta nu este un gest de eroism. Ştii că logoul postului CBS este un ochi, iar gestul lui Jimmy devine astfel un act prin care el doreşte să-şi orbească ochiul interior, acela care vede adevărul. Nu eu spun asta, ci este un citat aproape exact dintr-un eseu intitulat „Alergătorul se întoarce", scris de John Crowe

Ransom. Leslie Fiedler[19] spune cam acelaşi lucru în *Dragostea şi moartea în romanul american.*

— Dar…

— Nu te critic, Pete. Spun doar că trebuie să mergem pe urma faptelor *oriunde* ne-ar conduce ele, iar asta înseamnă să nu omitem evenimentele esențiale care îți contrazic teza. Ce anume face Jimmy *după* momentul în care aruncă scrumiera în televizor şi după ce soția lui îi ripostează în modul ei caracteristic: „Nenorocitule, acum unde o să se mai uite copiii la Mickey Mouse?!"

— Se duce şi cumpără alt televizor, dar…

— Dar nu *orice* fel de televizor, ci *primul televizor color de pe strada lor.* Şi după aia?

— Face o campanie publicitară de mare succes pentru produsul de curățenie Duzzy-Doo. Însă…

Domnul Ricker înălță din sprâncene, aşteptând urmarea. Dar cum să-i spună Pete că, un an mai târziu, într-o noapte, Jimmy se strecoară în agenția de publicitate înarmat cu o cutie cu chibrituri şi o canistră cu kerosen? Cum să-i spună că Rothstein anticipează toate protestele la adresa Războiului din Vietnam şi pentru respectarea drepturilor omului punându-l pe Jimmy să distrugă acea clădire cunoscută drept Templul Reclamelor? Şi că va face autostopul şi va pleca din New York, părăsindu-şi familia fără să se mai uite înapoi? Şi că va porni în lumea largă, exact aşa cum au făcut-o Huck şi Jim? Nu putea spune nimic din toate astea, pentru că era povestea din *Alergătorul merge spre Soare-apune,* roman care exista numai în şaptesprezece caiete ce fuseseră îngropate într-un cufăr vechi de mai bine de treizeci de ani.

— Haide, aştept să mă combați, spuse netulburat domnul Ricker. Nimic nu-mi place mai mult decât o dezbatere literară cu cineva care ştie să-şi argumenteze opiniile. Probabil că ai pierdut deja autobuzul, dar te voi duce eu acasă cu cea mai

---

[19] John Crowe Random (1888-1974) – critic, poet şi eseist american; Leslie Fiedler (1917-2003) – critic american (n.tr.).

mare plăcere.

Bătu uşor în fotografia de pe lucrarea lui Pete, unde erau înfăţişaţi Johnny R. Şi Ernie H., cei doi titani ai literaturii americane, cu paharele mari cu martini în mâini.

— Lăsând la o parte concluzia nesusţinută, pe care eu o pun pe seama dorinţei tale emoţionante de a vedea lumina la capătul unui ultim roman extrem de întunecat, lucrarea ta este excelentă. Absolut excelentă. Aşa că, haide, te rog să mă combaţi.

— Nu am de ce, spuse Pete. S-ar putea să aveţi dreptate.

Numai că nu avea. Dacă la sfârşitul romanului *Alergătorul merge spre Soare-apune* mai rămăsese vreo urmă de îndoială în privinţa capacităţii lui Jimmy Gold de a-şi vinde sufletul, aceasta a fost complet înlăturată în ultimul şi cel mai lung roman al seriei, *Alergătorul înalţă steagul.* Aceasta era cea mai bună carte pe care o citise Pete vreodată. Dar şi cea mai tristă.

— Nu discuţi în lucrare despre moartea lui Rothstein.

— Nu.

— Te pot întreba de ce?

— Mi s-a părut că nu se potriveşte cu subiectul. Şi lucrarea ar fi fost prea lungă. Plus că… e mare păcat că a murit aşa, ucis în timpul unui jaf prostesc.

— Nu ar fi trebuit să ţină bani în casă, spuse cu blândeţe domnul Ricker. Dar o făcea şi ştiau mulţi oameni obiceiul ăsta al lui. Însă nu trebuie să-l judeci prea aspru. O mulţime de scriitori s-au purtat prosteşte şi imprudent cu banii lor. Charles Dickens a ajuns să susţină financiar o întreagă familie de trândavi, printre care şi propriul lui tată. Samuel Clemens aproape că a dat faliment în urma unor tranzacţii imobiliare făcute fără cap. Arthur Conan Doyle a dat mii de dolari unor spiritişti şarlatani şi a cheltuit alte mii pe fotografii contrafăcute cu zâne. Măcar Rothstein îşi încheiase seria de romane. Dacă nu cumva şi tu crezi, aşa cum cred unii…

Îngrijorat, Pete se uită la ceas.

— Hm… domnule Ricker? Dacă mă grăbesc, încă mai pot să prind autobuzul.

Profesorul flutură din mâini în stilul lui caracteristic.

— Du-te, sigur că da, du-te! Am vrut doar să-ți mulțumesc pentru o lucrare atât de frumoasă… şi să-ți ofer un sfat prietenesc: anul viitor şi la facultate, când te vei mai confrunta cu asemenea subiecte, nu lăsa firea ta cea bună să-ți întunece privirea critică. Aceasta trebuie să rămână mereu obiectivă şi detaşată.

— Aşa am să fac, zise Pete şi ieşi grăbit din clasă.

Ultimul lucru pe care şi-ar fi dorit să-l discute cu domnul Ricker era ipoteza care circulase la vremea respectivă şi care spunea că acei hoți care-l omorâseră pe John Rothstein ar fi furat pe lângă bani şi o mulțime de manuscrise nepublicate, pe care le-au distrus ulterior, atunci când şi-au dat seama că nu au nicio valoare. O dată sau de două ori Pete cochetase cu ideea de a preda poliției caietele din cufăr, chiar dacă aşa părinții lui ar fi ajuns să afle de proveniența banilor misterioşi primiți lunar. În fond, caietele nu erau doar o comoară literară, ci şi o probă într-un caz de crimă, însă era o crimă *veche.* Mai bine să nu agite apele.

Corect?

Normal că nu a mai prins autobuzul, iar asta însemna să facă pe jos cei trei kilometri până acasă. Dar Pete nu avea nimic împotrivă. Încă mai radia de bucurie pentru că fusese lăudat atât de frumos de domnul Ricker şi avea o mulțime de lucruri la care trebuia să se gândească. Îndeosebi la lucrările nepublicate ale lui Rothstein. În opinia lui, povestirile erau inegale, doar câteva realmente bune. Iar cele câteva tentative de abordare a genului liric erau, după umila lui părere, destul de jalnice. Însă ultimele două romane cu Jimmy Gold erau… aur[20] curat. Judecând după episoadele istorice presărate prin ele, Pete bănuia că ultimul roman (în care Jimmy dă foc unui steag la un miting pentru pace desfăşurat în Washington) fusese terminat în jurul anului 1973, pentru că Nixon încă mai era preşedinte al Americii la finalul cărții.

[20] Joc de cuvinte în limba engleză: *gold* – „aur” (n.tr.).

Pete nu reuşea în ruptul capului să priceapă de ce Rothstein nu publicase ultimele două romane cu Jimmy Gold (plus alt roman despre Războiul Civil). Erau atât de bune!

Băiatul lua din pod doar câte un caiet, pe care, dacă nu era singur acasă, îl citea cu uşa închisă şi cu urechile ciulite la paşii vreunui membru al familiei pe coridor. Ținea în permanență altă carte la îndemână şi, dacă auzea pe cineva apropiindu-se de camera lui, ascundea caietul sub saltea şi lua în mână cartea de rezervă. Doar Tina l-a surprins o dată, pentru că fetița avea obiceiul nefericit de a merge prin casă doar în ciorapi.

— Ce-i ăla? îl întrebase ea din pragul uşii.

— Nu-i treaba ta, răspunsese Pete, strecurând caietul sub pernă. Şi vezi că dai de dracu' cu mine dacă te apuci să spui ceva mamei sau tatei.

— E porno?

— Nu!

Cu toate că domnul Rothstein descrisese nişte scene destul de picante, mai ales pentru un tip în vârstă. De exemplu, cea în care Jimmy şi două fufe hippy…

— Atunci, de ce nu mă laşi să văd şi eu?

— Pentru că e ceva personal.

Ochii Tinei se aprinseră.

— Vrei să zici că te-ai apucat să scrii o *carte?*

— Poate. Şi ce dacă?

— Marfă! Despre ce e?

— Despre nişte gândaci care fac sex pe lună.

Fetița începu să chicotească.

— Păi, parcă ai zis că nu-i porno. Mi-o dai şi mie s-o citesc când o termini?

— Mai vedem noi. Deocamdată să-ți ții gura, bine?

Bine. Şi Tini rareori îşi încălca promisiunea. Episodul ăsta avusese loc în urmă cu doi ani şi Pete era convins că surioara lui uitase de el.

Billy Webber se apropie de el pe o bicicletă strălucitoare, cu zece viteze.

— Salut, Saubers!

Ca mai toată lumea (domnul Ricker era o excepție), Billy îi

pronunța numele *Sobers,* în loc de *SOU-bers,* dar nu conta. Oricum era un nume aiurea indiferent cum îl pronunțai.

— Ce faci vara asta?

— Lucrez la biblioteca de pe Garner Street.

— Tot acolo?

— I-am convins să mă lase să fac douăzeci de ore pe săptămână.

— Ce dracu', omule, eşti prea tânăr să te bagi la stăpân!

— Nu mă deranjează, spuse Pete.

Acesta era adevărul. Printre alte avantaje, la bibliotecă avea şi acces gratuit la calculator, fără să i se uite cineva peste umăr.

— Dar tu ce planuri ai?

— Merg la casa noastră de vacanță din Maine. Lângă China Lake. Acolo sunt multe fetițe drăguțe în bikini, omule. Şi alea din Massachusetts ştiu ce tre' să facă.

În cazul ăsta poate te învață şi pe tine, comentă sarcastic gândul lui Pete. Dar când Billy ridică palma, Pete bătu cuba cu el şi îl privi cu oarecare invidie cum se îndepărta, vesel şi lipsit de griji. Cu fundul pe şaua unei biciclete cu zece viteze; cu bascheți Nike în picioare; cu o casă de vacanță în Maine. Se vedea treaba că unii îşi reveniseră deja după criză. Sau poate criza îi ocolise. Nu aceeaşi era situația familiei Saubers. Nu le mergea tocmai rău, dar…

„Ne trebuie mai mulți bani", şoptea casa din povestirea lui Lawrence. Ne trebuie mai mulți bani. Uite, scumpete, ăsta este *ecoul.*

Oare ar putea să vândă caietele? Dacă da, cum anume? Pete nici nu voia să-şi imagineze că ar putea să renunțe la ele, dar, în acelaşi timp, ştia că nu era corect să le țină ascunse în podul casei. Lumea trebuia să ia cunoştință de întreaga operă a lui Rothstein, mai cu seamă ultimele două romane din ciclul Jimmy Gold. Pete era convins că acestea i-ar repara lui Rothstein reputația, deşi nici acum nu era chiar foarte proastă şi, în plus, nu asta conta cel mai mult. Conta că oamenilor le vor plăcea romanele astea. Ba chiar se vor *îndrăgosti* de ele, dacă semănau cât de cât cu Pete.

Însă manuscrisele olografe nu erau totuna cu bancnotele

nemarcate de douăzeci şi cincizeci de dolari. Şi atunci Pete ar fi prins şi ar putea intra la puşcărie. Nu ştia prea bine de ce infracțiune ar fi acuzat – în niciun caz de tăinuire de bunuri furate, pentru că el nu tăinuise nimic, ci doar găsise –, dar era convins că încercarea de a vinde ce nu-ți aparține constituie un *fel* de crimă. O variantă ar fi fost să doneze caietele Universității Rothstein, însă ar fi trebuit să o facă sub protecția anonimatului, altminteri ar ieşi totul la iveală şi părinții lui ar afla că fiul lor îi finanțase cu banii furați de la un om asasinat. Ca să nu mai vorbim că nu primeai nimic în schimbul donației anonime.

Deşi în lucrarea semestrială nu scrisese nimic despre moartea lui Rothstein, Pete citise tot ce era de citit despre acel eveniment – mare parte dintre articole le găsise pe internet, în timpul pe care îl petrecea la bibliotecă. Aflase că Rothstein fusese „executat" de la distanță foarte mică. Aflase că polițiştii descoperiseră mai multe urme în curte, fapt care i-a făcut să presupună că fusese vorba despre doi, trei, poate chiar patru agresori şi, luând în considerare mărimea acelor urme, au ajuns la concluzia că toți fuseseră bărbați. De asemenea, polițiştii mai erau de părere că doi dintre ei fuseseră ucişi într-un popas din statul New York la scurtă vreme după comiterea crimei.

Margaret Brennan, prima soție a scriitorului, a acordat un interviu la locuința ei de la Paris imediat după asasinat. „Toată lumea vorbea despre el în sătucul ăla unde locuia", a spus ea. „Despre ce altceva să vorbească în fundul ăla de țară? Despre vaci? Despre dozatorul de îngrăşăminte pe care şi l-a cumpărat de curând vreun fermier? Pentru provincialii ăia John era o vedetă. Aveau părerea eronată că scriitorii câştigă la fel de mult ca bancherii şi credeau că fostul meu soț avea sute de mii de dolari ascunşi în casa aia dărăpănată a lui. Probabil că un străin a auzit bârfele astea şi aşa s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Şi să mai spui că yankeii au lacăt la gură! Din punctul meu de vedere, localnicii sunt la fel de vinovați ca şi nenorociții care l-au omorât."

Când a fost întrebată dacă nu cumva Rothstein ascunsese

şi manuscrise pe lângă bani, Peggy Brennan a scos un chicotit descris drept „tabagic” de reporterul care îi lua interviul.

— Alte scorneli, scumpule. Johnny s-a ascuns de lume dintr-un unic motiv. Îi pierise complet inspirația, dar nu voia s-o recunoască.

Bine că le ştii tu pe toate, a admonestat-o atunci Pete în gând. Probabil că a divorțat de tine pentru că se săturase să-ți audă hârâitul ăla de la țigări.

Se făceau multe speculații în ziarele şi revistele pe care le citise Pete, însă lui cea mai credibilă ipoteză îi părea cea despre care domnul Ricker spunea că ar fi fost în conformitate cu „Teoria Briciului lui Occam”. Adică, cea mai simplă şi mai evidentă explicație era de obicei cea corectă. Trei bărbați năvăliseră în casa lui Rothstein şi unul dintre ei îi omorâse pe ceilalți doi ca să poată păstra el singur toată prada. Pete habar nu avea cum de individul cu pricina ajunsese apoi în oraşul lui şi nici de ce îngropase cufărul lângă pârâu. Însă de un lucru era *convins:* hoțul acela nu mai avea să se întoarcă pentru a-l recupera.

Matematica nu era punctul forte al lui Pete – tocmai din cauza asta a avut nevoie de cursul de vară –, însă nu trebuia să fii Einstein ca să faci nişte calcule simple şi să evaluezi situația. Dacă hoțul rămas în viață avusese treizeci şi cinci de ani în 1978 (vârstă care lui Pete i se părea o estimare destul de corectă), atunci ar fi avut şaizeci şi şapte în 2010, când băiatul găsise cufărul, şi în jur de şaptezeci acum. Iar şaptezeci de ani însemna foarte, foarte mult. Probabil că ar merge în cadru când s-ar întoarce să-şi recupereze prada.

Zâmbind, Pete făcu colțul pe Sycamore Street.

Ajunsese la concluzia că erau trei motive pentru care hoțul nu se întorsese niciodată să-şi ia cufărul. Iar toate trei erau la fel de plauzibile. Unu: individul era la închisoare pentru altă crimă. Doi: era mort. Iar a treia posibilitate era o combinație dintre primele două: murise în puşcărie. Indiferent care ar fi fost cauza pentru care hoțul nu mai apăruse prin zonă, Pete credea că nu trebuie să-şi mai facă griji în privința lui. Nu la fel stăteau lucrurile cu caietele. În

privința lor îşi făcea o mulțime de griji. Caietele erau ca nişte tablouri superbe, însă furate, pe care nu le poți expune sau vinde niciodată.

Sau ca o ladă plină cu dinamită pe care ți s-a arătat să te aşezi.

În septembrie 2013 – exact la treizeci şi cinci de ani de la ziua asasinării lui John Rothstein –, Pete a pus ultimele bancnote din cufăr într-un plic pe care scrisese adresa tatălui său. Ultima plată era de trei sute patruzeci de dolari. Şi, pentru că ştia cât te poate face să suferi o speranță neîmplinită, a adăugat câteva cuvinte:

Aceasta este ultima rată. Îmi pare rău
că nu am mai mult.

Apoi a luat autobuzul până la mallul Birch Hill, unde era o cutie poştală între Discount Electronics şi cofetăria „La iaurtul fericit". S-a uitat bine de tot în jur, ca nu cumva să-l vadă cineva, a sărutat plicul, i-a dat drumul prin fantă şi s-a îndepărtat repede de acolo, în stilul lui Jimmy Gold: fără să se uite înapoi.

La o săptămână sau două după Anul Nou, Pete era în bucătărie ca să-şi facă un sandvici cu unt de arahide şi jeleu. Şi atunci auzi discuția din living dintre părinții lui şi Tina. Vorbeau despre Chapel Ridge.

— Am crezut că ne vom *putea* permite, spunea tata. Îmi pare nespus de rău dacă ți-am dat speranțe deşarte, Tini.

— Din cauză că nu mai vin banii ăia misterioşi, zise Tina. Aşa e?

Şi mama răspunse:

— În parte, dar nu e totul. Tata a încercat să facă un împrumut la bancă, însă a fost refuzat. I-au verificat registrele contabile şi au făcut o chestie…

— O proiecție financiară pe doi ani, interveni tata, cu ceva din vechea amărăciune în ton. Sigur, mi-au făcut o mulțime de complimente, pentru că astea nu costă nimic. Şi m-au

asigurat că îmi vor putea da împrumutul în 2016, cu condiția ca profitul firmei mele să crească cu cinci procente. Între timp însă s-a întâmplat şi porcăria asta cu Vortexul Polar… şi am depăşit cu mult cheltuielile cu încălzirea. Din Maine şi până în Minnesota, toată lumea e în aceeaşi situație. Ştiu că nu-i nicio consolare, dar asta este situația.

— Iubito, ne pare foarte, foarte rău, spuse mama.

Pete se aşteptase ca pe Tina să o apuce năbădăile – avea ieşiri nervoase tot mai dese pe măsură ce se apropia de treisprezece ani –, dar nici vorbă de aşa ceva. Fata a spus că înțelege şi că Liceul Chapel Ridge este oricum o şcoală de fițe. Apoi a intrat în bucătărie şi l-a rugat pe Pete să-i facă şi ei un sandvici, pentru că i se făcuse poftă doar văzându-l pe al lui. După aceea s-au dus amândoi în living şi s-au aşezat în fața televizorului, alături de mama şi de tata. Ba chiar au râs cu poftă la episodul din *Teoria Bing-Bang.*

Însă mai târziu Pete şi-a auzit sora plângând în camera ei. Şi s-a simțit îngrozitor de prost. A intrat la el în cameră, a scos un caiet de sub saltea şi s-a apucat să citească *Alergătorul merge spre Soare-apune.*

În semestrul acela Pete a făcut cursul de creație literară cu doamna Davis şi, cu toate că a luat numai note de zece pentru povestirile scrise, şi-a dat seama încă din februarie că niciodată nu va ajunge un prozator adevărat. Cu toate că scria bine şi nu avea nevoie să audă asta de la doamna Davis (care îl lăuda mult prea des), pur şi simplu nu avea scânteia creatoare. Pe el îl interesa cel mai mult să *citească* literatură, pentru ca apoi să încerce să analizeze ce a citit şi să introducă textul respectiv într-o structură mai vastă. Prinsese gustul pentru acest gen de muncă detectivistică atunci când făcuse lucrarea despre Rothstein. Apoi a căutat la biblioteca de pe Garner Street una dintre cărțile la care se referise domnul Ricker în discuția lor: *Dragostea şi moartea în romanul american* a lui Fiedler. Atât de mult i-a plăcut, încât şi-a cumpărat propriul exemplar ca să poată sublinia anumite pasaje şi să poată nota părerile lui pe marginile paginilor. Acum, mai mult ca oricând, îşi dorea să se

specializeze în literatură şi să ajungă profesor, la fel ca domnul Ricker (dar poate la o universitate în loc de liceu) şi, la un moment dat, să scrie o carte ca aceea a domnului Fiedler, contrariindu-i pe criticii mai tradiţionalişti şi punând sub semnul întrebării modul conservator în care aceştia analizau scrierile literare.

Şi totuşi!

Ne trebuie mai mulţi bani. Domnul Feldman, consilierul de orientare profesională, i-a spus că era „puţin probabil" să primească o bursă întreagă la una dintre facultăţile de top (adică şi casă, şi masă, pe lângă cursuri). Dar Pete ştia că până şi speranţa aceasta fragilă era exagerată. El nu era decât un licean oarecare din clasa de mijloc, care ar fi absolvit o şcoală oarecare din centrul Americii, un puşti care lucra cu jumătate de normă la o bibliotecă şi se ocupa de câteva activităţi extracurriculare cât se poate de banale: gazeta şi anuarul liceului. Şi chiar dacă ar reuşi să prindă trenul ăla, trebuia să se gândească şi la Tina. Fata îşi pierduse entuziasmul şi se târa prin şcoală, obţinând acum doar note de 7 şi 6. Începuseră să o intereseze fardurile şi pantofii şi muzica pop în detrimentul lecţiilor. Îi trebuia o schimbare, o distanţare clară de situaţia de acasă. Deşi încă nu împlinise nici şaptesprezece ani, Pete avea suficientă minte ca să-şi dea seama că înscrierea la Liceul Chapel Ridge poate nu era suficientă ca să-i „repare" surioara… dar, pe de altă parte, poate că era. Mai ales pentru că Tina nu era chiar „defectată". Nu încă.

Trebuie să fac un plan, îşi spunea el. Deşi nu de plan avea el nevoie. Ce-i trebuia lui era o *poveste* şi, cu toate că nu avea să ajungă niciodată un scriitor de talia domnului Rothstein sau a domnului Lawrence, era *capabil* să fabuleze. Şi asta avea de gând să facă acum. Numai că orice intrigă se construieşte în jurul unei idei, or' el nu avea deocamdată niciuna.

Începuse să petreacă tot mai mult timp la librăria-cafenea de pe Water Street, unde cafeaua era ieftină, iar volumele broşate aveau reducere de treizeci la sută. A trecut pe acolo

şi într-o după-amiază de martie, în drum spre bibliotecă, cu intenția de a-şi alege ceva de Joseph Conrad. Într-unul dintre interviurile sale, Rothstein îl numise pe Conrad „primul mare scriitor al secolului douăzeci, chiar dacă cele mai bune opere ale sale au fost scrise înainte de 1900”.

Sub paravanul de pânză din fața librăriei fusese amplasată o masă lungă. Şi un afiş pe care scria: CURĂȚENIE DE PRIMĂVARĂ. REDUCERE DE 70% LA TOATE VOLUMELE DE PE ACEASTĂ MASĂ! Şi dedesubt: CINE ŞTIE CE COMOARĂ VEI GĂSI! Rândul acesta era flancat de doi zâmbilici mari ca să accentueze tenta glumeață a frazei. Însă lui Pete nu i s-a părut deloc nostim.

Şi atunci i-a venit o idee.

O săptămână mai târziu a rămas după ore ca să stea de vorbă cu domnul Ricker.

— Mă bucur să te văd, Pete.

Domnul Ricker purta o cămaşă cu imprimeu mărunt şi mâneci bufante, la care se gândise să asorteze o cravată psihedelică. Pete îşi zise că această combinație vestimentară era unul dintre motivele care au dus la colapsul mişcării care propovăduia pacea şi dragostea.

— Doamna Davis te laudă tot timpul.

— E o profesoară mişto, spuse Pete. Învăț o mulțime de lucruri de la dânsa.

Nu tocmai. Şi nu credea că învață vreun coleg de-ai lui ceva. Doamna Davis era o persoană drăguță şi le spunea adesea chestii interesante, însă Pete ajunsese la concluzia că arta creației literare nu putea fi predată, ci doar învățată de unul singur.

— Cu ce te pot ajuta?

— Mai țineți minte când ne-ați spus cât de valoros ar fi un manuscris ograf al lui Shakespeare?

Domnul Ricker zâmbi larg.

— Mereu vorbesc despre asta la orele din mijlocul săptămânii când mi se pare că elevii nu prea mai au chef de

mine. Nimic nu-i înviorează mai tare decât o discuție despre bani. Dar de ce mă întrebi? Ai găsit vreun folio[21], Malvolio?

Pete schiță un zâmbet politicos la jocul de cuvinte al fostului său profesor.

— Nu, dar în vacanța de iarnă am fost în vizită la unchiul meu Phil, din Cleveland. Şi am găsit o grămadă de cărți vechi în garajul lui. Majoritatea despre Tom Swift[22], copilul inventator.

— Mi-aduc aminte de Tom şi de prietenul lui, Ned Newton, zise domnul Ricker. *Tom Swift şi motocicleta, Tom Swift şi camera magică…* În copilăria mea se făceau chiar glume despre un eventual alt roman care să se numească *Tom Swift şi bunicuța electrică.*

Pete îşi primeni zâmbetul de politețe.

— Unchiul meu mai avea şi vreo douăsprezece romane despre o fetiță-detectiv, pe nume Trixie Belden, şi despre alta, pe care o chema Nancy Drew.

— Cred că pricep unde vrei să ajungi şi îmi pare nespus de rău că va trebui să te dezamăgesc, însă nu am încotro. Tom Swift, Nancy Drew, frații Hardy, Trixie Belden… toți aceştia sunt doar nişte relicve importante ale unei epoci de multă vreme apuse şi constituie un minunat criteriu de evaluare a schimbărilor petrecute în ultimii optzeci de ani în ceea ce noi numim „literatura pentru adolescenți". Însă asemenea cărți ar costa puțin spre deloc, chiar dacă ar fi în stare excelentă.

— Ştiu, spuse Pete. Am citit în *Fine Books.* Ăsta-i un blog. Dar în timp ce mă uitam eu prin cărțile astea, a intrat unchiul în garaj şi mi-a zis că are ceva ce s-ar putea să mă intereseze mai mult. Îi spusesem că îmi place foarte mult John Rothstein. Şi mi-a arătat un volum cartonat din *Alergătorul* cu autograful scriitorului. Nu-i o dedicație, ci doar semnătura lui. Atâta tot. Unchiul Phil mi-a zis că a primit cartea de la un tip, Al, care-i datora zece dolari la poker. Şi

---

[21] Filă de manuscris, numerotată o singură dată pentru ambele pagini (n.tr.).

[22] Tom Swift – personaj principal al mai multor serii de romane SF şi de aventuri pentru adolescenți (n.tr.).

mi-a mai zis că are cartea aia de aproape cincizeci de ani. M-am uitat şi eu la pagina de titlu şi am văzut că e din prima ediție.

Domnul Ricker se sprijinise cu mâinile de spătarul scaunului, însă acum se aşează repede pe el, ca şi cum nu l-ar mai fi ținut genunchii.

— Uau! Ştii probabil că Rothstein nu a semnat prea multe din cărțile sale, da?

— Da, răspunse Pete. Zicea că ar „desfigura o carte altminteri perfectă".

— Îhî. Prin asta semăna cu Raymond Chandler. Dar ştii că volumele cu autograf sunt mai valoroase *sans* dedicație?

— Ştiu. Aşa scrie şi pe blogul ăla despre cărți.

— Un volum din prima ediție a celui mai cunoscut roman al lui Rothstein probabil că ar *valora* destul de mult, spuse domnul Ricker. Dacă mă gândesc mai bine, poți să uiți de „probabil". În ce stare este?

— Bună, se grăbi să răspundă Pete. Coperta interioară şi pagina de titlu sunt puțin îngălbenite, însă doar atât.

— Da' ştiu că ai citit câte ceva despre structura cărților.

— Mai ales de când mi-a arătat unchiul volumul lui Rothstein.

— Presupun că n-ai intrat în posesia acestei cărți fabuloase, nu?

Ba am intrat în posesia unor lucruri mult mai interesante, îi replică Pete în gând. Dacă ai şti…

Câteodată îl apăsa taina asta a lui, iar astăzi, când era obligat să-şi mintă profesorul preferat, o simțea mai grea ca oricând.

Dar *trebuie* să-l mint, îşi repetă el.

— Încă nu o am, dar unchiul mi-a zis că o să mi-o dea dacă o vreau. I-am spus că trebuie să mă gândesc, pentru că el nu ştie… înțelegeți…

— N-are nici cea mai vagă idee cât ar putea să valoreze?

— Da. Dar după aia am început să mă întreb…

— Ce?

Pete bagă mâna în buzunarul de la spatele pantalonilor, scoase de acolo o foaie de hârtie împăturită şi i-o întinse

domnului Ricker.

— Am căutat pe internet negustorii de cărți din oraş care cumpără şi vând ediții princeps şi i-am găsit pe ăştia trei. Ştiu că şi dumneavoastră colecționați cărți…

— Nu la modul serios. Nu mi-aş putea permite să o fac din salariul pe care îl am. Însă sunt mândrul posesor al unui volum cu autograful lui Theodore Roethke, pe care îl voi lăsa moştenire copiilor mei. *Trezirea.* Splendide poezii. Am şi un Vonnegut, dar nu valorează prea mult. Spre deosebire de Rothstein, Papa Kurt dădea autografe pe tot ce apuca.

— …şi m-am gândit că poate îi cunoaşteți pe anticarii ăştia. Şi dacă da, atunci poate îmi veți spune care dintre ei este cel mai bun. Presupunând că voi primi cartea de la unchiul meu… şi după aia… aş vrea s-o vând.

Domnul Ricker despături foaia de hârtie, îşi aruncă ochii la numele scrise pe ea, apoi se uită la Pete. Privirea profesorului, deopotrivă pătrunzătoare şi înțelegătoare, îl nelinişti pe băiat. Poate că ideea lui nu fusese tocmai bună, poate că *nu* se pricepea atât de bine la literatură. Însă intrase în horă şi acum trebuia să joace cumva.

— Întâmplarea face să-i cunosc pe toți. Dar, măi, copile, mai ştiu şi cât de mult înseamnă Rothstein pentru tine. Şi nu doar din lucrarea ta de anul trecut. Annie Davis zice că-l menționezi foarte des la orele ei de creație literară. În opinia ei, trilogia Gold este ca o biblie pentru tine.

Probabil că aşa este, îşi spuse Pete. Însă nu-şi dăduse seama până acum cât de mult vorbise gura fără el. Luă hotărârea să evite pe cât posibil să mai pomenească de Rothstein. S-ar putea să fie prea riscant. S-ar putea ca oamenii să-şi amintească, dacă…

Dacă.

— E foarte bine să-ți alegi modele din literatură, Pete, mai cu seamă dacă intenționezi să te specializezi în domeniul ăsta atunci când vei ajunge la facultate. Deocamdată Rothstein este modelul tău, iar cartea aceea ar putea fi începutul propriei tale biblioteci. Eşti sigur că vrei s-o vinzi?

Pete răspunse cu toată sinceritatea la această întrebare, cu toate că nu la o carte cu autograf se referea el.

— Da, sunt destul de sigur. Situația de acasă nu a fost prea roz în ultima perioadă.

— Ştiu ce a pățit tatăl tău la Complexul Municipal şi nu am cuvinte să-ți spun cât de rău îmi pare. Bine măcar că l-au prins pe psihopatul ăla înainte să apuce să facă şi alte victime.

— Tata se simte mai bine acum şi s-a apucat iar de lucru. La fel şi mama. Dar mă gândesc că voi avea nevoie de bani pentru facultate…

— Înțeleg.

— Însă nu despre asta-i vorba acum. Sora mea mai mică îşi doreşte să se înscrie la Chapel Ridge şi părinții i-au spus că nu ne permitem asta deocamdată. Ai mei nu sunt încă în stare să facă față acestor cheltuieli. O să fie curând, însă nu acum. Şi eu cred că Tina are nevoie să meargă acolo. Pentru că… nu ştiu… mi se pare că s-a cam *lăsat pe tânjală.*

Domnul Ricker, care precis că avea cunoştință despre o sumedenie de elevi care se lăsau pe tânjală, dădu cu gravitate din cap.

— Însă dacă Tina ar intra într-un grup de fete ambițioase – mai ales dacă ar fi din nou colegă cu fata asta, Barbara Robinson, cu care era prietenă de pe vremea când locuiam în cartierul de vest –, poate că situația s-ar schimba.

— Foarte frumos din partea ta că te gândeşti la viitorul ei, Pete. Asta-i chiar o atitudine altruistă.

Niciodată Pete nu se considerase vreun altruist, iar ideea enunțată de fostul lui profesor îl făcu să clipească nedumerit.

Probabil pentru că-i sesizase stânjeneala, domnul Ricker îşi îndreptă din nou atenția asupra listei cu anticari.

— Să vedem. Librăria „Grissom Books” ar fi fost cea mai bună alegere pe vremea când mai trăia Teddy Grissom. Însă fiul lui e acum proprietarul prăvăliei şi e nițeluş cam strâns la pungă. Cinstit, dar un zgârie-brânză ce n-ai mai văzut. Dă vina pe vremurile pe care le trăim pentru zgârcenia lui, dar aşa îi este firea.

— Bine…

— Presupun că ai căutat pe net cam cât ar valora o ediție princeps din *Alergătorul,* cu autograful autorului şi în stare

bună?

— Da. Două sau trei mii. Suma nu-i suficientă pentru un an la Chapel Ridge, dar ar fi un început. Cum zice tata, banii ăştia ar constitui un acont.

Domnul Ricker dădu din cap.

— Mi se pare corect. Teddy Junior va începe prin a-ți oferi doar opt sute. Ai putea să-l convingi să-ți dea o mie, dar dacă vei mai insista, îşi va ieşi din pepeni şi îți va spune să pleci învârtindu-te. Acum, uite, librăria următoare, „Cumpără cartea", îi aparține lui Buddy Franklin. E un tip ca lumea. Adică e cinstit, însă nu dă doi bani pe literatura secolului douăzeci. Vinde mai ales hărți vechi şi atlasuri geografice din secolul al şaptesprezecelea persoanelor cu mulți bani din Branson Park şi Sugar Heights. Dar, dacă ai putea să-l convingi pe Buddy să-ți evalueze cartea, după aia ai să poți să-i ceri lui Teddy Junior o mie două sute. Nu zic că o să ți-i şi dea. Spun doar că îi poți cere.

— Şi „Ediții rare", anticariatul lui Andrew Halliday?

Domnul Ricker se încruntă.

— În locul tău, eu l-aş evita pe Halliday. Are un anticariat micuț pe Lacemaker Lane, în pasajul ăla comercial care dă în Lower Main Street. E lat cât un vagon de tren, dar lung cât un cvartal. Se pare că-i merge destul de bine, însă nu are o reputație formidabilă. Am auzit că nu-i pasă de proveniența anumitor cărți. Ştii la ce mă refer, da?

— La dreptul de proprietate asupra lor.

— Corect. Şi la o bucată de hârtie care spune că *tu* eşti proprietar de drept a ceea ce vrei să vinzi. Singurul lucru în privința căruia nu am niciun dubiu este că, în urmă cu cincisprezece ani, Halliday a vândut un exemplar necorectat al cărții lui James Agee, *Elogiu oamenilor celebri*[23], care s-a dovedit mai târziu că fusese furată de la Brooke Astor. Tipa era o hoaşcă bogată din New York pe care o înşela contabilul angajat să-i administreze averea. Halliday a arătat o chitanță

---

[23] *Lets Us Now Praise Famous Men,* carte a lui James Agee (1909-1955) – prozator, poet, scenarist, jurnalist american (n.tr.).

şi a spus o poveste credibilă despre cum intrase el în posesia cărții. Aşa că ancheta a fost oprită. Dar chitanțele pot fi falsificate. Deci, cum îți ziceam, eu m-aş feri de individul ăsta.

— Mulțumesc, domnule Ricker, spuse Pete, gândindu-se că, dacă avea să meargă mai departe, atunci prima oprire o va face la „Ediții rare" a lui Andrew Halliday. Însă va trebui să fie foarte, foarte prudent. Şi dacă domnul Halliday nu va fi de acord să-i plătească cu bani gheață, atunci nu va încheia *nicio* tranzacție cu el. Mulțumesc şi la revedere. Şi în niciun caz nu-şi va da numele real. Ba chiar ar fi bine să se deghizeze puțin, fără să întreacă măsura.

— Cu plăcere, Pete. Dar să ştii că aş mințidacă aş spune că îmi place ce ai de gând să faci.

Pete îl înțelegea foarte bine. Nici lui nu-i plăcea.

O lună după discuția aceasta, băiatul încă îşi mai analiza opțiunile şi aproape ajunsese la concluzia că încercarea de a vinde fie şi un singur caiet ar fi reprezentat un risc prea mare pentru o sumă prea mică. Ar fi fost perfect dacă ar fi ajuns însă în mâinile unui colecționar particular – ca aceia despre care citise uneori prin ziare: oameni foarte bogați, care cumpărau tablouri extrem de scumpe şi le atârnau pe pereții unor încăperi secrete unde doar ei puteau intra. Dar cum să ajungă la un asemenea bogătaş? Înclina tot mai mult spre ideea de a dona caietele fără să-şi dezvăluie identitatea – eventual să le trimită prin poştă la Biblioteca Universității New York. Cu siguranță că administratorul unei asemenea instituții le-ar fi înțeles valoarea. Însă trimiterea coletului l-ar fi expus mai mult decât îşi dorea, în mod clar mult mai mult decât atunci când punea plicurile cu bani în cutiile poştale de la colț de stradă. Dacă îl va ține minte vreunul dintre funcționarii de la oficiul poştal?

Şi, într-o seară ploioasă de la sfârşitul lui aprilie 2014, Tina a intrat iar în camera lui. Madam Beasley dispăruse de mult, iar pijamaua cu ciorăpei fusese înlocuită cu un tricou larg, pe piept cu logoul echipei de fotbal Cleveland Browns. Însă lui Pete i s-a părut că era aceeaşi fetiță speriată care îl

întrebase într-o seară din Epoca Resentimentelor dacă mama şi tatăl lor aveau de gând să divorțeze. Pentru că îşi strânsese părul în cozi şi îşi curățase fața de fardurile pe care îi permitea mama să le folosească (deşi Pete bănuia că se machia mai mult atunci când pleca la şcoală), fata părea mai degrabă de zece ani decât de aproape treisprezece. Tini e aproape adolescentă, îşi spuse el. Greu de crezut.

— Pot să intru o clipă?

— Sigur.

Stătea în pat şi citea un roman de Philip Roth care se numea *Când era bună*[24]. Tina se aşează pe scaunul de la birou, îşi trase peste genunchi tricoul transformat în pijama şi îşi suflă câteva fire de păr nesupuse de pe fruntea pe care-i apăruse o bură slabă de acnee.

— Te frământă ceva? o întrebă Pete.

— Hm… mda.

Însă nu continuă.

Băiatul strâmbă din nas la sora lui.

— Haide, spune-mi. Te-ai înamorat de vreun coleg şi prostul ți-a zis să faci paşi?

— Tu ai trimis banii ăia, spuse fata. Aşa este?

Pete se holbă consternat la sora lui. Încercă să spună ceva, dar niciun cuvânt nu voia să-i iasă din gură. Încercă să se convingă că nu auzise bine, că Tina nu avusese cum să spună aşa ceva. Nu reuşi nici asta.

Fata dădu din cap ca şi cum el ar fi recunoscut deja.

— Da, tu i-ai trimis. Ți se citeşte pe chip.

— N-am trimis nimic, Tini. M-a surprins întrebarea ta, atâta tot. De unde să am eu atâția bani?

— Nu ştiu, dar țin minte că m-ai întrebat într-o seară ce aş face dacă aş găsi o comoară.

— Te-am întrebat eu asta?

Dar îşi spunea: Erai pe jumătate adormită. Nu ai *cum* să-ți aminteşti.

— Ziceai că sunt dubloni. Galbeni din vremurile de

---

[24] *When She Was Good* (n.tr.).

altădată. Şi eu am zis că i-aş da lu' tati şi mami ca să nu se mai certe. Şi exact aşa ai făcut tu. Numai că nu erau dubloni de-ai piraților, erau bani normali.

Pete lăsă cartea din mână.

— Să nu te apuci să le spui şi lor năzbâtia asta. S-ar putea chiar să te creadă.

Fata îl privi serioasă.

— Nu le-aş spune niciodată. Dar trebuie să te întreb... chiar s-au terminat de tot?

— Aşa scria pe biletul din ultimul plic, răspunse Pete cu prudență. Şi de atunci nici n-am mai primit alții, aşa că, da, cred că s-au terminat.

Tina oftă.

— Da. Aşa mi-am închipuit şi eu. Dar trebuia să te întreb.

Şi se ridică să plece.

— Tini?

— Da?

— Îmi pare foarte rău că nu poți să te duci la Chapel Ridge. Mi-aş dori să *mai* fie bani.

Fata se aşeză la loc.

— O să țin secretul tău, dacă-mi promiți că nici tu n-ai să spui nimănui secretul meu şi al lu' mami. Bine?

— Bine.

— Anul trecut, în noiembrie, m-a dus la Chap – aşa îi zic fetele liceului – într-unul din turnurile organizate acolo. N-a vrut să-i zică lu' tati ca să nu-l supere, dar după aia s-a gândit că vor *putea* plăti, mai ales dacă eu reuşesc să obțin o bursă de ajutor social. Ştii ce-i asta, da?

Pete dădu din cap.

— Numai că atunci încă mai primeam banii ăia în plicuri. Şi nici nu venise vremea aia tâmpită cu zăpadă multă şi frig din decembrie şi ianuarie. Şi am vizitat câteva săli de clasă şi laboratoare. Tre' să fie cam un catralion de computere acolo. Am văzut şi sala de sport, care-i enormă, şi am fost şi la duşuri. Să ştii că au şi cabine în care să intri singură să te schimbi, nu ca staulele alea de la Northfield. Ia ghici cine a fost ghidul grupului nostru?

— Barbara Robinson?

Tina zâmbi.

— Aşa de mult m-am bucurat s-o revăd!

Şi zâmbetul i se stinse.

— Mi-a zis „bună” şi m-a îmbrăţişat şi m-a întrebat ce mai faceţi, dar mi-am dat seama că abia dacă mă mai ţinea minte. În fond, de ce şi-ar aminti de mine, nu? Ştiai că ea, Hilda, Betsy şi încă vreo două fete au fost la concertul ăla dat de ’Round Here? Atunci când tipul ăla care a dat cu maşina peste tati a încercat să arunce sala în aer?

— Da.

Pete mai ştia şi că fratele mai mare al Barbarei Robinson jucase un rol important în salvarea surorii lui şi a prietenelor surorii lui şi poate a mii de alţi spectatori. Pe chestia asta municipalitatea îi oferise o medalie sau o cheie a oraşului sau cam aşa ceva. Ăla a fost un act de eroism, nu ce a făcut el când s-a ascuns de toată lumea şi a trimis bani furaţi părinţilor.

— Ştiai că m-au invitat să merg cu ele în seara aia?

— Ce? Nu!

Tina dădu din cap.

— Le-am zis că nu pot pentru că sunt bolnavă, dar nu aveam nimic. Mami îmi spusese că nu are bani să-mi cumpere bilet. Şi după vreo două luni ne-am mutat aici.

— Dumnezeule, ce chestie!

— Mda. Am pierdut toată faza aia tare.

— Şi ce părere ţi-ai făcut după ce ai vizitat liceul?

— Zic că-i mişto, dar nu cine ştie ce. O să-mi fie bine la Northfield. Îţi dai seama, imediat ce se vor prinde că sunt sora ta, adică a celui mai deştept elev, probabil că toţi o să facă sluj în faţa mea.

Şi Pete se întristă brusc. Ba chiar avea senzaţia că va izbucni în lacrimi. Îl impresiona combinaţia dintre drăgălăşenia asta, caracteristică Tinei, şi spuzeala de coşuri de pe fruntea ei. Se întrebă dacă nu cumva se făcea mişto de ea la şcoală pe tema asta. Şi dacă încă nu îi spusese nimeni nimic, timpul nu era pierdut.

Întinse braţele.

— Vino-ncoace.

Şi fata se apropie de el, iar Pete o strânse tare la piept. Apoi o apucă de umeri şi o privi cu severitate.

— Banii ăia… nu de la mine erau.

— Îhî. Bine, cum zici tu. Şi caietul ăla pe care-l citeai atunci venea tot din locul de unde erau banii? Pe pariu că am dreptate.

Şi continuă chicotind:

— Aveai o expresie atât de vinovată în seara aia când te-am surprins cu el în mână…

Pete îşi dădu ochii peste cap.

— Du-te la culcare, piticanie pisăloagă ce eşti!

— Mă duc.

Dar se întoarse iar de la uşă.

— Să ştii că mi-au plăcut cabinele alea din vestiar. Şi mi-a mai plăcut ceva. Vrei să-ți spun? O să zici că-s nebună.

— Haide, uimeşte-mă!

— Elevii poartă uniforme. Fetele au fuste cenuşii şi bluze albe şi ciorapi trei sferturi tot albi. Şi, dacă ți-e frig, ai pulovere. Unele sunt tot cenuşii, la fel ca fustele. Şi altele sunt roşu-închis – Barbara mi-a zis că i se spune „roşu de vânător”.

— Uniforme, repetă năucit Pete. Zici că-ți place ideea de a purta *uniformă.*

— Ştiam eu c-o să zici c-am înnebunit. Da’ asta-i din cauză că băieții nu ştiu cum sunt fetele. Fetele sunt foarte afurisite dacă te văd îmbrăcată cum nu trebuie. Ba chiar şi dacă te îmbraci cum trebuie, dar porți prea des aceleaşi haine. Sigur, îți poți pune altă bluză şi altă pereche de pantofi marțea şi joia; poți să te piepteni în fiecare zi altfel, dar foarte curând ele – fetele alea afurisite – îşi dau seama că nu ai decât trei pulovere şi şase fuste bune. Şi atunci încep să se ia de tine. Dar dacă toată lumea se îmbracă la fel în fiecare zi… poate doar puloverul să fie de o altă culoare…

Şi Tina îşi suflă iarăşi firele de păr căzute pe frunte.

— Băieții nu au problema asta.

— Ba eu o am, o contrazise Pete.

— Mă rog… Mami zice că o să mă învețe să-mi fac singură hainele şi atunci o să am mai multe. Şi aici am şi prieteni. O

mulțime de prieteni.

— Ellen, de exemplu.

— Ellen e fată bună.

Al cărei măreț scop în viață este să ajungă chelneriță sau vânzătoare la fast-food după terminarea liceului, îşi zise Pete în gând. Cu condiția să nu rămână gravidă la şaisprezece ani.

— Am vrut doar să-ți spun să nu-ți faci griji din cauza mea. În caz că-ți făceai.

— Nu-mi făceam nicio grijă, răspunse Pete. Ştiu că totul o să fie bine. Şi nu eu am trimis banii ăia. Pe bune că nu.

Tina îi mai aruncă un zâmbet – deopotrivă trist şi complice, zâmbet de persoană adultă şi trecută prin multe.

— În regulă. Am înțeles.

Şi plecă, închizând încet uşa în urma ei.

În noaptea aceea Pete a rămas multă vreme treaz. Şi la scurt timp după aceea a făcut cea mai mare greşeală din viața lui.

1979-2014

În data de 11 ianuarie, 1979, Morris Randolph Bellamy a fost condamnat la închisoare pe viață. O scurtă perioadă după pronunțarea sentinței evenimentele s-au succedat foarte repede, iar apoi au început să tărăgăneze. Şi au tot tărăgănat. Şi au tărăgănat şi mai mult. În aceeaşi zi de 11 ianuarie, 1979, la ora 6 p.m. a fost dus la închisoarea Waynesville. La patruzeci şi cinci de minute după stingere a fost violat pentru prima oară de colegul lui de celulă, un criminal pe nume Roy Allgood.

— Stai nemişcat şi nu te căca pe scula mea, tinere, i-a şoptit acesta la ureche. Dacă ai s-o faci, am să-ți retez nasul. Şi o să semeni cu un porc pe care l-a muşcat un crocodil.

Morris, care mai fusese violat la viața lui, a încercat să nu se mişte şi şi-a muşcat mâna ca să nu zbiere. S-a gândit la Jimmy Gold, la cum era Jimmy înainte să înceapă vânătoarea Dolarului de Aur. Pe vremea când încă mai era un erou autentic. S-a gândit la Harold Fineman, prietenul din liceu al lui Jimmy (pentru că el, Morris, nu avusese niciun prieten, nici în liceu şi nici altundeva), care i-a spus că toate lucrurile bune au un sfârşit, de unde a dedus el că şi reversul era adevărat: adică şi lucrurile rele trebuie să se sfârşească la un moment dat.

Însă răul a continuat mult timp şi, în toată această perioadă, Morris îşi repeta întruna în minte mantra lui Jimmy din *Alergătorul:* „Mi se rupe, mi se rupe, mi se rupe". Şi se vede treaba că l-a ajutat.

Un pic.

De-a lungul săptămânilor care au urmat, Allgood l-a violat în fund în unele nopți şi în gură în altele. Una peste alta, prefera să o ia în cur, unde nu există papile gustative. În orice caz, chestia era că femeii ăleia, Cora Ann Hooper, pe care avusese nesăbuința s-o atace în timp ce era cu filmul rupt, i se făcea astfel dreptate într-o manieră pe care ea ar fi considerat-o absolut perfectă. Pe de altă parte însă, ea fusese nevoită să suporte o singură dată asemenea chinuri.

Închisoarea Waynesville deținea o fabrică de îmbrăcăminte care făcea jeanşi şi cămăşi pentru femei. În a cincea zi de când lucra în vopsitorie, unul dintre prietenii lui Allgood l-a imobilizat pe Morris, l-a dus în spatele căzii cu vopsea albastră şi i-a spus să se descheie la pantaloni. „Stai cuminte şi lasă-mă pe mine să fac restul.” Şi când a terminat, i-a zis: „Nu-s poponar, dar trebuie să supraviețuiesc aici, la fel ca toată lumea. Dacă te apuci să spui cuiva că sunt popo, pe crucea mea că o să te omor!”

„N-o să zic la nimeni”, a spus Morris. Mi se rupe, a repetat el în gând. Mi se rupe.

Într-o zi de pe la jumătatea lui martie, 1979, Morris era în curtea închisorii şi de el s-a apropiat un individ cu mutră de motociclist din gaşca Îngerilor Iadului şi cu tatuaje pe bicepşii uriaşi.

— Ştii să scrii? îl întrebă tipul, cu un inconfundabil accent sudist – *ştî saa schii?* Aşa am auzit.

— Da, ştiu să scriu, îi răspunse Morris.

Allgood se apropia de el, dar, observând cu cine stătea de vorbă, o coti de urgență spre terenul de baschet din capătul celălalt al curții.

— Io îs Warren Duckworth. Lumea îmi zice Duck.

— Eu sunt Morris Bel…

— Ştiu cine eşti. Zici că scrii dăstul dă bine?

— Da, răspunse Morris fără să ezite şi fără falsă modestie.

Nu-i scăpase faptul că Roy Allgood se răzgândise brusc şi preferase jocul de baschet al deținuților în locul lui.

— Dacă-ți zic io ce să zici, poți să scrii o scrisoare la nevastă-mea? Da’ să pui cuvinte mai frumoase?

— Pot şi sunt de acord s-o fac, numai că am o mică problemă.

— Ştiu care-i problema ta, spuse noul lui amic. Scrie tu o scrisoare care s-o facă fericită pe nevastă-mea, poate chiar s-o facă să renunțe la divorț, şi n-o să mai ai nicio problemă cu curva aia slăbănoagă de la tine din celulă.

Eu sunt curva de la mine din celulă, îl contrazise Morris în gând, dar nu spuse nimic pentru că întrezărea un licăr de

speranță.

— Domnule, am să-i scriu soției dumitale cea mai frumoasă scrisoare pe care a primit-o în viața ei.

Se uită la brațele colosale ale lui Duckworth şi îşi aduse aminte de un documentar văzut mai demult. Cu o pasăre care trăia în botul crocodililor şi care supraviețuia ciugulind bucățele de mâncare din fălcile reptilei. Morris îşi zise acum că pasărea aia făcuse o afacere destul de profitabilă.

— Voi avea nevoie de hârtie, zise el, cu gândul la casa de corecție, unde nu primeai decât cinci coli amărâte de hârtie poroasă, cu bucăți compacte de celuloză în ea, ca nişte alunițe precanceroase.

— Îți fac io rost de hârtie. Îți fac io rost de tot ce-ți trebe. Tu doar scrie scrisoarea aia şi la sfârşit vezi să zici că toate cuvintele din ea sunt ale mele şi tu doar le-ai notat.

— În regulă. Acum spune-mi ce şi-ar dori să audă soția dumitale.

Duck căzu pe gânduri, apoi se lumină brusc.

— Că-i cea mai futabilă din lume.

— Probabil că ştie deja asta. Dacă ar putea, ce parte din trupul ei ar dori să modifice?

Duck se încruntă tare.

— Habar n-am. E drept că zice într-una că are curu' prea mare. Da' nu poți să zici asta, că ar însemna să dai cu mucii în fasole.

— Nu, nu, nu. Mă gândesc să-i scriu cât de mult îți place să-ți pui mâinile pe fesele ei şi să le strângi.

Acum Duck zâmbea.

— Ia ai tu de grijă cum vorbeşti, dacă nu vrei să te violez şi io.

— Cum arată rochia ei preferată? Are o rochie preferată, da?

— Da. Una verde. De mătase. I-a dat-o mă-sa anu' trecut, înainte să mă bage pe mine la țuhaus. A purtat-o când ne-am dus să dansăm.

Îşi lăsă ochii în pământ şi mormăi printre dinți:

— Ar face bine să nu mai danseze cu nimenea acu', da' s-ar putea s-o facă. Ştiu asta. N-oi fi io în stare decât să-mi

scriu căcatu' ăsta de nume, da' prost nu sunt.

— I-aş putea scrie cât de mult îți place să-i strângi fundul în palme atunci când poartă rochia aia verde. Ce zici? Aş putea să-i spun că ți se scoală doar când te gândeşti la ea.

De când ajunsese la Waynesville, nimeni nu-l mai privise pe Morris cum îl privea acum Duck. Cu respect.

— I-auzi! Nu-i rău deloc.

Dar Morris mai avea şi alte idei. Femeile aveau în cap şi altceva în afară de sex atunci când se gândeau la bărbați. Sexul n-avea nicio legătură cu romantismul.

— Ce culoare are părul ei?

— Păi, acu' nu mai ştiu. Când nu şi-l vopseşte e cam căcăniu.

Căcăniu nu avea strop de lirism, după părerea lui Morris, dar existau mereu modalități prin care să eviți asemenea detalii. Îi trecu prin minte că tot ce făcea el acum semăna foarte mult cu conceperea unei reclame, dar alungă gândul. Trebuia să facă orice ca să supraviețuiască. Aşa că spuse:

— Am să scriu cât de mult îți place să vezi cum îi străluceşte soarele în păr, mai ales dimineața.

Duck nu spuse nimic. Se holba la Morris, cu sprâncenele-i stufoase împreunate.

— Ce e? Nu-ți place?

Duck îl apucă de braț şi, preț de o clipă înspăimântător de intensă, Morris a fost convins că matahala avea de gând să i-l frângă, la fel de uşor cum rupi o creangă uscată. Pe trei dintre degetele motociclistului din iad erau tatuate literele cuvântului URĂ.

Duck şopti impresionat la culme:

— E ca o poiezie. Mâine îți aduc foile pentru scris. Afară există tone de hârtie.

În seara aceea, după ce ieşi din schimbul de la trei la nouă de la vopsitorie, Morris îşi găsi celula goală. Rolf Venziano, vecinul din celula de alături, îi spuse că Roy Allgood fusese dus de urgență la infirmerie. A doua zi, Allgood se întoarse. Avea ochii învinețiți şi nasul spart. Se culcă pe patul lui, îi aruncă o privire lui Morris, apoi se întoarse cu fața la perete.

Warren Duckworth a fost primul client al lui Morris. În

următorii treizeci şi şase de ani a avut o mulțime.

Câteodată, când nu reuşea să adoarmă şi stătea lungit pe spate în celula lui (la începutul anilor nouăzeci a fost repartizat într-una cu un singur pat şi cu un raft pe care îşi aşezase cărțile făcute aproape ferfeniță de atâta citit), Morris se calma amintindu-şi de Jimmy Gold. Acesta fusese singura rază de soare în întunericul derutat şi furios al adolescenței sale.

Pe atunci părinții lui se certau în permanență şi, cu toate că ajunsese să-i deteste pe amândoi în egală măsură şi din toată inima, observase totuşi că mama era mai bine blindată împotriva lumii. Aşa că adoptase zâmbetul ei sarcastic şi atitudinea de superioritate şi dispreț ucigător care îl însoțea. Era în general un elev mediocru, cu excepția orelor de engleză, unde lua note de zece (atunci când avea chef). Iar situația lui şcolară o înnebunise pe Anita Bellamy. Morris nu avea prieteni, dar avea duşmani. Şi încă mulți. De trei ori a fost bătut îngrozitor de tare. De două ori de nişte băieți care nu-i suportau atitudinea la modul general. A treia oară de un băiat care avea o problemă mai specială cu el. Acesta era un elev din anul terminal, un tip mătăhălos care juca fotbal în echipa liceului şi căruia nu i-a plăcut cum s-a uitat Morris la prietena lui la cantină, în pauza de prânz.

— La ce te zgâieşti, băi, față de şobolan? s-a interesat Womack.

Instantaneu, tăcuseră toți elevii de la mesele din jurul lui Morris (care mânca singur).

— La ea, a răspuns el.

Îi era frică, fireşte că-i era. Când avea capul limpede, frica îi impunea măcar un minimum de reținere, însă niciodată nu fusese în stare să se stăpânească atunci când avea spectatori.

— Păi, eu zic c-ai face bine s-o laşi baltă, i-a ripostat Womack, cam neconvingător.

Poate că încerca să-i mai acorde o şansă. Poate că Pete Womack era conştient de faptul că el avea aproape un metru nouăzeci înălțime şi cântărea în jur de o sută de kilograme,

în vreme ce amărâtul ăla de boboc cu muci la nas nu avea decât unu şaptezeci şi vreo şaizeci şi un pic de kilograme cu haine cu tot. Posibil să-şi fi dat seama şi că toți cei care îi urmăreau – inclusiv prietena lui, evident stânjenită de întreaga situație – ar fi observat această discrepanță.

— Dacă nu vrea să se uite lumea la ea, a spus Morris, atunci de ce se îmbracă aşa?

Din punctul lui de vedere, acesta era un compliment (evident, din categoria celor mai stângace), însă Womack nu era de aceeaşi părere. Aşa că s-a repezit la el pe lângă masă, cu pumnii ridicați. Morris a reuşit să lovească o dată, dar bine, învinețindu-i un ochi lui Womack. Bineînțeles că după aceea a luat-o pe coajă într-un mare fel, însă pumnul acela pe care reuşise să-l dea a constituit o revelație. Deci era în stare să se *bată.* Bine că a aflat.

Ambii băieți au fost exmatriculați pentru câteva zile, iar în seara cu pricina mama i-a oferit lui Morris o prelegere de douăzeci de minute pe tema rezistenței pasive, însoțită de observația acidă cum că *bătaia la cantină* nu era totuşi genul de activitate extracurriculară pe care o căutau facultățile mai bune atunci când analizau cererile potențialilor studenți.

Din spatele ei, tata îşi ridicase paharul cu martini şi îi făcuse cu ochiul. Gestul lui George Bellamy sugerând că, deşi stătea, în general, sub papucul şi la cheremul zâmbetului răutăcios al soției sale, era şi el capabil să se bată în anumite circumstanțe. Însă atitudinea preferată a tăticuțului era să dea bir cu fugiții şi aşa s-a făcut că, atunci când Morris a intrat în al doilea semestru al primului an de liceu la Northfield, Georgie-Porgie[25] a dat bir cu fugiții din căsnicie, făcând o singură haltă la bancă, pentru ca să lichideze contul familiei Bellamy. Investițiile cu care se lăudase până atunci ori nu existaseră, ori se duseseră pe apa sâmbetei. Aşa a rămas Anita Bellamy cu un maldăr de facturi neachitate şi un fiu rebel de paisprezece ani.

---

[25] Aluzie la o poezie pentru copii, în care personajul, Georgie-Porgie, dă bir cu fugiții atunci când ies băieții la joacă (n.tr.).

Doar două bunuri îi mai rămăseseră după ce soțul ei plecase spre zări necunoscute. Unul era nominalizarea la Premiul Pulitzer pentru cartea aia pe care o scrisese. Celălalt era casa în care crescuse Morris, situată în zona cea mai bună a cartierului de nord. Nu era grevată de nicio ipotecă, pentru că ea refuzase cu încăpățânare să semneze actele de la bancă aduse acasă de soțul ei. De data aceasta rămăsese imună la discursurile lui însuflețite despre nu ştiu care oportunitate de investiții care nu trebuia ratată cu niciun chip. După plecarea lui, Anita Bellamy a vândut casa şi s-a mutat pe Sycamore Street împreună cu fiul ei.

— Trecem printr-o perioadă de regres financiar, a recunoscut ea atunci în fața lui Morris, dar sunt convinsă că rezervorul de bani ni se va umple la loc. Bine măcar că avem vecini albi.

Şi-a dat seama ce a spus şi a adăugat grăbită:

— Nu că aş avea idei preconcepute.

— Sigur că nu, mami, a zis Morris. Nu spune nimeni aşa ceva.

În mod normal, Anita Bellamy nu suporta să i să spună „mami” şi avea grijă să îi reproşeze asta, însă atunci nu a reacționat, făcându-i astfel ziua frumoasă lui Morris. Orice zi era frumoasă dacă reuşea s-o ia peste picior pe mama lui. Pentru că oricum avea prea puține ocazii.

La începutul anilor şaptezeci, analizele literare încă mai constituiau o cerință a programei de învățământ pentru anul al doilea de liceu la Northfield. Elevilor li se dădea câte o listă cu cărți aprobate din care trebuiau să-şi aleagă. Pentru Morris mai toate cărțile acelea erau doar nişte gunoaie şi, în stilu-i caracteristic, nu se ferea să-şi facă cunoscută opinia.

— Uite! a strigat el din ultima bancă. Terci de ovăz cu patruzeci de arome!

Câțiva copii au râs. Se pricepea să-i facă să râdă, chiar dacă nu-i putea face să-l placă. Însă nu-l deranja. Toți colegii lui nu erau decât nişte ratați de mahala, care vor avea nişte căsnicii ratate şi slujbe de rahat. Vor creşte copii la fel de ratați ca şi ei şi îşi vor răsfăța nepoții ratați înainte de a ajunge la punctul terminus al vieții lor ratate, prin spitalele şi

azilurile de mahala, din care vor porni mai departe prin bezna cea mare, convinşi că au trăit Visul American şi că Iisus îi va întâmpina la poarta raiului cu flori, bomboane şi artificii. Morris era sigur că destinul lui îi hărăzea lucruri mult mai bune. Doar că deocamdată nu ştia care erau acelea.

Domnişoara Todd – la vremea respectivă cam de vârsta pe care o va avea Morris atunci când îl va ucide pe Rothstein – i-a cerut să rămână după ore. Ceilalți copii au plecat acasă, iar Morris s-a tolănit în bancă, închipuindu-şi că domnişoara Todd îi va scrie mamei sale un bilet despre obrăznicia lui şi despre faptul că a fost nevoită să-l pedepsească reținându-l după cursuri. Nu era prima lui mojicie, dar era prima la orele de engleză şi îi cam părea rău că nu reuşise să se abțină. Auzi ca de departe vocea tatălui său – *Arzi prea multe punți în urma ta, Morrie.* O fracțiune de secundă doar şi apoi vocea dispăru ca un fum.

Însă, în loc să-l pedepsească, domnişoara Todd (nu tocmai drăguță la față, dar cu un corp meseriaş nevoie mare) băgă mâna în geanta ei plină cu cărți şi scoase de acolo un volum broşat, cu copertă roşie. Pe ea era desenat cu galben un băiat care se sprijinea de un zid şi fuma o țigară. Deasupra lui era scris titlul: *Alergătorul.*

— Nu pierzi niciun prilej ca să faci pe nebunul, nu? l-a întrebat domnişoara Todd.

Şi s-a aşezat în bancă, alături de el. Avea fusta scurtă, picioarele lungi, nasul lucios.

Morris n-a zis nimic.

— Numai că eu am ştiut că aşa se va întâmpla. Iată de ce am adus astăzi cartea cu mine. Asta, prietenul meu atotştiutor, este o veste pe jumătate proastă şi pe jumătate bună pentru tine. Nu te rețin după ore, dar nici nu-ți dau de ales. Trebuie să citeşti cartea asta. Doar atât. Nu se află pe lista cu lecturi aprobate de consiliul profesoral şi s-ar putea să dau de necaz pentru că te pun să o citeşti, dar sper că nu mă vei da de gol. Contez pe bunul tău simț despre care doresc să cred că este ascuns pe undeva, în sufletul tău.

Morris a aruncat o privire la carte, apoi s-a uitat la

picioarele domnişoarei Todd, fără să încerce să-şi mascheze interesul.

Femeia a observat încotro îşi direcționase el atenția şi a zâmbit. O clipă Morris şi-a imaginat viața lor împreună, petrecută mai ales în pat. Auzise că se mai întâmplă şi astfel de lucruri. *Bunăciune de profesoară caută adolescent pentru ore suplimentare de educație sexuală.*

Fantezia aceasta a durat cam două secunde. Apoi domnişoara Todd a distrus-o cu acelaşi zâmbet pe buze.

— Ai să te înțelegi de minune cu Jimmy Gold. Este un şmecheraş sarcastic, cu o părere destul de proastă despre sine. Seamănă cu tine foarte mult.

Şi s-a ridicat din bancă. Fusta i-a coborât până la genunchi.

— Succes la analiza literară! Şi data viitoare când mai vrei să te uiți pe sub fusta unei doamne, ar fi bine să-ți aminteşti cuvintele lui Mark Twain: „Leneşul care trebuie să se tundă nu poate decât să *privească* pe geamul frizeriei."

Morris a ieşit din sala de clasă cu umerii gârboviți şi obrajii în flăcări. Era prima oară când i se întâmpla nu doar să fie pus la locul lui, ci îmbrâncit acolo şi făcut una cu pământul. Imediat ce a coborât din autobuz la colțul dintre Sycamore şi Elm a vrut să arunce cartea într-un canal, dar a reuşit să-şi înfrângă pornirea aceasta. Însă nu pentru că i-ar fi fost teamă că domnişoara Todd l-ar fi pedepsit. Cum să-l pedepsească din moment ce romanul ăsta nu era pe Lista de Lecturi Aprobate? Nu a aruncat cartea din cauza băiatului de pe copertă. Băiatul ăla care se uita la tine cu un fel de insolență plictisită prin fumul de țigară.

E un şmecheraş sarcastic, cu o părere destul de proastă despre sine. Seamănă cu tine foarte mult.

Mama nu era acasă şi urma să ajungă de-abia după ora zece. Ca să mai facă nişte bani, preda un curs pentru adulți la seral. Morris se bucura nespus ştiind că mama lui detesta treaba asta, deoarece îşi închipuia că studenții aceştia erau mult sub nivelul competențelor şi pregătirii ei. Rabdă şi taci, mami, îi zise el în gând. Rabdă şi înghite!

Congelatorul era plin cu semipreparate. Luă un pachet la

întâmplare şi îl aruncă în cuptor, spunându-şi că va citi câteva pagini până se va face mâncarea. Iar după cină, se va duce în camera lui de la etaj, va lua de sub pat una dintre revistele *Playboy* ale tatălui său *(moştenirea pe care mi-a lăsat-o babacu',* îi plăcea lui uneori să le spună) şi va strânge o vreme pelicanul de guşă.

Uitase însă să fixeze cronometrul cuptorului şi, nouăzeci de minute după aceea, îl dezmetici mirosul de carne de vită arsă. Citise deja prima sută de pagini şi, fără să-şi dea seama, plecase din casa asta de rahat şi din cartierul ăsta de sărăntoci cu străzi botezate în batjocură cu nume de copaci. Acum umbla prin New York, alături de Jimmy Gold. Ca prin vis, Morris se duse la bucătărie, îşi puse mănuşile de protecţie, scoase bucata de carne, o aruncă la gunoi şi se întoarse la *Alergătorul.*

Trebuie s-o mai citesc o dată, îşi zise el. Avea senzaţia că făcuse ceva febră. Şi când am s-o mai citesc, trebuie să am un marker la îndemână. Sunt atât de multe chestii pe care trebuie să le subliniez şi să le ţin minte. Atât de multe!

În cazul cititorilor, una dintre cele mai electrizante descoperiri este aceea că *sunt* cititori – nu doar că *ştiu* să citească – şi că sunt îndrăgostiţi de treaba asta. Nebuneşte. La disperare. Nu uită niciodată prima carte care i-a făcut să se simtă astfel şi fiecare nouă pagină citită pare a le aduce câte o nouă revelaţie, care îi mistuie pe mai departe: *Da! Aşa este! Da! Am văzut şi eu!* Şi să nu cumva să uităm de: *Exact asta cred şi eu! Exact asta CRED ŞI EU!*

Morris a scris o analiză de zece pagini despre *Alergătorul.* Domnişoara Todd i-a dat 10+ şi a notat pe lucrare doar atât: *Ştiam că o să-ţi placă.*

A vrut să-i spună că era mai mult decât atât, că se îndrăgostise de cartea aia. Că iubirea lui era *adevărată.* Şi că iubirea adevărată nu moare niciodată.

Romanul *Alergătorul în acţiune* i s-a părut la fel de bun ca *Alergătorul,* numai că, în loc să rătăcească printr-un New York necunoscut, Jimmy rătăcea acum prin Europa, lupta în Germania, îşi vedea prietenii murind unul după altul şi, în cele din urmă, a ajuns să se uite cu ochi plini de groază mută

prin gardul de sârmă ghimpată al unui lagăr de concentrare. *Acei supraviețuitori scheletici, ajunşi în pragul delirului, i-au confirmat lui Jimmy ceea ce el bănuise de ani întregi,* scria Rothstein. *Totul a fost o greşeală.*

Morris a copiat pe o foaie de hârtie această propoziție folosind un şablon cu caractere gotice şi a prins-o în pioneze de uşa camerei sale. Aceeaşi cameră în care, peste ani, va locui un băiat pe nume Pete Saubers.

Mama l-a văzut ce face, şi-a strâmbat buzele în zâmbetul ei sarcastic, dar nu a spus nimic. Nu în momentul acela. Cearta lor despre trilogia Gold a avut loc doi ani mai târziu, după ce Anita Bellamy răsfoise şi ea romanele. Consecința acestui scandal a fost că Morris s-a îmbătat; consecința beției lui a fost că a spart o casă şi a comis acte de violență; consecința acestor infracțiuni a fost perioada de nouă luni petrecută în Centrul de Detenție Juvenilă Riverview.

Însă înainte de toate astea fusese *Alergătorul o lasă mai moale,* roman pe care Morris l-a citit cu o consternare din ce în ce mai mare. Jimmy s-a însurat cu o fată cuminte şi drăguță. Jimmy s-a angajat la o agenție de publicitate. Jimmy a început să facă burtă. Nevasta lui Jimmy a rămas însărcinată cu primul dintre cei trei micuți ai familiei Gold şi s-au mutat în suburbii. Jimmy şi-a făcut prieteni acolo. Jimmy şi nevasta lui îşi invitau vecinii la petreceri. Jimmy se ocupa de grătar şi purta un şorț pe care scria BUCĂTARUL ARE ÎNTOTDEAUNA DREPTATE. Jimmy şi-a înşelat nevasta şi nevasta lui l-a înşelat la rândul ei. Jimmy a început să ia Alka-Seltzer pentru indigestia acidă şi nişte pastile care se numeau Miltown, pentru mahmureală. Însă, mai presus de orice altceva, Jimmy se apucase să vâneze Dolarul de Aur.

Din ce în ce mai disperat şi mai furios s-a simțit Morris pe când citea despre toate aceste fapte dezgustătoare. Presupunea că la fel trebuie să se fi simțit şi mama lui atunci când a descoperit că soțul, pe care îl crezuse că stă cuminței sub papucul ei, lichidase toate conturile familiei chiar din perioada când părea a-i respecta întru totul ordinele, fără să ridice nici măcar o singură dată mâna ca să-i şteargă zâmbetul ăla strâmb şi sarcastic de pe chipul ei hipereducat.

Morris încă mai trăgea nădejde că Jimmy se va trezi la realitate. Că îşi va aduce aminte cine era – cine fusese – şi că va arunca la gunoi viaţa aia stupidă şi goală pe care o trăia. Dar nu, nici vorbă de aşa ceva, pentru că *Alergătorul o lasă mai moale* s-a terminat cu scena în care Jimmy sărbătorea succesul unei campanii publicitare – pentru soluţia de curăţat Duzzy-Doo, Doamne fereşte! – şi striga de bucurie: *Să vedeţi ce o să fac la anu'!*

La casa de corecţie, Morris a fost obligat să facă psihoterapie o dată pe săptămână. Pe psihiatru îl chema Curtis Larsen. Băieţii îi ziceau Curtis-Plictis. Curtis-Plictis încheia fiecare şedinţă de psihoterapie cu aceeaşi întrebare: „Cine este de vină pentru că ai ajuns aici, Morris?"

Majoritatea băieţilor, chiar şi aceia bătuţi rău de tot în cap, cunoşteau răspunsul corect la întrebarea asta. Îl cunoştea şi Morris, însă refuza să-l dea. Aşa că răspundea de fiecare dată: „Maică-mea e de vină."

La ultima şedinţă, cu câteva zile înainte de eliberarea lui Morris, Curtis-Plictis şi-a strâns mâinile pe birou şi l-a privit lung câteva secunde, fără să scoată vreun cuvânt. Morris ştia că domnul Curtis-Plictis voia să-l facă să-şi plece privirea. Şi refuză să o facă.

— În profesia mea, a zis într-un final Curtis-Plictis, există un termen care denumeşte felul în care răspunzi. Respingerea culpei. Te vei întoarce aici dacă vei continua să respingi propria-ţi culpă? Aproape sigur că nu. În câteva luni vei împlini optsprezece ani, aşa că data viitoare când vei mai da o lovitură – şi, crede-mă, *va fi* o dată viitoare – vei fi judecat ca adult. În afară de cazul în care eşti de acord să te schimbi. Deci, te întreb pentru ultima oară: cine este de vină pentru că ai ajuns aici?

— Maică-mea, a răspuns Morris fără să şovăie.

Nu respingea niciun fel de culpă proprie. Spunea purul adevăr. Logica lui era incontestabilă.

De la cincisprezece şi până la şaptesprezece ani, Morris a citit şi recitit obsesiv primele două cărţi ale trilogiei Gold, subliniind pasaje şi făcând adnotări. A recitit doar o singură dată *Alergătorul o lasă mai moale* şi a fost nevoit să strângă

din dinți ca să reuşească să ajungă până la final. Ori de câte ori lua romanul acela în mână, parcă avea o ghiulea din plumb în burtă din cauză că ştia ce anume avea să se întâmple. Şi astfel s-a întâmplat că ura lui față de creatorul lui Jimmy Gold s-a făcut tot mai mare. Cum de şi-a permis Rothstein să-l distrugă în halul ăsta pe Jimmy? Cum de nu l-a lăsat să moară în culmea gloriei şi l-a pus să *trăiască?* Să facă compromisuri şi să o ia pe scurtătură şi să creadă că a rămas un rebel dacă se culcă cu târfa aia care vindea cosmeticale Amway?

Morris s-a gândit să-i scrie o scrisoare lui Rothstein, în care să-l roage – ba nu, să-i *pretindă* – să se justifice. Dar aflase din articolul de fond al revistei *Times* că nenorocitul ăla de scriitor nici măcar nu se ostenea să citească scrisorile de la admiratori, darămite să le răspundă.

Aşa cum Ricky-Hippy îi va spune, ani mai târziu, lui Pete Saubers, majoritatea tinerilor şi tinerelor care se îndrăgostesc de operele unui anume scriitor – fanii lui Vonnegut, ai lui Hesse, ai lui Brautigan şi ai lui Tolkien – sfârşeau prin a-şi găsi noi idoli. Şi, oricât de tare l-ar fi deziluzionat *Alergătorul o lasă mai moale*, acelaşi lucru i s-ar fi putut întâmpla şi lui Morris. Însă înainte de a avea această şansă a avut loc scandalul cu jigodia aia care părea hotărâtă să-i strice viața din cauză că nu mai era în stare să-şi înfigă ghearele în bărbatul care i-o stricase pe a ei. Jigodia pe nume Anita Bellamy, cu visul ei spulberat în privința Premiului Pulitzer, cu părul ei vopsit blond şi cu zâmbetul ei strâmb şi sarcastic.

În timpul vacanței din februarie 1973, Anita Bellamy a frunzărit toate cele trei romane cu Jimmy Gold într-o singură zi. Cărțile *lui,* cărțile lui *personale,* pe care ea şi-a permis să le ia de pe raftul din camera lui. Când Morris a ajuns acasă, cărțile erau împrăştiate pe măsuța de cafea. *Alergătorul în acțiune* se îmbiba cu apa scursă de pe paharul ei cu vin. Acesta a fost unul dintre foarte puținele momente ale adolescenței lui în care Morris a rămas fără cuvinte.

Nu la fel stăteau lucrurile în cazul Anitei.

— Un an întreg mi-ai împuiat capul cu romanele astea, aşa

că m-am decis să văd şi eu ce-i aşa de nemaipomenit la ele.

Sorbi din pahar şi continuă:

— Şi m-am gândit să le citesc, dacă tot sunt liberă săptămâna asta. Mi-am închipuit că o să-mi ia mai mult de o zi, dar adevărul e că nu au cine ştie ce *conținut,* nu ți se pare?

— Ai…

Pe Morris îl îneca furia.

— Ai intrat în camera mea!

— Nu te deranjează dacă intru ca să-ți schimb patul sau să-ți aduc hainele curate şi frumos împăturite. Doar nu te-ai gândit că Zâna Spălătorească face treburile astea?

— Cărțile sunt ale mele! Erau pe raftul meu special! N-aveai niciun drept să le iei de acolo!

— Am să le pun bucuroasă la loc. Nu-ți face griji, nu am umblat la revistele pe care le ții sub pat. Ştiu că băieții au nevoie… să se distreze.

Morris făcu câțiva paşi pe picioare țepene şi strânse cărțile cu mâini amorțite. De pe coperta spate a romanului *Alergătorul în acțiune* picura apa de la afurisitul ăla de pahar vărsat de ea. Şi îşi spuse: Dacă tot a trebuit să se ude un volum al trilogiei, de ce n-a fost *Alergătorul o lasă mai moale?*

— Recunosc că sunt nişte artifacte destul de interesante.

Începuse iarăşi să vorbească pe tonul ăla al ei de prelegere.

— Măcar au calitatea de a demonstra dezvoltarea unui scriitor destul de mediocru. Primele două sunt exagerat de puerile, la fel cum pueril este şi *Tom Sawyer* în comparație cu *Huckleberry Finn,* însă ultimul volum – chiar dacă nu-i la nivelul romanului lui Twain – demonstrează un *real* progres.

— Ultimul e de *căcat!* urlă Morris.

— Nu este cazul să ridici vocea la mine, Morris. Nu este cazul *să ragi.* Poți să-ți aperi punctul de vedere şi fără să faci asta.

Şi iarăşi apăru zâmbetul acela pe care-l detesta el atât de mult, zâmbetul acela subțire şi acru.

— Purtăm o simplă discuție, atâta tot.

— *Nu vreau* să discut nimic cu tine!

— Dar *ar fi bine* să o faci, exclamă Anita, continuând să

zâmbească. Din moment ce mi-am petrecut ziua – nu am să spun că mi-am *irosit* ziua – încercând să înțeleg ce este în capul egoistului meu fiu cu pretenții de intelectual, care are doar medii de şase la şcoală.

Se opri şi-l aşteptă să-i răspundă. Dar Morris nu spuse nimic. Erau capcane pretutindeni. Anita Bellamy îl putea juca pe degete atunci când voia şi acum exact asta îi era intenția.

— Am observat că primele două volume sunt zdrențuite, că foile aproape se desprind din cotor, atât de mult le-ai citit şi răscitit. Şi ai subliniat pasaje şi ai făcut însemnări ample care dovedesc înmugurirea – nu am să zic *înflorirea,* pentru că nu se poate numi astfel, cel puțin nu încă – unei gândiri agere şi analitice. Însă al treilea roman pare aproape nou şi nu ai subliniat nimic în el. Nu ți-a plăcut ce s-a întâmplat cu eroul tău, nu-i aşa? Nu-ți mai place Jimmy de când el şi, prin transfer de logică, autorul s-au maturizat.

— Şi-a vândut sufletul!

Morris încleştase pumnii. Obrajii îi ardeau la fel ca în ziua în care se luase Womack de el în fața celorlalți copii din cantină. Însă atunci Morris reuşise să-i dea un pumn zdravăn elevului mai mare şi voia să reuşească asta şi acum. Avea nevoie de aşa ceva.

— Rothstein *l-a pus* să-şi vândă sufletul! Şi dacă nu eşti în stare să pricepi asta înseamnă că eşti o *proastă!.*

— Ba nu.

Zâmbetul dispăruse. Privindu-l țintă, Anita Bellamy se aplecă şi îşi puse paharul pe măsuță.

— Aici greşeşti tu. Un romancier bun nu-şi *pune* personajele să facă nimic. El doar se mulțumeşte să le urmeze. Un romancier bun nu creează întâmplări, ci e martor la ele şi apoi descrie ce a văzut. Un romancier bun înțelege că este doar un secretar, nu Dumnezeu.

— Nu aşa era personajul lui Jimmy. Boul ăla de Rothstein l-a schimbat! L-a transformat într-un obiect de batjocură! L-a făcut să fie ca… să fie ca toată lumea!

Morris îşi dădu seama cât de neconvingătoare erau argumentele lui şi se urî pentru asta. Şi o urî şi pe mama lui

care-l făcuse să apere o poziție care nu avea nevoie să fie apărată – pentru că asta era clar pentru oricine, chiar dacă n-ar avea decât jumătate de creier şi oarece simțăminte.

— Morris!

Aproape în şoaptă. Aproape cu blândețe.

— Pe vremuri mi-am dorit să fiu varianta feminină a lui Jimmy, exact aşa cum tu îți doreşti acum să fii el. Jimmy Gold, sau altcineva aidoma lui, reprezintă insula unde se autoexilează majoritatea adolescenților până când vârsta copilăriei se transformă în vârsta maturității. Ce trebuie să înțelegi tu – ce a înțeles, în cele din urmă şi Rothstein, deşi a avut nevoie de trei cărți pentru asta – este că, de regulă, cei mai mulți dintre noi ajungem să fim ca toată lumea. Aşa mi s-a întâmplat şi mie.

Se uită în jur şi adăugă:

— Altminteri de ce am locui acum pe Sycamore Street?

— Pentru că ai fost proastă şi l-ai lăsat pe tata să fure tot ce aveam!

Anita Bellamy tresări *(cu asta am lovit-o, am lovit-o zdravăn!* jubilă Morris), dar chiar atunci reapăru zâmbetul strâmb şi sarcastic. Ca o bucată de hârtie care arde într-o scrumieră.

— Recunosc că vorbele tale au un grăunte de adevăr, deşi este o dovadă de răutate să mă faci pe mine vinovată de povestea asta. Te-ai întrebat vreodată din *ce cauză* ne-a furat taică-tu tot ce aveam?

Morris nu-şi pusese întrebarea asta, aşa că rămase tăcut.

— Pentru că a refuzat să se maturizeze. Taică-tu e un Peter Pan burtos care a găsit o fătucă de jumătate din anii lui, dornică să se joace de-a Tinker Bell mai ales în pat.

— Pune-mi cărțile la loc sau aruncă-le în găleata de gunoi, spuse Morris cu o voce pe care de-abia şi-o mai recunoştea şi care, spre marele lui dezgust, semăna foarte mult cu cea a tatălui său. Nu-mi pasă. Plec de aici şi n-am să mă mai întorc.

— O, dar eu cred că ai să te întorci, zise Anita Bellamy.

Şi a avut dreptate, însă a trecut un an până la întoarcerea lui, iar atunci ea nu-l mai cunoştea. Presupunând că îl

cunoscuse vreodată.

— Şi cred că ar trebui să mai citeşti al treilea roman de câteva ori.

A fost nevoită să ridice vocea ca să spună şi restul, pentru că el deja se repezise pe coridor, aproape orbit de emoţiile atât de puternice care îl copleşiseră.

— Caută compasiune! Aşa a făcut Rothstein şi *ultima carte i-a adus mântuirea!*

O amuţi pocnetul puternic al uşii de la intrare.

Cu capul în jos, Morris a mers normal până a ajuns pe trotuar şi acolo a luat-o la fugă. La trei străzi distanţă se afla un centru comercial unde era şi un magazin cu băuturi. Acolo s-a aşezat să aştepte pe rastelul pentru biciclete din faţă. Primii doi tipi pe care i-a abordat l-au refuzat fără prea multe explicaţii (deşi al doilea i-a aruncat un zâmbet pe care şi-ar fi dorit să i-l şteargă de pe mutră cu pumnii). Al treilea bărbat pe care l-a văzut era îmbrăcat cu haine de căpătat şi şchiopăta vizibil. A fost de acord să-i cumpere o sticlă de jumătate în schimbul a doi dolari, sau una de un litru pentru cinci. Morris a optat pentru sticla de un litru şi a început să bea din ea lângă pârâul care traversa terenul lăsat în paragină dintre străzile Sycamore şi Birch. Soarele începuse deja să coboare spre asfinţit. După aceea nu şi-a mai amintit cum s-a dus în Sugar Heights cu maşina furată, dar nu încape îndoială că, odată ajuns acolo, a intrat în ceea ce Curtis-Plictis numea cu mare încântare „un megarahat”.

Cine este de vină pentru că ai ajuns aici?

Probabil că şi boschetarul care cumpărase un litru de whisky unui minor avea o oarecare vină, dar vina cea mai mare era a mamei sale. Un singur lucru bun ieşise din toată povestea asta: atunci când a fost pronunţată sentinţa, nu s-a mai văzut nici urmă din zâmbetul acela strâmb şi sarcastic. În sfârşit reuşise să i-l şteargă de pe chip.

În timpul perioadelor de izolare din închisoare (cel puţin câte una în fiecare lună), Morris stătea culcat în pat, cu mâinile sub cap şi se gândea la cel de-al patrulea roman cu Jimmy Gold, întrebându-se dacă acolo se afla izbăvirea pe

care şi-o dorise cu înfocare după ce citise *Alergătorul o lasă mai moale.* Îşi regăsise oare Jimmy vechile speranţe şi visuri? Îşi reaprinsese el vechea văpaie? Măcar de-ar mai fi ţinut caietele la el încă două zile! Chiar şi una!

Însă nu era prea convins că John Rothstein ar fi putut să facă verosimilă o asemenea revenire. Din propriile observaţii (părinţii săi constituind primele exemple în acest sens), Morris înţelesese că, dacă flacăra din suflet apucă să se stingă, atunci stinsă rămâne pe veci. Şi totuşi se mai întâmpla ca unii oameni să *se schimbe.* Îşi amintea că îi pomenise odată de posibilitatea asta lui Andy Halliday, în timpul uneia dintre numeroasele lor discuţii din pauza de prânz. Se întâmplase la „Ceşcuţa fericită", în apropiere de „Grissom Books", unde lucra Andy, nu la multă vreme după ce Morris abandonase facultatea pentru că îşi dăduse seama că pretinsele studii superioare de acolo erau doar vorbe în vânt.

— Nixon s-a schimbat, zise Morris. Bătrânul anticomunist a stabilit relaţii comerciale cu China. Şi a mai fost şi Lyndon Johnson, care a trimis în Congres Legea drepturilor civile. Dacă până şi o hienă rasistă şi bătrână ca el şi-a putut schimba petele, probabil că orice este posibil.

— Politicienii!

Andy strâmbă din nas ca la un miros urât. Era un individ slăbănog, cu părul tuns periuţă, cu doar câţiva ani mai mare decât Morris.

— *Ăştia* se schimbă din oportunism, fără nicio legătură cu idealismul. Oamenii obişnuiţi nici măcar asta n-o fac. Nu sunt în stare. Sunt pedepsiţi dacă refuză să se poarte cum trebuie. Şi după aia, după pedeapsă, încep şi zic „bine, da, domnule" şi se conformează ordinelor ca nişte roboţei ce sunt. Uite ce s-a întâmplat când a fost povestea din Vietnam. Ce-au păţit ăia care protestau la adresa războiului. Majoritatea duc acum vieţi anoste, de mici burghezi. Sunt graşi, fericiţi şi-i votează pe republicani. În schimb, ăia care au refuzat să se supună sunt la puşcărie. Sau îi caută

poliția, cum e cazul lui Katherine Ann Power[26].

— Cum poți să spui că Jimmy Gold e un om *obişnuit?!* exclamă stupefiat Morris.

Andy se uitase la el cu un aer superior.

— Mă laşi? Toată povestea lui nu este decât o călătorie epică derivată din excepționalismul nației ăsteia. Scopul culturii americane este acela de a oferi *standarde,* Morris. Ceea ce presupune că oamenii extraordinari trebuie aduşi la acelaşi nivel cu ceilalți şi exact asta i s-a întâmplat şi lui Jimmy. Pentru numele lui Dumnezeu, el ajunge să lucreze în publicitate! Ce alt agent ar fi fost capabil să vândă mai bine standardele americane în țara asta întoarsă cu curu-n sus? Ăsta-i mesajul principal al lui Rothstein.

Clătină din cap şi continuă:

— Dacă optimism vrei să găseşti într-o carte, atunci apucă-te să citeşti romanțurile din colecția Harlequin.

Morris credea că Andy îl contrazice doar de dragul discuției. În spatele ochelarilor cu rame din baga ardeau ochi de zelot, dar Morris ajunsese să-l cunoască destul de bine pe Andy şi ştia că fanatismul lui se referă la cărți ca obiecte, nu la poveştile şi ideile din paginile lor.

Luau prânzul împreună cam de două, trei ori pe săptămână, de obicei la „Ceşcuța veselă", alteori pe băncile din Government Square, vizavi de librăria „Grissom Books". În timpul unuia dintre aceste prânzuri a adus Andrew Halliday pentru prima oară vorba despre zvonurile conform cărora John Rothstein continuase să scrie, dar că îşi exprimase foarte clar în testament dorința ca toate manuscrisele ce aveau să fie găsite după moartea lui să fie arse în întregime.

— Nu! strigase atunci Morris, lovit drept în inimă. Niciodată! Nu se poate! Nu-i aşa că nu se poate?

Andy ridică din umeri.

— Dacă aşa scrie în testament, atunci tot ce a scris de

---

[26] Katherine Ann Power – infractoare aflată mulți ani pe lista FBI-ului cu cei mai căutați infractori (n.tr.).

când a ieşit din viaţa publică se va transforma în cenuşă.

— Fabulezi!

— Sunt de acord că s-ar putea să fie doar nişte zvonuri, dar negustorii de cărţi sunt convinşi că Rothstein a scris în continuare.

— Negustorii de cărţi… repetase Morris cu scepticism.

— Avem şi noi sursele noastre, Morris. Uite, menajera lui Rothstein îi face cumpărăturile, da? Şi nu cumpără doar alimente. O dată pe lună sau la o lună şi jumătate, femeia aia se duce la librăria „White River Books" din Berlin, cel mai apropiat orăşel din zonă, de unde ridică toate cărţile comandate de Rothstein prin telefon. Şi le-a spus librarilor de acolo că tipul scrie zilnic de la şase dimineaţa şi până la două după-amiaza. Iar proprietarul librăriei le-a povestit chestia asta altor negustori cu care s-a întâlnit la Târgul de Carte din Boston şi uite aşa s-a răspândit vestea.

— Sfinte Sisoe! murmurase Morris.

Conversaţia aceasta avusese loc în luna iunie a anului 1976. Ultima carte a lui Rothstein care văzuse lumina tiparului se numea „Tarta perfectă cu banane" şi apăruse în 1960. Şi, dacă ce spunea Andy era adevărat, atunci John Rothstein adunase manuscrise inedite vreme de şaisprezece ani. La o medie fie ea şi de opt sute de cuvinte pe zi, asta ar fi însemnat… Morris nu reuşi să facă socoteala în minte, dar era convins că însemna foarte mult.

— Sfinte Sisoe e o reacţie foarte corectă, îl aprobă Andy.

— Păi, e *nebun* dacă cere să i se ardă manuscrisele după moarte!

— Aşa sunt toţi scriitorii.

Acum Andy se aplecase peste masă şi zâmbea de parcă ar fi avut de gând să spună un banc bun. Şi poate că aşa era. Din punctul lui de vedere.

— Uite ce cred eu: cineva ar trebui să pornească într-o misiune de salvare. Poate chiar tu, Morris. La urma urmei, tu eşti fanul lui numărul unu.

— Ba nu, îl contrazise Morris. Nu mai sunt, după ce i-a făcut ce i-a făcut lui Jimmy Gold.

— Calmează-te, băiete. Nu-l poţi învinovăţi pentru că şi-a

ascultat muza.

— Normal că pot.

— Atunci, ai putea să furi manuscrisele alea, zâmbi în continuare Andy. Ca formă de protest în numele literaturii americane. Fură-le şi adu-mi-le mie. O să le ţin o vreme la păstrare şi după aia o să le vând. Dacă nu sunt doar nişte bălmăjeli senile, ar putea să ne aducă un milion de dolari. Şi o să-l împărţim frăţeşte. Jumi-juma.

— O să ne prindă.

— Nu prea cred, îi răspunsese atunci Andy Halliday. Există metode prin care nu ne va da nimeni de urmă.

— Şi câtă vreme ai de gând să aştepţi până să le vinzi?

— Câţiva ani, spusese Andy pe un ton nepăsător şi fluturând din mână de parcă ar fi fost vorba doar de câteva ore. Cinci sau şase.

O lună după discuţia aceasta, sătul până peste cap de viaţa pe Sycamore Street şi obsedat de gândul la manuscrisele alea, Morris şi-a îndesat bagajele în Volvo-ul lui rablagit şi s-a dus la Boston, unde s-a angajat la o firmă de construcţii care avea în derulare câteva proiecte în suburbiile oraşului. Munca aceasta fizică şi grea aproape l-a doborât la început, dar treptat i s-au întărit muşchii (puţin însă, nu că ar fi avut vreodată şanse să semene cu Popeye Marinarul) şi a început să se descurce binişor. Şi-a făcut şi doi prieteni: Freddy Dow şi Curtis Rogers.

L-a sunat pe Andy o singură dată:

— Chiar ai fi *în stare* să vinzi manuscrisele lui Rothstein?

— Bineînţeles. Nu imediat, aşa cum mi-aduc aminte că ţi-am spus, dar ce contează? Noi suntem tineri. El e bătrân. Timpul va fi de partea noastră.

Da. Iar timpul acela îi va permite să citească tot ce scrisese Rothstein de la „Tarta perfectă cu banane". Profitul – fie el şi de jumătate de milion – era un amănunt neesenţial. Nu sunt mercenar, îşi spunea Morris. Nu mă interesează Dolarul de Aur. Mi se rupe de el. Dă-mi atât cât să nu mor de foame – o alocaţie, ceva – şi am să fiu foarte mulţumit.

Pentru că eu sunt un *literat.*

La sfârşit de săptămână se ducea cu maşina până la

Talbot Corners, New Hampshire. Din 1977, i-a luat cu el şi pe Curtis şi Freddy. Încetul cu încetul, un plan a prins formă în mintea lui. Unul simplu. Pentru că planul simplu este cel mai bun. Furi şi fugi.

De-a lungul secolelor, filosofii au căutat să afle sensul vieții, rareori ajungând la aceeaşi concluzie. Şi Morris a studiat subiectul în timpul anilor lungi ai detenției sale, dar interesul lui era unul mai degrabă practic decât cosmic. Voia să afle sensul vieții în termeni legali. Adică ce anume presupunea o condamnare pe viață. Iar ce a aflat a fost niţeluş cam schizo. În unele state, condamnarea pe viață însemna să stai în puşcărie până dădeai colțul, fără şansa de a fi eliberat pentru bună purtare. În câteva state, o asemenea eliberare se lua în discuție după o perioadă de doar doi ani. În altele, perioada aceasta era de cinci, şapte, zece sau cincisprezece ani. În statul Nevada, eliberarea condiționată ți se acorda (sau nu) pe baza unui sistem complicat de puncte acumulate în anii de detenție.

În anul 2001, un om condamnat la închisoare pe viață în penitenciarele americane petrecea în medie treizeci de ani şi patru luni în spatele gratiilor.

În statul în care era închis Morris, legiuitorii creaseră propria lor variantă esoterică a sentinței pe viață, fundamentată pe datele demografice ale zonei. În 1979, anul în care Morris a fost condamnat, media duratei de viață a americanului obişnuit era de şaptezeci de ani. La vremea respectivă Morris avea douăzeci şi trei de ani. Prin urmare, putea considera că îşi va achita datoria față de societate în patruzeci şi şapte de ani.

În cazul în care nu va fi eliberat condiționat.

Prima oară a fost considerat eligibil pentru eliberare în anul 1990. La audiere s-a prezentat şi Cora Ann Hooper. Era îmbrăcată într-un taior sobru de culoare albastră. Părul încărunțit şi-l ridicase într-un coc dureros de strâns. Pe genunchi ținea o geantă mare şi neagră. A relatat cum Morris Bellamy o înhățase atunci când ea trecea pe lângă aleea din spatele Tavernei Shooter's şi o imobilizase, declarându-i

intenția de a o „regula până o să-i zboare fulgii”. Le-a mai povestit apoi celor cinci membri ai Comisiei de Eliberare Condiționată cum o lovise cu pumnii şi îi spărsese nasul atunci când ea reuşise să declanşeze alarma dispozitivului de alertă pe care îl avea în poşetă. A menționat şi faptul că el duhnea a băutură şi că îi rănise abdomenul cu unghiile atunci când îi sfâşiase lenjeria intimă. Le-a spus cum Morris „încă mă mai strângea de gât şi îmi făcea rău cu organul lui” când a apărut polițistul Ellenton şi l-a tras de pe ea. A spus în fața comisiei că a avut o tentativă de suicid în 1980 şi că încă mai făcea psihoterapie. A spus în fața comisiei că se simte mult mai bine de când Iisus Hristos a devenit mântuitorul ei personal, însă coşmarurile nu au dispărut. Nu, a răspuns ea la întrebarea membrilor comisiei, nu s-a căsătorit niciodată. Numai gândul la sex îi dădea atacuri de panică.

Aşa s-a făcut că lui Morris nu i s-a acordat eliberarea condiționată. În aceeaşi seară a primit printre gratiile celulei o hârtie pe care erau trecute mai multe motive, însă primul deriva din principala afirmație a Corei Ann Hooper: *Victima susține că încă mai suferă.*

Putoarea!

Hooper a mai apărut şi în 1995. Şi apoi din nou, în 2000. În ’95 a fost îmbrăcată cu acelaşi taior albastru. În anul sfârşitului de mileniu – până atunci deja se îngrăşase cu cel puțin douăzeci de kilograme – a purtat un taior cafeniu. În 2005, taiorul a fost cenuşiu, iar pe etajera pieptului i se odihnea o cruce mare şi albă. La fiecare apariție a avut cu ea aceeaşi geantă mare şi neagră. Probabil că înăuntru avea dispozitivul de alertă. Poate şi un spray lacrimogen. Nu a fost citată la audieri; a venit din proprie inițiativă.

Şi şi-a spus povestea.

Eliberarea condiționată nu i-a fost acordată. Principalul motiv de pe hârtie era că: *Victima susține că încă mai suferă.*

Mi se rupe! şi-a spus Morris. Mi se rupe!

Poate că nu i se rupea în întregime, dar, *of Doamne!,* cât îşi mai dorea s-o fi ucis în noaptea aia.

După treizeci de ani de detenție, Morris ajunsese un scriitor căutat de toată lumea – în micuța lume a închisorii Waynesville, era deja un autor de mare succes. Scria scrisori de dragoste pentru neveste şi iubite. Scrisori pentru copiii celorlalți puşcăriaşi, în care avusese de câteva ori ocazia să confirme că Moş Crăciun există. Scria cereri de angajare pentru deținuții care aveau să iasă curând de acolo. Scria lucrările condamnaților care făceau cursuri online sau care încercau să-şi ia diploma de absolvire a liceului. Nu era avocat penal, dar uneori scria scrisori din partea colegilor lui către avocați reali, explicând extrem de convingător fiecare caz şi prezentând motivele pentru care apelul era absolut necesar. În unele situații, avocații cei reali au fost impresionați de scrisorile respective şi – conştienți şi de sumele ce le-ar fi putut intra în buzunare în urma câştigării unui proces de condamnare nedreaptă – au dat curs cererilor lui. Pe măsură ce ADN-ul a început să capete tot mai multă importanță în cazul procedurilor de apel, Morris a fost nevoit să le scrie din ce în ce mai des lui Barry Scheck şi Peter Neufeld, fondatorii organizației non-profit Innocence Project. Una dintre aceste scrisori a dus, în cele din urmă, la eliberarea unui mecanic auto (cu normă întreagă) şi borfaş (cu jumătate de normă) pe nume Charles Roberson, care se afla în Waynesville de douăzeci şi şapte de ani. Roberson a căpătat libertatea; Morris a căpătat recunoştința eternă a lui Roberson şi nimic altceva… dacă nu punem la socoteală şi creşterea fulminantă a reputației sale, ceea ce *nu* era chiar lucru de nimic. Trecuse multă vreme de când fusese violat.

În 2004, Morris a scris cea mai frumoasă scrisoare din viața lui, pentru care a făcut patru ciorne până când i-a plăcut cum sună. Scrisoarea aceasta îi era adresată Corei Ann Hooper. În ea, Morris îi spunea că îl chinuiau zilnic remuşcări îngrozitoare pentru fapta comisă şi se jura că, dacă ar fi eliberat condiționat, şi-ar petrece tot restul vieții încercând să-şi ispăşească acest unic act de violență din întreaga lui viață, act comis din cauza beției care îi luase mințile.

„Aici am participat de patru ori pe săptămână la întrunirile

Alcoolicilor Anonimi! Şi acum eu însumi sunt îndrumător pentru şase alcoolici şi consumatori de droguri «reformaţi». Intenţionez să continui această muncă şi în libertate, la Centrul de Reabilitare St Patrick, din cartierul de nord. Am avut parte de o renaştere spirituală, doamnă Hooper, şi l-am primit pe Iisus în viaţa mea. Înţelegeţi cât de important este pentru mine, deoarece ştiu că şi dumneavoastră îl socotiţi pe Hristos mântuitorul dumneavoastră. «Iartă-ne nouă greşelile noastre», a spus El, «aşa cum iertăm şi noi greşiţilor noştri». Vreţi să mă iertaţi, vă rog mult? Nu mai sunt omul care v-a făcut atât de mult rău în noaptea aceea. Sufletul meu a fost primenit. Mă rog să-mi răspundeţi la scrisoare."

Ruga i-a fost ascultată zece zile mai târziu. Pe plic nu era trecută adresa expeditorului, ci doar numele *C.A. Hooper.* Morris nu a fost nevoit să-l deschidă, pentru că se ocupase de treaba asta un bou de la departamentul administrativ al închisorii, care avea obligaţia de a verifica corespondenţa deţinuţilor. Înăuntru era o singură coală de hârtie. În colţul din dreapta sus şi cel din stânga jos, erau desenate pisicuţe pufoase care se jucau cu un ghem din sfoară cenuşie. Foaia nu conţinea nicio formulă de introducere, ci doar o singură propoziţie scrisă la mijlocul ei:

„Sper să putrezeşti acolo!"

Scârba a apărut şi la audierea din anul următor. Acum purta ciorapi medicinali, iar gleznele i se revărsau peste marginile pantofilor comozi. Parcă era o coţofană supraponderală şi vindicativă. Şi-a spus încă o dată povestea şi încă o dată cererea lui de eliberare condiţionată a fost respinsă. Pentru că Morris fusese un deţinut model, pe procesul-verbal al audierii era trecut acum un singur motiv: *Victima susţine că încă mai suferă.*

Morris a încercat să se convingă că i se rupe şi s-a întors în celulă. Nu era chiar un apartament de lux, ci doar o cutiuţă de doi metri pe doi jumate, dar măcar acolo erau cărţi. Iar cărţile reprezentau evadarea lui. Cărţile reprezentau libertatea. Stătea culcat pe patul tare şi îngust, imaginându-şi cât de mult i-ar plăcea să rămână singur cincisprezece minute cu Cora Ann Hooper şi un polizor unghiular.

În perioada aceea Morris muncea în biblioteca penitenciarului, fapt care a constituit o minunată schimbare în bine a vieții lui. Gardienilor nu le păsa cum își cheltuiește alocația de mizerie, așa că s-a putut abona la *The American Bibliographer's Newsletter.* A reușit să facă rost și de câteva cataloage gratuite de la anticarii de cărți din țară. Foarte des se anunța vânzarea la prețuri exagerat de mari a unor cărți scrise de John Rothstein. Morris a devenit suporter al cărților lui, așa cum unii deținuți erau suporteri ai unor echipe de fotbal sau baseball. Valoarea majorității scriitorilor scădea după moartea acestora, însă erau câțiva norocoși ale căror opere deveneau mai scumpe. Rothstein făcea parte dintre aceștia. Când și când mai apărea prin cataloage câte o carte cu autograful lui. În ediția de Crăciun, 2007, a anticariatului lui Bauman, un exemplar din *Alergătorul*, cu dedicație pentru Harper Lee[27], avea prețul de 17.000 de dolari.

În timpul anilor petrecuți în închisoare, Morris a urmărit și știrile din ziarul local și apoi, odată cu schimbările tehnologice aduse de secolul douăzeci și unu, a început să fie atent și la diferite site-uri. Așa a aflat că nu se încheiase încă procesul care avea ca obiect apartenența terenului viran dintre străzile Sycamore și Birch, iar vestea aceasta l-a bucurat nespus. Până la urmă tot avea să iasă din pușcărie și atunci își va găsi cufărul exact acolo unde îl lăsase, printre rădăcinile groase ale copacului de pe mal. Însă valoarea aproape astronomică la care ajunseseră caietele acelea avea din ce în ce mai puțină importanță pentru el.

Pe vremuri fusese tânăr și probabil că s-ar fi bucurat de toate lucrurile care le iau mințile bărbaților când picioarele le sunt puternice și boașele ferme: călătorii și femei, mașini și femei, case mari ca acelea din Sugar Heights și femei. Acum nici nu mai visa la ele, iar ultima femeie cu care făcuse sex contribuia esențial la rămânerea lui în pușcărie. Era în stare să sesizeze ironia situației. Însă nu-l deranja. Toate visele

---

[27] Nelle Harper Lee – scriitoare americană, autoarea romanului *Să ucizi o pasăre cântătoare* (n.tr.).

tinereții dispar, îți pierzi puterea şi agerimea vederii şi tâmpenia aia de sexappeal, dar literatura rămâne veşnică. Iar asta îl aştepta pe el: un univers pierdut, nevăzut până acum decât de ochiul creatorului lui. Dacă nu va apuca să descopere şi el acest univers decât la şaptezeci de ani, atunci aşa să fie. Şi mai erau acolo şi banii – toate plicurile alea cu bancnote. Fireşte, nu era o avere colosală, dar o sumă suficientă ca să-şi poată duce zilele.

Am pentru ce să trăiesc, îşi spunea el. Câți de aici mai pot susține asta, mai cu seamă atunci când li se fleşcăiesc coapsele şi scula li se ridică doar când trebuie să facă pipi?

Morris i-a scris de câteva ori lui Andy Halliday, care acum era mândrul *proprietar* al unei librării-anticariat – aşa scria în *American Bibliographer's Newsletter.* Mai aflase şi că vechiul lui amic intrase cel puțin o dată în bucluc, atunci când încercase să vândă un exemplar furat al celei mai faimoase cărți publicate de James Agee, dar reuşise să evite condamnarea. Păcat! Morris l-ar fi primit cu dragă inimă la Waynesville pe curistul ăla dat cu colonie. Aici erau mulți băieți răi, care ar fi fost mai mult decât dispuşi să-l babardească pentru că aşa le-o cerea Morris Bellamy. Eh, vise! Chiar dacă Andy ar fi fost condamnat, probabil că s-ar fi ales doar cu o amendă. În cel mai rău caz, ar fi fost trimis la închisoarea aia de fițe din vestul statului, unde se duc toți hoții cu pretenții de mari intelectuali.

Andy nu i-a răspuns la niciuna din scrisori.

În 2010, coțofana lui personală a revenit la audieri, îmbrăcată în taior negru, ca pentru propria-i înmormântare. Care va avea loc destul de curând, dacă nu încerca să slăbească puțin, şi-a zis cu răutate Morris. Acum, Corei Ann Hooper îi atârnau fălcile unsuroase până în dreptul gâtului, ochii îi erau aproape îngropați în pungi de grăsime, pielea îi era pământie. Îşi înlocuise veşnica geantă neagră cu una albastră, dar restul era neschimbat. Coşmaruri! Psihoterapie! Viață distrusă din cauza bestiei cu chip de om care i-a ieşit în cale de pe alee în noaptea aceea fatidică! Şi aşa mai departe, bla-bla-bla.

N-ai depăşit încă faza cu violul ăla nenorocit? a întrebat-o

Morris în gând. Nu ai de gând să mergi *niciodată* mai departe?

Morris s-a întors în celulă spunându-şi: Mi se rupe. Mi se rupe tare de tot.

În 2010 a împlinit cincizeci şi cinci de ani.

Într-o zi din luna martie 2014, un gardian l-a scos pe Morris din bibliotecă. Stătea la biroul principal şi citea pentru a treia oară *Pastorala americană.* (Din punctul lui de vedere, acesta era de departe cel mai bun roman al lui Philip Roth.) Gardianul i-a zis că e chemat la administrația penitenciarului.

— De ce? îl întrebă Morris, ridicându-se de pe scaun.

De regulă, convocarea la administrație nu era o veste tocmai bună. De obicei acolo te aşteptau nişte poliţişti care îți cereau să dai în gât pe câte cineva şi, dacă refuzai să cooperezi, începeau să te amenințe cu tot felul de represalii.

— Audierea pentru eliberarea condiționată.

— Nu se poate, spuse Morris. E o greşeală. Comisia se întruneşte pentru mine abia anul viitor.

— Aşa mi-au zis, aşa îți zic şi eu ție, îi replică gardianul. Dacă nu vrei să te raportez, găseşte pe cineva să-ți țină locul şi mişcă-ți curu' unde ți-am spus.

Comisia de Eliberare Condiționată – alcătuită acum din trei bărbați şi trei femei – se reunise în sala de şedințe. Philip Downs, consilierul juridic al comisiei, era al şaptelea membru. El a citit o scrisoare venită din partea Corei Ann Hooper. O scrisoare absolut uluitoare. Putoarea avea cancer. Asta era vestea bună, dar cea care i-a urmat a fost încă şi mai şi. Îşi retrăgea toate obiecțiile față de eliberarea lui Morris Bellamy. Spunea că îi pare rău că a aşteptat atât de mult până să facă gestul acesta. Apoi Downs a citit o altă scrisoare, venită de la Centrul de Cultură şi Artă din Midwest. Pe scurt, CCAM. De-a lungul anilor, centrul cultural angajase o mulțime de puşcăriaşi eliberați condiționat şi erau dispuşi să-l primească şi pe Morris Bellamy de la începutul lui mai, în caz că şi el va fi eliberat. Îi ofereau o jumătate de normă în cadrul departamentului de

arhivare şi operare calculator.

— Dat fiind comportamentul corespunzător din ultimii treizeci şi cinci de ani şi luând în considerare scrisoarea doamnei Hooper, spuse Downs, am hotărât că este bine să supun cazul tău comisiei cu un an mai devreme. Doamna Hooper ne informează că nu mai are mult timp de trăit şi sunt convins că şi-ar dori să încheie acest capitol din viața ei.

Se întoarse către ceilalți membri ai comisiei.

— Care este decizia dumneavoastră, doamnelor şi domnilor?

Morris ştia deja care era decizia doamnelor şi domnilor, altminteri nu ar fi fost adus aici. Votul a fost 6-0 în favoarea eliberării condiționate.

— Ce părere ai, Morris? îl întrebă apoi Downs.

În mod normal, Morris avea vorbele la el, însă acum era mult prea năucit ca să mai poată vorbi. Nici nu a fost nevoie, pentru că a izbucnit imediat în plâns.

Două luni mai târziu, după şedințele obligatorii de consiliere de dinaintea eliberării şi cu puțin înainte de a începe lucrul la CCAM, Morris a ieşit pe Poarta A a penitenciarului Waynesville şi a pătruns în lumea liberă. Avea în buzunar banii câştigați în treizeci şi cinci de ani de muncă în vopsitoria de textile, atelierul de mobilă şi bibliotecă. Adică două mii şapte sute de dolari şi ceva mărunțiş.

Nu îl mai împiedica nimeni şi nimic să ajungă la caietele lui Rothstein.

PARTEA A DOUA

PRIETENI VECHI

1

Kermit William Hodges – doar Bill, pentru prieteni – merge cu maşina pe Airport Road. Are geamurile deschise şi radioul pornit şi cântă împreună cu Bob Dylan: „Îți trebuie multe ca să râzi, nu-ți trebuie decât un tren ca să plângi”. Are şaizeci şi şase de ani, deci nu-i tocmai un puiuț, însă arată destul de bine pentru unul care a trecut printr-un atac de cord şi a supraviețuit. A slăbit douăzeci de kilograme de la episodul acela şi nu mai mănâncă porcăriile care îl ucideau puțin câte puțin cu fiecare îmbucătură.

Vrei să apuci şaptezeci şi şapte de ani? l-a întrebat cardiologul. Asta s-a întâmplat la primul control petrecut la două săptămâni după ce-i puseseră pacemakerul. Dacă vrei, atunci renunță la costițele de porc şi la gogoşi. Împrietenește-te cu salatele.

Adică iubeşte salatele ca pe tine însuți. Nasol sfat, însă Hodges l-a luat foarte în serios. Pe scaunul de lângă el este o pungă albă din hârtie şi în pungă este o salată. Va avea timp berechet s-o mănânce şi să bea nişte apă plată până la aterizarea avionului lui Oliver Madden. Presupunând că Madden va veni. Holly Gigney l-a asigurat că Madden este deja pe drum – a făcut rost de planul lui de zbor de pe un site care se cheamă AirTracker –, dar este foarte posibil ca Madden să miroasă că i se pregăteşte ceva şi să o apuce în altă direcție. Activează în zona infracțională de destulă vreme, iar tipii de soiul ăsta au un simț al mirosului extrem de bine instruit.

Hodges intră pe drumul de acces către terminalul principal şi parcarea cu durată limitată şi merge mai departe, urmând indicatoarele care zic: MĂRFURI şi COMPANIA SIGNATURE AIR şi THOMAS ZANE AVIATION. Se îndreaptă către aceasta din urmă. Compania „Thomas Zane Aviation” este un operator independent de curse aeriene, înghesuit – aproape la propriu – în umbra clădirii mult mai mari a Signature Air de alături. Buruieni năvălesc la aer din asfaltul crăpat al micuței parcări, ocupată acum doar pe primul rând, cel

rezervat unui număr de vreo zece, douăsprezece maşini de închiriat. Printre automobilele modeste şi de dimensiuni mijlocii tronează un Lincoln Navigator negru, cu geamuri fumurii. Hodges crede că acesta este un semn bun. Tipului pe care îl urmăreşte îi place să trăiască pe picior mare – trăsătură comună printre jegurile societății. Chiar dacă omul lui poartă costume de o mie de dolari bucata, tot jeg rămâne.

Hodges ocoleşte parcarea şi opreşte pe sensul giratoriu de lângă ea, în fața unui semn pe care scrie EXCLUSIV PENTRU ÎNCĂRCARE ŞI DESCĂRCARE MARFĂ.

Hodges speră să încarce.

Se uită la ceas. Unsprezece fără un sfert. Îşi aduce aminte de mama lui care obişnuia să spună: Trebuie întotdeauna să ajungi mai devreme la întrevederile importante. Amintirea îi aduce un zâmbet pe buze. Îşi scoate iPhone-ul de la curea şi sună la birou. I se răspunde imediat:

— Agenția „Ce-am găsit al meu să fie", bună ziua, spune Holly.

Zice mereu numele firmei, indiferent cine este la telefon – acesta este unul dintre micuțele ei ticuri. Şi are multe.

— Tu eşti, Bill? Ai ajuns la aeroport? Ai ajuns?

Lăsând la o parte ticurile ei, Holly Gibney cea de acum este mult diferită de aceea pe care a cunoscut-o Hodges în urmă cu patru ani la înmormântarea mătuşii ei. Iar toate schimbările sunt în sens bun. Cu toate că iar fumează pe furiş; i-a simțit mirosul de tutun în răsuflare.

— Am ajuns, îi răspunde el. Spune-mi că o să am noroc.

— Norocul n-are nicio legătură, îi răspunde ea. AirTracker este un site demn de încredere. Poate doreşti să ştii că există şase mii patru sute douăsprezece avioane în spațiul aerian al Statelor Unite chiar în acest moment. Nu-i interesant?

— Absolut fascinant. Aterizarea lui Madden a rămas programată tot pentru unşpe jumate?

— Unsprezece treizeci şi şapte, mai exact. Ți-ai lăsat pe birou laptele degresat. L-am pus înapoi în frigider. Laptele degresat se acreşte extrem de repede în zilele călduroase, aşa să ştii. Chiar şi într-un mediu cu aer condiționat cum este biroul nostru acum.

Ea l-a cicălit pe Hodges ca să instaleze aerul condiționat. Holly este o cicălitoare de excepție atunci când vrea.

— Hai noroc, Holly! spune el. Mi-am luat o apă plată.

— Mulțumesc frumos. Eu îmi beau cola dietetică. A sunat Barbara Robinson. Voia să vorbească cu tine. Părea foarte serioasă. I-am spus să te sune după-amiază. Sau ai s-o suni tu pe ea.

În vocea femeii se strecură o notă de nesiguranță.

— Am făcut bine? M-am gândit că nu vrei să-ți ții mobilul ocupat acum.

— Ai făcut foarte bine, Holly. A zis despre ce e vorba?

— Nu.

— Sun-o şi spune-i că am să iau legătura cu ea imediat ce îmi termin treaba aici.

— Ai să fii prudent, da?

— Aşa sunt mereu.

Deşi Holly ştie prea bine că nu este tocmai adevărul-adevărat. Acum patru ani era cât pe ce să zboare la ceruri şi el, şi fratele Barbarei, Jerome, şi Holly… iar verişoara lui Holly chiar *murise* într-o explozie, dar asta se întâmplase înainte. Hodges, aproape îndrăgostit de Janey Patterson la vremea respectivă, încă mai plânge după ea. Şi încă îşi mai reproşează moartea ei. Acum se îngrijeşte şi pentru că ştie că este bine, dar şi pentru că este convins că aşa ar fi dorit Janey.

Îi spune lui Holly să rămână pe metereze şi îşi pune iPhone-ul înapoi la curea, unde pe vremuri ținea pistolul Glock. Pe vremuri, adică înainte să devină Det. Pens. După ce s-a pensionat, uita în permanență pe unde şi-a pus telefonul mobil, însă zilele acelea au apus. Acum nu mai poartă o insignă de detectiv, dar nici nu poate spune că o duce prea rău. De fapt, o duce destul de bine. Agenția „Ce-am găsit al meu să fie” prinde în năvod mai mult plevuşcă, însă astăzi este vorba despre un ton roşu, iar Hodges este în culmea fericirii. Îl aşteaptă o recompensă mare, dar nu ăsta-i lucrul cel mai important. A fost făcut să prindă răufăcători ca Oliver Madden şi intenționează să continue pe drumul ăsta cât va mai avea ceva vlagă în el. Cu nițel noroc, s-ar putea să

mai aibă parte de încă opt sau nouă ani şi vrea să se bucure de fiecare clipă. Crede că Janey şi-ar fi dorit şi asta pentru el.

Mda, parcă o aude spunând şi parcă o vede cum îşi încreţeşte nasul la el aşa cum numai ea ştia să o facă.

Şi Barbara Robinson a trecut pe lângă moarte în urmă cu patru ani; şi ea a fost la concertul ăla nenorocit, împreună cu mama ei şi un grup de prietene. Barbs a fost o copilă veselă şi fericită, iar acum a devenit o adolescentă veselă şi fericită – o întâlneşte atunci când ia cina la familia Robinson, ceea ce se întâmplă tot mai rar în ultimul timp, pentru că Jerome e plecat la facultate. Sau poate că tocmai s-a întors acasă pentru că e vacanţa de vară. O va întreba pe Barbara despre fratele ei atunci când o s-o sune. Hodges speră ca nu cumva copila să fi dat de vreun necaz. Puţin probabil. Barbara este un copil prin definiţie bun, genul care ajută bătrânelele să treacă strada.

Hodges îşi despachetează salata, o acoperă cu iaurt fără calorii şi începe să înfulece. Îi e foame. Şi este foarte bine că îi e foame. Foamea este un semn de sănătate.

2

În schimb, lui Morris Bellamy nu îi este deloc foame. La prânz nu poate să înghită decât o chiflă cu brânză topită. Şi nici pe aia nu o termină. După ieşirea din puşcărie mânca exact ca un porc – hamburgeri uriaşi, gogoşi cu zahăr, multe felii de pizza, toate felurile după care tânjise după gratii. Până într-o noapte când a stat încovoiat deasupra closetului şi şi-a vărsat şi sufletul acolo, pentru că avusese proasta inspiraţie să facă o vizită la cârciuma Señor Taco din Lowtown, cartierul rău famat al oraşului. Niciodată nu avusese vreo problemă cu mâncarea mexicană în tinereţe, iar tinereţea părea să-i fi trecut doar de câteva ceasuri, însă o noapte întreagă petrecută în genunchi ca să se roage la altarul de porţelan a fost de ajuns ca să-l facă să înţeleagă adevărul: Morris Bellamy are cincizeci şi nouă de ani, Morris Bellamy bate la porţile bătrâneţii. Cei mai buni ani ai vieţii şi i-a petrecut vopsind jeanşi, lăcuind mese şi scaune ce aveau

să fie vândute în prăvălia din fața închisorii Waynesville şi scriind scrisori pentru un şir nesfârşit de tâmpiței ratați şi îmbrăcați în salopete portocalii.

Acum se află într-o lume pe care de abia dacă o mai recunoaşte. O lume în care filmele sunt proiectate pe ecrane colosale, care se cheamă IMAX[28]. O lume în care oamenii merg pe stradă cu telefoanele la urechi sau cu ochii holbați la nişte ecrane minuscule. În toate magazinele sunt instalate camere de luat vederi, iar prețurile celor mai banale produse – o franzelă, de exemplu, care costa cincizeci de cenți la condamnarea lui – sunt halucinant de mari. Nimic nu mai este la fel. Are senzația că orbecăie ca un orb prin lumea aceasta necunoscută. A rămas mult, foarte mult în urmă şi ştie că mintea lui, obişnuită cu privarea de libertate, nu va reuşi să se readapteze. Aşa cum nici corpul lui nu va reuşi. Şi-l simte țeapăn când se dă jos din pat dimineața şi îl doare tot atunci când se duce la culcare; presupune că-i vorba despre un început de artrită. Şi şi-a pierdut tot apetitul după noaptea aia de coşmar în care i-a fost rău (când se oprea din vomitat, scotea zeamă maro pe partea cealaltă).

Cel puțin apetitul pentru mâncare şi l-a pierdut. S-a gândit la femei – cum să nu se gândească, din moment ce sunt peste tot, iar cele mai tinere umblă pe stradă mai mult despuiate din cauza temperaturilor ridicate ale verii? –, însă la vârsta lui ar trebui să le plătească pe cele sub treizeci de ani şi ar încălca regulile eliberării condiționate dacă ar păşi într-unul dintre stabilimentele unde se încheie asemenea tranzacții. Dacă ar fi prins, s-ar pomeni înapoi în Waynesville şi caietele lui Rothstein tot îngropate şi necitite ar rămâne.

Ştie că sunt tot acolo unde le-a ascuns el, iar asta-i face situația şi mai insuportabilă. Dorința de a le dezgropa şi de a le citi a fost o constantă exasperantă în viața lui, la fel ca un fragment de melodie care, odată intrat în cap, nu se mai dă dus de acolo *(Îmi trebe o fată să nu mă nebuneaaască).* Până acum a făcut totul ca la carte, aşteptând ca ofițerul

---

[28] *Image MAXimum* – lb. engl. (n.tr.).

supraveghetor să se relaxeze şi să-l trateze niţeluş mai îngăduitor. Aşa spunea evanghelia după Warren „Duck" Duckworth, primită moştenire de Morris înaintea primei audieri pentru eliberarea condiţionată şi, de asemenea, înaintea primei apariţii a zeiţei răzbunării, pe numele ei Cora Ann Hooper.

— La început tre' să fii super-atent, îi zisese Duck. Ca şi când ai merge pe ouă. Că, vezi tu, păcătosu' ăla o să apară când nici nu te aştepţi. Crede-mă că nu te mint. Dacă-ţi vine să faci vreo chestie care să te bage la Comportament Suspect – asta-i o rubrică din dosaru' tău – tre' să aştepţi până *după* ce supraveghetoru' tău îţi face o vizită-surpriză. Pe urmă, s-ar putea să meargă. Pricepi?

Morris a priceput.

Şi Duck avusese dreptate.

3

După mai puţin de o sută de ore petrecute în libertate (mă rog, în *semi*-libertate), Morris a venit seara în blocul vechi unde locuia şi l-a găsit pe ofiţerul supraveghetor aşezat pe prag şi fumând o ţigară. Căsoiul din ciment, acoperit cu graffiti, pe care locatarii îl numeau Conacul lui Belfegor, era un acvariu subvenţionat de stat, în care fuseseră înghesuiţi foşti alcoolici şi narcomani, precum şi indivizi eliberaţi condiţionat, aşa cum era el. Morris se întâlnise cu ofiţerul supraveghetor la prânz şi, după câteva întrebări de rutină şi un *Pe săptămâna viitoare,* fusese trimis pe drumul lui. Acum era seara aceleiaşi zile, nu săptămâna viitoare, nici măcar *ziua* viitoare, dar uite-l cum îl aştepta în faţa casei.

Ellis McFarland era un domn foarte negru şi foarte mătăhălos, cu abdomenul în pantă şi capul chel. Acum era îmbrăcat cu o pereche de jeanşi (probabil confecţionaţi dintr-un pogon de material) şi un tricou Harley-Davidson, măsura XXL. Îşi pusese alături rucsacul vechi şi ponosit.

— Salut, Morrie! spuse el şi lovi locul de lângă pulpa lui enormă. Ia un loc.

— Bună seara, domnule McFarland!

Morris se aşeză, simțind că îl doare pieptul de la bătăile puternice ale inimii. Te rog, fă să fie vorba doar despre un caz de Comportament Suspect, se rugă el în gând, chiar dacă habar n-avea ce anume făcuse ca să se încadreze la această rubrică. Te rog, fă să nu mă trimită înapoi, nu acum, când sunt atât de aproape.

— Pe unde mi-ai umblat, colega? Termini munca la patru. Acu-i trecut de şase.

— M-am… m-am oprit să mănânc un sandvici. La „Ceşcuța fericită". Nici nu mi-a venit să cred când am văzut că n-au demolat-o încă.

Îndruga verzi şi uscate. Era incapabil să se oprească chiar dacă ştia că aşa vorbesc cei care sunt amețiți de băutură sau droguri.

— Şi ai avut nevoie de două ore ca să mănânci un sandvici? Da' cât era de mare? Avea un metru?

— Nu, era un sandvici normal. Cu şuncă şi brânză. M-am aşezat pe o bancă în Government Square şi acolo l-am mâncat. Am dat şi nişte firimituri la porumbeii din piață. Aşa făceam pe vremuri cu un prieten. Şi pur şi simplu… am pierdut noțiunea timpului.

Foarte adevărat, dar cât de fals suna!

— Ai luat aer, zici, îi sugeră McFarland. Ai savurat libertatea. Atâta tot?

— Da.

— Atunci, ştii ce zic eu? Zic că ar fi bine să mergem amândoi sus şi mai zic că acolo ai să-mi dai o mostră de urină. Doar ca să fiu eu convins că nu te-ai apucat să savurezi alt fel de libertate.

Bătu uşor cu palma în rucsacul de alături şi continuă:

— Am trusa cu mine. În caz că pişu nu ți se face albastru, n-am să te mai deranjez şi am să te las să te bucuri de seara asta minunată. Presupun că nu ai nicio obiecție la propunerea mea, nu?

— Nu.

Morris parcă era beat de uşurare.

— Am uitat să-ți zic că am să fiu de față când ai să faci pişulică în pahar. La asta ai vreo obiecție?

— Nu.

Treizeci şi cinci de ani Morris tot urinase în faţa unor străini. Aşa că era obişnuit.

— Nu. Este în regulă, domnule McFarland.

Ofiţerul supraveghetor îşi aruncă ţigara în şanţ, îşi luă rucsacul şi se ridică în picioare.

— În cazul ăsta, eu zic că o să ne lipsim de testul ăsta.

Morris căscă gura la el.

McFarland îi zâmbi.

— Sunt mulţumit de tine, Morrie. Cel puţin deocamdată. Ce zici?

Morris rămase fără cuvinte câteva clipe. Apoi îşi dădu seama ce aştepta matahala de la el.

— Vă mulţumesc, domnule McFarland.

Ofiţerul supraveghetor ciufuli părul omului pe care îl avea în grijă, un bărbat cu douăzeci de ani mai în vârstă decât el şi spuse:

— Bravo, bun băiat! Pe săptămâna viitoare!

Mai târziu, Morris îşi repetă la nesfârşit în minte acel *bravo, bun băiat!* rostit cu atâta superioritate. Stătea cu ochii aţintiţi la cele câteva obiecte ieftine de mobilier din cameră şi la cele câteva cărţi pe care primise permisiunea să le ia cu el din purgatoriu şi asculta zgomotele ca de grădină zoologică din jur – urletele şi bufniturile făcute de vecinii lui. Se întrebă şi dacă McFarland avea idee cât de mult îl urăşte el şi ajunse la concluzia că avea.

Bun băiat. Curând o să fac şaizeci de ani, dar sunt băiatul bun al lui Ellis McFarland.

Se întinse pe pat, rămase acolo un timp, apoi se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere, gândindu-se la ultima parte a sfatului primit de la Duck: *Dacă-ţi vine să faci vreo chestie care să te bage La Comportament Suspect, tre' să aştepţi până* după *ce supraveghetoru' îţi face o vizită-surpriză. Pe urmă s-ar putea să meargă.*

Morris se hotărî brusc şi îşi trase iute pe el jeanşii şi geaca. Coborî la parter cu liftul care puţea a urină, merse două cvartale până la cea mai apropiată staţie de autobuz şi îl aşteptă pe acela pe care scria NORTHFIELD. Din nou inima

începuse să-i bată de două ori mai repede decât normal şi se tot gândea că domnul McFarland era pe urmele lui. Şi că domnul McFarland îşi zicea: *Am să mă întorc, acum că l-am păcălit. Am să mă întorc ca să văd ce pune la cale băiatul ăsta rău.* Puţin probabil, fireşte. Domnul McFarland ajunsese deja acasă şi acum lua cina cu nevasta şi cu cei trei copii la fel de mătăhăloşi ca şi el. Însă lui Morris gândul că l-ar urmări nu-i ieşea din cap.

Şi dacă *se întoarce* şi mă întreabă unde am fost? O să-i zic că am vrut să-mi revăd casa. Simplu, nu? În cartierul ăla nu există nici cârciumi şi nici baruri deocheate, ci doar două prăvălii, câteva sute de case construite după Războiul din Coreea şi mai multe străzi cu nume de copaci. O mahala încă afundată în criză. Plus un teren viran de câteva cvartale, prizonier al unui proces nesfârşit, dickensian.

Coborî din autobuz pe Garner Street, în apropiere de biblioteca unde îşi petrecuse atât de multe ceasuri în copilărie. Biblioteca aceasta fusese refugiul lui, deoarece băieţii mai mari care voiau să-l bată se fereau de ea la fel cum Superman se fereşte de kryptonită. Străbătu pe jos cele nouă cvartale până pe Sycamore Street şi chiar zăbovi puţin în faţa fostei sale case. I se părea la fel de tristă ca pe vremuri, dar aşa arătau toate casele din partea aceasta a oraşului. Totuşi, gazonul din faţă fusese tuns şi zugrăveala părea destul de nouă. Aruncă o privire spre garajul unde îşi ascunsese Biscayne-ul în urmă cu treizeci şi şase de ani, departe de ochii iscoditori ai doamnei Muller. Îşi aduse aminte cum căptuşise cu plastic cufărul, pentru ca nu cumva caietele să se deterioreze din cauza umezelii. Foarte bună idee fusese asta, dacă te gândeşti cât de mult au stat îngropate.

La numărul 23 erau aprinse luminile. Oamenii care locuiau acolo – familia Sauber, aşa aflase el din căutările pe internet făcute în biblioteca penitenciarului – erau acasă. Se uită la fereastra din partea dreaptă a etajului, cea care dădea spre aleea din faţă, şi se întrebă cine era acum în camera lui. Probabil un copil care, în timpuri degenerate ca acestea, s-ar putea să fie mult mai interesat de jocurile de pe telefon decât

de literatură.

Morris trecu mai departe, dădu colțul pe Elm Street, apoi merse mai departe pe Birch. Când ajunse la Centrul de Recreere pentru Tineret (închis deja de doi ani din cauza reducerilor bugetare – lucru pe care îl aflase tot de pe internet), se uită cu prudență în jur, observă că ambele trotuare erau pustii şi se grăbi să ajungă în partea laterală a clădirii din cărămidă. Acolo, ferit de privirile unui eventual trecător, porni într-o fugă cam obosită peste terenurile de baschet – în paragină, dar care păreau folosite în continuare – şi peste terenul de baseball acoperit cu bălării.

Răsărise luna, aproape plină şi suficient de strălucitoare ca să-i formeze umbra alături. În față avea acum talmeş-balmeşul de tufe şi copaci piperniciți, cu ramurile împletite şi sufocați de lipsa de spațiu. Unde era poteca? Crezuse că se afla în locul corect, dar nu reuşea să o vadă. O luă la goană spre dreapta fostului teren de baseball, aidoma unui câine care încearcă să urmărească un miros prea vag. Îi bubuia din nou inima, iar gura şi-o simțea uscată şi amară. Una era să-şi viziteze vechiul cartier, dar cu totul altceva era să se afle aici, în spatele clădirii abandonate a Centrului de Recreere. Pentru că asta cu siguranță ar fi putut fi considerată o dovadă de Comportament Suspect.

Tocmai era pe punctul de a renunța, când observă într-un tufiş o pungă goală de chipsuri. Dădu la o parte crengile şi… evrica, iată poteca! Cu toate că părea doar o umbră a celei de acum treizeci şi şase de ani. Perfect logic, îşi spuse Morris. Probabil că mai erau nişte copii care o foloseau, însă foarte puțini acum, după închiderea Centrului. Iar asta era o veste bună pentru el. Deşi Centrul fusese deschis în majoritatea anilor pe care el îi petrecuse în Waynesville. Adică multă lume trecuse în perioada asta pe lângă cufărul lui îngropat.

Porni pe potecă cu paşi înceți, oprindu-se de fiecare dată când intra luna în nori şi reluându-şi drumul când ieşea de acolo. După cinci minute auzi murmurul blând al pârâului. Deci şi el rămăsese la locul lui.

Morris ajunse pe mal. Luna era fix deasupra apei care lucea precum mătasea neagră. Acum nu mai ezită când veni

vorba să recunoască pe malul celălalt copacul sub care îşi îngropase cufărul. Crescuse şi se aplecase spre pârâu. De sub el se vedeau vreo două rădăcini noduroase care ieşiseră puţin din pământ. În rest, totul era la fel.

Morris traversă pârâul aşa cum o făcea pe vremuri: din piatră în piatră, aproape fără să-şi ude pantofii. Se uită cu prudenţă în jur – ştia bine că este singur, căci ar fi auzit dacă mai era cineva prin zonă, dar îi devenise o a doua natură acest obicei deprins în puşcărie – şi se aşeză în genunchi sub copac. Cu o mână începu să smulgă buruienile de acolo, în vreme ce cu mâna cealaltă se ţinea de o rădăcină ca să nu cadă. Îl asurzea zgomotul şuierător al propriei respiraţii.

Curăţă locul şi apoi se apucă să sape, aruncând la o parte pietrele mai mari sau mai mici. Intrase până la cot cu mâna în pământ când atinse ceva tare şi neted cu vârful degetelor. Atunci îşi sprijini fruntea înfierbântată de una dintre rădăcinile groase şi închise ochii.

Era acolo.

Cufărul lui încă mai era acolo.

Mulţumesc, Doamne!

Deocamdată era suficient. Era tot ce putea să facă şi, of, Dumnezeule, cât de uşurat se simţea. Aruncă pământul înapoi în groapă şi împrăştie pe deasupra ei câteva frunze moarte de pe mal. Curând locul acesta va fi din nou năpădit de buruieni – buruienile cresc foarte repede, mai ales vara – şi ele îi vor termina treaba.

Odată ca niciodată, în nişte vremuri mai libere, ar fi mers pe potecă până pe Sycamore Street, pentru că pe acolo se ajungea mai repede la staţia de autobuz. Însă acum nu mai putea face asta, deoarece curtea din spate, unde dădea poteca, aparţinea familiei Sauber. Dacă îl vedea cineva acolo şi suna la poliţie, era foarte posibil să se întoarcă la Waynesville chiar mâine, cu încă cinci ani adăugaţi la sentinţa iniţială, ca să-i poarte noroc în viaţă.

Aşa că se întoarse pe Birch Street, se asigură că trotuarele erau tot pustii şi se îndreptă către staţia de autobuz de pe Garner Street. Îl dureau picioarele, iar mâna cu care săpase era zgâriată şi umflată, dar se simţea cu o sută de kilograme

mai uşor. Era tot acolo! Era sigur că aşa va fi, dar cât de dulce era dovada!

Întors la Conacul lui Belfegor, îşi spălă bine mâinile de pământ, se dezbrăcă şi se întinse pe pat. Era un zgomot infernal în clădire, însă nu la fel de mare ca acela din Aripa D a penitenciarului Waynesville, mai ales în nopțile cu lună plină, ca aceasta. Morris adormi aproape instantaneu.

Acum că s-a convins, trebuie să fie prudent – acesta a fost ultimul său gând.

Mai prudent ca niciodată.

4

Şi *a fost* prudent aproape o lună; a fost punctual dimineața la slujbă şi s-a întors devreme seara la Conacul lui Belfegor. Singura persoană de la Waynesville cu care se întâlneşte este Charlie Roberson, eliberat cu ajutorul lui Morris, care i-a scris cererea pentru proba de ADN. Iar Charlie nu poate fi considerat răufăcător, pentru că a fost nevinovat tot timpul. Cel puțin nevinovat de crima pentru care fusese închis.

Şeful lui Morris de la CCAM este un dobitoc umflat şi încrezut, care habar nu are de computere, dar face cam la şaizeci de mii de dolari pe an. Pe puțin şaizeci. Şi Morris? Unşpe dolari pe oră. Trăieşte din bonuri de masă şi locuieşte la etajul nouă, într-o cămăruță nu cu mult mai mare decât celula în care şi-a petrecut aşa-zişii „cei mai frumoşi ani ai vieții”. Morris nu poate să jure că nu sunt microfoane la locul lui de muncă, dar n-ar fi surprins să afle că sunt. Are sentimentul că sunt microfoane ascunse prin toate cotloanele Americii.

Viața lui este de tot rahatul şi cine-i de vină pentru asta? În fața Comisiei de Eliberare Condiționată a mărturisit iar şi iar că-i doar vina lui; învățase de la Curtis-Plictis cum se joacă jocul ăsta al vinovății. Uneori alegerile proaste devin o necesitate. Dacă nu-ți făceai *mea culpa* în fața lor, rămâneai să putrezeşti acolo, indiferent ce ar fi scris în scrisoare vreo putoare mâncată de cancer care spera că aşa va putea intra

în grațiile lui Iisus. Morris n-avea nevoie să audă asta de la Duck. S-o fi născut el noaptea, cum se spunea, dar nu azi-noapte.

Însă *chiar* fusese vina lui?

Ori vina boului de colo?

Peste drum şi vreo patru case mai jos de banca unde şade Morris cu chifla nemâncată în mână, un chelios obez se rostogoleşte maiestuos din anticariatul „Ediții rare", după ce a întors anunțul de pe uşă şi DESCHIS devine ÎNCHIS. Este a treia oară când Morris îi poate observa programul de la prânz, pentru că marțea lucrează în tura de după-amiază la CCAM. Intră la unu şi munceşte până la patru, încercând să aducă la zi sistemul arhaic de îndosariere. (Este convins că oamenii care conduc instituția aia ştiu o grămadă de lucruri despre artă şi muzică şi teatru, dar nu ştiu nici zero barat despre Mac Office Manager.) La ora patru va lua autobuzul şi se va duce în partea cealaltă a oraşului, unde îl aştepta cămăruța aia mizerabilă de la etajul nouă.

Până atunci mai este ceva vreme, iar el se află aici.

Îşi urmăreşte vechiul prieten.

Presupunând că totul va decurge la fel ca în celelalte două zile de marți – şi Morris nu are motiv să se îndoiască de asta, pentru că vechiul lui amic a fost întotdeauna un om al tabieturilor – înseamnă că Andy Halliday va merge (în fine, se va *legăna)* pe Lacemaker Lane până la o cafenea care se cheamă „Jamais Toujours". Ce nume de tot căcatul! Nu înseamnă absolut nimic, dar sună al dracului de pretențios. Aşa cum este şi Andy, nu?

Vechiul prieten al lui Morris, cel cu care dezbătuse opera lui Camus şi a lui Ginsberg şi a lui John Rothstein în timpul multor pauze de cafea şi prânzuri la pachet, s-a îngrăşat cu cel puțin cincizeci de kilograme. Ochelarii cu ramă de baga au fost înlocuiți de unii scumpi, făcuți la comandă; pantofii lasă impresia că ar fi costat mai mult decât a reuşit să strângă el în treizeci şi cinci de ani de muncă grea la puşcărie. Însă Morris e aproape sigur că vechiul lui prieten nu s-a schimbat în mod esențial. Năravul din fire n-are lecuire, asta-i o altă vorbă de demult. O dată nemernic

fandosit, pe veci nemernic fandosit.

Andrew Halliday, proprietarul anticariatului „Ediții rare”, merge în direcție opusă față de locul unde se găseşte Morris, însă acesta nu s-ar fi îngrijorat nici dacă ar fi traversat strada şi ar fi venit drept spre el. Pentru că, în fond, ce ar fi văzut? Un domn cam bătrâior, îngust la umeri, cu pungi sub ochi, păr cărunt şi rar şi îmbrăcat cu o haină sport ieftină şi cu nişte nădragi gri încă şi mai ieftini, cumpărați de la magazinul săracilor. Vechiul lui prieten şi-ar plimba burta cea mare pe lângă el fără să-l învrednicească nici măcar cu o privire, darămite cu două.

Le-am spus ălora din Comisia de Eliberare ce voiau să audă, îşi spune Morris. Am fost obligat să o fac, dar este vina ta că mi-am pierdut toți anii ăia, este numai şi numai vina ta, muist poponar şi fudul ce eşti! Alta ar fi fost situația dacă aş fi fost arestat pentru moartea lui Rothstein şi a partenerilor mei. Dar n-a fost aşa. Nu mi s-a pus nici măcar o singură întrebare despre domnii Rothstein, Dow şi Rogers. Am pierdut cei mai frumoşi ani ai vieții din cauza unui act forțat şi neplăcut de împerechere pe care nici nu mi-l amintesc. Şi de ce s-a întâmplat asta? Pentru că eram pe alee, în loc să fi rămas în cârciumă, atunci când a apărut putoarea aia de Hooper. Dar am fost dat afară din cârciumă pentru că am dat cu piciorul în tonomat. Am dat cu piciorul în tonomat din acelaşi motiv pentru care intrasem în cârciumă: pentru că eram furios pe *tine.*

Zic să mă cauți cu caietele astea pe la începutul secolului douăzeci şi unu. Bineînțeles, dacă le vei mai avea.

Morris se uită după Andy, strânge pumnii şi îşi spune: Ca o fetiță te-ai purtat în ziua aia. Ca o tipă sexy, dar neîncepută, care-i de acord să se urce cu tine pe bancheta din spate a maşinii şi care zice doar *da, iubitule, oh, da, ah, da, te iubesc atât de mult.* Pană îți bagi mâna sub fusta ei. Şi atunci strânge din genunchi atât de tare că zici că ți-a rupt încheietura şi începe să zică *nu, nu, vai, nu, ia mâna de pe mine, ce fel de fată crezi că sunt?*

Măcar ai fi putut da dovadă de mai mult tact, i se adresează Morris în gând. Puțină diplomație m-ar fi ajutat să

nu pierd toți anii ăştia. Dar n-ai avut aşa ceva pentru mine, nu? Nici măcar un bravo n-ai fost în stare să-mi zici, că asta ar fi presupus ceva curaj. N-ai ştiut să-mi spui decât *nu care cumva să încerci să dai vina pe mine.*

Vechiul său prieten păşeşte cu pantofii lui de firmă în „Jamais Toujours", unde fără doar şi poate că şeful de sală îi va pupa cu mult entuziasm dosul obez. Morris aruncă o privire la chifla din mână şi se gândeşte că ar trebui s-o termine – sau măcar să ia cu dinții brânza topită dinăuntru însă simte un nod mare în stomac şi înțelege că nu ar face bine. Aşa că se va duce la CCAM şi îşi va petrece după-amiaza încercând să facă oarece ordine în sistemul lor de arhivare dat al dracului de tare peste cap. E conştient că nu a făcut bine întorcându-se pe Lacemaker Lane – care nu mai este străduța calmă de pe vremuri, ci un fel de mall de fițe în aer liber, unde este interzisă circulația maşinilor – şi mai ştie şi că marțea viitoare probabil că se va aşeza pe aceeaşi bancă. Şi marțea cealaltă. Dacă nu-şi va recupera caietele până atunci. Asta l-ar face să iasă din transă. Şi nu va mai fi nevoie să-şi bată capul cu vechiul lui prieten.

Se ridică de pe bancă şi aruncă în coşul din apropiere chifla nemâncată. Se uită spre „Jamais Toujours" şi murmură:

— Eşti penibil, prietene. Pe bune că eşti. Şi pentru doi cenți…

Ba nu.

Nu.

Doar caietele contează acum şi, dacă Charlie Roberson va fi de acord să-l ajute, atunci se va duce după ele chiar mâine-seară. E *convins* că Charlie îl va ajuta. Pentru că îi este dator vândut, iar Morris intenționează să-i ceară să-şi plătească datoria. Ştie şi că ar trebui să mai aştepte până când Ellis McFarland va fi absolut sigur că stă în banca lui şi îşi va îndrepta atenția în altă parte, dar este pur şi simplu prea mare atracția pe care o exercită cufărul asupra lui. Şi-ar dori să se răzbune pe jigodia aia umflată care se îndeasă acum cu feluri simandicoase de mâncare, dar răzbunarea nu este la fel de importantă ca al patrulea roman cu Jimmy

Gold. Ba chiar s-ar putea ca în caietele alea să fie şi al cincilea! Morris ştie că-i puţin probabil, dar asta nu-l împiedică să spere. Caietele alea sunt scrise din scoarţă-n scoarţă. Se duce în staţia de autobuz, aruncând o ultimă privire otrăvită spre „Jamais Toujours” şi spunându-şi: N-ai să afli niciodată ce noroc ai avut.

Prieten vechi.

5

Cam tot atunci când Morris Bellamy îşi aruncă la gunoi chifla şi porneşte spre staţia de autobuz, Hodges îşi termină salata şi îşi zice că ar mai mânca încă două. Pune ambalajul din polistiren şi furculiţa din plastic în punga pe care o aşază la picioarele scaunului de alături, gândindu-se că va trebui să ţină minte să o arunce mai târziu la gunoi. Îi place noua lui maşină (un Prius care nu are nici cincisprezece mii de kilometri la bord) şi face tot posibilul să o păstreze curată. Holly a ales-o. „Ai să consumi mai puţină benzină şi ai să protejezi mediul”, i-a explicat ea. Femeia aceasta, care pe vremuri abia dacă avea curaj să iasă din casă, îi dictează acum ce să facă în multe domenii ale vieţii lui. Poate că ar lăsa-o mai moale dacă ar avea un iubit, însă Hodges ştie că una ca asta nu se va întâmpla în veci. Aşa că el este cam tot ce va avea Holly în materie de prieteni.

Bine că te iubesc, Holly, îşi spune el, altminteri aş fi nevoit să te ucid.

Aude zumzetul unui avion care vine la aterizare, se uită la ceas şi vede că s-a făcut unsprezece treizeci şi patru. Se pare că Oliver Madden va fi punctual. Minunat! Hodges este şi el adeptul punctualităţii. Îşi ia sacoul sport de pe bancheta din spate şi iese din maşină. Haina nu stă tocmai bine pe el din cauză că în buzunarele din faţă are nişte obiecte grele.

În umbra copertinei de deasupra intrării este mai răcoare cu cel puţin zece grade. Hodges îşi scoate ochelarii cei noi din buzunar şi cercetează cerul la vest. Avionul, care până acum a fost doar un punct negru pe seninul de deasupra, se umflă, devine o pată şi imediat ia forma din fotografiile scoase la

imprimantă de către Holly: un Beecheraft KingAir 350, fabricat în 2008, roşu cu dungi negre. O mie două sute de ore de zbor şi opt sute cinci aterizări. Cea de acum va fi numărul opt-zero-şase. Preț de vânzare estimat la patru milioane şi ceva mărunțiş.

Un bărbat în combinezon de lucru iese pe uşa principală. Se uită mai întâi la maşina lui Hodges şi apoi la el.

— Aici parcarea e interzisă.

— Dar astăzi e puțină activitate, spune politicos Hodges.

— Astea-s regulile, domnule.

— Plec curând.

— Curând nu-i totuna cu acum. Zona asta e pentru camioane şi livrări. Tre' să foloseşti parcarea.

Avionul KingAir pluteşte spre capătul pistei, la o înălțime de doar câțiva metri de Planeta Pământ. Hodges întinde un deget în direcția lui.

— Vezi avionul ăla, domnule dragă? Individul care-l pilotează este un ticălos fără pereche. Mai mulți oameni îl tot caută de mai mulți ani.

Tipul în combinezon de lucru rumegă informația, în timp ce ticălosul fără pereche aterizează lin, stârnind pe pistă doar un nor micuț de praf albastru-cenuşiu. Şi Hodges, şi tipul în combinezon se uită după avionul care dispare în spatele clădirii Zane Aviation. Apoi tipul – probabil un mecanic – se întoarce către Hodges.

— Eşti polițist?

— Nu, răspunde Hodges, dar pe aproape. Şi sunt prieten cu câțiva preşedinți.

Întinde pumnul. Printre degete se vede o bancnotă cu chipul preşedintelui Ulysses Grant. Cincizeci de dolari.

Mecanicul întinde mâna să o ia, dar se răzgândeşte brusc.

— O să fie scandal?

— Nu, spune Hodges.

Acum tipul în combinezon acceptă banii.

— Trebuie să-i aduc Lincolnul chiar acolo unde ai parcat matale. De-aia am făcut tămbălău.

Hodges se gândeşte şi nu i se pare o idee proastă.

— Ce-ar fi să faci chiar aşa cum ți s-a cerut? Trage

frumuşel în spatele maşinii mele. Şi după aia caută-ți de treabă în altă parte vreo cinşpe minute.

— Păi, mereu am câte ceva de făcut în Hangarul A, este de acord tipul în combinezon. Stai puțin, sper că nu ai vreo armă?

— N-am.

— Da' ăla din avion?

— Nici el.

Hodges este aproape convins că aşa stau lucrurile, dar în eventualitatea puțin probabilă că Madden ar *avea* o armă la el, mai mult ca sigur că o ține în bagajul de mână. În fond, chiar dacă ar avea-o în buzunar, nu ar avea nici măcar ocazia s-o scoată de acolo, darămite să tragă cu ea. Hodges se roagă să nu ajungă niciodată atât de bătrân ca să nu se mai poată bucura de fiorii pe care ți-i dă acțiunea, dar nici nu-l tentează vreo confruntare ca-n filme.

Acum se aude zgomotul ritmic al elicelor avionului care rulează către clădire.

— Ar fi bine să-i aduci Lincolnul aici. După aia…

— Îmi văd de treabă în Hangarul A. Succes!

Hodges îi mulțumeşte cu o înclinare a capului.

— O zi bună, domnule!

6

Cu mâna dreaptă vârâtă în buzunarul sacoului, Hodges s-a postat în stânga uşilor. Savurează atât umbra, cât şi văzduhul parfumat al verii. Inima îi bate puțin mai repede decât ar fi normal, dar nu contează. Aşa trebuie să bată. Oliver Madden este genul de hoț care fură cu computerul, nu cu pistolul (Holly a descoperit că escrocul cu pretenții de mare vedetă are opt conturi diferite pe Facebook, fiecare sub alt nume), dar Hodges crede că nu-i bine să creadă tot ce aude. Aşa te poți alege cu o chestie nasoală. Aude cum Madden coboară din KingAir şi şi-l imaginează mergând către terminalul sediului acestei companii aeriene atât de puțin cunoscute. Dar nu, nu merge pur şi simplu, ci merge cu paşi mari şi *siguri.* Paşi elastici. Şi se duce la birou, unde va face

formele pentru parcarea în hangar a prețioasei lui jucărioare cu turbopropulsor. Va alimenta avionul? Poate nu chiar astăzi. Are treabă în oraş. Săptămâna asta trebuie să cumpere licențe pentru jocuri de noroc. Cel puțin, aşa îşi imaginează el că va face.

Apare şi Licolnul Navigator, lucind în soare, reflectând fațada clădirii în gemurile-i fumurii, de mafioți. Reflectându-l şi pe Hodges... Aoleu! Se retrage mai la stânga. Tipul în combinezon de lucru se dă jos din maşină, îi face cu mâna şi porneşte spre Hangarul A.

Hodges stă şi aşteaptă, iar în timpul ăsta se întreabă ce o fi vrut Barbara de la el, ce problemă ar fi putut avea o fetiță aşa de drăguță şi cu atâți prieteni, încât să-l caute pe el, un bătrân care i-ar putea fi bunic. Însă indiferent ce vrea, el o să se dea peste cap ca să o ajute. De ce nu ar ajuta-o? O iubeşte aproape la fel de mult cât îi iubeşte pe Jerome şi pe Holly. Ei patru au pătimit multe împreună.

Am să rezolv asta mai târziu, îşi zice el. Deocamdată Madden este prioritatea mea. Nu trebuie să-l scap din ochi.

Uşile se deschid şi Oliver Madden iese din clădire. Fluieră binedispus şi, da, are pasul elastic al omului care a izbutit să facă orice şi-a propus. Este cu cel puțin zece centimetri mai înalt decât Hodges, deloc mărunt la un metru şi aproape nouăzeci. Umeri lați într-un costum uşor de vară, cămaşă descheiată la guler. Chipeş, cu trăsături rafinate, amintind cumva de George Clooney, dar şi de Michael Douglas. În mâna dreaptă duce o servietă, iar pe umărul stâng îi atârnă o geantă de voiaj. E tuns într-unul din saloanele acelea unde trebuie să-ți faci programare cu o săptămână în avans.

Hodges face un pas înainte. Din cauza orei nu se poate decide dacă să-i spună bună dimineața sau nu, aşa că îi urează o zi bună.

Madden se întoarce zâmbind către el.

— La fel şi dumneavoastră, domnule. Ne cunoaştem cumva?

— Deloc, domnule Madden, spune Hodges, întorcându-i zâmbetul. Am venit după avion.

Zâmbetul celuilalt se cam ofileşte pe la colțuri.

Sprâncenele îngrijit pensate i se încruntă uşor.

— Ce spuneți?

— Avionul, repetă Hodges. Beech King Air 350? Cu zece locuri? Număr de înmatriculare N-unu-unu-patru-D-K? Proprietatea lui Dwight Cramm, din El Paso, Texas?

Zâmbetul nu se şterge, dar, vai, cu cât efort.

— Mă confunzi, prietene. Numele meu este Mallon, nu Madden. James Mallon. Cât despre avion, este foarte adevărat că şi eu dețin un King, însă numărul de pe coada lui este N426LL şi este proprietate personală. Probabil că ai treabă la Signature Air, uite, clădirea aia de lângă noi.

Hodges dă din cap de parcă Madden ar avea dreptate. Apoi îşi scoate telefonul, păstrându-şi în tot acest timp mâna dreaptă în buzunar.

— Ce-ar fi să-l sunăm pe domnul Cramm, ca să lămurim lucrurile? Mi se pare că ați fost la ferma dumnealui săptămâna trecută. Şi i-ați dat un cec pentru două sute de mii de dolari? Plătibili de banca First of Reno?

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Acum zâmbetul a dispărut de tot.

— Ştiți care-i treaba? Dânsul vă cunoaşte. Ca James Mallon, nu Oliver Madden. Dar v-a identificat imediat atunci când i-am trimis prin fax mai multe fotografii cu suspecți.

Chipul lui Madden este lipsit de orice expresie, iar Hodges îşi dă seama că tipul nu-i deloc chipeş. De fapt, nici urât nu e. Înalt sau nu, e doar un oarecare: ăsta-i motivul pentru care i-a mers atâta vreme, ăsta-i motivul pentru care i-au reuşit toate escrocheriile şi a tras în piept chiar şi un bandit bătrân cum e Dwight Cramm. E un *oarecare,* îşi repetă Hodges, ducându-se cu gândul la Brady Hartsfield, care aproape că aruncase în aer o sală de concert plină cu oameni nu atât de demult. Şi simte un fior pe şira spinării.

— Eşti polițist? îl întreabă Madden, studiindu-l pe Hodges din cap şi până în picioare. Nu prea cred. Eşti prea bătrân. Dar dacă eşti, vreau să-ți văd legitimația.

Hodges îi spune exact ce i-a spus şi mecanicului:

— Nu-s chiar polițist, dar pe aproape.

— În cazul ăsta îți urez mult succes, domnule Pe Aproape!

Am nişte întâlniri şi deja sunt în întârziere.

Porneşte spre Lincoln. Nu aleargă, dar merge destul de repede.

— Aţi fost foarte punctual, îi zice Hodges cordial, potrivindu-şi paşii după ai lui.

Imediat după pensionare i-ar fi fost greu să se ţină după Madden. Pe vremea aia se îndopa doar cu snackuri şi chipsuri şi ar fi început să gâfâie după primii zece paşi. Acum face cinci kilometri pe zi – fie afară, fie pe banda de alergat.

— Dacă nu mă laşi în pace, spune Madden, am să chem poliţia adevărată.

— Doar câteva cuvinte vreau să vă spun.

(La naiba, parcă aş fi de la Martorii lui Iehova!)

Madden ocoleşte Lincolnul. Geanta de voiaj i se leagănă pe umăr ca un pendul.

— Niciun cuvânt, îl repede el. Eşti nebun.

— Ştiţi ce se spune, îi răspunde Hodges în timp ce Madden întinde mâna să deschidă portiera de la volan. Câteodată pari nebun, câteodată nu.

Madden deschide portiera. Totul merge perfect, îşi spune Hodges, scoţându-şi Pliciul cu Noroc din buzunarul sacoului. Pliciul este o şosetă umplută cu bile de rulment şi înnodată la capăt. O învârte şi îl pocneşte pe Madden în tâmpla stângă. O lovitură de fetiţă, nici prea puternică, nici prea slabă, exact cum trebuie.

Madden se clatină şi scapă servieta din mână. I se înmoaie puţin genunchii, dar nu de tot. Hodges îl apucă de cot, cu mişcarea pe care şi-o perfecţionase cât lucrase în poliţie, şi îl împinge pe scaunul şoferului. Ochii bărbatului au privirea pierdută a unui boxer năucit de lovitura adversarului şi care speră doar să se încheie runda înainte de knockout.

— Hopa-şa! exclamă Hodges.

După ce se convinge că fundul lui Madden este bine aşezat pe tapiseria din piele fină a scaunului ergonomie, se apleacă şi-i vâră în maşină şi piciorul stâng, rămas cam fără vlagă. Apoi scoate cătuşele din buzunarul stâng al sacoului sport şi, cât ai clipi, îl priponeşte pe Madden de volan. Cheile de la

Lincoln, ataşate pe brelocul mare şi galben al companiei Hertz, se află într-unul dintre suporturile pentru pahare. Hodges le ia de acolo, trânteşte portiera, ridică servieta de jos şi ocoleşte cu pas vioi maşina. Înainte de a se urca pe locul din dreapta, aruncă cheile în iarba de sub semnul care anunță că locul este destinat EXCLUSIV PENTRU ÎNCĂRCARE ŞI DESCĂRCARE MARFĂ. Foarte bună ideea aceasta, deoarece Madden şi-a revenit suficient ca să apese disperat pe butonul de pornire al maşinii. Însă, de fiecare dată, pe bord apare anunțul CHEIE INDISPONIBILĂ.

Hodges se urcă şi închide portiera. Se uită binedispus la Madden.

— Gata, Oliver. Uite ce confortabil ne-am instalat.

— E ilegal ce faci, spune Madden.

Vocea îi sună destul de bine dacă te gândeşti că încă îi mai ciripesc păsările prin cap.

— M-ai atacat. Am tot dreptul să depun plângere. Unde-i servieta?

Hodges i-o arată.

— În perfectă stare. Am luat-o eu de pe jos.

Madden întinde mâna liberă.

— Dă-mi-o!

Hodges o pune jos şi îşi aşază picioarele pe ea.

— Deocamdată să zicem că-i în arest preventiv.

— Ce vrei de la mine, nesimțitule?

Mormăitul acesta este în contrast puternic cu tunsoarea şi costumul de firmă.

— Haide, Oliver, că nu te-am lovit prea tare. Nu spune că nu pricepi. Avionul. Avionul lui Cramm.

— El mi l-a vândut. Am actul de vânzare.

— Unde e trecut numele James Mallon.

— Aşa mă cheamă. Mi-am schimbat numele în mod legal acum patru ani.

— Oliver, tu şi legea n-aveți nimic în comun. Dar nu despre asta-i vorba aici. Cecul pe care i l-ai dat nu are acoperire.

— Imposibil! exclamă Madden, trăgând de cătuşe. Dă-mi drumul!

— Putem discuta despre cătuşe după ce vom discuta despre cec. First Bank este o bancă reală, cu sediul în Reno şi, atunci când Cramm le-a dat telefon ca să verifice cecul de la tine, serviciul de preluare a apelurilor l-a asigurat că acolo a sunat: bine aţi venit la banca First of Reno, clientul nostru stăpânul nostru, bla-bla-bla. Şi când a apăsat tasta cu numărul care i s-a indicat, a dat de cineva care s-a prezentat ca fiind manager de conturi. Presupun că era cumnatul tău, Peter Jamieson, arestat chiar în dimineaţa asta în Fields, Virginia.

Madden tresare şi bate înnebunit din pleoape, ca şi cum Hodges l-ar fi pocnit în nas. Jamieson este într-adevăr cumnatul lui Madden, însă nu a fost arestat. Cel puţin Hodges nu are cunoştinţă despre aşa ceva.

— Spunând că se numeşte Fred Dawlings, Jamieson l-a asigurat pe domnul Cramm că ai mai multe conturi la First of Reno, însumând peste douăsprezece milioane de dolari. Sunt sigur că a fost extrem de convingător. Însă presupusul serviciu de preluare a apelurilor a fost amănuntul care m-a făcut să înţeleg ce s-a petrecut. L-ai falsificat cu ajutorul unui program ilegal de computer. Asistenta mea se pricepe la computere şi ea şi-a dat seama de asta. Doar instalarea unui asemenea program interzis ţi-ar putea aduce între şaisprezece şi douăzeci de luni într-un hotel federal. Dar asta nu e totul. Acum cinci ani, tu şi Jamieson aţi intrat în computerele Fiscului şi aţi reuşit să furaţi patru milioane de dolari.

— Eşti nebun!

— Te repeţi. Uite ce cred eu: pentru majoritatea oamenilor, un tun de patru milioane împărţiţi pe din două ar fi fost de ajuns. Dar nu, tu nu eşti genul de om care se culcă pe lauri. Tu eşti dependent de adrenalină, nu-i aşa, Oliver?

— Nu am de gând să mai vorbesc cu tine. M-ai atacat şi am să am grijă să faci puşcărie pentru asta.

— Dă-mi portofelul!

Sincer şocat, Madden cască ochii la el. De parcă ocupaţia lui favorită nu ar fi fost să fure portofelele şi conturile bancare ale oamenilor. Se vede treaba că nu-ţi place când tu

eşti victima, domnul meu, îl apostrofează Hodges în gând. Nu că-i nasol?

Întinde mâna.

— Dă-mi-l!

— Du-te-n mă-ta!

Hodges îi arată Pliciul cu Noroc. Vârful plin cu metal atârnă ca o lacrimă sinistră.

— Dă-mi-l de bunăvoie, cretinule, dacă nu vrei să te las lat! Tu alegi.

Madden se uită în ochii lui Hodges încercând să-şi dea seama dacă vorbeşte serios. Apoi bagă mâna în buzunarul interior al sacoului – foarte încet, cu foarte mare reticență – şi scoate de acolo un portofel borțos.

— Uau! exclamă Hodges. E din piele de struț?

— Nu că ar fi treaba ta, dar da, din piele de struț e.

Hodges îşi dă seama de ce Madden vrea ca el să întindă mâna. Se gândeşte să-i spună să-l pună pe consola dintre scaune. Dar renunță imediat. Se pare că Madden învață greu şi are nevoie de o lecție suplimentară care să-i arate cine-i şeful aici. Aşa că se întinde după portofel, Madden îl înşfacă tare de încheietură, aproape să i-o fărâme, şi Hodges loveşte cu Pliciul spatele mâinii escrocului. Mâna lui e eliberată instantaneu.

— Au! *Au! Futu-i!*

Madden şi-a dus mâna la gură. Deasupra ei i se văd ochii uluiți umplându-se de lacrimi.

— Nu trebuie să încerci să apuci ce nu eşti în stare să păstrezi, îl dăscăleşte Hodges.

Ia portofelul, întrebându-se în treacăt dacă nu cumva struțul este o specie pe cale de dispariție. Nu că dobitocului ăstuia i-ar păsa de aşa ceva.

Şi se întoarce către dobitocul în chestiune.

— Asta a fost a doua atenționare şi întotdeauna mă rezum la două. Nu ne aflăm în situația polițist-suspect. Mai încearcă tu vreo şmecherie şi o să te bat ca pe un măgar de povară, fără să-mi pese că eşti legat de volan. Pricepi ce-ți zic?

— Da.

Cuvântul iese printre buzele încă strânse de durere.

— Ai aflat că FBI-ul te caută pentru povestea cu Fiscul?

O pauză lungă în care Madden priveşte cu teamă la Pliciul cu Noroc. Apoi spune că da.

— Eşti căutat în California pentru că ai furat un Rolls-Royce Silver Wraith şi în Arizona pentru că ai furat echipamente de construcţii în valoare de jumătate de milion, pe care apoi le-ai revândut în Mexic. Ştii toate astea?

— Porți un dispozitiv de ascultare?

— Nu.

Madden se hotărăşte să-l creadă pe cuvânt.

— Da, bine. Ştiu. Deşi am vândut în pierdere toate excavatoarele şi buldozerele alea. Am fost tras pe sfoară.

— Tu eşti cel mai în măsură să vorbeşti despre asta.

Hodges deschide portofelul. Înăuntru sunt doar câteva bancnote, poate optzeci de dolari cu totul, însă Madden nu are nevoie de bani lichizi. Are cel puțin douăzeci de carduri bancare în cel puțin şase valute diferite. Mânat de o curiozitate neprefăcută, Hodges îl întreabă pe escroc:

— Cum Dumnezeu nu le încurci?

Madden nu-i răspunde.

Cu aceeaşi curiozitate, Hodges continuă:

— Ție nu-ți este niciodată ruşine?

Privind țintă la parbrizul maşinii, Madden spune:

— Nemernicul ăla bătrân din El Paso are o sută cincizeci de milioane de dolari. Cea mai mare parte din averea asta a făcut-o din vânzarea unor acorduri de concesiune petrolieră lipsite total de valoare. De acord, i-am furat avionul. Bietul om a rămas acum doar cu un Cessna 172 şi un Lear 35. Îmi plânge sufletul de mila lui.

Hodges îşi spune: Dacă tipul ăsta ar avea o busolă morală, ea ar arăta în permanență sudul. Discuția asta n-are niciun rost... dar când au avut vreun rost discuțiile purtate cu răufăcătorii?

Scotoceşte prin portofel şi găseşte un acord de vânzare-cumpărare pentru avionul KingAir: două sute de mii achitați pe loc, restul sumei urmând a fi plătită de banca First of Reno, după efectuarea zborului de verificare. Hârtia nu are

nicio valoare legală – avionul a fost cumpărat sub un nume fals, cu bani inexistenți –, însă Hodges nu este întotdeauna o persoană practică.

— Ai încuiat avionul sau ai lăsat cheia la poartă ca să ți-l pună ei în hangar?

— La poartă.

— În regulă.

Hodges îl priveşte cu toată seriozitatea pe Madden.

— Acum urmează cea mai importantă parte a şuetei noastre, Oliver, aşa că te rog să fii foarte atent. Eu am fost angajat să găsesc avionul şi să intru în posesia lui. Atâta tot. Nu sunt nici de la FBI, nici de la poliție, nici măcar detectiv particular nu sunt. Însă am surse bune şi ştiu că eşti pe punctul de a perfecta o tranzacție prin care vei intra în posesia pachetului majoritar de acțiuni pentru două cazinouri de pe lac – unul pe insula Grande Belle Coeur şi celălalt pe P'tit Grand Coeur.

Loveşte uşor cu piciorul în servietă.

— Sunt sigur că aici ai toate documentele. Şi sunt la fel de sigur că, dacă doreşti să rămâi un om liber, nu ai să le semnezi niciodată.

— Ia stai aşa!

— Gura! La terminalul Delta ai să găseşti un bilet de avion pe numele James Mallon. Pentru Los Angeles. Doar dus. Avionul decolează în…

Se uită la ceas şi spune:

— …în aproximativ nouăzeci de minute. Ceea ce îți oferă timp suficient să treci prin toate verificările de dinainte de îmbarcare. Ai de ales: ori te urci în avion, ori ai să dormi la închisoare la noapte. Pricepi ce-ți zic?

— Nu pot să…

— *Pricepi?*

Madden – pe care îl mai cheamă şi Mallon, Morton, Mason, Dillon, Callen şi Dumnezeu mai ştie cum – se gândeşte ce opțiuni ar avea, realizează că nu are niciuna şi dă posomorât din cap.

— Super! Acum am să te eliberez, am să-mi iau cătuşele şi am să cobor din maşina ta. Dacă în timpul ăsta vei încerca

să mă ataci în vreun fel, am să-ți dau una de n-ai să te mai trezeşti până săptămâna viitoare. Ai înțeles?

— Da.

— Cheile de la maşină sunt în iarbă. N-ai cum să nu le vezi pentru că au brelocul ăla galben de la Hertz. Deocamdată, vreau să-ți ții ambele mâini pe volan. Aşa, ține-le frumos, cum ai învățat la şcoala de şoferi.

Madden îşi pune mâinile pe volan. Hodges desface cătuşele, le pune în buzunarul stâng şi coboară din Lincoln.

— O zi minunată îți doresc! mai spune el şi închide portiera.

7

Se urcă în Prius, merge până la sensul giratoriu de la capătul clădirii unde este Zane Aviation, opreşte şi îl urmăreşte pe Madden scurmând prin iarbă după chei. Îi face apoi cu mâna când acesta trece cu maşina pe lângă el. Madden nu-i răspunde, fapt care nu-l întristează câtuşi de puțin pe Hodges. Merge în urma lui până la drumul de acces spre aeroport, nu chiar în fundul lui, dar nici prea departe. Când Madden coteşte spre terminalul principal, Hodges îi transmite o vorbă de rămas-bun cu farurile.

Rulează un kilometru, apoi intră în parcarea fabricii Midwest Airmotive şi îl sună pe Pete Huntley, fostul lui partener. Acesta îi răspunde cu un foarte puțin milităresc, dar deloc exuberant „Sal'tare, Billy, ce mai faci, omule?" De când Hodges a lucrat de capul lui în cazul Ucigaşului cu Mercedes (de-abia reuşind să scape nesancționat în mod foarte sever pentru asta), relația dintre cei doi vechi colegi şi prieteni se răcise mult. Poate ce-i va spune acum va mai topi gheața. Nu simte pic de remuşcare pentru că l-a mințit pe dobitoc apropo de biletul de avion care îl aşteaptă la Delta. Oliver Madden merita mai mult decât oricine altcineva să i se răspundă cu aceeaşi monedă.

— Cât de mult ți-ai dori să pui mâna pe un țepar de mare calibru?

— Cât de mare?

Tot cu răceală, dar părând interesat.

— În primii zece pe lista FBI-ului cu cei mai căutați infractori. Ți se pare un calibru suficient de mare? În momentul ăsta este la aeroport, la birourile Delta, pentru îmbarcare. Trebuie să zboare la LA cu cursa 119 la ora unu patruzeci şi cinci p.m. sub numele de James Mallon, însă numele lui real este Oliver Madden. Acum cinci ani şi-a luat numele Oliver Manson şi a furat o grămadă de bani de la o instituție federală şi ştim prea bine ce părere are Unchiul Sam despre unul care se apucă să-i fure din buzunare.

Hodges continuă, adăugând şi alte detalii picante despre viața şi cariera lui Madden.

— Da' de unde ştii tu că-i la Delta?

— Pentru că eu i-am cumpărat biletul. Acum plec de la aeroport. Toată treaba mea a fost să-i confisc avionul. Care nici măcar nu-i aparținea pentru că îl plătise cu un cec fără acoperire. Holly o să sune la Zane Aviation să le dea toate detaliile. Îi place teribil de tare chestia asta.

Un moment foarte lung de tăcere. Apoi:

— Măi, Billy, tu nu ai de gând să te potoleşti odată?

Îl cam întristează vorbele astea.

— Ai putea măcar să zici mersi. Nu doare.

Pete oftează.

— Sun acum la securitatea aeroportului şi după aia vin şi eu.

Altă pauză. Şi apoi:

— Îți mulțumesc, *Kermit.*

Hodges zâmbeşte larg. Nu-i mult, dar ar putea fi începutul reconsolidării relației lor, relație care, dacă nu a fost complet distrusă, a fost cel puțin rău zdruncinată.

— Lui Holly să-i mulțumeşti. Ea a dat de tipul ăsta. Tot nu se simte bine în preajma necunoscuților, dar e dată dracului la computer.

— Am să-i mulțumesc când am s-o văd.

— Salut-o pe Izy din partea mea.

Isabelle Jaynes este partenera lui Pete de când Hodges a ieşit din poliție. E o roşcată trăsnet şi foarte isteață. Şi acum Hodges îşi dă şocat seama că, nu peste multă vreme, şi ea va

fi nevoită să-şi găsească un partener nou. Pentru că Pete va ieşi curând la pensie.

— O să-i transmit. Vrei să-mi dai descrierea individului ca să ştiu ce le spun tipilor de la aeroport?

— N-au cum să nu-l observe. Aproape doi metri înălțime, costum bej, probabil că pare nițel cam amețit.

— L-ai pocnit?

— L-am *mângâiat* un pic.

Pete râde. Hodges se bucură să-l audă aşa. Termină convorbirea şi se întoarce în oraş, urmând să devină cu douăzeci de mii de dolari mai bogat, prin bunăvoința unui texan bătrân şi scorțos, pe numele lui Dwight Cramm. Imediat după ce o sună pe Barbara Robinson ca să afle ce treabă are cu el, îi va telefona şi domnului Cramm ca să-i dea vestea cea bună.

8

Andrew Halliday (acum insistă să i se spună Drew, nu Andy, în cercul lui restrâns de prieteni) mănâncă ouă Benedict la masa lui obişnuită din colțul cafenelei „Jamais Toujours”. Se străduieşte să înghită încet, cumpătat, deşi ar fi în stare să înfulece într-o secundă tot ce este pe farfurie. Nu se poate stăpâni însă şi, la sfârşit, ridică farfuria la buze şi linge sosul galben şi cremos, aidoma unui câine care-şi curăță castronul. Nu are rude apropiate, de mai bine de cincisprezece ani viața lui amoroasă este un subiect de domeniul trecutului şi, hai să fim sinceri, puținii prieteni pe care crede că îi are nu sunt decât nişte simple cunoştințe. Lui Drew Halliday nu-i pasă decât de cărți şi de mâncare.

Ba nu.

În ultima vreme a mai apărut ceva.

Caietele lui John Rothstein au reintrat în viața lui.

Chelnerul, un tânăr cu cămaşă albă şi pantaloni negri strâmți, se apropie parcă plutind de el. Părul lui blond-închis şi destul de lung este curat şi legat în coadă, scoțându-i în evidență pometii delicați. De treizeci de ani Drew face parte dintr-un cerc dramatic (treizeci de ani… cum mai trece

timpul… sau nu) şi crede că tânărul William ar fi un Romeo perfect, bineînțeles presupunând că are ceva talent actoricesc. Pe de altă parte, chelnerii buni joacă mai mereu teatru.

— Să vă mai aduc ceva, domnule Halliday?

Da! țipă gândul lui. Încă două porții de ouă şi apoi două porții de cremă de zahăr ars şi o tartă cu căpşune!

— Parcă aş mai bea o ceaşcă cu cafea.

William surâde, dezvelind o dantură care a avut parte de cea mai bună îngrijire stomatologică.

— V-o aduc cât ați bate din palme.

Drew împinge cu regret farfuria din față, lăsând pe ea încă puțin gălbenuş şi sos *hollandaise*. Apoi îşi scoate agenda de buzunar. Legată în moleschin, fireşte. Răsfoieşte paginile pline cu însemnări – adrese, mementouri, prețuri ale cărților comandate deja sau pe care are de gând să le comande pentru diferiți clienți. Aproape de sfârşit este o pagină albă pe care sunt notate doar două nume. Primul este James Hawkins. Se întreabă dacă nu cumva este doar o coincidență că băiatul şi-a ales intenționat numele acesta. Oare în zilele astea copiii încă mai citesc Robert Louis Stevenson? Drew înclină să creadă că acesta îl citeşte; în fond, pretinde că studiază literatura, iar Jim Hawkins este eroul şi naratorul romanului *Insula comorii*.

Sub James Hawkins este scris numele Pete Saubers.

9

Saubers – alias Hawkins – a intrat prima oară în anticariat cu două săptămâni în urmă. Îşi pusese o mustață falsă şi ridicolă, pentru că niciun adolescent nu putea să aibă atâta păr pe față. Purta ochelari cu rame negre, de baga, foarte asemănători cu aceia pe care Drew (Andy, la vremea respectivă) îi etalase în anii când Jimmy Carter era preşedinte. De regulă, adolescenții nu-i treceau pragul prăvăliei, dar pe Drew nu-l supăra asta; încă i se mai puteau aprinde călcâiele după vreun tinerel – exemplul de acum fiind Chelnerul-William –, dar copiii nu se purtau cum trebuie cu

cărțile valoroase, le mânuiau cu brutalitate, le aşezau înapoi pe raft cu fundul în sus, ba chiar le scăpau pe jos. Plus că mai aveau şi regretabilul obicei de a le fura.

Adolescentul acesta dădea impresia că ar zbughi-o pe uşă afară dacă Drew doar s-ar uita urât spre el. În ciuda vremii prea calde, era îmbrăcat cu o geacă. Drew, care citise destule romane cu Sherlock Holmes la vremea lui, adăugă geaca la mustață şi ochelarii de şoarece de bibliotecă şi ajunse la concluzia că puştiul dorea să pară mai vârstnic, de parcă nu într-o librărie cu volume rare intrase el, ci într-unul din cluburile de dans din centru.

Vrei să cred că ai cel puțin douăzeci şi unu de ani, îşi spuse Drew, dar, ghici ce? Îmi mănânc cu drag pălăria dacă ai fie şi o zi peste şaptesprezece. Şi nici n-ai venit aici ca să te uiți la cărți, nu-i aşa? Mi se pare că alt scop ai tu, tinere.

Sub braț, băiatul ducea o carte groasă şi un plic din hârtie portocalie. Primul gând al lui Drew a fost că puştiul dorea să-i ceară o evaluare a unui volum vechi şi mucegăit pe care îl găsise în podul casei. Dar atunci când domnul Mustăcios se apropie şovăielnic de el, Drew observă pe cotorul cărții o etichetă purpurie pe care ar fi recunoscut-o oriunde.

Primul lui impuls a fost să-i spună „Bună, fiule!", dar reuşi să şi-l stăpânească. Lasă-l să creadă că i-a reuşit deghizarea în student. Nu are ce să strice.

Aşa că spuse:

— Bună ziua, domnule! Vă pot fi de folos cu ceva?

Câteva secunde domnul Mustăcios nu-i răspunse. Culoarea închisă a noului său păr facial contrasta puternic cu paloarea obrajilor. Drew realiză că puştiul încerca să se decidă dacă să rămână sau dacă să mormăie un *Cred că nu* şi să o şteargă de acolo. Un singur cuvânt al lui probabil că ar fi fost suficient să-l gonească din anticariat, dar Drew nu suferea de curiozitate – boală destul de comună a majorității anticarilor. Drept care îl întâmpină pe băiat cu cel mai prietenos zâmbet al lui, acela care părea a spune „nu fac rău nici măcar unei muşte", îşi încrucişă mâinile pe piept şi rămase tăcut.

— Păi… spuse puştiul tărăgănat. Poate.

Drew ridică din sprâncene.

— Este adevărat că dumneavoastră cumpărați volume rare, nu doar le vindeți? Aşa scrie pe site-ul anticariatului dumneavoastră.

— Foarte adevărat. Nu mă deranjează să fac profit din asta. Aşa sunt afacerile.

Băiatul îşi luă inima în dinți – Drew avu senzația că vede literalmente gestul acesta – şi înaintă până la birou, unde o lampă veche lumina un haos de acte şi facturi. Anticarul întinse mâna:

— Andrew Halliday.

Puştiul i-o strânse foarte scurt şi apoi se retrase, ca şi cum i-ar fi fost teamă ca nu cumva să fie răpit.

— Pe mine mă cheamă James Hawkins.

— Încântat de cunoştință.

— Îhî… şi eu… am ceva ce v-ar putea interesa. Un lucru pentru care un colecționar ar plăti bani frumoşi. Dacă îl interesează să devină proprietarul lui.

— Nu cumva e vorba despre cartea pe care o duci sub braț?

Drew reuşise să observe şi titlul: *Mesaje din Olimp.* Subtitlul nu era trecut pe cotor, dar Drew îl cunoştea mult prea bine, deoarece avea şi el un exemplar: *Scrisori olografe scrise de 20 mari oameni de litere americani.*

— Vai de mine, nu! Nu asta!

James Hawkins scoase un hohot de râs subțirel şi speriat.

— Am adus-o doar pentru comparație.

— Am înțeles. Continuă, te rog.

În prima clipă, „James Hawkins" păru că nu ştie cum. Apoi îşi îndesă mai bine plicul portocaliu sub braț şi începu să frunzărească *Mesaje din Olimp,* trecând nepăsător peste un bilet de la Faulkner, în care acesta reproşa unei firme de livrări din Oxford, Mississippi, că-i rătăcise comanda; la fel de neatent sări şi peste o scrisoare exuberantă adresată de Eudora Welty lui Ernest Hemingway, peste o mâzgălitură indescifrabilă a lui Sherwood Anderson şi peste o listă de

cumpărături întocmită de Robert Penn Warren[29] şi pe care acesta desenase doi pinguini, dintre care unul fumând un trabuc.

În cele din urmă găsi ce căuta, puse cartea pe birou şi o întoarse spre Drew.

— Poftim, spuse el. Citiți ce scrie aici.

Drew citi titlul: *Biletul lui John Rothstein adresat lui Flannery O'Connor*[30]. Fotografia biletului era extrem de bine realizată şi se putea observa că acesta fusese scris pe o pagină dictando ruptă dintr-un carnețel ieftin. Caligrafia măruntă şi îngrijită a lui Rothstein, atât de diferită de mâzgălelile multor alți scriitori, era de neconfundat.

19 februarie 1953

Draga mea Flannery O'Connor,

Tocmai ce am primit minunatul tău roman, Sfetnicul din sânge, *pe care mi l-ai dedicat cu mare amabilitate. Spun în cunoştință de cauză că este minunat pentru că l-am cumpărat imediat ce a apărut şi l-am citit pe nerăsuflate. Sunt deosebit de încântat că am primit şi exemplarul cu autograful tău, aşa cum sunt convins că şi tu eşti încântată că ai vândut un exemplar în plus! Mi-au plăcut personajele tale, atât de multicolore, atât de diverse, mai cu seamă Hazel Motes şi Enoch Emery, acel paznic de grădină zoologică pe care sunt convins că Jimmy Gold al meu l-ar fi îndrăgit foarte mult. Ți se spune „cunoscătoare a grotesculuiˮ, domnişoară O'Connor, însă ce nu izbutesc criticii să-ți surprindă – poate unde lor le lipseşte cu desăvârşire aşa ceva – este simțul trăsnit al umorului, care nu face compromisuri. Ştiu că nu te simți bine din punct de vedere fizic, dar sper că asta nu te va împiedica să scrii*

---

[29] Eudora Welty (1909-2001) – scriitoare de povestiri având ca subiect Sudul american; Sherwood Anderson (1876-1941) – romancier american; Robert Penn Warren (1905-1989) – poet şi critic american (n.tr.).

[30] Mary Flannery O'Connor (1925-1964) – romancieră şi eseistă americană (n.tr.).

mai departe. Întrucât ce faci este o muncă importantă.
Îți mulțumesc încă o dată,
John Rothstein

P.S.: Încă mai râd când îmi aduc aminte de faimosul tău pui de găină!!!

Drew examină scrisoarea mai mult decât ar fi fost necesar, doar ca să-şi liniştească bătăile inimii. Apoi ridică ochii spre băiatul care îşi spunea James Hawkins.

— Înțelegi aluzia la puiul de găină? Îți explic eu, dacă vrei. Este un exemplu cât se poate de bun a ceea ce Rothstein numea „simțul ei trăsnit al umorului".

— M-am informat. La şase sau şapte ani, domnişoara O'Connor a avut – sau pretinde că ar fi avut – un pui de găină care mergea de-a-ndărătelea. Şi au venit la ea acasă nişte reporteri care l-au filmat şi aşa puiul a ajuns vedetă de cinema. Ea spune că acesta a fost punctul culminant al vieții ei şi tot ce a urmat după aceea a fost un declin.

— Foarte corect. Acum, că am rezolvat şi chestiunea puiului de găină, spune-mi ce pot să fac pentru tine.

Puştiul trase aer în piept, deschise plicul portocaliu şi scoase dinăuntru o fotocopie pe care o aşeză alături de scrisoarea lui Rothstein din volumul *Mesaje din Olimp.* Chipul lui Drew rămase calm atunci când se uită la cele două mostre de caligrafie, însă atât de tare îşi frământa mâinile pe sub birou că îşi înfipse unghiile manichiurate în carne. Îşi dăduse imediat seama ce avea în față. Recunoscuse din prima clipă cârlionții de la codițele literelor *y, b*-urile care ieşeau în evidență, *h*-urile înalte şi *g*-urile mai joase. Întrebarea era cât de mult ştia acest „James Hawkins". Probabil că nu prea mult, dar cu siguranță că nici foarte puțin. Altminteri nu şi-ar ascunde chipul sub mustața aia caraghioasă şi ochelarii care seamănă suspect de mult cu aceia fără dioptrii pe care-i găseşti prin magazinele cu costume pentru carnaval.

În partea de sus a paginii era încercuit numărul 44. Sub el urma un fragment de poezie.

Sinuciderea este un fenomen ciclic, aşa cred eu;
tu poți să mă contrazici dacă vrei.
Dar până atunci meditează la asta.

O piațetă la răsărit, poate în Mexic.
Sau poate în Guatemala, dacă preferi.
Oricare loc unde camerele încă mai au
ventilatoare mari din lemn în tavan.

În orice caz, oraşul este în întregime alb
până în seninul cerului, cu excepția ciufurilor
zburlite ale palmierilor şi ale trandafirilor.
Băiatul spală caldarâmul din fața cafenelei,
pe jumătate adormit.
În colț, îți aşteaptă prima

Aici se termina. Drew se uită la băiat.

— Continuă cu primul autobuz pe ziua respectivă, spuse „James Hawkins". Din acela care merge cu curent electric. *Trolebus,* aşa se zice în spaniolă la troleibuz. Soția bărbatului care spune poezia – sau poate că e doar iubita lui – e moartă pe un scaun în colțul camerei. S-a împuşcat. Tocmai ce a găsit-o.

— Nu mi se pare cine ştie ce poezie, comentă Drew.

În starea de perplexitate în care se afla nici nu se putea *gândi* ce altceva să spună. Prost sau bun, poemul acesta era prima operă inedită a lui John Rothstein care ieşise la lumină după o jumătate de secol. Nu-l văzuse nimeni în afară de autorul lui, băiatul ăsta şi Drew. Poate şi Morris Bellamy, dat fiind numărul mare de caiete pe care pretindea că le-ar fi furat.

Numărul foarte mare.

Dumnezeule, caietele!

— Nu, evident că nu-i vreun Wilfred Owen sau T.S. Eliot, dar nu despre asta-i vorba, nu?

Drew îşi dădu brusc seama că „James Hawkins" se uita foarte atent la el. Şi ce vedea? Poate cam prea multe. Drew

nu obişnuia să-şi dea în vileag intenţiile – aşa şi trebuia să facă în acest domeniu unde tragerea pe sfoară a vânzătorului este la fel de importantă ca încercarea acestuia de a-l face pe potenţialul cumpărător să ofere cel mai mare preţ –, dar ce avea acum în faţa ochilor semăna oarecum cu *Titanicul,* reapărut la suprafaţa Oceanului Atlantic, acoperit cu rugină, însă *întreg.*

Bine, atunci măcar recunoaşte.

— Nu, probabil că nu este.

Fotocopia şi scrisoarea către O'Connor erau tot alături, iar Drew nu se putu stăpâni şi începu să îşi mişte peste ele degetul gros ca un cârnat, comparând literele.

— Poezia asta-i un fals. Unul al dracului de bun.

— Ba nu!

Tonul puştiului era foarte sigur.

— De unde o ai?

Atunci băiatul începu să recite o poveste abracadabrantă, la care Drew era atent doar cu o jumătate de ureche. Spunea ceva despre moartea unchiului Phil, din Cleveland. Şi că unchiul Phil îi lăsase tânărului „James" colecţia sa de cărţi şi că acolo, printre ediţiile broşate şi volumele primite de la Clubul Cărţii, găsise şase caiete cu coperte din moleschin. Şi că s-a dovedit că aceste şase caiete, pline cu tot felul de scrieri interesante – în mare parte poezii, dar şi câteva eseuri şi câteva povestiri neterminate – erau opera lui John Rothstein.

— De unde ţi-ai dat seama că e vorba de Rothstein?

— I-am recunoscut stilul, chiar şi în poezii, răspunse „Hawkins".

Evident că se pregătise intensiv pentru întrebarea aceasta.

— Studiez literatura americană la facultate şi am citit cam tot ce a scris. Dar mai este şi altceva. De exemplu, în poezia asta este o referire la Mexic, iar Rothstein şi-a petrecut acolo şase luni imediat după ce a ieşit din viaţa publică.

— Împreună cu alţi vreo zece scriitori americani de renume, printre care Ernest Hemingway şi misteriosul B.

Traven[31].

— Da, sigur. Dar uitați-vă aici.

Şi băiatul scoase din plic o a doua fotocopie. Drew îşi spuse că nu trebuie să se întindă lacom după ea… dar se întinse lacom după ea. Se comporta de parcă lucra în domeniu de doar trei ani, nu de peste treizeci, dar cine l-ar fi putut învinui? Descoperirea asta era importantă. Era *colosală.* Singura problemă era că şi „James Hawkins" părea conştient de asta.

O, dar nu are de unde să ştie ce ştiu *eu.* Adică de unde provin caietele astea. Dacă nu cumva băiatul era unealta lui Morris şi cât de probabil este ca Morris să mai putrezească şi acum în Penitenciarul Waynesville?

Chiar dacă scrisul nu era la fel de îngrijit, era limpede pentru oricine că aceeaşi mână aşternuse pe hârtie şi textul din a doua fotocopie. Fragmentul de poezie nu avea cuvinte tăiate şi nici adnotări pe margine. Aici erau foarte multe.

— Cred că a scris asta când era beat, spuse băiatul. Ştiți, obişnuia să bea mult şi apoi s-a lăsat. A fost la dezalcoolizare. Citiți. O să vedeți despre ce e vorba.

Numărul încercuit din partea de sus a paginii era 77. Textul de dedesubt începea din mijlocul propoziției.

> *anticipat niciodată. În vreme ce recenziile favorabile sunt ca nişte dulciuri pe termen scurt, am aflat că pot duce la indigestie – insomnie, coşmaruri, ba chiar probleme care îți răpesc somnul încă şi mai important de după-amiază – pe termen lung. Iar prosstia sare în ochi mult mai tare în criticile bune decât în cele proaste. Să-i lipeşti lui Jimmy Gold o etichetă pe care să scrie „etalon", ba chiar EROU, este ca şi cum ai spune despre Billy the Kid (sau chiar despre Charles Starkweather[32], cel mai apropiat avatar al lui din secolul 20) că este un*

---

[31] B. Traven – pseudonimul unui romancier de origine germană despre care nu se cunosc prea multe date (n.tr.).

[32] Billy the Kid (1859-1881) – renumit pistolar din Vestul Sălbatic; Charles Starkweather (1938-1959) – ucigaş în masă (n.tr.).

simbol al Americii. Jimmy este Jimmy şi atât. La fel cum eu sunt eu şi tu eşti tu. Nu a fost inspirat după Huck Finn, ci după Etienne Lantier[33], cel mai impresionant personaj din literatura secolului nouăsprezece! Retragerea mea din viața publică a fost provocată de faptul că viața aceea este deja infecstată şi nu mai are nevoie de alți cobai. După cum ar fi zis Jimmy, „Mi se

Şi aici se termina, dar Drew ştia ce urmează şi era convins că şi „Hawkins" ştia. Era celebrul motto al lui Jimmy, încă inscripționat pe tricouri după atât de mulți ani.

— A scris greşit *prostie.*

Asta a fost tot ce i-a venit în cap să spună.

— Îhî. Şi *infectată* sau *infestată.* Însă astea sunt greşeli adevărate, greşelile făcute de el însuşi şi necorectate de niciun redactor.

Ochii băiatului ardeau. Drew mai văzuse văpaia aceea, dar niciodată la cineva atât de tânăr.

— Este o scriere *vie,* asta zic eu. Cât se poate de vie. Ați văzut ce spune despre Jimmy Gold şi Etienne Lantier? Ăsta-i personajul principal din romanul *Germinal,* al lui Emile Zola. E ceva nemaispus până acum! Înțelegeți? Este o nouă perspectivă asupra unui personaj cunoscut de toată lumea, adusă de însuşi creatorul lui! Pun pariu că toți colecționarii ar plăti averi întregi pentru manuscrisele olografe pe care le am.

— Spui că ai şase caiete.

— Îhî.

Şase. Nu o sută sau mai multe. Dacă puştiul nu avea decât şase caiete, atunci precis nu lucra pentru Bellamy. Sigur, era posibil ca Morris să-şi fi împărțit prada. Dar nu şi-l putea imagina pe vechiul lui amic făcând aşa ceva.

— Sunt de mărime medie şi au câte optzeci de pagini fiecare. Adică patru sute optzeci de pagini cu totul. Sigur că

---

[33] Etienne Lantier – personaj principal din romanul *Germinal* al lui Emile Zola (n.tr.).

sunt şi spaţii goale – aşa se întâmplă în cazul poeziilor –, însă nu sunt doar poezii. Sunt şi povestiri. Una e despre Jimmy Gold pe vremea când era copil.

Însă se impunea o întrebare: chiar *credea* el, Drew, că nu erau decât şase caiete? Oare nu cumva puştiul voia să păstreze pentru el textele cu adevărat importante? Şi dacă da, atunci le păstra pentru că voia să le vândă mai târziu sau pentru că nu voia să le vândă deloc? Flacăra din ochii lui înclina balanţa către a doua variantă, deşi poate că băiatul nici nu era conştient de asta încă.

— Domnule? Domnule Halliday?

— Scuze. Încercam să mă obişnuiesc cu ideea că manuscrisele tale s-ar putea să fie cu adevărat nişte texte noi ale lui Rothstein.

— Asta şi sunt, spuse băiatul cu foarte mare convingere în ton. Aşadar, cât?

— Cât aş plăti *eu?*

Drew îşi spuse că *fiule* ar fi în regulă acum, deoarece ajunseseră în faza negocierilor.

— Fiule, eu nu întorc banii cu lopata. Şi nici nu sunt pe deplin convins că nu este vorba despre nişte falsuri. Despre o escrocherie. Trebuie să văd originalele.

Observă cum „Hawkins” îşi muşca buzele pe sub mustaţa caraghioasă.

— Nu la *dumneavoastră* m-am referit, ci la colecţionarii particulari. Precis că ştiţi unii care ar dori să plătească pentru asemenea manuscrise deosebite.

— Da, ştiu vreo doi.

Ştia vreo zece.

— Dar nu aş îndrăzni să iau legătura cu ei doar pe baza unor pagini fotocopiate. Iar în ceea ce priveşte autentificarea din partea unui expert grafolog… asta s-ar putea să fie cam greu de obţinut. E foarte riscant pentru că, pricepi tu, Rothstein a fost ucis. Prin urmare, manuscrisele astea ar fi bunuri furate.

— Nu şi dacă le-ar fi dăruit cuiva înainte de moarte, îl contrazise repede băiatul.

Drew se văzu nevoit să-şi repete că puştiul se pregătise

temeinic pentru discuția lor. Însă eu am experiența de partea mea, îşi spuse el. Experiența şi viclenia.

— Fiule, nu se poate dovedi că aşa s-a întâmplat.

— Nu se poate dovedi nici că *nu* s-a întâmplat.

Deci: impas.

Pe neaşteptate, băiatul înhață cele două fotocopii şi le îndesă înapoi în plicul portocaliu.

— Stai o clipă! exclamă alarmat Drew. Hei, stai puțin!

— Nu stau. Cred că a fost o greşeală să vin aici. Mai este un anticariat în Kansas City. „Cele mai bune şi mai rare ediții princeps", al domnului Jarrett. E unul dintre cei mai cunoscuți anticari din țară. Cred că am să încerc acolo.

— Dacă mai aştepți o săptămână, am să dau nişte telefoane, spuse Drew. Însă va trebui să-mi laşi fotocopiile astea.

Băiatul ezită. În cele din urmă, zise din nou:

— Cât credeți că ați putea obține?

— Pentru aproape cinci sute de pagini nepublicate… la naiba, *nevăzute* de nimeni… ale lui Rothstein? Cumpărătorul s-ar putea să dorească măcar o analiză grafologică făcută de computer şi există câteva programe destul de bune care o pot face… şi presupunând că spui adevărul, atunci…

Calculă la repezeală în minte cea mai mică sumă pe care ar putea să o lanseze fără să sune ridicol.

— Probabil cincizeci de mii de dolari..

„James Hawkins" păru să accepte suma. Sau doar se prefăcea.

— Şi care ar fi comisionul dumneavoastră?

Drew râse politicos.

— Fiule… James… nu există niciun negustor de cărți pe lumea asta care să ia comision *dintr-o* asemenea tranzacție. Mai ales atunci când scriitorul – adică proprietarul, în limbajul juridic – a fost omorât, iar manuscrisele ar putea fi furate. Împărțim banii în mod egal.

— Ba nu, spuse băiatul imediat.

Poate că nu-i dăduseră încă tuleiele adevărate, dar avea şi minte, şi sânge în instalație.

— Şaptezeci-treizeci. Şaptezeci iau eu.

Drew ar fi putut să cedeze şi să obţină poate un sfert de milion cu totul pentru cele şase caiete, apoi să-i dea puştiului şaptezeci de procente din suma declarată de cincizeci de mii, dar oare „James Hawkins” nu se aştepta ca el să se târguiască, măcar puţin? Nu ar intra la bănuieli dacă nu ar face-o?

— Şaizeci-patruzeci. Asta-i ultima mea ofertă, evident în cazul că voi reuşi să găsesc un cumpărător. Asta ar însemna să capeţi treizeci şi ceva de mii de dolari pentru nişte hârtii pe care le-ai găsit într-o cutie de carton, lângă un exemplar vechi din *Fălci* şi unul din *Podurile din Madison County.* Zic că nu-i o afacere chiar atât de proastă.

Fără să răspundă, dar clar luptându-se cu el însuşi, băiatul îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

Drew îşi reluă zâmbetul „nu fac rău nici măcar unei muşte”.

— Lasă-mi fotocopiile. Întoarce-te peste o săptămână şi am să-ţi spun cum stăm. Şi uite un sfat de la mine: nu te apropia de anticariatul lui Jarrett. Tipul te fură de nu te vezi.

— Vreau cash.

Drew îşi spuse: Aşa vrem toţi.

— Nu pune carul înaintea boilor, fiule.

Băiatul puse plicul portocaliul pe biroul ticsit cu cărţi şi hârtii.

— Bine. Mă întorc peste o săptămână.

Sunt convins, îi replică gândul lui Drew. Şi mai cred că atunci am să mă târguiesc mult mai dur cu tine.

Îi întinse mâna. Băiatul de-abia i-o atinse. De parcă i-ar fi fost teamă să nu lase amprente. De fapt, într-o oarecare măsură, chiar lăsase.

Drew nu se mişcă de la locul lui până când „Hawkins” ieşi din magazin, apoi se prăbuşi pe scaunul lui de la birou (scaun care scoase un geamăt resemnat) şi îşi porni Macintosh-ul. Una dintre cele două camere video montate deasupra intrării supraveghea Lacemaker Lane. Aşa că putu să-l urmărească pe puştiul care coti pe Crossway Avenue şi se făcu nevăzut.

Eticheta purpurie de pe cotorul volumului *Mesaje din*

Olimp – aceasta era cheia. Indica faptul că volumul aparținea unei biblioteci, iar Drew le cunoştea pe toate din oraş. Culoarea purpurie era marca bibliotecii de pe Garner Street şi desemna o carte de referință, iar cărțile de genul acesta nu erau împrumutate pentru acasă. Dacă băiatul ar fi încercat să o scoată de acolo ascunzând-o sub geacă, atunci ar fi activat senzorii de la uşă, deoarece eticheta purpurie conținea un dispozitiv antifurt. Ceea ce, alături de cunoştințele bogate despre cărți ale puştiului, ducea la altă deducție holmesiană.

Drew intră pe site-ul bibliotecii de pe Garner Street, pe care erau afişate tot soiul de oferte: PROGRAM DE VARĂ, COPII ADOLESCENȚI; EVENIMENTE VIITOARE; SERII DE FILME CLASICE şi ultimul, dar şi cel mai important îndemn: FACEȚI CUNOŞTINȚĂ CU NOI.

Drew Halliday dădu click pe caseta aceasta şi se pomeni că priveşte la o fotografie cu angajații bibliotecii, făcută în fața clădirii. Erau cam douăzeci şi cinci, iar în spatele lor se înălța statuia lui Horace Garner, cu o carte deschisă în mână. Zâmbeau toți cu gurile până la urechi, inclusiv puştiul cu pricina, dar *sans* mustață şi ochelari falşi. Rândul al doilea, al treilea din stânga. În legenda de sub poză scria că tânărul domn Peter Saubers era elev la Liceul Northfield şi că lucra cu jumătate de normă la bibliotecă. Spera să studieze literatura americană la facultate, iar ca materie secundară intenționa să-şi aleagă biblioteconomia.

Drew îşi continuă căutările pe internet. Începuse să transpire. Păi, cum să nu transpire? Şase caiete deja începuseră să i se pară prea puține, o bătaie de joc. *Toate* caietele – în care s-ar fi aflat şi al patrulea roman cu Jimmy Gold, în caz că prietenul lui psihopat avusese dreptate acum treizeci şi ceva de ani – ar putea valora chiar şi cincizeci de milioane de dolari, dacă le-ar vinde cu bucata mai multor colecționari. Al patrulea Jimmy Gold singur i-ar aduce douăzeci de milioane. Şi, pentru că Morrie Bellamy era acum la închisoare, tot ce mai stătea între el şi averea aceasta era un adolescent căruia de-abia dacă-i mijise mustața.

10

Chelnerul William revine cu nota de plată şi Drew pune cardul American Express în mapa din piele. E convins că nu-i va fi refuzat cardul acesta. Nu acelaşi lucru l-ar putea spune despre celelalte două pe care le mai are, însă pe ăsta îl păstrează destul de curat deoarece îl foloseşte în tranzacțiile comerciale.

Nu i-a mers prea bine în anii din urmă, deşi Dumnezeu ştie că *ar fi trebuit* să prospere. Ar fi trebuit să o ducă de minune, mai cu seamă între 2008 şi 2012, când economia americană a luat-o rău de tot la vale şi nu dădea semne de redresare. În astfel de vremuri creştea întotdeauna valoarea anumitor bunuri – obiecte reale, spre deosebire de biții din computerele Bursei de Mărfuri din New York. Aur şi diamante, sigur că da, însă şi obiecte de artă, antichități şi cărți rare. Boul ăla de Michael Jarrett din Kansas City şi-a cumpărat un Porsche. Drew l-a văzut pe pagina lui de Facebook.

Acum se gândeşte la cea de-a doua întâlnire cu Peter Saubers. Speră ca puştiul să nu fi aflat despre cele trei ipoteci pe care le are, pentru că ăsta ar fi fost un punct hotărâtor al negocierii. Poate *cel mai hotărâtor.*

Suferințele de natură financiară ale lui Drew au fost provocate de păcătoasa aia de carte a lui James Agee, *Elogiu oamenilor celebri.* Un exemplar superb, în stare perfectă, purtând autograful lui Agee *şi* al lui Walker Evans, realizatorul fotografiilor. De unde să fi ştiut el că fusese furat?

Mă rog, poate că *ştia.* Cu siguranță că simțise pericolul şi ar fi trebuit să se țină departe de afacerea aia. Însă vânzătorul habar n-avea de valoarea reală a volumului, iar Drew lăsase puțin garda jos. Nu suficient de jos ca să se căpătuiască cu o amendă sau chiar cu o condamnare la închisoare – şi mulțumescu-ți ție, Iisuse, pentru asta! –, însă consecințele negative au fost pe termen lung. La toate convențiile, simpozioanele şi târgurile de cărți desfăşurate din 1999, Drew a adus cu el o anumită *miasmă* dubioasă.

Negustorii şi cumpărătorii respectabili îl evitau, cu excepția cazurilor când – şi aceasta este ironia situației – erau în posesia vreunui articol nițeluş mai suspect, de pe urma căruia voiau să facă un profit rapid. În nopțile în care nu poate să doarmă, Drew îşi spune: Ei mă împing în păcat. Nu-i vina mea. Pe bune, eu sunt victima.

Alt motiv pentru care Peter Saubers este extrem de important.

William se întoarce şi, cu multă solemnitate, aşază pe masă mapa mică din piele. Lui Drew nu-i place deloc aerul lui. Poate că i-a fost refuzat şi cardul acesta. Dar imediat chelnerul lui favorit îi surâde şi Drew oftează uşor.

— Mulțumim, domnule Halliday. Este o onoare să vă avem oaspete.

— Este o onoare să vin la voi, William. Da, da.

Oftează încă o dată – mai exuberant acum – şi pune cardul înapoi în portofel.

Se întoarce pe jos la anticariatul său (fără să-şi imagineze că are un mers legănat şi dizgrațios) şi se gândeşte la a doua vizită a băiatului, care a decurs *foarte* bine, însă nu atât de bine pe cât sperase şi se aşteptase el. Prima dată, băiatul fusese atât de tulburat, încât lui Drew îi fusese teamă ca nu cumva să distrugă neprețuita comoară literară care îi căzuse în mâini. Însă văpaia din ochii lui i-a contrazis temerea, mai cu seamă când puştiul a început să vorbească despre a doua fotocopie şi să bată câmpii despre Émile Zola.

Este o scriere vie, spusese Saubers. *Asta zic eu.*

Şi, dacă e vie, poate puştiul ăsta să o ucidă? se întreabă Drew intrând în prăvălie şi întorcând semnul de pe uşă ca să arate iubitorilor de cărți că este DESCHIS. Nu prea cred. Aşa cum n-ar putea nici să dea comoara asta pe mâna autorităților, cu toate amenințările lui în acest sens.

Mâine e vineri. Băiatul a promis că vine imediat după ce iese de la cursuri, ca să încheie tranzacția. Probabil că puştiul îşi închipuie că va fi vorba despre alte negocieri. Şi crede că mai are nişte cărți în mânecă. Poate că aşa şi este… însă cărțile din mâneca lui Drew sunt toate aşi.

Ledul robotului telefonic clipeşte. Pesemne că l-a căutat

cineva care vrea să-i vândă vreo asigurare sau o garanție auto extinsă (şi iarăşi gândul că Jarrett conduce un Porsche prin Kansas City îl pişcă dureros de ego), dar n-ai de unde să ştii dacă nu verifici. Urmează să pună mâna pe nişte milioane; însă, până nu le va avea în buzunar, are de gând să se comporte ca de obicei.

Drew apasă tasta ca să afle cine l-a căutat în timp ce el îşi lua prânzul la „Jamais Toujours" şi recunoaşte de la primul cuvânt vocea lui Saubers.

Ascultă atent şi începe să strângă din pumni.

11

Când expertul, cunoscut sub numele de „Hawkins" a sosit în vinerea următoare primei sale vizite, mustața care-i împodobea buza de sus era puțin mai deasă, însă la fel de strigător la cer de falsă – ca un animăluț fricos care se apropie de o momeală gustoasă. Drew deja aflase o mulțime de lucruri despre el şi familia lui. Şi despre paginile acelea din caiete, da, şi despre ele. Trei aplicații de computere îi confirmaseră că scrisoarea către Flannery O'Connor şi scrisul de pe fotocopii aparțineau aceleiaşi persoane. Două aplicații au comparat cele două scrisuri. Cea de-a treia – nu deosebit de sigură, din cauza dimensiunilor extrem de reduse ale mostrelor scanate – a indicat anumite similarități de stil, majoritatea observate şi de băiat. Rezultatele acestea îi vor fi de folos lui Drew atunci când va aborda potențiali cumpărători. El, personal, nu avea nicio îndoială pentru că văzuse cu ochii lui unul dintre caietele acestea pe o masă de la „Ceşcuța fericită", în urmă cu treizeci şi şase de ani.

— Salut! spuse Drew.

De data aceasta nu se mai oferi să dea mâna cu băiatul.

— Bună!

— N-ai adus caietele.

— Vreau să-mi spuneți o sumă mai întâi. Ați zis că veți da nişte telefoane.

Drew nu dăduse niciun telefon. Era mult prea devreme.

— Adu-ți aminte că ți-am *spus* o sumă. Şi ți-am mai spus

că partea ta va fi de treizeci de mii de dolari.

Băiatul scutură din cap.

— Nu-i suficient. Şi nu-i corect nici şaizeci-patruzeci. Va trebui să împărţim şaptezeci-treizeci. Nu sunt prost. Ştiu că sunt valoroase.

— Şi eu ştiu destule. Numele tău real este Peter Saubers. Nu te duci la facultate, ci eşti elev la Liceul Northfield şi lucrezi cu jumătate de normă la biblioteca de pe Garner Street.

Băiatul făcu ochii mari şi căscă gura. Se legănă pe picioare la propriu şi, preţ de o secundă, Drew avu senzaţia că o să leşine.

— De unde…

— Cartea aia pe care ai avut-o cu tine. *Mesaje din Olimp.* Am recunoscut eticheta de siguranţă din Sala Volumelor de Referinţă. După aia a fost floare la ureche. Am aflat chiar şi unde stai – pe Sycamore Street.

Iar amănuntul acesta era absolut logic, ba era chiar un dar al divinităţii, pentru că Morris Bellamy locuise şi el pe Sycamore Street, în exact aceeaşi casă. Drew nu-l vizitase niciodată – presupunea că Morris nu voia să rişte o întâlnire între el şi scorpia de maică-sa –, dar adresa era acolo, în arhivele oraşului. Oare caietele fuseseră ascunse în spatele zidului din pivniţă sau îngropate sub pardoseala garajului? Drew putea să jure că una dintre aceste două variante era cea corectă.

Se aplecă spre băiat cât de mult îi îngăduia pântecele voluminos şi se uită fix în ochii lui consternaţi.

— Mai ştiu ceva. Tatăl tău a fost grav rănit în Masacrul de la Complexul Municipal, din 2009. Se afla acolo pentru că rămăsese fără slujbă din cauza crizei economice din 2008. Acum vreo doi ani a apărut într-o gazetă de duminică un reportaj despre viaţa de acum a câtorva dintre supravieţuitorii de atunci. L-am căutat şi vreau să-ţi spun că mi s-a părut extrem de interesant. După ce tatăl tău a fost rănit, familia voastră s-a mutat în cartierul de nord, ceea ce ar fi trebuit să constituie un regres considerabil. Dar uite că voi aţi aterizat în picioare. V-aţi redus mult cheltuielile,

pentru că doar mama lucra, însă mulți oameni au dus-o mai rău decât voi. Aceasta este povestea succesului american. Eşti doborât la pământ? Te ridici, te scuturi de țărână şi continui cursa! Numai că în reportajul respectiv nu se spune cum de ați reuşit să vă descurcați.

Băiatul îşi umezi buzele, încercă să spună ceva, nu reuşi, îşi drese glasul, încercă din nou.

— Plec. A fost o mare greşeală să vin aici.

Şi se îndepărtă de biroul lui Drew.

— Peter, dacă ieşi acum pe uşa aia, îți garantez că ai să ajungi la puşcărie până diseară. Şi ce păcat ar fi, când ai toată viața înainte.

Saubers se întoarse din drum. Ochii îi ieşiseră din orbite, gura şi-o ținea căscată, nu se putea opri din tremurat.

— Am aflat mai multe informații şi despre asasinarea lui Rothstein. Poliția credea că hoții care l-au ucis au luat caietele doar pentru că se găseau în seif, alături de bani. Ipoteza era că îi spărseseră casa din motivul obişnuit pentru care hoții sparg casele oamenilor, adică pentru bani. Multă lume din orăşelul ăla ştia că bătrânul ținea bani în casă, probabil destul de mulți. Zvonul ăsta a circulat ani buni prin Talbot Corners. Şi până la urmă nişte golani s-au hotărât să îl probeze. Şi era adevărat, nu?

Saubers se întoarse lângă birou. Încet. Pas cu pas.

— Eu cred că ai găsit caietele furate din seiful lui Rothstein, dar ai găsit şi banii. Suficienți bani ca să-ți menții familia pe linia de plutire până când se mai înzdrăvenea tatăl tău. Până când se punea pe picioare la propriu, pentru că în reportajul ăla scria că i-au fost destul de afectate. Părinții tăi ştiu ce-ai făcut, Peter? Sunt la curent cu povestea asta? Te-au trimis mami şi tati să vinzi caietele pentru că s-au terminat banii?

Mare parte din vorbele lui erau simple presupuneri – Drew nu-şi amintea să-l fi auzit pe Morris spunând ceva despre vreo sumă de bani în ziua aia, la „Ceşcuța fericită” –, dar observă că fiecare cuvânt nimerea la țintă exact ca un pumn bine direcționat în nas sau plex. Drew se simți cuprins de încântarea pe care o simt detectivii atunci când îşi dau

seama că pista pe care o urmăresc este cea bună.

— Nu ştiu despre ce vorbiți.

Vocea băiatului semăna mai mult cu a unui robot decât cu a unui om în carne şi oase.

— Cât despre faptul că nu sunt decât şase caiete, nici asta nu-i în regulă. Rothstein s-a retras în 1960, după ce şi-a publicat ultima povestire, *Newyorkezul.* A fost omorât în 1978. Mi se pare greu de crezut că în optsprezece ani a scris doar patru sute optzeci de pagini. Sunt convins că trebuie să fie mai multe caiete. *Mult* mai multe.

— Nu puteți dovedi nimic.

Cu aceeaşi voce monotonă, fără viață, Saubers se clătina pe picioare. Încă doi sau trei pumni şi va cădea lat. Palpitantă situație.

— Atunci spune-mi, tânărul meu prieten, ce ar descoperi poliția dacă ar veni la tine acasă cu un mandat de percheziție?

În loc să se prăbuşească, Saubers păru că-şi vine în fire. Admirabil efort, dacă nu ar fi fost atât de enervant.

— Dar dumneavoastră, domnule Halliday? Ați avut necazuri odată pentru că ați încercat să vindeți ce nu vă aparținea.

Da, bine, asta a fost o lovitură… însă una laterală. Drew dădu vesel din cap.

— De aia ai venit la mine, nu? Ai aflat despre povestea cu cartea lui Agee şi ți-ai zis că te-aş putea ajuta să comiți o faptă ilegală. Chestia e că am avut mâinile curate atunci, aşa cum le am şi acum.

Şi le flutură sub nasul băiatului.

— A durat ceva până mi-am dat seama că sunt autentice caietele alea pe care vrei tu să le vinzi, dar atunci când am fost sigur de asta mi-am făcut datoria de cetățean onest şi am anunțat poliția.

— Nu-i adevărat!

Bine ai venit în lumea reală, Peter! îi spuse Drew în gând. Însă nu rosti niciun cuvânt cu glas tare. Lasă-l deocamdată pe puşti să afle cum e să te simți încolțit.

— Aş putea să le ard.

Saubers dădea impresia că vorbeşte singur, nu că i s-ar fi adresat lui Drew.

— Aş putea să mă duc la... acolo unde sunt şi să le dau foc.

— Câte caiete sunt? Optzeci? O sută douăzeci? O *sută patruzeci?* Poliția va găsi urme, fiule. Cenuşă. Şi chiar dacă n-ar găsi nimic, eu am paginile fotocopiate. Şi atunci polițiştii vor începe să pună întrebări despre cum de a *reuşit* familia ta să treacă cu bine prin marea criză economică, în situația în care tatăl tău era grav rănit şi facturile medicale erau astronomice. Cred că un contabil priceput ar putea descoperi că familia ta a cheltuit mai mult decât îi permiteau veniturile.

Drew nu avea nici cea mai mică idee că aşa ar fi stat lucrurile, dar puştiul aproape că intrase în panică, iar asta îi convenea de minune. Oamenii panicați nu gândesc limpede.

— Nu există nicio dovadă, şopti răguşit Saubers. Banii nu mai sunt.

— Normal că nu mai sunt, altminteri nu ai fi venit la mine. Dar au rămas urmele lor. Ştii cine le va cerceta, în afară de poliție? Fiscul! Cine ştie, Peter, poate că vor merge la puşcărie şi părinții tăi pentru evaziune fiscală. Şi atunci surioara ta – parcă Tina o cheamă, nu? – va rămâne singură-singurică. Dar poate că există pe undeva o mătuşică bună care să aibă grijă de ea până la eliberarea alor tăi.

— Ce vreți de la mine?

— Cum ce vreau? Eşti bătut în cap? Vreau caietele. Pe *toate* le vreau.

— Ce primesc în schimb, dacă vi le dau?

— Asigurarea mea că nici tu şi nici părinții tăi nu veți păți nimic. Ceea ce, în situația dată, este de neprețuit.

— Vorbiți *serios?*

— Fiule...

— Nu-mi mai spuneți aşa!

Puştiul îşi încleştă pumnii.

— Peter, gândeşte-te bine. Dacă tu refuzi să-mi predai caietele, eu am să te predau *pe tine* la poliție. Însă odată ce mi le vei aduce, nu te voi mai putea avea cu nimic la mână, pentru că atunci eu voi fi în posesia unor bunuri furate. Şi tu

vei fi în siguranță.

În timp ce vorbea, Drew îşi apropie degetul arătător de butonul de alarmă de sub birou. Pentru nimic în lume nu ar fi dorit să-l apese, dar nu-i plăceau deloc pumnii încleştați ai băiatului. Poate că Saubers era într-atât de tulburat şi speriat încât să-i treacă prin minte că există şi o altă metodă de a-i închide gura lui Drew Halliday. Sigur, erau înregistrați şi de camerele video, dar nu era convins că băiatul le observase.

— Şi să vă las dumneavoastră sute de mii de dolari, spuse cu amărăciune Saubers. Poate chiar milioane.

— Ți-ai ajutat familia într-o perioadă foarte dificilă, replică Drew.

Se gândi să adauge şi *de ce să te lăcomeşti acum*, însă în situația dată vorbele lui ar fi putut suna puțin cam… deplasate.

— Cred că ar trebui să te mulțumeşti cu asta.

Pe chipul băiatului se citea constatarea dureroasă: *Ție ți-e uşor să vorbeşti.*

— Trebuie să mă gândesc, spuse el.

Drew dădu din cap, dar nu pentru că ar fi fost de acord.

— Înțeleg cum te simți, dar nu. Dacă pleci acum, îți dau cuvântul meu că te va aştepta o maşină de poliție când vei ajunge acasă.

— Iar dumneavoastră veți pierde o căruță de bani.

Drew ridică din umeri.

— N-ar fi prima dată.

Numai că doar acum era vorba chiar despre o „căruță”.

— Ştiți că tata lucrează în domeniul imobiliar?

Această schimbare neaşteptată a subiectului îl deconcertă puțin pe Drew.

— Da. Am văzut asta atunci când am căutat informații despre familia ta. Acum are o afacere micuță. Bravo lui! Deşi presupun că banii lui John Rothstein l-au ajutat să şi-o pună pe picioare.

— L-am rugat să afle cât mai multe lucruri despre toate librăriile şi anticariatele din oraş, continuă Saubers. I-am zis că aveam o lucrare despre impactul pe care îl au cărțile

electronice asupra magazinelor tradiționale cu cărți. Asta s-a întâmplat înainte să vin la dumneavoastră, în perioada când încă mă mai gândeam dacă merită să risc. Şi a descoperit că anul trecut ați încheiat a treia ipotecă pe spațiul acesta şi mi-a zis că ați reuşit să o obțineți doar datorită poziției lui. Pentru că Lacemaker Lane e o zonă de lux.

— Nu mi se pare că asta ar avea vreo legătură cu subiectul pe care îl discu…

— Aveți dreptate. Familia mea a trecut printr-o perioadă foarte grea. Dar ştiți ceva? O asemenea încercare îți dă abilitatea de a-i putea mirosi pe cei care au probleme. Sau poate doar copiii capătă acest al şaselea simț… habar n-am. Dar mi se pare că sunteți şi dumneavoastră cam lefter.

Drew ridică degetul de pe butonul de alarmă şi-l îndreptă spre Saubers.

— Nu mă enerva, puştiule!

Obrajii palizi ai lui Saubers se acoperiseră cu pete roşii, iar Drew înțelese ceva ce nu-i făcea deloc plăcere şi, cu siguranță, nici nu făcuse parte din planul său: îl înfuriase pe băiat.

— Ştiu că încercați să mă forțați să fac ce vreți, dar n-o să vă meargă. Da, aveți dreptate, am caietele. O sută şaizeci şi cinci. Majoritatea sunt pline, nu toate. Şi ştiți ceva? Nu există trilogia Jimmy Gold, ci *seria* Jimmy Gold. În caiete mai sunt încă două romane. Ciorne, sigur că da, însă destul de complete.

Băiatul vorbea din ce în ce mai repede, înțelegând treptat toate lucrurile pe care Drew sperase că nu le va putea pricepe din cauza tulburării.

— Caietele sunt puse la loc sigur, dar aveți din nou dreptate: polițiştii le vor putea găsi. Părinții mei n-au ştiut niciodată ce se întâmplă şi bănuiesc că poliția mă va crede. Cât despre mine… eu sunt încă minor.

Şi zâmbi uşor, ca şi cum de-abia atunci ar fi realizat asta. Apoi continuă:

— Nu voi păți mare lucru, de vreme ce nu eu am furat banii şi caietele alea. Nici nu mă născusem la vremea respectivă. Nici dumneavoastră nu veți păți nimic, dar nici

nu vă veți alege cu nimic. Iar când banca vă va lua magazinul – şi tata spune că aşa se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu – şi aici se va face o patiserie „Au Bon Pain", am să vin şi am să mănânc un croasant în onoarea dumneavoastră.

— Frumos discurs! spuse Drew.

— S-a terminat. Plec de-aici.

— Faci o mare greşeală.

— V-am spus că trebuie să mă gândesc.

— De cât timp ai nevoie?

— O săptămână. Gândiți-vă şi dumneavoastră, domnule Halliday. Poate vom reuşi să ajungem la o înțelegere.

— Aşa sper şi eu, fiule, spuse Drew folosind dinadins apelativul. Dacă nu, am să dau telefonul acela. Nu glumesc!

Tot curajul puştiului se nărui ca un castel din cărți de joc. Ochii i se umplură cu lacrimi. Dar, înainte de a le lăsa să-i şiroiască pe obraz, Peter Saubers se răsuci pe călcâie şi ieşi din anticariat.

12

Iar acum, mesajul ăsta telefonic, pe care Drew îl ascultă cu furie, dar şi cu teamă, pentru că vocea băiatului pare atât de rece şi stăpânită la suprafață şi atât de disperată în profunzime.

— Nu pot să vin mâine, aşa cum am stabilit. Am uitat complet de tabăra de instruire pentru şefii de clasă. Ştiu că pare o scuză proastă, dar nu este. Presupun că mi-a ieşit cu totul din minte din cauză că mă amenințați cu puşcăria şi cu toate alea.

Trebuie să şterg imediat înregistrarea asta, îşi zice Drew, cu unghiile împlântate în palme.

— Mergem în stațiunea River Bend, în districtul Victor. Plecăm cu autocarul mâine-dimineață la ora opt – este ziua metodică a profesorilor şi nu se face şcoală. Ne întoarcem duminică seara. Suntem douăzeci în programul ăsta de instruire. M-am gândit să mă scutesc cumva, dar părinții deja îşi fac griji din pricina mea. Şi sora mea e îngrijorată. Dacă nu mă duc, atunci îşi vor da seama că ceva nu e în

regulă. Am senzația că mama îşi închipuie că am lăsat o fată gravidă.

Băiatul scoate un hohot de râs scurt, aproape isteric. Drew îşi spune că nu-i nimic mai îngrozitor pe lumea asta decât băieții de şaptesprezece ani. Nu-ți poți da seama niciodată ce au de gând să facă.

— Aşa că am să vin luni după-amiază, continuă Saubers. Dacă mă aşteptați până atunci, cred că vom putea ajunge la o înțelegere. Vom putea face un compromis. Am o idee. Şi dacă vă imaginați că vă mint, puteți să sunați la stațiune şi să verificați rezervările făcute de Asociația Elevilor de la Liceul Northfield. Ne vedem luni. Dacă nu, nu. La reve…

Biiiip. Aici se termină timpul rezervat mesajelor – foarte lung, în special pentru clienții care sună în afara programului de lucru.

Ignorând vaietul disperat al scaunului, Drew se prăbuşeşte în el şi se holbează aproape un minut întreg la robotul telefonului. Nu simte nicio nevoie să sune la River Bend… care, ironia sorții, se află la o distanță de doar opt sau zece kilometri de locul unde îşi ispăşeşte condamnarea la închisoare pe viață adevăratul hoț al caietelor. Drew este convins că Saubers i-a spus adevărul despre excursia asta pentru că este mult prea uşor de verificat. Însă nu este la fel de convins în privința motivelor pentru care puştiul nu a renunțat la întreaga poveste. Poate că a ajuns la concluzia că Drew a jucat la cacealma atunci când l-a amenințat cu poliția. Însă nu este chiar aşa. Drew nu are de gând să-i permită lui Saubers să aibă ce el nu poate avea. Cum-necum, îl va face el pe banditul ăsta mic să-i dea caietele.

Am să aştept până luni după-amiază, îşi zice Drew. Îmi permit să aştept atât, dar apoi situația asta va trebui să se rezolve într-un fel sau altul. Deja i-am permis prea multe.

Se gândeşte că puştiul Saubers şi vechiul lui prieten, Morris Bellamy, deşi la capete opuse ale vieții, seamănă extrem de mult atunci când vine vorba despre caietele lui Rothstein. Râvnesc după ce se află scris *înăuntrul* lor. De aceea băiatul n-a vrut să-i vândă decât şase dintre ele, probabil cele pe care le considera cel mai puțin interesante.

Pe de altă parte, pe Drew îl doare fix în cot de scrierile lui John Rothstein. A citit *Alergătorul,* însă numai pentru că Morrie era obsedat de romanul ăsta. Nu s-a mai obosit să le citească şi pe celelalte două. Şi nici volumul cu povestiri.

Ăsta-i punctul tău vulnerabil, fiule, îşi spune Drew. Aviditatea de colecționar. În vreme ce mie nu-mi pasă decât de bani, iar banii simplifică totul. Aşa că du-te sănătos unde trebuie să te duci. Bucură-te de weekend şi de joaca aia de-a politica. Când ai să te întorci, o să discutăm chestiuni mai serioase.

Drew se apleacă peste burta-i proeminentă şi şterge mesajul.

13

Pe drumul înapoi spre oraş, Hodges se adulmecă la subraț şi hotărăşte să dea mai întâi o tură pe acasă doar cât să facă un duş şi să-şi prepare un burger vegetarian. Şi să-şi schimbe hainele. Nu trebuie să se abată prea mult din drum ca să ajungă pe Harper Road şi s-ar simți mult mai confortabil într-o pereche de jeanşi. Din punctul lui de vedere, jeanşii reprezintă unul dintre marile avantaje ale faptului că îți eşti propriul şef.

Când să iasă pe uşă, primeşte un telefon de la Pete Huntley, care vrea să-l informeze că l-a arestat pe Oliver Madden. Hodges îşi felicită fostul partener şi închide. Dar nici nu se aşază bine la volan că telefonul sună din nou. Acum este Holly.

— Unde *eşti,* Bill?

Hodges se uită la ceas şi vede că s-a făcut deja trei şi un sfert. Cum mai zboară timpul atunci când te distrezi, îşi spune el.

— Acasă. Acum plec spre birou.

— Ce cauți *acolo?*

— M-am oprit să fac un duş. N-am vrut să-ți agresez delicatul simț olfactiv. Să ştii că n-am uitat de Barbara. O s-o sun imediat ce…

— Nu mai e nevoie. Este aici. Împreună cu o prietenă pe

care o cheamă Tina. Au venit cu taxiul.

— Cu taxiul?

În mod obişnuit, copiii nici măcar nu se *gândesc* la taxiuri. Poate că problema Barbarei este puțin mai gravă decât şi-a imaginat el.

— Da. Le-am băgat la tine în birou.

Şi continuă pe un ton mai scăzut:

— Barbara mi s-a părut doar îngrijorată, dar fetița cealaltă e speriată de moarte. Cred că are un necaz mare. Vino cât de repede poți, Bill.

— Afirmativ.

— Te rog, grăbeşte-te. Ştii că nu mă descurc în fața emoțiilor puternice. Încerc să rezolv problema asta la terapie, dar deocamdată *nu* sunt în stare să le fac față.

— Am pornit. Ajung în douăzeci de minute.

— Crezi că ar trebui să mă duc până vizavi după nişte sucuri sau ceva?

— Habar n-am.

Semaforul din față se face galben. Hodges calcă pedala de accelerație şi trece.

— Gândeşte-te singură.

— Dar nu prea am cu ce să mă gândesc, se vaită Holly.

Înainte ca el să mai apuce să-i spună ceva, îi cere din nou să se grăbească şi închide.

14

În timpul când Bill Hodges îi explica unui mult prea tulburat Oliver Madden cum stă treaba cu realitățile vieții, iar Drew Halliday ofta prelung în fața farfuriei cu ouă Benedict, Pete Saubers se afla în cabinetul medical al liceului său, pretinzând că are o migrenă şi rugând să fie scutit de la cursurile de după-amiază. Asistenta i-a dat scutirea fără să se gândească de două ori, deoarece Pete face parte din categoria elevilor buni: este printre primii la învățătură, participă la o mulțime de activități (deşi niciuna sportivă), are o frecvență aproape perfectă. Unde mai pui că şi *arăta* ca şi cum ar fi avut o durere înfiorătoare de cap. Mult prea palid şi

cu cearcăne negre sub ochi. Asistenta l-a întrebat dacă nu cumva ar fi bine să-l ducă cineva acasă.

— Nu, i-a răspuns Pete. Am să iau autobuzul.

Femeia i-a oferit o pastilă de Advil – nu are voie să dea alte medicamente pentru durerile de cap –, dar băiatul a refuzat-o, spunând că are acasă o rețetă specială pentru migrene. Numai că a uitat să-şi ia medicamentul la el, dar va lua o tabletă de îndată ce va ajunge acolo. Nu i s-a părut că minte prea mult, deoarece chiar avea o durere de cap. Însă nu una de natură fizică. Durerea lui de cap se numea Andrew Halliday şi medicamentul mamei sale (ea era cea cu migrene din familie) nu îl va ajuta absolut deloc.

Pete ştia că trebuie să se ocupe personal de asta.

15

Nu are de gând să ia autobuzul. Următorul va veni abia peste o jumătate de oră, iar el ar putea ajunge pe Sycamore Street în doar cincisprezece minute dacă aleargă. Şi va alerga, pentru că această după-amiază de joi este tot ce are la dispoziție. Mama şi tata sunt la serviciu şi vor veni acasă abia după ora patru. Tina nici nu va fi acolo. *Zice* că a fost invitată să doarmă două nopți la vechea ei prietenă, Barbara Robinson, pe Teaberry Lane, dar Pete crede că mai degrabă s-a autoinvitat acolo. Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că surioara lui nu şi-a pierdut speranța că va ajunge totuşi la Chapel Ridge. Şi Pete crede că tot ar mai putea s-o ajute să-şi vadă visul ăsta cu ochii, însă doar cu condiția să aibă succes în ce va întreprinde în următoarele câteva ore. Şansele nu sunt prea mari, dar trebuie să facă *ceva.* Altfel va înnebuni de-a binelea.

A slăbit de când a făcut prostia să-i calce pragul lui Andrew Halliday, acneea pubertății şi-a făcut o spectaculoasă revenire pe obrajii lui şi, bineînțeles, are cearcăne mari. Puținul somn de care are parte în ultimul timp îi este bântuit de coşmaruri din care se trezeşte speriat – de obicei ghemuit în poziție fetală şi cu pijamaua udă de transpirație pe el –, după care nu mai e în stare să adoarmă la loc şi se gândeşte

cum să scape din capcana în care a intrat.

Uitase cu adevărat de tabăra de instruire pentru şefii de clasă. Şi ieri, când i-a adus aminte de asta doamna Gibson, profesoara care urma să-i însoţească acolo, a simţit că îl ia cu frisoane. Era imediat după ora de franceză şi înainte de a ajunge în clasa unde avea să se ţină cursul de analiză matematică (două săli mai încolo), deja îşi făcuse planul. Buna lui desfăşurare depindea de un cărucior vechi şi roşu şi, mai ales, de nişte chei.

Odată ajuns la o distanţă prudentă de şcoală, Pete sună la anticariatul „Ediţii rare" al lui Andrew Halliday, al cărui număr şi-ar fi dorit să nu-l cunoască niciodată. Îi răspunde robotul, scutindu-l măcar acum de altă serie de „Mârâieli-şi-hămăieli". Lasă un mesaj destul de lung şi perioada de înregistrare se termină înainte de a apuca să spună „la revedere", dar nu-i niciun bai.

Cu sau fără mandat de percheziţie, poliţia nu va mai avea ce să găsească dacă el apucă să scoată caietele alea din casă. Este convins că părinţii lui vor păstra secretul banilor misterioşi, aşa cum l-au păstrat şi până acum. Pete pune telefonul înapoi în buzunarul pantalonilor şi chiar atunci îi vine în minte o expresie învăţată în primul an de latină. Este înspăimântătoare în orice limbă ai traduce-o, dar se potriveşte perfect cu situaţia lui.

Alea iacta est.

Zarurile au fost aruncate.

16

Înainte să intre în casă, Pete trece prin garaj ca să se convingă că vechiul cărucior al Tinei încă se mai află acolo. Multe din lucrurile lor au fost vândute la talcioc când au fost nevoiţi să se mute din vechea lor casă, dar Tini a făcut un tărăboi atât de mare când a venit vorba despre căruţul ei, că a reuşit s-o înduplece pe mama şi s-o facă să-l păstreze. Pete nu-l vede imediat şi se îngrijorează brusc. Apoi îl observă într-un colţ şi răsuflă uşurat. Îşi aduce aminte cum Tini îl umplea cu toate jucăriile ei (Madam Beasley aşezată la loc de

cinste, evident) şi îl trăgea încoace şi încolo pe gazon, anunțând că se duc la un *pichinic* în poiană, unde copiii cuminți vor primi *samvişe* cu şuncă şi *pişcoți* cu ghimbir. Asta se întâmpla pe vremea când viața era frumoasă, înainte ca dementul ăla cu Mercedesul să o schimbe definitiv.

După aia n-a mai fost niciun *pichinic.*

Pete intră în casă şi se duce direct în micuțul birou pe care tata şi-l amenajase acolo. Inima îi bubuie în piept, pentru că aceasta este problema cea mai dificilă. Sigur, s-ar putea să nu reuşească ce şi-a propus chiar dacă va găsi cheile de care are nevoie; dar dacă nu le găseşte, atunci totul se va termina înainte de a începe. Nu are niciun plan de rezervă.

Cu toate că firma lui Tom Saubers se ocupă îndeobşte de domeniul imobiliarelor – descoperirea proprietăților care sunt de vânzare sau vor fi curând de vânzare şi transferarea acestor informații companiilor mici şi operatorilor independenți –, el a reintrat şi pe piața vânzărilor, chiar dacă la scară foarte mică şi doar aici, în cartierul de nord. Firma nu le-a adus prea mulți bani în 2012, însă, în ultimii doi ani, Tom a obținut câteva comisioane destul de consistente şi acum are exclusivitate asupra unui număr de douăsprezece proprietăți din cartierul cu străzi ce poartă nume de copaci. Una dintre proprietățile astea – ironie a sorții de care toată familia este conştientă – este casa de la numărul 49 de pe Elm Street, care a aparținut lui Deborah Hartsfield şi fiului ei, Brady, supranumit şi Ucigaşul cu Mercedes.

— S-ar putea să dureze ceva timp până voi reuşi s-o vând, a spus tata într-o seară la cină şi a început să râdă, spre marea surpriză a familiei sale.

Pe peretele din stânga computerului lui Tom este un panou din plută, pe care sunt agățate cheile diferitelor proprietăți pe care le are spre vânzare în momentul acesta. Pete citeşte nerăbdător etichetele de sub inelele cu chei, descoperă ce căuta – ce îi *trebuie* neapărat – şi loveşte cu pumnul în aer. Pe eticheta aceasta stă scris CENTRUL DE REC – BIRCH STREET.

— Puțin probabil să fac ceva cu mastodontul ăla din cărămidă, a spus Tom Saubers la o altă cină în familie, dar

dacă totuşi voi reuşi, atunci o să ne luăm adio de la locul ăsta şi o să ne mutăm înapoi pe Tărâmul Apei Calde şi al BMW-urilor.

Aşa îi zice Tom Saubers Cartierului de vest.

Pete pune în buzunar cheile de la Centru, alături de telefonul mobil. Apoi dă fuga la etaj ca să ia valizele folosite atunci când a adus caietele acasă. De data aceasta are nevoie de ele doar pentru scurt timp. Se urcă în pod şi pune caietele în valize. Cu toată graba lui, le manevrează cu mare grijă. Coboară valizele pe rând, scoate caietele din ele şi le întinde pe patul lui, duce valizele înapoi, în dormitorul părinților, apoi fuge până în pivniță. Transpiră la greu din cauza efortului şi probabil că pute ca o cuşcă de maimuțe de la grădina zoologică, dar nu are timp acum să se spele. O va face mai târziu. Şi totuşi ar cam trebui să-şi schimbe cămaşa. Are în dulap un tricou cu logoul organizației pentru liceeni Key Club, foarte potrivit pentru ce urmează să facă. Key Club se ocupă cu tot felul chestii din alea pentru binele comunității.

În pivniță, mama are o rezervă destul de mare de cutii din carton goale. Pete înşfacă două dintre cele mai mari şi urcă din nou în camera lui, cu o oprire scurtă în biroul tatei de la parter de unde ia o cariocă.

Ține minte s-o duci la loc atunci când pui şi cheile înapoi pe panou, îşi repetă el. Ține minte să pui *totul* la loc.

Pune caietele în cutiile din carton – mai puțin cele şase pe care încă mai trage nădejde că i le va vinde lui Andrew Halliday – şi le închide. Scrie cu carioca pe fiecare **USTENSILE DE BUCĂTĂRIE.** Se uită la ceas. Deocamdată se încadrează în timp… dar numai dacă Halliday nu i-a ascultat mesajul şi s-a hotărât să-l toarne la poliție. Pete nu prea crede că anticarul va face asta, dar nici exclus nu este. N-a mai fost niciodată într-o situație asemănătoare şi nu ştie ce s-ar putea întâmpla. Înainte să iasă din cameră, ascunde cele şase caiete în spatele scândurii din dulap. Au loc suficient şi, dacă totul va merge aşa cum speră el, nici nu vor rămâne acolo prea mult.

Cară cutiile în garaj şi le aşază în vechiul căruț al Tinei. Dă

să plece, îşi aminteşte că nu şi-a pus tricoul cu Key Club, fuge înapoi în casă. Tocmai şi-l trage pe cap când îşi dă seama de ceva şi încremeneşte. A lăsat caietele pe aleea din faţa casei. Valorează o avere şi el le-a uitat acolo, de unde le-ar putea fura oricine.

Cretinule! se ocărăşte el. Boule! Cretinule! Boule cretin care eşti!

Pete se repede afară. Tricoul curat e deja ud de transpiraţie. Căruţul este acolo unde l-a lăsat, normal că-i acolo. Cine să fure nişte cutii cu ustensile de bucătărie? Însă tot o prostie cât casa se cheamă că făcuse, pentru că există oameni care ar fura orice nu-i bătut în cuie. De aici răsare o întrebare absolut justificată: câte alte tâmpenii de genul ăsta a mai făcut?

Nu ar fi trebuit niciodată să intru în rahatul ăsta, îşi zice el. Ar fi trebuit să chem poliţia, să predau banii şi caietele imediat ce le-am găsit.

Însă din cauză că are neplăcutul obicei de a fi sincer cu sine însuşi (în cea mai mare parte a timpului), ştie că, dacă ar trebui s-o ia de la capăt, probabil că ar acţiona la fel, pentru că părinţii lui erau în pragul divorţului şi el îi iubea mult prea mult ca să nu încerce să-i împiedice.

Şi a mers, îşi spune el acum. Norocul prostului.

Dar.

Acum e prea târziu să mă opresc.

17

La început se gândise să pună caietele înapoi în cufărul îngropat lângă pârâu, dar s-a răzgândit aproape imediat. Dacă poliţiştii veneau cu mandatul de percheziţie, aşa cum îl ameninţase Halliday, unde ar fi căutat ei după ce nu ar fi găsit caietele în casă? Nu era nevoie decât să se uite pe geamul de la bucătărie ca să vadă tot terenul ăla viran din spatele casei. Ascunzătoarea perfectă. Şi dacă mergeau apoi pe potecă şi vedeau pământul răscolit de lângă apă, atunci partida va fi iremediabil pierdută. Nu, aşa este mai bine.

Dar şi mai riscant.

Trage după el pe trotuar căruțul vechi al Tinei şi coteşte pe Elm Street. John Tighe, care locuieşte pe colțul dintre cele două străzi, e în curte şi îşi tunde gazonul. Bill, fiul lui, se joacă cu câinele familiei. Îi aruncă un Frisbee, care pluteşte peste capul animalului şi aterizează în căruț, între cele două cutii.

— Aruncă-l înapoi, strigă Bill Tighe, alergând spre poartă, cu buclele-i castanii săltând în ritmul paşilor. Aruncă-l *tare!*

Pete aruncă discul, dar, când Bill se pregăteşte să i-l arunce înapoi, îi face semn că nu are chef de joacă. Când intră pe Birch Street, îl claxonează cineva din spate şi aproape că-i sare inima din loc, dar nu-i decât Andrea Kellogg, coafeza care vopseşte părul Lindei Saubers o dată pe lună. Pete îi face cu mâna şi-i adresează un zâmbet pe care şi-l doreşte radios şi fără griji. Bine măcar că ea nu vrea să ne jucăm cu un Frisbee, îşi zice el.

Şi uite Centrul de Recreere, o clădire din cărămidă cu trei etaje şi cu un anunț pe fațadă care spunea: DE VÂNZARE şi IMOBILIARE THOMAS SAUBERS, după care urma numărul de mobil al tatălui său. Ferestrele de la parter erau acoperite cu plăci de furnir ca să nu le spargă copiii. În rest, clădirea arată încă destul de bine. Gazonul din față este tuns. Tata se ocupă de el, îşi zice Pete cu ceva mândrie. Probabil a angajat vreun copil din vecini. Eu l-aş fi tuns gratis, dacă m-ar fi rugat.

Lasă căruțul la baza scării, cară pe rând cutiile până la uşă şi tocmai ce vrea să scoată cheile din buzunar când vede un Datsun rablagit care opreşte lângă trotuar. Este domnul Evans, care a antrenat echipa de baseball juniori pe vremea când mai exista o asemenea echipă în această parte a oraşului. Şi pe Pete l-a antrenat domnul Evans, atunci când făcea parte din echipa Zebrele lui Zoney.

— Hei, mijlocaşule!

Antrenorul s-a întins ca să deschidă geamul din dreapta.

Căcat! îşi zice Pete. Căcat-căcat-căcat!

— Bună ziua, domnule antrenor Evans!

— Ce cauți aici? Se redeschide Centrul?

— Nu cred.

Pete şi-a pregătit o poveste pentru această eventualitate, dar spera că nu va fi nevoit să o folosească.

— E un fel de întrunire politică săptămâna viitoare. Liga Femeilor cu Drept de Vot? Sau o dezbatere? Nu ştiu sigur.

Bine măcar că povestea lui e cât de cât plauzibilă, pentru că acesta este un an electoral, iar alegerile preliminare vor avea loc peste două săptămâni şi sunt multe chestiuni comunitare pe tapet.

— Au ce discuta, nici vorbă.

Domnul Evans – supraponderal, prietenos, mediocru ca strateg, dar plin de spirit de echipă şi în permanență bucuros să-şi trateze jucătorii cu câte un suc după meciuri şi antrenamente – poartă vechea lui şapcă cu logoul echipei Zebrele lui Zoney. Normal că şapca aia este acum decolorată şi cu pete de transpirație.

— Ai nevoie de ajutor?

Te rog, nu! *Te rog!*

— Nu-i nevoie, mulțumesc. Mă descurc.

— Nu-i problemă, mă bucur să pot fi de folos.

Fostul antrenor al lui Pete opreşte motorul Datsun-ului şi se pregăteşte să-şi extragă trupul masiv din maşină.

— Pe bune, domnule antrenor, nu-i nevoie. Dacă mă ajutați, am să termin prea repede şi atunci va trebui să mă întorc la ore.

Domnul Evans începe să râdă şi se strecoară înapoi la volan.

— M-am prins.

Răsuceşte cheia în contact şi Datsun-ul scoate un pârț de fum albastru.

— Da' vezi să încui la loc după ce termini, bine?

— Sigur că da, îi răspunde Pete.

Cheile de la uşa Centrului îi alunecă printre degetele transpirate şi se apleacă să le ridice. Când se îndreaptă de mijloc, îl vede pe domnul Evans îndepărtându-se.

Îți mulțumesc, Doamne! Şi Te mai rog să nu-l laşi să-l sune pe tata ca să-l felicite pentru spiritul civic care îl animă pe feciorul său.

Prima cheie pe care o încearcă Pete nu se potriveşte. A

doua se potriveşte, dar nu vrea să se întoarcă. Băiatul o zgâlțâie în toate părțile, în timp ce transpirația îi curge şiroaie pe obraji şi îi picură în ochiul stâng, înțepându-l. Tot nimic. Îşi spune că, până la urmă, tot la cufăr va ajunge – iar asta înseamnă să se întoarcă acasă şi să ia uneltele din garaj pentru a-l putea dezgropa. În momentul acesta uşa încăpățânată se hotărăşte să coopereze. O deschide, cară înăuntru cutiile, apoi se întoarce după căruțul Tinei. Nu vrea să-l observe cineva şi să se întrebe ce caută acolo, la piciorul scării de la Centrul de Recreere.

Sălile mari ale Centrului au fost complet golite de mobilier, iar acum par încă şi mai mari. Nu există aer condiționat, prin urmare căldura dinăuntru este înăbuşitoare şi miroase a rânced şi a praf. Din cauză că geamurile sunt acoperite, este şi foarte întuneric. Paşii lui Pete răsună prelung prin sala principală, unde copiii obişnuiau să participe la jocuri de societate şi să se uite la televizor. Intră în bucătărie. Uşa care dă spre subsol este de asemenea încuiată, dar o deschide fără probleme cu prima cheie pe care a încercat-o. Bine măcar că nu-i întrerupt curentul. Excelent, de fapt, pentru că nu-i trecuse prin cap să aducă o lanternă.

Duce jos prima cutie şi observă un lucru care îl umple de bucurie: subsolul este plin cu tot soiul de boarfe. Zeci de mese de joc sunt sprijinite de un perete, pe puțin o sută de scaune pliante sunt proptite de altul. Se mai află acolo o mulțime de componente de casetofoane vechi şi console de jocuri video depăşite. Dar cel mai bun lucru este că subsolul e plin şi cu cutii foarte asemănătoare cu ale lui. Se uită în câteva şi vede acolo trofee sportive din timpuri imemoriale, fotografii înrămate cu echipe sportive din anii optzeci sau nouăzeci, un echipament de prinzător de baseball, un maldăr de piese LEGO. Slavă Domnului, sunt şi câteva cutii pe care scrie BUCĂTĂRIE! Pete îşi ascunde cutiile amestecându-le printre acestea.

E tot ce pot să fac, îşi zice el. Şi cred că va fi suficient, cu condiția să reuşesc să ies de aici fără să mă vadă careva şi să mă întrebe ce naiba pun la cale.

Încuie subsolul şi se întoarce la uşa de la intrare,

ascultându-şi ecoul paşilor şi aducându-şi aminte de toate dățile când a fost nevoit să o aducă pe Tina aici, pentru ca fetița să nu-şi mai audă părinții certându-se. Aşa nu-i mai auzea nici el.

Aruncă o privire spre Birch Street, vede că e pustie şi hurducăie căruțul Tinei pe trepte în jos. Apoi urcă iar, încuie uşa şi pleacă spre casă, având grijă să-i facă din nou cu mâna domnului Tighe. Acum îi este mult mai uşor să-l salute. Ba chiar îi aruncă discul de câteva ori lui Billy Tighe. Câinele interceptează a doua aruncare şi-i face pe toți să râdă. Acum, când caietele sunt la loc sigur, în subsolul Centrului de Recreere, ascunse printre toate celelalte cutii, râsul lui sună mult mai natural. Pete se simte mai uşor cu vreo douăzeci de kilograme.

Poate chiar cincizeci.

18

Când Hodges intră în anticamera biroului său de la etajul al şaselea al Clădirii Turner de pe Marlborough Street, dă cu ochii de Holly care se învârte neliniştită, cu un pix în colțul gurii. Se opreşte brusc atunci când îl vede.

— A dat Dumnezeu!

— Holly, am vorbit la telefon abia cu un sfert de oră în urmă.

Îi scoate uşor pixul din gură şi observă urmele de dinți de pe capacul lui.

— Mie mi s-a părut mult mai mult. Sunt înăuntru. Sunt aproape sigură că prietena Barbarei a plâns. Avea ochii roşii când le-am dus sucurile. Du-te, Bill! Du-te du-te du-te!

Nu are de gând să încerce să o atingă pe Holly când este într-o stare dintr-asta. Ar putea să-i provoace un şoc. Oricum însă, femeia este mult mai normală decât la prima lor întâlnire. Ba chiar, sub răbdătoarea supraveghere a Tanyei Robinson, mama lui Jerome şi a Barbarei, Holly învață cum să-şi asorteze îmbrăcămintea.

— Mă duc, îi spune el. Dar mi-aş dori să nu pic ca musca-n lapte. Ai idee despre ce e vorba?

Posibilitățile sunt multe, pentru că fetițele cuminți nu sunt chiar *mereu* fetițe cuminți. Ar putea fi vorba despre un furt minor din magazin sau despre o țigară cu marijuana. Sau poate despre vreo ceartă cu ceilalți colegi de la şcoală sau despre vreun unchi incapabil să-şi țină mâinile la el. Bine măcar că poate fi sigur *(destul* de sigur, pentru că nimic nu-i imposibil pe lumea asta) că prietena Barbarei n-a omorât pe nimeni.

— E vorba despre fratele Tinei, aşa o cheamă pe prietena Barbarei, ți-am zis că aşa o cheamă?

Holly nu-l vede că dă din cap pentru că priveşte cu mult dor la pixul din mâna lui. Nemaifiindu-i îngăduit să se atingă de el, se apucă să-şi roadă buza inferioară.

— Tina crede că fratele ei a furat nişte bani.

— Cât de mare este fratele?

— E la liceu. Atâta ştiu. Îmi dai pixul înapoi?

— Nu. Du-te afară şi fumează o țigară.

— Nu mai fumez.

Dar ochii îi fug în sus şi spre stânga, indiciu observat foarte adesea de Hodges în viața lui de polițist. Ba, dacă se gândea mai bine, chiar şi escrocul trecut prin multe, pe numele lui Oliver Madden, a privit câş o dată sau de două ori. Iar când era vorba de minciuni, Madden era expert.

— Nu mai…

— Fă-mi plăcerea şi fumează măcar una. O să te liniştească. Le-ai dat ceva de mâncare fetelor?

— Nu m-am gândit. Îmi pare…

— Nu, nu face nimic. Du-te vizavi şi ia nişte gustări, nişte batoane din alea… cum le cheamă? Nutrabar?

— Batoanele Nutrabar sunt *pentru câini,* Bill.

Hodges nu-şi pierde răbdarea.

— Atunci, alt fel de batoane. Chestii sănătoase. Fără ciocolată.

— Bine.

Se răsuceşte pe tocurile joase şi iese în foşnet de fuste. Hodges trage aer în piept şi intră în birou.

19

Fetele stau pe canapea. Barbara este o fetiță neagră, iar prietena ei, Tina, este albă. Aiurea în tramvai, Hodges se gândeşte la un set de solnițe pentru sare şi piper. Numai că solnițele astea nu seamănă. Da, au părul strâns în cozi de cal aproape identice. Da, poartă tenişi la fel, pentru că ăştia sunt la modă printre adolescente anul acesta. Şi da, fiecare fată ține în mână câte un exemplar al aceleiaşi reviste luate de pe măsuța lui pentru cafea: *Pursuit,* publicația despre localizarea infractorilor, deloc potrivită pentru fetițe, dar nu face nimic, pentru că-i limpede că niciuna dintre ele nu citeşte vreun articol.

Barbara este îmbrăcată cu uniforma de şcoală şi pare relativ calmă. Fetița cealaltă poartă pantaloni negri şi un tricou albastru, cu un fluture mare desenat pe piept. Este albă la față, iar ochii înroşiți de plâns îl privesc cu un amestec de speranță şi spaimă greu de îndurat.

Barbara sare în picioare şi îl îmbrățişează. Pe vremuri s-ar fi mulțumit doar să-şi atingă pumnul de al lui.

— Bună, Bill! Mă bucur mult să te văd.

Cu câtă maturitate vorbeşte şi cât de mare s-a făcut! Să fi împlinit deja paisprezece ani? Oare e posibil?

— Şi eu mă bucur să te văd, Barbs. Ce mai face Jerome? Vine acasă în vacanța de vară?

Acum Jerome este student la Harvard şi alter ego-ul lui – guralivul Tyrone Feelgood Delight – pare să fi ieşit definitiv la pensie. Pe vremea când Jerome era la liceu şi îl ajuta pe Hodges cu treburile casei, Tyrone era musafir permanent. Lui Hodges nu-i lipseşte prea mult, pentru că Tyrone era un tip teribil de infantil, însă moare de dorul lui Jerome.

Barbara strâmbă din nas.

— A fost o săptămână şi a plecat iar. Are o gagică de undeva din Pennsylvania şi zice că o duce la un *bal.* Adică de ce doar pe ea? Ție nu ți se pare că-i o discriminare? Mie da.

Hodges se fereşte să comenteze.

— Nu-mi faci cunoştință cu prietena ta, vrei?

— Ea este Tina. A locuit pe Hanover Street, cam la o stradă de noi. Vrea să meargă şi ea cu mine la Chapel Ridge anul viitor. Tina, dânsul este Bill Hodges. Poate să te ajute.

Hodges se înclină uşor şi întinde mâna spre copila albă, care nu s-a ridicat de pe canapea. În primul moment ea se fereşte, apoi i-o strânge cu sfială. Şi începe să plângă.

— N-ar fi trebuit să vin aici. Pete o să fie atât de *supărat* pe mine.

Vai de mine! îşi zice Hodges. Ia repede câteva batiste de hârtie din cutia de pe birou, însă nu apucă să i le dea el Tinei pentru că Barbara i le ia din mână şi şterge ochii fetiței. Apoi se aşază alături de prietena ei şi o ia în braţe.

— Tina, spune ea pe un ton destul de sever, ai venit la mine şi mi-ai cerut ajutorul. Asta facem acum: încercăm să te ajutăm.

Hodges rămâne uimit când îşi dă seama cât de mult seamănă Barbara cu mama ei.

— Nu trebuie decât să-i spui şi lui ce mi-ai spus mie.

Acum Barbara se întoarce spre fostul detectiv.

— Iar pe tine te rog să nu le spui părinților mei, Bill. Şi nici Holly să nu le spună. Dacă află tata, el o să vorbească cu tatăl Tinei. Şi atunci fratele ei chiar că va avea probleme.

— Să nu discutăm despre asta deocamdată.

Hodges încearcă să-şi tragă scaunul de la birou lângă ele – rotilele sunt cam blocate, dar se descurcă până la urmă. Nu vrea să aibă un birou între el şi prietena înfricoşată a Barbarei: ar semăna prea mult cu un director de şcoală. Se aşază, îşi strânge mâinile între genunchi şi îi zâmbeşte cu blândeţe Tinei.

— Haide să începem cu numele tău întreg.

— Tina Annette Saubers.

Saubers. Parcă a mai auzit undeva numele ăsta. În vreun caz vechi? Posibil.

— Şi care-i problema, Tin?

— Fratele meu a furat nişte bani.

În şoaptă. Cu ochii plini de lacrimi.

— Poate destul de mulți. Şi nu mai poate să-i dea înapoi pentru că au fost cheltuiți. I-am povestit Barbarei fiindcă ştiu că fratele ei v-a ajutat să-l opriți pe nebunul care l-a rănit pe tata să arunce în aer sala de concerte de la CCAM. Şi m-am gândit că poate Jerome o să mă ajute şi pe mine, pentru că a

primit medalia aia pentru curaj. L-am văzut la televizor.

— Da, spune Hodges.

Şi Holly ar fi trebuit să fie la televizor – dăduse dovadă de tot atâta curaj şi cu siguranță că i s-a cerut să apară –, numai că, în perioada aceea a vieții ei, Holly Gibney mai degrabă ar fi băut detergent lichid decât să apară în fața camerelor de luat vederi ca să răspundă la întrebări.

— Da' Barbs mi-a zis că Jerome e în Pennsylvania şi că ar trebui să stau de vorbă cu dumneavoastră, pentru că ați fost polițist.

Şi se uită la el cu ochi mari şi umezi.

Saubers, îşi repetă iar Hodges. Da, ăsta e. Nu-şi mai aduce aminte prenumele bărbatului, dar numele de familie este greu de uitat. Şi acum ştie de ce i s-a părut cunoscut. Saubers a fost unul dintre cei foarte grav răniți la Complexul Municipal atunci când Hartsfield a intrat cu maşina în mulțimea de şomeri.

— Am vrut să discut mai întâi doar eu cu tine, adaugă Barbara. Aşa m-am înțeles cu Tina. Ştii tu, ca să sondez terenul şi să văd dacă vrei să o ajuți. Dar Tini a apărut azi la mine la şcoală şi era aşa de necăjită…

— Pentru că acum e şi mai *rău!* izbucneşte Tina. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar de când şi-a lăsat mustața aia tâmpită, se poartă şi mai *aiurea!* Vorbeşte în somn – l-am auzit eu – şi a slăbit şi i-au ieşit coşuri din nou şi profesorul meu de igienă zice că astea apar şi de la stres şi… şi… mai cred că şi *plânge* uneori.

Fata pare uluită la culme, ca şi cum nu ar putea înțelege că fratele ei mai mare e în stare să plângă.

— Dacă se sinucide? De asta mi-a teamă, pentru că sinuciderile în rândul adolescenților sunt *o problemă serioasă!.*

Asta tot la orele de igienă a auzit-o, îşi zice Hodges. Nu că n-ar fi adevărat.

— Să ştii că nu inventează, spune Barbara. Povestea e incredibilă.

— Atunci s-o ascultăm, este de acord Hodges. De la început.

Tina respiră adânc şi începe.

20

Dacă l-ar fi întrebat cineva înainte, Hodges ar fi spus că nu crede că povestea tristă a unei copile de treisprezece ani l-ar putea surprinde, necum să-l tulbure în halul ăsta. Şi uită-te acum la el cât de tulburat este. Povestea fetei l-a dat cu totul peste cap. Şi crede fiecare cuvânt: este prea absurdă ca să fie doar un rod al imaginației.

Tina se mai calmează în timp ce vorbeşte. Hodges văzuse reacția asta şi în alte ocazii. Habar n-are dacă spovedania face sau nu bine la suflet, dar precis îți linişteşte nervii.

Deschide uşa spre anticameră şi o vede pe Holly la birou: joacă solitaire pe calculator. Alături are o pungă plină cu batoane energizante. A cumpărat atât de multe, de zici că-i era teamă ca nu cumva să-i asedieze o armată de zombi şi ei patru să rămână nemâncați.

— Vino încoace, Hols, o cheamă el. Am treabă cu tine. Adu şi batoanele.

Holly intră cu sfială în birou, se uită cu atenție la Tina Saubers şi pare mulțumită de ce vede. Fetele iau câte un baton, fapt care o mulțumeşte şi mai mult. Ia şi Hodges un baton energizant. Parcă a trecut o lună de când a mâncat salata şi nici burgerul vegetarian nu l-a săturat. Încă i se mai întâmplă să viseze că se duce la McDonald's şi comandă tot ce scrie în meniu.

— Bun, zice Barbara, mestecând. Al meu e cu zmeură. Al tău cu ce e, Tini?

— Cu lămâie. Şi e *foarte* bun. Mulțumesc, domnule Hodges. Mulțumesc, doamnă Holly.

— Barb, spune Holly, unde i-ai spus mamei că vă duceți?

— La film, răspunde Barbara. La *Regatul de gheață.* Rulează în fiecare după-amiază la Cinema Seven. Parcă *dintotdeauna* îl dau acolo.

Îşi dă ochii peste cap către Tina, care se strâmbă şi ea.

— Mama a zis să luăm autobuzul la întoarcere, dar oricum trebuie să fim acasă cel mai târziu la şase. Tina doarme la

noi.

Înseamnă că avem ceva vreme, îşi spune Hodges.

— Tina, te rog să repeți ce mi-ai povestit mie ca să audă şi Holly. Este asistenta mea şi este foarte isteață. În plus, ştie să păstreze un secret.

Tina îşi spune din nou povestea şi, pentru că s-a liniştit, adaugă mai multe detalii. Holly o ascultă cu foarte mare atenție. Majoritatea ticurilor nervoase îi dispar ca prin farmec atunci când este foarte concentrată la ceva. Doar degetele i se mişcă repede în poală, ca şi cum ar lovi într-o tastatură invizibilă.

După ce Tina a terminat de vorbit, Holly o întreabă:

— Banii au început să sosească în februarie 2010?

— Februarie sau martie, răspunde fata. Țin minte chestia asta pentru că părinții noştri se certau foarte mult atunci. Tati şi-a pierdut serviciul… înțelegeți… şi avea probleme mari cu picioarele… şi mami țipa la el că de ce fumează, pentru că țigările costă mult…

— Nu suport țipetele, spune Holly pe un ton plat. Mă apucă durerea de stomac.

Tina o priveşte cu recunoştință.

— Discuția despre dubloni, intervine Hodges, a avut loc înainte sau după ce au început să vină plicurile cu bani?

— Înainte. Dar nu *cu mult*, răspunde Tina fără să ezite.

— Şi erau câte cinci sute de dolari în fiecare lună, spune Holly.

— Câteodată şi mai repede, cam la trei săptămâni şi în alte dăți dura puțin mai mult. Dacă trecea luna şi banii nu veneau, părinții mei credeau că gata, s-a terminat. Țin minte că odată au trecut chiar şase săptămâni şi tati i-a zis lui mami: „Ei, a durat cât a durat şi acum s-a terminat.”

— Când a fost asta?

Cu ochii strălucitori şi fără să mai zvâcnească din degete, Holly se apleacă spre fetiță. Lui Hodges îi place nespus de mult când este în starea asta.

— Păăăi… se încruntă Tina. Cam de ziua mea. Când am făcut doisprezece ani. Pete nu era acasă. Era vacanța de primăvară şi prietenul lui, Rory, îl invitase să meargă la

Disney World cu el şi familia lui. A fost o zi de naştere tare nasoală, pentru că eram invidioasă pe el că s-a dus acolo şi eu…

Se întrerupe, privind mai întâi la Barbara, apoi la Hodges şi, în cele din urmă, la Holly. Se vede treaba că fetița o considera mămoasă ca o cloşcă.

— *De-aia* au întârziat banii atunci! Nu-i aşa? *Pentru că era în Florida!*

Holly se uită la Hodges, surâzând aproape imperceptibil. Apoi se întoarce iar către Tina.

— Probabil. Erau mereu doar bancnote de douăzeci şi cincizeci?

— Da. Le-am văzut de multe ori.

— Şi din care lună nu au mai venit?

— Din septembrie, anul trecut. Cam pe când a început şcoala. În ultimul plic a fost şi un bilețel. Zicea ceva de genul „Asta-i ultima rată, îmi pare rău că nu am mai mult."

— Şi la cât timp după asta i-ai spus fratelui tău că tu crezi că el trimitea banii?

— Nu prea mult. N-a vrut să recunoască, dar eu ştiu că el a fost. Şi poate că-i doar vina mea, pentru că i-am făcut capul mare cu Chapel Ridge… şi el atunci mi-a zis că şi-ar dori să mai fie bani ca să mă duc la liceul ăsta… şi poate că a făcut o prostie şi acum îi pare rău, dar e prea t-t-târziu!

Începe din nou să plângă. Barbara o ia în brațe şi încearcă să o liniştească. Holly începe din nou să zvâcnească din degete, însă nu dă alte semne de supărare: e dusă pe gânduri. Hodges are senzația că şi vede cum i se învârtesc rotițele. Are şi el nişte întrebări de pus, dar deocamdată este mai mult decât bucuros să o lase pe Holly să preia inițiativa.

Tina nu mai plânge, ci doar îşi trage nasul. Aşa că Holly începe:

— Ai zis că ai intrat în camera lui într-o seară şi l-ai văzut cu un caiet în mână şi că s-a purtat cam ciudat. L-a ascuns sub pernă.

— Aşa este.

— Asta s-a întâmplat mai aproape de momentul când s-au terminat banii?

— Aşa cred, da.

— Nu cumva era vorba despre unul dintre caietele lui de şcoală?

— Nu. Ăsta era negru şi părea mai elegant. Şi mai avea şi un elastic care îl ținea închis.

— Jerome are caiete din astea, intervine Barbara. Au copertele din moleschin. Pot să mai iau un baton?

— Ia câte vrei, îi zice Hodges.

Ia repede un carnețel de pe birou şi notează *Moleschin.* Apoi, întorcându-se către Tina:

— Ar fi putut să fie un registru?

Tina, care tocmai îşi scotea batonul din ambalaj, se încruntă.

— Cum adică?

— Este posibil ca fratele tău să fi păstrat evidența sumelor pe care le-a trimis şi a banilor rămaşi.

— Nu ştiu, poate, dar semăna mai mult cu o agendă de lux.

Holly se uită la Hodges, care îi face un semn din cap: *Continuă.*

— Foarte bine, Tina. Eşti un martor remarcabil. Bill, ție nu ți se pare că-i nemaipomenită?

Hodges bâțâie entuziasmat din cap.

— Bun. Acum spune-mi când a început să-şi lase mustață.

— Luna trecută. Sau la sfârşitul lui aprilie. Şi mami şi tati i-au zis că-i o prostie. Tati i-a zis că seamănă cu un spițer, ce-o mai fi şi aia, dar Pete nu a vrut să şi-o dea jos. Aşa că m-am gândit că era o fază prin care trecea el atunci.

Se întoarce spre Barbara.

— Ții minte, ca atunci când eram mici şi tu ai încercat să-ți tai părul ca să semeni cu Hannah Montana.

Barbara se strâmbă.

— Te rog frumos, nu pomeni de asta.

Şi îi explică lui Hodges:

— Nu-ți imaginezi ce *scandal* mi-a făcut mama.

— Şi de atunci e mereu supărat, spune Holly. De când şi-a lăsat mustață.

— La început n-a prea fost, deşi îmi dădeam seama că şi

atunci avea ceva nervi. Da' numai în ultimele două săptămâni a fost speriat. Şi acum sunt şi *eu* speriată. *Pe bune!*

Hodges se uită la Holly ca să vadă dacă mai are ceva de spus. Femeia îi aruncă o privire care-i zice: *Îți predau legătura.*

— Uite, Tina, sunt dispus să aflu despre ce este vorba, dar mai întâi trebuie să stau de vorbă cu fratele tău. Ştii asta, da?

— Da, şopteşte fata.

Pune cu mare grijă batonul aproape întreg pe brațul canapelei.

— Of, Doamne, ce o să se mai supere pe mine.

— Nu neapărat, îi zice Holly. E posibil ca fratele tău să se simtă uşurat că a deschis cineva subiectul ăsta.

Din punctul acesta de vedere, îşi spune Hodges, Holly este vocea experienței.

— Credeți? întreabă Tina cu jumătate de gură.

— Cred, dă Holly din cap cu convingere.

— Bine, dar nu se poate în weekendul ăsta. Se duce în tabără la River Bend. Un fel de instruire pentru şefii de clasă, pentru că anul viitor Pete va fi vicepreşedinte. Dacă o să mai fie la şcoală anul viitor, oftează Tina, ducându-şi palma la frunte.

Gestul ei de tristețe este atât de matur, că îl umple pe Hodges de milă.

— Dacă nu cumva la anul o să fie la *puşcărie*. Pentru *furt.*

Holly pare la fel de mâhnită pe cât de mâhnit se simte Hodges, însă ei nu-i place deloc să atingă alți oameni, iar Barbara este prea oripilată de vorbele Tinei ca să-şi mai aducă aminte să o aline. Deci n-a mai rămas decât el. Se întinde şi prinde mâinile micuțe ale Tinei în mâinile lui.

— Nu cred că se va ajunge la aşa ceva. Dar *cred* că Pete are nevoie de ajutor. Când se întoarce din tabăra aia?

— D-d-duminică seară.

— Ce-ar fi să-l aştept luni, după ore? Crezi că e bine?

— D-da, şopteşte Tina complet sleită de putere. De obicei merge cu autobuzul, dar l-ați putea prinde când iese de la

liceu.

— Crezi că *tu* ai să fii mai liniştită în weekendul ăsta, Tina?

— Am să am eu grijă de asta, spune Barbara, ţocăind obrazul prietenei sale.

Tina îi răspunde cu un surâs stins.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum? le întreabă Hodges. E prea târziu ca să mai mergeţi la film.

— Ne ducem acasă, hotărăşte Barbara. Şi o să-i zicem mamei că n-am mai avut chef să-l vedem. Asta nu ar fi chiar o minciună, nu?

— Nu, este de acord Hodges. Aveţi suficienţi bani pentru taxi?

— Vă duc eu dacă n-aveţi, se oferă Holly.

— O să luăm autobuzul, spune Barbara. Amândouă avem abonamente. Am venit cu taxiul doar pentru că ne grăbeam. Nu-i aşa că ne grăbeam, Tina?

— Da.

Fetiţa se uită la Hodges şi apoi la Holly.

— Sunt tare îngrijorată pentru el, dar vă rog mult să nu le spuneţi părinţilor noştri ce v-am povestit eu. Cel puţin nu încă. Îmi promiteţi că n-o să le spuneţi?

Hodges îi promite în numele lui personal şi al lui Holly. Băiatul oricum va fi plecat din oraş cu un grup de colegi. O întreabă pe Holly dacă e de acord să coboare cu fetele ca să se asigure că se urcă în autobuzul care duce spre cartierul de vest.

Holly este de acord. Şi le obligă pe Barbara şi Tina să ia cu ele batoanele energizante rămase. Mai sunt cel puţin zece.

21

Holly se întoarce cu iPad-ul în mână.

— Misiune îndeplinită. Le-am urcat în autobuzul numărul patru, care ajunge pe Teaberry Lane.

— Cum ţi s-a părut Tina?

— Mult mai bine. Cât am aşteptat autobuzul, ea şi Barbara au încercat nişte paşi de dans pe care i-au văzut la

televizor. Ba chiar au încercat să mă convingă să dansez şi eu cu ele.

— Şi ai dansat?

— Nu. Fătuca asta nu dansează.

Holly nu zâmbeşte, deşi s-ar putea totuşi să glumească. Hodges ştie că mai aruncă câte o ironie ici şi colo în ultimul timp, dar e greu să te prinzi de ele. Holly Gibney încă reprezintă o enigmă pentru Hodges şi el presupune că aşa va fi mereu.

— Crezi că se vor da de gol în faţa mamei lui Barb? E o femeie foarte perspicace şi un weekend întreg înseamnă mult timp atunci când ai ceva de ascuns.

— Poate, dar eu nu prea cred, răspunde Holly. Tina s-a calmat foarte mult odată ce şi-a luat greutatea aia de pe suflet.

Hodges zâmbeşte.

— Aşa mi s-a părut şi mie. Trebuie să fi fost mai relaxată dacă s-a apucat să danseze în staţia de autobuz. Aşadar, tu ce zici, Holly?

— Despre ce anume?

— Hai să începem cu banii.

Holly tamburinează cu degetele în iPad-ul ei, dându-şi absentă o şuviţă care-i intrase în ochi.

— Au început să vină în februarie 2010 şi s-au oprit în septembrie, anul trecut. Asta înseamnă patruzeci şi patru de luni. Dacă fratele…

— Pete.

— Dacă Pete le-a trimis părinţilor câte cinci sute de dolari pe lună în perioada asta, înseamnă că le-a trimis suma totală de douăzeci şi două de mii de dolari. Aproximativ. Nu-i tocmai o avere, dar…

— O grămadă de bani pentru un copil, îi isprăveşte Hodges vorbele. Mai ales când te gândeşti că a început să-i trimită pe vremea când era de vârsta de acum a Tinei.

Se uită unul la celălalt. Într-un fel, faptul că Holly este uneori capabilă să-l privească în ochi reprezintă cel mai uimitor aspect al progresului ei, din femeia înspăimântată care era atunci când o cunoscuse, în cea practică de acum.

După vreo cinci secunde de tăcere, încep să vorbească în acelaşi timp.

— Deci…

— Cum a…

— Spune tu prima, râde Hodges.

Fără să-l mai privească acum (o face doar câte o fracțiune de secundă, chiar şi în momentele când este concentrată asupra vreunei probleme), Holly spune:

— Discuția aia pe care a avut-o cu Tina despre comoara îngropată – aur şi bijuterii şi dubloni. Mi se pare că are o foarte mare importanță. Nu cred că a furat banii. Cred că i-a *găsit.*

— Probabil că da. Foarte puțini copii de treisprezece ani se apucă să jefuiască bănci, indiferent cât de disperați ar fi. Dar unde a putut să dea peste o avere ca asta?

— Nu ştiu. Pot să caut pe internet lista furturilor de bani dintr-o anumită perioadă. De dinainte de 2010, dacă i-a găsit în februarie, anul acela. Douăzeci şi două de mii de dolari reprezintă o sumă destul de mare ca să se scrie despre furtul ei în ziare. Dar ce protocol ar trebui să urmez? Care sunt parametrii căutării? Cât de mult ar trebui să mă duc în urmă? Cinci ani? Zece? Cred că informațiile despre furturi dintr-o perioadă de numai cinci ani ar fi extrem de multe, mai ales că trebuie să extind căutarea în statele vecine. Tu ce zici?

— Zic că ai obține rezultate parțiale chiar dacă ai căuta pe tot teritoriul Midwestului.

Hodges se gândeşte la Oliver Madden, care a escrocat sute de oameni şi zeci de organizații în întreaga lui carieră. Era expert în crearea de conturi bancare false, dar Hodges e în stare să pună prinsoare că dragul de Ollie nu avea prea mare încredere în bănci atunci când erau banii lui la mijloc. Nu, nu, el ar fi preferat o rezervă confortabilă de bani gheață.

— De ce parțiale?

— Pentru că tu te gândeşti la bănci, la instituțiile financiare unde se pot încasa cecuri sau care acordă credite pe loc. Poate şi la casele de pariuri. Dar s-ar putea să nu fie vorba despre bani publici. Este foarte posibil ca hoțul sau

hoții să fi jefuit nişte indivizi care jucau poker cu mize foarte mari sau să-l fi lăsat în fundul gol pe vreun dealer de metamfetamină de pe Edgemont Avenue, Raiul Drogaților. La fel de bine, banii ăia puteau proveni din spargerea unei case din Atlanta sau San Diego sau de oriunde. Iar un asemenea furt câteodată nici nu este făcut public.

— Cu atât mai mult dacă păgubaşii nu au declarat banii la Fisc, spune Holly. Corect corect corect. În cazul ăsta, ce facem?

— Trebuie să stăm de vorbă cu Pete Saubers şi, sincer, ard de nerăbdare să-l cunosc pe băiatul ăsta. Credeam că le-am văzut pe toate, dar uite că povestea asta m-a luat prin surprindere.

— Poți să vorbeşti cu el diseară. De-abia mâine pleacă în tabăra aia cu şcoala. Am numărul de telefon al Tinei. Dacă vrei, o sun şi îl aflu pe al fratelui ei.

— Nu, lasă-l să se bucure de weekend. Poate o să se mai calmeze şi o să reflecteze la ce a făcut. Şi e bine să o lăsăm în pace şi pe Tina. Luni după-amiază nu-i prea târziu.

— Dar caietul ăla negru pe care l-a văzut fata? Cu coperte de moleschin? Ai vreo idee?

— Probabil că nu are nicio legătură cu banii. O fi un jurnal intitulat *50 de umbre ale plăcerii,* în care îşi notează fanteziile pe care le are despre colega care stă în spatele lui în clasă.

Holly scoate un *hm* răsunător, prin care arată ce părere are despre asta. Începe să se plimbe prin birou.

— Ştii ce mă enervează pe mine? Decalajul.

— Decalajul?

— Ultima tranşă de bani a fost în septembrie anul trecut, când a trimis şi un bilet în care spunea că-i pare rău că s-au terminat. Dar, din câte ne-a povestit Tina, Pete a început să se comporte ciudat abia în aprilie sau mai anul acesta. Aşadar, timp de şapte luni nu are absolut nimic şi după aia îl apucă să-şi lase mustață şi începe să prezinte simptome de anxietate. Ce s-a întâmplat? Ai vreo părere?

Un posibil răspuns iese în evidență.

— A ajuns la concluzia că-i trebuie mai mulți bani, poate pentru că vrea ca sora lui să meargă la acelaşi liceu cu

Barbara. Şi a crezut că ştie cum să facă rost de suma necesară. Dar ceva nu a mers bine.

— Da! La fel cred şi eu!

Holly îşi încrucişează braţele peste piept şi îşi prinde coatele în palme – Hodges a văzut adesea gestul acesta: este o tehnică prin care femeia încearcă să se liniştească.

— Mi-aş dori doar să fi apucat Tina să vadă ce era în caietul ăla. Caietul cu copertele din moleschin.

— Ai vreo bănuială ori urmăreşti un lanţ logic care mie îmi scapă?

— Aş vrea să înţeleg de ce nu voia el ca Tina să vadă ce-i acolo, atâta tot.

Reuşind să evite răspunsul la întrebarea lui Hodges, Holly porni către uşă.

— Am să caut pe internet jafurile dintre 2001 şi 2009. Ştiu că-i puţin probabil să găsesc ceva, dar măcar e un punct de pornire. Tu ce faci?

— Mă duc acasă. Mă gândesc la povestea asta. Mâine am de înapoiat nişte maşini furate şi trebuie să-l caut pe Dejon Frasier, un tip eliberat sub control judiciar şi care a spălat putina. Sunt aproape convins că se ascunde fie la mama lui vitregă, fie la fosta soţie. Şi mai am de gând să mă uit la un meci şi poate să mă duc la un film.

Holly se luminează la faţă.

— Pot să vin şi eu la film?

— Dacă vrei.

— Şi pot să aleg eu filmul?

— Doar dacă-mi promiţi că n-o să mă târăşti iar la o tâmpenie din aia de comedie romantică cu Jennifer Aniston.

— Jenifer Aniston este o actriţă foarte bună de comedie, din păcate mult subapreciată. Ştii că în 1993 ea a jucat în primul film din seria *Spiriduşul*[34]*?*

— Holly, draga mea, eşti un izvor de informaţii, însă acum ocoleşti problema. Dacă vrei să mergem împreună la film, promite-mi că n-ai să alegi vreo comedie romantică.

---

[34] *Leprechaun,* comedie horror în regia lui Mark Jones (n.tr.).

— Sunt convinsă că putem găsi ceva care să ne convină amândurora, spune Holly, fără să-l privească în ochi. Crezi că fratele Tinei va fi bine până luni? Nu crezi că o să-i treacă prin cap să se sinucidă, nu-i aşa?

— Nimic din ce ştim despre el nu ne conduce la concluzia asta. A riscat foarte mult de dragul familiei sale. Oamenii de genul acesta, înzestraţi cu atâta empatie, nu se prea gândesc la sinucidere. Auzi, Holly, ţie nu ţi se pare ciudat că fetiţa şi-a dat seama că Pete a trimis banii, iar părinţii habar n-au?

Lumina din ochii femeii se stinge şi, preţ de o clipă, seamănă iar cu Holly din trecut, cea care şi-a petrecut aproape întreaga adolescenţă închisă în camera ei, în izolarea aceea nevrotică pe care japonezii o numesc *hikikomori.*

— Părinţii pot fi tare tâmpiţi, zice ea şi iese din birou.

De acord, îşi spune Hodges, ai tăi cu siguranţă că aşa au fost.

Se apropie de fereastră, îşi strânge mâinile la spate şi se uită afară, la Marlborough Street, aglomerată la sfârşitul zilei de lucru. Se întreabă dacă Holly s-a gândit că ar mai putea fi şi un alt motiv pentru starea de anxietate a băiatului – şi anume că nenorociţii care au ascuns banii s-au întors să-i caute şi nu i-au mai găsit.

Şi cumva au aflat cine i-a luat.

22

Atelierul denumit pompos „Reparaţii de motociclete şi motoare mici – cel mai bun service din întregul stat" nu ar fi în stare să se ocupe nici măcar de defecţiunile dintr-un orăşel amărât, darămite dintr-un stat întreg. Este o baracă prăpădită din tablă ondulată şi ruginită din cartierul de sud, la o aruncătură de băţ de stadionul ligii de juniori, în care joacă şi echipa Groundhogs. În faţă sunt înşirate mai multe biciclete de vânzare, acoperite cu o folie din plastic care flutură indolentă în adierea vântului. Lui Morris i se pare că majoritatea bicicletelor arată destul de dubios. De peretele barăcii se sprijină un individ corpolent, cu o vestă din piele pe el. Probabil că a luat o trântă de pe motocicletă sau

bicicletă, pentru că are mai multe zgârieturi pe un braț, pe care şi le curăță de praful drumului cu nişte batiste de hârtie. Ridică ochii la Morris, dar nu zice nimic. Nici Morris nu-i zice. A trebuit să vină până aici de pe Edgemont Avenue, adică aproape doi kilometri în soarele fierbinte al dimineții, pentru că autobuzele circulă atât de departe numai în zilele cu meciuri.

Intră în atelier şi dă imediat cu ochii de Charlie Roberson, care stă pe un scaun de maşină mânjit de grăsime, în fața unei motociclete Harley pe jumătate demontată. Nu-l observă la început pe Morris: examinează foarte atent bateria motocicletei. Morris îl examinează la rândul lui. Roberson este la fel de zdravăn şi vânjos ca atunci când l-a cunoscut, deşi trebuie să fi sărit de şaptezeci de ani. E chel în creştet şi are câteva lațe cărunte care-i atârnă pe frunte pe post de breton. Poartă un tricou cu mânecile tăiate şi Morris observă pe unul dintre bicepşi tatuajul făcut în puşcărie, decolorat acum: SUPREMAȚIA ALBILOR PE VECIE.

Una dintre poveştile mele de succes, îşi spune Morris zâmbind.

Roberson executa o condamnare pe viață în penitenciarul Waynesville, pentru că omorâse în bătaie o babă bogată care locuia pe Wieland Avenue, în Branson Park. Se pare că femeia se trezise din somn şi îl surprinsese atunci când intra în casa ei. A şi violat-o – poate înainte să o omoare, poate după aia. Pentru procuror, cazul ăsta a fost floare la ureche. Roberson fusese văzut în zonă de câteva ori înainte de jaf; fusese filmat de camerele de supraveghere din fața porții de la casa cucoanei cu o zi înainte de spargere; planul lui de a pătrunde exact în acea căsoaie şi de a o jefui exact pe acea femeie îl discutase cu câțiva dintre amicii lui depravați (cărora acuzarea le-a oferit motive întemeiate pentru a depune mărturie în acest sens, iar ei au acceptat, pentru că aveau propriile necazuri cu legea); şi avea un cazier plin cu acuzații de furt calificat cu consecințe deosebit de grave. Verdictul dat de juraţi a fost „vinovat”. Sentința dată de judecător a fost „închisoare pe viață fără posibilitatea de eliberare condiționată”. Roberson a schimbat reparatul

motocicletelor cu lăcuirea mobilei şi cusutul jeanşilor.

— Am făcut eu multe la viața mea, da' asta nu, îi spunea el mereu lui Morris. Nu zic că n-aş fi făcut-o, pentru că aveam căcatul ăla de cod de la alarmă. Numai că mi-a luat-o cineva înainte. Şi ştiu eu bine cine, pen'că doar lui i-am zis numerele alea. E unul din ăia care au depus mărturie împotriva mea, să-mi bag... Dacă o să apuc să ies vreodată de-aici, îl omor. Pe cuvântul meu că îl omor.

Morris nu a luat nici de bune şi nici de rele vorbele lui Roberson – în primii doi ani la Waynesville învățase că toți cei de acolo pretindeau că sunt curați ca lacrima. Dar când Charlie l-a întrebat dacă vrea să-i scrie lui Barry Scheck din partea sa, Morris a acceptat imediat. În fond cu asta se ocupa el acolo, aceasta era slujba lui adevărată la Waynesville.

S-a dovedit că hoțul-ucigaşul-violatorul lăsase spermă pe chiloții bătrânei, iar chiloții cu pricina încă se mai găseau într-una dintre grotele cu probe din oraş, iar avocatul trimis de Innocence Project să se ocupe de caz le-a găsit imediat. Testul ADN, inexistent pe vremea procesului lui Charlie Roberson, a dovedit că albuşul nu-i aparținea. Acelaşi avocat a angajat un detectiv care să dea de urma martorilor aduşi de acuzare. Unul dintre aceştia, cu cancer de ficat în fază terminală, nu numai că şi-a retractat declarația, dar a şi luat vina asupra lui, probabil nădăjduind că astfel îşi va asigura intrarea pe poarta de sidef a raiului.

— Hei, Charlie! spune Morris. Surpriză!

Roberson se întoarce, îşi mijeşte ochii, se ridică în picioare.

— Morrie? Morrie Bellamy?

— În carne şi oase.

— Ai, nu mă-nnebuni!

N-am ce face cu tine nebun, frate, îi zice Morris în gând. Roberson pune bateria pe şaua de la Harley şi se îndreaptă spre el cu brațele întinse. Morris se supune îmbrățişării ritualice, acompaniate de bătăi zdravene pe spate; ba chiar se străduieşte să răspundă cu acelaşi entuziasm. Muşchii de sub maioul jegos sunt alarmant de mulți şi tari.

Roberson se dă un pas înapoi şi zâmbeşte larg, dezvelindu-

şi puţinii dinţi rămaşi.

— Iisuse Hristoase? Condiţionat?

— Condiţionat.

— Scorpia aia şi-a luat talpa de pe grumazul tău?

— Şi-a luat-o.

— Futu-i, ce bine-mi pare! Haide la mine în birou să ciocnim un pahar! Am nişte bourbon.

Morris scutură din cap.

— Mulţam, dar băutura nu-mi face bine la cap. Plus că oricând ar putea să-mi apară supraveghetorul şi să-mi ceară o probă de urină. Deja am riscat când am sunat la muncă şi le-am zis că sunt bolnav.

— Cine-i ofiţerul tău supraveghetor?

— McFarland.

— Ditamai zdrahonu' de negru?

— Da, este negru.

— Nu-i ăl mai rău din câţi sunt. Da' la început stau numai cu ochii pe tine, normal. Oricum, haide în birou. Beau eu şi paharul tău. Ia spune, ai auzit că a murit Duck?

Fireşte că Morris auzise. Primise vestea cu puţin înainte de eliberare. Duck Duckworth, primul lui protector, cel care a pus capăt violurilor ale căror victimă era Morris. Însă nu a simţit nimic special atunci când a auzit de moartea lui. Oamenii se nasc, oamenii mor. Şi mie mi se rupe.

Clătinând din cap, Roberson ia o sticlă de pe raftul de sus al unui dulap din metal plin cu scule şi piese de schimb.

— O chestie la creier. Mă rog, ştii şi tu vorba aia – chiar şi în mijlocul împuţitei de vieţi tot suntem în mijlocul împuţitei de morţi.

Toarnă din belşug bourbon într-o cană pe care scrie NIMENI NU MĂ STRANGE-N BRAŢE CA TINE şi o ridică spre Morris.

— În cinstea lu' Ducky ăl bătrân.

Bea cu sete, plescăie din buze şi o ridică din nou.

— Şi în cinstea ta, Morrie Bellamy, că simţi din nou miros de libertate. Ce te-au pus să faci? Bag mâna-n foc că muncă de birou.

Morris îi povesteşte despre slujba de la CCAM şi turuie

despre una şi alta, în timp ce Roberson se mai serveşte cu o porție de bourbon. Morris nu-l invidiază pentru că e în stare să bea. Pe el băutura l-a băgat în multe belele şi i-a răpit mult prea mulți ani din viață. Însă simte că Roberson va fi nițeluş mai uşor de convins dacă-i amețit.

Când socoteşte că a sosit momentul potrivit, îi spune:

— Mi-ai zis să te caut dacă am vreodată nevoie de ajutor.

— Aşa am zis… da, da… numai că nu credeam că ai să ieşi de-acolo. Mai ales când habotnica aia de i-ai tras-o te călărea ca pe un ponei.

Roberson chicoteşte şi îşi mai toarnă bourbon în cană.

— Vreau să-mi împrumuți o maşină, Charlie. Pentru foarte puțin timp. Nici douăşpe ore.

— Când?

— La noapte. Mă rog… diseară. La noapte am nevoie de ea. Ți-o înapoiez imediat după aceea.

Roberson nu mai râde.

— Asta-i o chestie mai riscantă decât un pahar de alcool, Morrie.

— Tu nu rişti nimic; tu ai fost eliberat şi acuzațiile au fost retrase.

— Corect, eu nu risc nimic. Poate un simplu avertisment. Însă condusul fără carnet e o încălcare foarte gravă a eliberării condiționate. S-ar putea să ajungi înapoi. Nu mă înțelege greşit. Sunt de acord să te ajut, însă vreau să fiu convins că pricepi care-s riscurile.

— Pricep.

Roberson soarbe din pahar în timp ce se gândeşte. Morris n-ar vrea să fie proprietarul motocicletei pe care o va asambla Charlie după ce se termină şueta lor.

În cele din urmă, Roberson spune:

— Nu ți-ar conveni mai degrabă un camion decât un automobil? Mă gândesc la o dubiță cu cutie de viteze automată. Pe o latură scria „Florăria Jones”, dar abia dacă se mai disting literele. O am aici, în spate. Ți-o arăt, dacă vrei.

Morris vrea şi nu are nevoie decât de o privire ca să-şi spună că dubița aceea neagră este un dar trimis de Dumnezeu… presupunând că şi funcționează ca lumea.

Roberson îl asigură că nu îi va face probleme.

— Vinerea închid mai devreme. Cam pe la trei. Aş putea să-i bag nişte benzină şi să-ți las cheile sub roata din dreapta față.

— Perfect, spune Morris.

În cazul acesta, o să se ducă la CCAM, o să-i zică umflatului de şef că l-a durut burta, dar că acum i-a trecut şi o să lucreze până la patru, ca un conştiincios şoarece de birou ce este. După aia o să se întoarcă aici.

— Auzi, parcă diseară joacă Groundhogs, nu?

— Da. Cu Dayton Dragons. De ce? Ți-e dor să mergi la un meci? Că aş merge şi eu cu tine.

— Poate cu altă ocazie. Mă gândesc să aduc dubița pe la zece, să ți-o las exact în acelaşi loc şi să mă întorc în oraş cu un autobuz.

— Deloc nu te-ai schimbat, prietene, spune Roberson lovindu-se uşor la tâmplă. Eşti acelaşi motan viclean.

— Nu uita să laşi cheile sub roată.

Ultimul lucru care-i trebuie lui Morris este ca Roberson să se facă mangă şi să uite.

— Nu uit. Dator vândut îți sunt, prietene. Îți datorez toată viața asta *afurisită.*

Declarația aceasta impune o altă îmbrățişare parfumată cu sudoare, bourbon şi aftershave ieftin. Roberson îl strânge atât de tare în brațe, că Morris abia dacă mai poate să respire. Slavă Domnului că se hotărăşte să-i dea drumul! Îl însoțeşte pe Charlie înapoi în atelier, gândindu-se că la noapte – în doar douăsprezece ore, poate mai puțin – caietele lui Rothstein vor ajunge din nou în mâinile lui. În fața unei asemenea perspective amețitoare, cine mai are nevoie de bourbon?

— Charlie, te superi dacă te întreb ce faci aici? Credeam că o să primeşti o gălăgie de bani de la stat pentru lipsire nejustificată de libertate.

— Vai de mine, omule! M-au amenințat că o să repună pe tapet o grămadă de acuzații vechi.

Roberson se aşază iarăşi în fața motocicletei Harley. Pune mâna pe o cheie fixă şi o loveşte de cracul mânjit de unsoare

al pantalonului.

— O treabă nasoală din Missouri m-ar fi băgat la loc pentru tot restul vieții. Un căcat de lege despre trei abateri, sau cam aşa ceva. Şi am ajuns la o înțelegere.

Morris îi vede ochii congestionați şi îşi dă seama că, în ciuda bicepşilor puternici (e limpede că Roberson nu şi-a pierdut obiceiul de a trage de fiare, dobândit în puşcărie), vechiul lui amic este cu adevărat bătrân şi boala îl pândeşte de după colț. Dacă nu cumva l-a şi găsit.

— Ascultă la mine, prietene, orice ai face, tot ei câştigă. Ți-o trag în cur de nu te vezi. Şi dacă te împotriveşti, ți-o trag şi mai tare. Aşa că trebuie să te mulțumeşti cu ce ți se oferă. Asta mi s-a oferit şi mie îmi este suficient.

— Adică ți se rupe, spune Morris.

Roberson izbucneşte în hohote stridente de râs.

— Asta-i vorba ta! Aşa e, fir-ar să fie!

— Nu uita să-mi laşi cheile.

— O să le las, zice Roberson, ridicând un deget murdar la Morris. Vezi să nu te prindă. Ascultă la tăticu'.

N-o să mă prindă, îşi spune Morris. Prea mult am aşteptat ca să mă las prins acum.

— Mai am o rugăminte.

Roberson îl priveşte curios.

— Nu cred că îmi poți da şi o armă.

Observă expresia de pe chipul lui Charlie şi se grăbeşte să adauge:

— Nu ca s-o folosesc, doar pentru protecție.

Roberson scutură din cap.

— N-am nicio armă. Aş căpăta mai mult decât un simplu avertisment dacă m-ar prinde cu aşa ceva.

— N-aş zice niciodată că o am de la tine.

Ochii injectați ai lui Roberson se uită chiorâş la Morris.

— Pot să fiu sincer cu tine? Eşti prea puriu pentru arme. Probabil că ți-ai trage un glonț în coaie. Dubița, fie, îți datorez asta. Dar dacă vrei să faci rost de o armă, caut-o în altă parte.

23

La ora trei a acelei după-amiezi de vineri, Morris aproape distruge obiecte de artă modernă în valoare de douăsprezece milioane de dolari.

Mă rog, nu le distruge în sensul strict al cuvântului, însă este cât pe ce să şteargă evidenţele acelor opere, care includ proveniența lor, precum şi informații sensibile despre mai mult de zece donatori înstăriți ai CCAM. Morris a lucrat săptămâni întregi ca să pună la punct un nou protocol de căutare care să acopere toate achizițiile făcute de Centrul de Artă de la începutul secolului douăzeci şi unu. Protocolul acesta este în sine o operă de artă şi, în după-amiaza aceasta, în loc să introducă cele mai mari foldere în directorul principal, a apăsat greşit pe butonul mouse-ului şi le-a expediat la gunoi, împreună cu nişte fleacuri pe care chiar voia să le şteargă. Sistemul informatic de la CCAM, şi aşa prea greoi şi depăşit, este supraîncărcat cu tot felul de prostii inutile, printre care şi datele despre vreo tonă de exponate care nici măcar nu se mai găsesc aici. Tona cu pricina a luat calea Muzeului Metropolitan de Artă din New York încă din 2005. Morris este pe punctul de a goli lada de gunoi a calculatorului pentru a face loc pentru alte tâmpenii, degetul lui este deasupra tastei „delete", gata să apese… şi brusc îşi dă seama că este gata să trimită direct în raiul computerelor un fişier perfect valabil şi extrem de valoros.

O clipă se simte din nou în Waynesville, atunci când se zvonea că urmează o inspecție a celulelor şi el încerca să ascundă lucruri căpătate pe sub mână – cel mai periculos ar fi fost un pachet de biscuiți Keebler, dar şi acesta i-ar fi putut aduce bile negre la dosar dacă gardianul ar fi fost cu curul în sus. Acum îşi priveşte uluit degetul, suspendat la un sfert de centimetru deasupra tastei. Îşi trage iute mâna la piept, lângă inima care i se zbate speriată. Ce mama dracului a avut în cap?

Boul ăla de şef umflat îşi alege exact acest moment ca să bage capul în cămăruța cât o debara unde lucrează Morris. Pereții cubiculelor unde trudesc ceilalți şoareci de birou sunt acoperite cu fotografii ale iubiților, iubitelor, familiilor, ba chiar şi ale blestematului de câine al familiei. Pe pereții lui

Morris nu se află decât o vedere din Paris, oraşul pe care şi-a dorit mereu să-l viziteze. De parcă va ajunge vreodată *acolo…*

— Totul în regulă, Morris? îl întreabă boul.

— Excelent! răspunde el, rugându-se ca nu cumva şeful să intre şi să se uite la monitorul lui.

Deşi probabil că nu ar înțelege la ce anume se uită. Cretinul ăsta obez e în stare să trimită e-mailuri, pare a avea o vagă idee despre Google, dar în rest e complet pe dinafară. Cu toate acestea, locuieşte cu soțioara şi copilaşii în suburbii, nu în Conacul lui Belfegor, unde nebunii răcnesc la duşmani invizibili în miez de noapte.

— Bravo! Dă-i înainte!

Morris îi zice în gând: Mişcă-ți curu' ăla gras de aici!

Boul şi-l mişcă, probabil spre cantină ca să vâre pe sub nas. Morris rămâne singur şi apasă pe simbolul cu coşul de gunoi, recuperează ce era cât pe ce să şteargă definitiv şi transferă documentele înapoi în directorul principal. Nu e mare lucru, dar când termină oftează prelung, la fel ca un genist care tocmai a dezamorsat o bombă.

Unde ți-a fost capul? îşi repetă el supărat. La ce mama naibii te gândeai?

Întrebări retorice. Evident că se gândea doar la caietele lui Rothstein, atât de aproape acum. Se mai gândea şi la dubița lui Charlie şi la cât de înspăimântător va fi să se afle din nou la volan după toți anii ăia petrecuți în puşcărie. O singură tamponare minoră… un singur polițist căruia să i se pară suspect…

Trebuie să-mi păstrez calmul încă puțin, îşi zice Morris. Trebuie!

Însă îşi simte mintea supraîncărcată, aproape să dea pe dinafară. Crede că îşi va regăsi liniştea odată ce caietele vor ajunge în mâinile sale (şi banii, deşi sunt mult mai puțin importanți). Să ştie el că odoarele alea sunt la loc sigur, în spatele dulapului din camera lui de la etajul nouă al Conacului Belfegor şi atunci se va putea relaxa. Însă deocamdată îl ucide tot stresul ăsta. Îl dă peste cap lumea asta pe care nu o cunoaşte, faptul că are o slujbă adevărată şi un şef care, deşi nu poartă uniformă de gardian, tot îi

pretinde să facă sluj înaintea lui. Iar mai presus de toate, este stresat pentru că la noapte va trebui să conducă un vehicul fără să aibă permis.

Şi îşi spune: Pe la zece, totul va fi mai bine. Până atunci, strânge din dinți şi rabdă. Spune că ți se rupe.

— Chiar aşa, şopteşte Morris, ştergându-şi transpirația de deasupra buzei superioare.

24

La ora patru, salvează tot ce a făcut, închide întâi programele folosite, apoi computerul. Intră în holul somptuos al CCAM şi încremeneşte: în mijlocul lui, ca un vis urât devenit realitate, stă Ellis McFarland, cu picioarele crăcănate şi mâinile la spate. Examinează o pictură a lui Edward Hopper cu admirație falsă.

Fără să se întoarcă (Morris îşi dă seama că ofițerul supraveghetor îi văzuse imaginea reflectată în sticla tabloului, însă tot sinistru i se pare), McFarland spune:

— Salut, Morrie! Ce mai faci, amice?

Ştie, se sperie Morris. Nu doar despre povestea cu dubița. Ştie tot.

Nu-i adevărat, fireşte, dar partea aceea din el care nu a părăsit închisoarea şi nici nu o va părăsi vreodată îl asigură că *este*. Pentru McFarland, fruntea lui Morris Bellamy este exact ca geamul tabloului. Şi poate vedea absolut tot ce este dincolo de el, toate rotițele şi toate siguranțele incandescente.

— Fac bine, domnule McFarland.

Astăzi ofițerul şi-a pus un sacou sport cam de dimensiunea unui covor de sufragerie. Îl măsoară pe Morris din cap şi până-n picioare, iar când se uită în ochii lui, tot ce poate face Morris este să-i susțină privirea.

— Nu *pari* deloc bine. Eşti palid şi ai găurile alea negre sub ochi. Te-ai servit cu ceva interzis, Morrie?

— Nu, domnule.

— Ai făcut ceva interzis?

— Nu.

Şi se gândeşte la dubița pe care încă se mai vede scris

„Florăria Jones” şi care îl aşteaptă în cartierul de sud. Probabil că Charlie a şi pus deja cheile sub roată.

— Nu şi mai cum?

— Nu, domnule.

— Aşa vezi. Poate ai gripă. Pentru că, sincer să fiu, arăți ca moartea-n vacanță.

— Era să fac o greşeală, spune Morris. Cred că ar fi putut fi îndreptată… probabil… dar ar fi însemnat să cheme un IT-ist din afară, poate chiar să închidă serverul principal. Aş fi avut necazuri mari.

— Bine ai venit în lumea oamenilor care muncesc! îi zice McFarland cu zero empatie.

— Pentru mine e altfel! răbufneşte Morris şi, of, Doamne, ce *bine* se simte că se poate descărca vorbind despre ceva inofensiv. Dumneavoastră ar trebui să ştiți cel mai bine. Altcineva în locul meu s-ar fi ales doar cu o mustrare. Însă nu şi eu. Şi dacă m-ar fi dat afară – pentru o simplă neatenție, nu pentru ceva intenționat –, aş fi ajuns înapoi la puşcărie.

— Posibil, spune McFarland.

Se întoarce iar spre tabloul în care sunt înfățişați un bărbat şi o femeie într-o cameră şi care par a evita să se uite unul la altul.

— Sau nu.

— Şeful nu mă place, zice Morris, ştiind că dă impresia că se văicăreşte – şi poate *chiar* asta face. Ştiu de patru ori mai multe lucruri despre cum funcționează sistemul informatizat de aici şi asta îl scoate din minți. Şi-ar dori să mă vadă plecat.

— Mi se pare că eşti nițeluş cam paranoic, îi spune McFarland.

Şi-a strâns din nou mâinile deasupra feselor cu adevărat fenomenale şi, brusc, Morris înțelege de ce ofițerul supraveghetor a venit aici. McFarland l-a urmărit la atelierul de reparații al lui Charlie Roberson şi a înțeles că pune ceva la cale. Morris ştie că nu este adevărat. Dar ştie şi că este.

— În fond, ce au în cap de lasă un individ ca mine să le umble prin fişiere? De ce permit asta unui eliberat

condiționat? Dacă fac vreo greşeală, aşa cum era cât pe ce să se întâmple, le-aş produce o pagubă însemnată.

— Da' ce credeai tu că o să faci afară? îl întreabă McFarland, tot cu ochii la tabloul lui Hopper, care se numeşte *Apartamentul 16-A.* Pare fascinat de pictura aceea, dar Morris nu se lasă păcălit. McFarland se uită iar la reflexia lui în geam. Îl analizează.

— Eşti prea bătrân şi prea debil ca să muți lăzi în vreun depozit sau să faci parte din vreo echipă de grădinari.

Şi acum se întoarce.

— Se cheamă reintegrare în societate, Morris, şi nu eu am făcut regulile astea. Dacă ai chef să te smiorcăi pe chestia asta, du-te de caută pe cineva căruia să-i pese.

— Scuze, zice Morris.

— Scuze *şi mai cum?*

— Scuze, domnule McFarland.

— Mulțumesc, Morris, aşa mai merge. Acum haide cu mine la budă, unde am să te rog frumos să faci pişu într-un păhărel ca să-mi dovedeşti că paranoia asta a ta nu-i provocată de droguri.

Pleacă acum şi ultimii funcționari. Aruncă priviri furişe la Morris şi la negrul uriaş în sacou țipător, apoi se uită repede în altă parte. Morris simte nevoia să le strige: *Da, ați ghicit, ăsta-i ofițerul meu supraveghetor, aşa că uitați-vă bine la el!*

Merge după McFarland la toaleta bărbaților, care acum este complet goală, slavă Domnului. McFarland se sprijină de perete, cu brațele încrucişate pe piept, privind cu atenție cum Morris îşi eliberează socoteala cam bătrâioară şi ofilită şi produce o mostră de urină. Când trec treizeci de secunde şi lichidul nu se face albastru, McFarland îi dă înapoi paharul din plastic.

— Felicitări! aruncă asta, amice.

Morris se conformează. McFarland se spală meticulos pe mâini, săpunindu-se până la încheieturi.

— Să ştiți că nu am SIDA. În caz că de asta vă e teamă. M-au testat înainte să-mi dea drumul.

McFarland îşi şterge mâinile cu aceeaşi meticulozitate. Se studiază puțin în oglindă (probabil dorindu-şi să aibă ce să

pieptene), apoi se întoarce către Morris.

— Poate că nu te droghezi, Morrie, dar nu-mi place deloc cum arăți.

Morris nu zice nimic.

— Haide să-ți spun ce m-au învățat pe mine cei opşpe ani de când fac meseria asta. Există două feluri de indivizi eliberați condiționat, doar două, atâta tot: lupii şi mieii. Tu eşti prea bătrân să mai fii lup, dar mă cam îndoiesc că te-ai împăcat cu gândul ăsta. Poate nu ai *asimilat* încă realitatea asta, cum zic psihologii. Nu ştiu ce rahat de lup mai ai tu în cap, poate nimic mai mult decât un furt inofensiv de hârtie din depozit, dar indiferent ce-o fi, trebuie să te laşi păgubaş. Eşti prea bătrân ca să mai urli cum se cuvine şi *mult* prea bătrân ca să mai alergi repede.

McFarland pleacă, mulțumit că a putut împărtăşi acest aforism. Şi Morris se îndreaptă către uşă, dar i se înmoaie picioarele înainte de a reuşi să ajungă la ea. Se răsuceşte repede, se apucă de marginea unei chiuvete ca să nu cadă şi intră clătinându-se într-o cabină. Se aşază pe WC şi îşi lasă capul pe genunchi. Închide ochii şi respiră adânc de mai multe ori. Se ridică şi pleacă de acolo abia atunci când vuietul din cap se mai domoleşte.

Tot acolo o să-l găsesc, îşi spune Morris. Cu ochii zgâiți la tabloul ăla cretin şi cu mâinile la spate.

Însă acum în hol nu mai este decât paznicul, care-i aruncă o privire bănuitoare atunci când trece pe lângă el.

25

Meciul dintre Groundhogs şi Dragons începe abia la ora şapte, însă autobuzele pe ale căror plăcuțe de destinație scrie MECI BASEBALL ÎN SEARA ACEASTA circulă încă de la cinci. Morris se urcă în unul, coboară la parc, apoi se întoarce pe jos până la „Cel mai bun service din întregul stat”, conştient de fiecare maşină care trece pe lângă el şi ocărându-se pentru că şi-a pierdut cumpătul în toaleta bărbaților după plecarea lui McFarland. Dacă ar fi ieşit mai repede de acolo, poate că ar fi apucat să vadă ce maşină

conducea nenorocitul ăla. Dar nu a văzut, aşa că acum oricare maşină de pe stradă ar putea fi a lui McFarland. Sigur, ofițerul supraveghetor ar fi foarte uşor de observat datorită dimensiunilor lui colosale, însă Morris nu îndrăzneşte să se uite prea atent la maşinile din jur. Din două motive. În primul rând, ar părea vinovat, nu? Chiar aşa ar părea, ca un om care are în cap un rahat de lup şi trebuie să fie cu ochii în patru. În al doilea rând, ar fi capabil să-l vadă pe McFarland chiar dacă McFarland nu este acolo, pentru că se apropie cu paşi repezi de o cădere nervoasă. Ceea ce nu-i deloc de mirare. La cât de mult stres să reziste un om?

La urma urmei, câți ani ai? Douăzeci şi doi? îl întrebase Rothstein. *Douăzeci şi trei?*

Estimare corectă, făcută de un bun observator. Atunci Morris *avea* douăzeci şi trei de ani. Acum mai are puțin şi face şaizeci de ani, iar perioada dintre *atunci* şi *acum* s-a risipit ca un fum. A auzit spunându-se că, în zilele astea, un om la şaizeci de ani este în floarea vârstei, însă-i o tâmpenie cât casa. Când ți-ai petrecut cea mai mare parte din viață la puşcărie, şaizeci de ani se simt ca şaptezeci şi cinci. Sau optzeci. Prea bătrân să mai fie lup, după cum zicea McFarland.

Mă rog, o să vedem noi.

Intră în curtea atelierului auto – obloanele sunt trase, bicicletele expuse de dimineață sunt acum încuiate la loc sigur – şi se aşteaptă ca, dintr-o clipă în alta, să audă cum se trânteşte portiera unei maşini şi cum McFarland îi strigă: *Hei, amice, ce cauți pe o proprietate particulară?*

Dar singurele zgomote sunt cele ale traficului către stadion, iar atunci când ocoleşte atelierul şi ajunge în spatele lui, parcă se mai slăbeşte menghina care i-a strâns până atunci pieptul. Un perete înalt din tablă ondulată desparte bucata asta de curte de restul lumii. Pereții au darul de a-l linişti pe Morris. Nu-i place, ştie că nu-i în regulă, dar aşa simte. Omul este suma tuturor experiențelor sale.

Se duce direct la dubiță – mică, plină de praf şi dumnezeiesc de anonimă – şi caută sub roata dreaptă din

față. Cheile sunt acolo. Se urcă la volan şi se bucură când motorul porneşte din prima. Odată cu el izbucnesc şi acorduri rock dintr-un radio. Morris îl închide repede.

— Pot s-o fac, îşi spune el, reglându-şi scaunul şi punând mâinile pe volan. Pot s-o fac.

Şi se dovedeşte că poate. Este la fel ca mersul pe bicicletă. Singura parte mai dificilă este să reuşească să intre în trafic. Dar nici măcar asta nu i se pare prea greu. Doar un minut aşteaptă şi un autobuz MECI BASEBALL ÎN SEARA ACEASTA pune frână şi şoferul îi face semn să treacă. Benzile care duc spre nord sunt aproape pustii şi Morris evită centrul oraşului folosind noua centură ocolitoare. Aproape că se bucură că poate să conducă iarăşi o maşină. *S-ar bucura* dacă nu l-ar sâcâi bănuiala că McFarland se află pe urmele lui. Dar încă nu-l opreşte, pentru că vrea să vadă ce pune la cale vechiul lui *amic*.

Morris opreşte la mallul de pe Bellows Avenue şi intră în magazinul cu unelte şi materiale de construcție. Se plimbă tacticos sub lumina orbitoare a tuburilor fluorescente. Nu se grăbeşte. Trebuie să aştepte lăsarea întunericului ca să-şi poată duce planul la îndeplinire, iar în iunie asta se întâmplă abia pe la opt jumate, nouă seara. De la raionul de grădinărit cumpără o lopată şi o bardă, în eventualitatea că va fi nevoit să taie câteva rădăcini – este posibil ca acel copac de pe malul pârâului să fi apucat cufărul strâns în ghearele lui. Din alt raion cumpără două genți din pânză, cu douăzeci de dolari bucata, îşi pune cumpărăturile în spatele dubiței şi se îndreaptă spre portieră.

— Hei!

Din spatele lui.

Morris îngheață, ascultând paşii care se apropie de el şi aşteptând să simtă mâna lui McFarland pe umărul lui.

— Ştii cumva dacă e vreun supermarket în mallul ăsta?

Vocea este tânără. Şi albă. Morris descoperă că poate să respire din nou.

— E un „Safeway”, spune el fără să se întoarcă.

Habar nu are dacă există vreun supermarket acolo. „Safeway” sau altul.

— Aha. Bine. Mulțam.

Morris se urcă în dubiță şi porneşte motorul. Pot s-o fac, îşi spune el.

Pot s-o fac şi o voi face.

26

Morris parcurge încet străzile cu nume de copaci din Northfield, vechiul lui teren de joacă – nu că s-ar fi jucat prea mult în copilărie: de obicei stătea cu nasul în cărți. Încă este prea devreme, aşa că parchează un timp pe Elm Street. În torpedou găseşte o hartă veche şi se preface că o studiază cu atenție. După vreo douăzeci de minute, se duce până pe Maple Street, opreşte şi face acelaşi lucru. După aia se duce la magazinul Zoney's, de unde îşi cumpăra chipsuri când era mic. Şi țigări pentru tatăl lui. Pe atunci un pachet costa patruzeci de cenți şi copiilor li se vindeau țigări pentru părinți. Acum îşi ia un suc şi îl bea fără grabă ca să-l țină cât mai mult. După aia se mută pe Palm Street şi iar se preface că ar studia harta. Umbrele înserării se lungesc, dar, vai, cât de încet!

Ar fi trebuit să-mi aduc o carte, îşi spune el, dar se contrazice imediat: Ba nu – un om cu o hartă în față nu stârneşte bănuieli, dar unul care citeşte o carte într-o dubă poate fi luat drept posibil pedofil.

Asta-i paranoia sau inteligență? Nu-şi mai dă seama. De un singur lucru este sigur acum: caietele sunt foarte aproape. Țiuie la el ca un radiolocator.

Treptat, lumina acestei înserări de iunie se topeşte în întuneric. Copiii care s-au jucat pe trotuare sau în curți intră în case ca să se uite la televizor, ori ca să se joace pe calculator, ori ca să petreacă o seară educativă trimițând prietenilor diverse mesaje cu greşeli de ortografie şi emoticoane cretine.

Sigur că McFarland nu se află prin apropiere (deşi nu *întru totul* sigur), Morris răsuceşte cheia în contact şi merge încet până la destinația finală: Centrul de Recreere pentru Tineret de pe Birch Street, unde obişnuia să se ducă atunci când era

închisă biblioteca de pe Garner Street. Aschilambic, pasionat de lectură, cu obiceiul regretabil de a vorbi prea mult, era foarte rar ales să participe la jocurile în aer liber. Iar atunci când, totuşi, se juca împreună cu ceilalți copii, primea apostrofări de genul: „Ce-i bă, ai două mâini stângi?” sau „Hei, tolomacule!” sau „Băi, împiedicatule!” Din cauza buzelor roşii, ceilalți băieți îl strigau Revlon. La Centrul de Recreere stătea mai ales înăuntru, citind sau făcând un puzzle. Acum municipalitatea închisese vechea clădire din cărămidă şi o scosese la vânzare, ca urmare a reducerilor de buget.

Pe terenurile năpădite de buruieni, câțiva băieți mai aruncă o ultimă dată la coş, însă se face tot mai întuneric şi nu mai sunt becuri la lumina cărora să vadă, aşa că se cară de acolo, strigând şi driblând şi aruncând mingea de la unul la altul. Când băieții dispar, Morris porneşte dubița şi intră în curte, pe lângă latura clădirii. Nu aprinde farurile, aşa că micuța dubă neagră are exact culoarea potrivită pentru genul ăsta de treabă. Parchează cât mai aproape de clădire, acolo unde un semn decolorat anunță: REZERVAT PENTRU VEHICULELE CENTR. RECREERE. Opreşte motorul, coboară şi trage în piept aerul de iunie, cu parfum de iarbă şi caprifoi. Se aude cântec de greieri şi se mai aude zumzetul îndepărtat al traficului de pe centură. În rest, noaptea este numai şi numai a lui.

Să te penetrez, domnule McFarland! îşi zice el. Să te penetrez cu mult spor!

Scoate din spatele dubei uneltele şi genții şi porneşte către maidanul – încă neconstruit după atâția ani – de dincolo de terenul de baseball, unde a avut atâtea eşecuri în trecut. Îi vine brusc o idee şi se întoarce. Se sprijină cu mâna de zidul din cărămidă, cald încă de la soarele zilei, se aşază pe vine şi smulge câteva buruieni ca să se poată uita pe unul dintre geamurile de la subsol. Astea nu au fost acoperite cu scânduri. Abia a răsărit luna, portocalie şi plină. Lumina ei este suficientă ca să vadă scaunele pliante, mesele de joc şi maldărele de cutii.

Morris a avut de gând să ia caietele în camera lui din Conacul lui Belfegor, însă este mult prea riscant. Domnul

McFarland îi poate face percheziție acolo oricând i se năzare. Aşa e învoiala. Pe când Centrul de Recreere este aproape de locul unde sunt îngropate caietele, iar subsolul, unde au fost depozitate tot felul de catrafuse inutile, ar fi tainița perfectă. Ar putea să le ascundă acolo pe cele mai multe şi să ducă acasă doar câteva ca să le citească pe rând. Morris este destul de subțire ca să încapă prin geamul subsolului. Şi cât de greu i-ar fi să-i forțeze încuietoarea? Cu o şurubelniță ar rezolva problema. Nu are aşa ceva, dar o să cumpere de la magazin. A văzut un sector cu unelte când a fost la Zoney's să-şi cumpere sucul.

Se apropie şi mai mult de geamul murdar ca să-l cerceteze cu atenție. Ştie unde să caute dispozitive de alarmă (penitenciarul de stat este o şcoală bună în privința metodelor de intrare prin efracție), însă nu vede niciunul. Dar dacă alarma se declanşează doar prin contact? În cazul acesta nu are cum să o vadă şi s-ar putea nici să nu o audă. Unele alarme sunt silențioase.

Morris se mai uită puțin, apoi se ridică cu părere de rău în picioare. Nu prea crede că o clădire atât de veche cum este aceasta a fost prevăzută cu sistem de alarmă – nu încape îndoială că lucrurile valoroase au fost mutate în alt loc –, dar nu are curajul să rişte.

Mai bine să rămână la planul inițial.

Îşi ia sculele şi gențile şi porneşte din nou spre maidan, ocolind cu grijă terenul de baseball. Nu are de gând să treacă pe acolo, nu, nu, nici vorbă. Luna îl va ajuta când va ajunge printre copaci şi tufe, dar în loc deschis lumea seamănă cu o scenă sub lumina reflectoarelor.

A dispărut punga goală de chipsuri care l-a ajutat ultima oară să găsească poteca, aşa că acum durează mai mult până reuşeşte să ajungă pe drumul cel bun. Morris se fâțâie încoace şi încolo pe lângă terenul unde îndurase multe umilințe în copilărie, descoperă cărarea în cele din urmă şi merge mai departe. Cu greu se abține să o rupă la fugă atunci când aude susurul stins al pârâului.

Sunt vremuri grele, îşi spune el. S-ar putea să dau peste nişte oameni care să-şi fi făcut culcuşul pe aici, boschetari.

Dacă mă vede vreunul dintre ei…

Dacă îl vede vreunul dintre ei, va folosi barda. Fără să ezite. L-o considera domnul McFarland prea bătrân ca să mai fie lup, însă ce nu ştie ofițerul supraveghetor este că el a omorât deja trei oameni. Şi nu numai condusul unei maşini este ca mersul pe bicicletă.

27

Copacii sunt sfrijiți, îngrămădiți unii în alții şi filtrează razele lunii printre crengile lor. Morris se rătăceşte de două sau de trei ori şi orbecăie în căutarea potecii. Nu îl deranjează. Dimpotrivă. Dacă se va rătăci de-a binelea, se va ghida după susurul pârâului. Buruienile care au năpădit cărarea îi confirmă faptul că este mult mai puțin folosită acum decât fusese pe vremea lui. Speră doar să nu dea peste nişte oțetari otrăvitori.

Când regăseşte poteca, murmurul pârâului se aude de foarte aproape şi, peste nici cinci minute, ajunge pe malul opus copacului pe care îl are drept reper. Se opreşte puțin în umbrele vărgate de lună şi se uită în jur, căutând semne care i-ar da de înțeles că locul este populat: pături, saci de dormit, vreun căruț de cumpărături, vreun cort improvizat dintr-o folie de plastic atârnată de crengi. Nu vede nimic. Doar apa şoptind în albia-i din pietre şi copacul înclinat de pe celălalt mal. Copacul care i-a vegheat cu credință comoara în toți aceşti ani.

— Bunul şi dragul meu copac, murmură Morris şi traversează pârâul.

Pune jos sculele şi genții le şi se aşază în genunchi pentru o clipă de meditație.

— Am sosit, şopteşte el, lipindu-şi palmele de pământ ca şi cum ar fi vrut să-i simtă bătăile inimii.

Şi i se pare că *simte.* Este geniul lui John Rothstein. Bătrânul scriitor îl transformase pe Jimmy Gold într-un produs comercial, sigur că da. Dar dacă Rothstein şi-a răscumpărat greşeala şi l-a salvat pe Jimmy în anii aceia de solitudine autoimpusă? Şi dacă a făcut-o… *dacă…* atunci

toate chinurile lui Morris au avut un sens.

— Am sosit, Jimmy! Iată-mă, în sfârşit!

Apucă lopata şi începe să sape. Nu durează mult până dă de cufăr. Însă, da, rădăcinile copacului l-au prins în îmbrăţişarea lor şi îi trebuie aproape o oră până le taie suficient de mult ca să îl poată scoate. De mulţi ani nu a mai făcut muncă fizică şi este epuizat. Se gândeşte la foştii colegi de închisoare – Charlie Roberson, de exemplu – care trăgeau zilnic de fiare în sala penitenciarului. Şi îşi aduce aminte cu cât dispreţ îi privea el, imaginându-şi că era vorba de un comportament obsesiv-compulsiv (evident, fără să le-o spună vreodată). Acum s-a dus dispreţul acela. Îl dor picioarele, îl doare spatele şi, mai rău, îi pulsează capul ca la o măsea infectată. Adierea uşoară îi răcoreşte pielea acoperită cu sudoare lipicioasă, dar mişcă şi crengile, formând umbre care îl sperie. Şi îşi aduce aminte din nou de McFarland. McFarland, care urcă pe potecă; McFarland, care se deplasează cu agilitatea mută de care sunt capabili unii oameni foarte graşi – mai ales foşti soldaţi şi foşti atleţi.

După ce îşi recapătă suflul şi parcă inima i s-a mai domolit puţin, Morris întinde mâna după mânerul din capătul cufărului. Însă mânerul nu mai este acolo. Se apleacă peste groapă, furios pe el însuşi pentru că a uitat să aducă o lanternă.

Mânerul *este* acolo, numai că e rupt în două.

Nu-i normal, îşi spune Morris. Sau e?

Încearcă din răsputeri să-şi amintească dacă mânerul cufărului fusese rupt de la bun început. Parcă nu. De fapt, e aproape convins că nu. Dar îşi aduce aminte cum a pus cufărul în picioare atunci când era în garaj şi răsuflă profund uşurat. Mânerul trebuie să se fi rupt când l-a aşezat pe cărucior. Sau poate pe drumul plin de gropi spre locul acesta. Săpase groapa şi pusese cufărul înăuntru cât de repede fusese în stare. Pentru că voia să plece de aici şi era mult prea agitat ca să observe un amănunt atât de puţin important cum era un mâner rupt. Asta era. Precis. La urma urmei, cumpărase cufărul de la un târg de vechituri.

Îl apucă de laturi şi cufărul iese atât de uşor din groapă, că

Morris îşi pierde echilibrul şi cade pe spate. Rămâne întins acolo, privind fix la globul lunii şi încercând să-şi spună că totul este în regulă. Numai că ştie că se minte singur. Poate că a reuşit să se liniştească în privința mânerului rupt, dar ce a simțit acum a fost ceva cu totul neaşteptat.

Cufărul este prea uşor.

Morris se ridică repede în şezut. Pielea umedă îi este mânjită de țărână. Îi tremură mâna când îşi dă părul la o parte din ochi şi lasă o dâră de mizerie şi pe frunte.

Cufărul este prea uşor.

Se întinde spre el, dar se dă imediat înapoi.

Nu pot, îşi spune. Nu pot. Dacă îl deschid şi nu mai găsesc caietele, pur şi simplu am să… *clachez.*

Dar de ce ar lua cineva nişte caiete? Banii, da, dar caietele? Nici măcar pagini albe nu mai aveau cele mai multe dintre ele; Rothstein folosise tot spațiul de scris.

Dar dacă cineva a luat banii şi a *ars* caietele? Pentru că habar nu avea de valoarea lor colosală şi voia doar să scape de nişte probe împotriva lui?

— Nu! şopti năucit Morris. N-ar face nimeni una ca asta. Caietele sunt tot acolo. Trebuie să fie.

Dar cufărul este prea uşor.

Se holbează la el – un coşciug mic, deshumat şi aşezat strâmb pe mal, în lumina lunii. În spatele lui se află groapa, căscată ca o gură care tocmai a vomitat un lucru rău. Morris întinde iarăşi mâinile spre cufăr, ezită, apoi se repede şi deschide iute încuietorile, rugându-se la un Dumnezeu despre care ştie că nu-i pasă de cei de teapa lui.

Se uită înăuntru.

Cufărul nu este cu totul gol. Mai este în el plasticul cu care îl căptuşise. Îl smuceşte, iscând un nor de praf, sperând că au mai rămas câteva caiete dedesubt – două sau trei, sau, te rog, Doamne, măcar unul! Nu vede însă decât țărâna adunată prin colțuri.

Morris îşi duce mâinile murdare la față – odinioară tânără şi netedă, acum ofilită şi cu riduri adânci – şi începe să plângă sub privirea nepăsătoare a lunii.

28

A promis că va înapoia dubița până la ora zece, dar este deja trecut de miezul nopții când o lasă în spatele atelierului auto şi pune cheile sub roata dreaptă din față, aşa cum le găsise. Nu-şi mai bate capul cu sculele sau genţile goale care ar fi trebuit să fie deja pline; să le ia Charlie Roberson dacă are nevoie de ele.

De o oră s-au stins şi luminile stadionului aflat la patru străzi distanță. Autobuzele nu mai circulă, dar cârciumile – şi sunt multe în cartierul acesta – duduie de muzica trupelor live şi a tonomatelor. Țin uşile deschise şi în fața lor, pe trotuare, bărbați şi femei purtând tricouri şi şepci cu emblema echipei Groundhog fumează şi beau din pahare de plastic. Morris se târăşte pe lângă ei, fără să-i privească şi ignorându-i pe suporterii cherchelițti şi euforici datorită victoriei, care strigă după el, întrebându-l dacă nu vrea să bea împreună cu ei. Merge mai departe şi curând cârciumile rămân în urmă.

Nu se mai gândeşte la McFarland, iar gândul că are un drum de cinci kilometri până la Conacul Belfegor nici nu-i trece prin cap. Şi nici nu-i mai pasă de durerea din picioare, parcă ar aparține altcuiva. Se simte la fel de gol ca şi cufărul acela vechi, luminat de razele lunii. Singurul lucru care l-a motivat în ultimii treizeci şi şase de ani a dispărut ca prin farmec.

Ajunge în Government Square şi aici picioarele îi cedează. Se prăbuşeşte pe o bancă. Se uită amorțit la întinderea pustie de beton, dându-şi seama că ar putea părea suspect oricăror polițişti care s-ar întâmpla să treacă pe acolo într-o maşină de patrulare. Unde mai pui că nici nu are voie să se afle afară la ora asta târzie (asemenea unui adolescent, şi el *trebuie* să fie acasă la o anumită oră), dar ce contează? I se rupe. Să-l trimită înapoi la Waynesville. De ce nu? Măcar acolo nu va mai fi nevoit să-l suporte pe boul ăla de şef. Sau să se pişe sub privirea atentă a lui Ellis McFarland.

Vizavi este „Ceşcuța fericită”, unde avusese atât de multe conversații interesante şi plăcute cu Andrew Halliday. Mai

puțin *ultima*, deloc plăcută. *Nu te apropia de mine,* îi zisese Andy. Aşa se sfârşise ultima lor discuție.

Mintea lui Morris, care până acum zăbovise în zona gri, s-a trezit brusc la viață şi ochii lui buimăciți au început să se limpezească. *Nu te apropia de mine, dacă nu vrei să chem chiar eu poliția,* îi zisese Andy… însă a zis mai *multe* în ziua aia. Vechiul lui prieten îi dăduse şi nişte sfaturi.

Ascunde-le undeva. Îngroapă-le.

Dar chiar aşa îi spusese Andy Halliday. Ori imaginația îi juca feste?

— Aşa a spus, şopteşte Morris.

Îşi priveşte pumnii încleştați şi vede că sunt murdari de țărână. Chiar aşa a spus, cuvânt cu cuvânt. Ascunde-le! mi-a spus.

Îngroapă-le!

Şi atunci trebuie să mă întreb:

Cine era singura persoană de pe fața pământului care ştia că el este în posesia caietelor lui Rothstein?

Cine era singura persoană de pe fața pământului care a *văzut* unul dintre caietele lui Rothstein?

Cine era singura persoană de pe fața pământului care ştia unde locuia el la vremea respectivă?

Şi – asta este bomba – cine era singura persoană de pe fața pământului care avea cunoştință despre terenul acela viran, năpădit de buruieni, obiect al unui interminabil proces de partaj şi folosit doar de copii, pentru că pe acolo se ajungea mai repede la Centrul de Recreere de pe Birch Street.

Toate aceste întrebări au unul şi acelaşi răspuns.

Zic să mă mai cauți cu caietele astea, îi spusese vechiul lui prieten. *Peste zece sau douăzeci de ani.*

Ei, uite drăcia dracului: au trecut mult mai mulți, nu-i aşa? Timpul s-a scurs pe nesimțite, dar a fost suficient ca vechiul său prieten să se gândească bine la caietele acelea extrem de valoroase, care nu au fost găsite niciodată – nici atunci când Morris a fost arestat pentru viol şi nici mai târziu, când casa părintească a fost vândută.

Oare s-a decis la un moment dat vechiul său prieten să-i viziteze cartierul? Oare s-a plimbat de mai multe ori pe

poteca dintre străzile Sycamore şi Birch? Oare a avut cu el un detector de metale, sperând că acesta va sesiza încuietorile metalice ale cufărului şi va începe să țiuie?

Dar oare Morris *pomenise* de cufăr în ziua aceea?

Poate că nu, însă ce altceva să fi fost? Ce altceva să fi avut sens? Chiar şi o cutie mare de carton tot ar fi fost prea mică. Pungile din hârtie ar fi putrezit. Morris se întreabă câte gropi fusese nevoit să sape Andy până să dea de comoară. Zece? Patruzeci? Patruzeci de gropi sunt foarte multe, însă, în anii şaptezeci, Andy era destul de subțire – nu balena împuțită de astăzi. Plus că era motivat. Sau poate că nu a fost nevoie să sape nicio groapă. Poate că fusese vreo inundație şi malul se erodase suficient cât să se vadă cufărul, în leagănul lui de rădăcini. Era posibil, nu?

Morris se scoală de pe bancă şi pleacă mai departe. Se gândeşte la McFarland şi se uită din când în când în jur ca să se asigure că nu-l urmăreşte. Este important, pentru că acum are din nou pentru ce să trăiască. Are din nou un scop. Este foarte posibil ca vechiul lui prieten să fi vândut caietele, pentru că negoțul este meseria lui, tot aşa cum fusese şi a lui Jimmy Gold în *Alergătorul o lasă mai moale.* Însă este la fel de posibil să fi păstrat o parte din ele. Sau pe toate. Şi nu există decât o singură cale prin care poate afla, o singură cale prin care îşi poate da seama dacă bătrânul lup mai are colți. Trebuie să-i facă o vizită *amicului* său.

Vechiului său prieten.

PARTEA A TREIA

PETRICĂ ŞI LUPUL

1

Este sâmbătă după-amiază, iar Hodges şi Holly sunt la cinematograf. Negociază aprins în vreme ce se uită la programele afişate în holul multiplexului din oraş. El ar prefera *Noaptea judecăţii: Anarhia,* însă Holly nu este de acord, spunând că este prea de groază. Îi plac filmele horror, spune ea, însă numai pe computer, pentru că poate face pauză ori de câte ori vrea şi se poate plimba prin cameră ca să se elibereze de tensiunea acumulată. Contrapropunerea ei, *Sub aceeaşi stea,* este respinsă de Hodges, care zice că-i prea romanţios. Ce vrea el, de fapt, să spună e că filmul este prea sentimental. Povestea despre moartea unei tinere l-ar face să se gândească la Janey Patterson, ucisă într-o explozie care îi fusese destinată lui. Aşa că pică de acord pentru *22 Jump Street,* o comedie cu Jonah Hill şi Channing Tatum. Filmul este bunicel. Amândoi râd şi mănâncă floricele de porumb din aceeaşi cutie. Însă Hodges este doar pe jumătate atent la ce se întâmplă pe ecran, pentru că gândurile lui se întorc iar şi iar la povestea Tinei despre banii care i-au ajutat părinţii să depăşească o perioadă grea. Unde Dumnezeu o fi găsit Peter Saubers douăzeci de mii de dolari?

În timpul genericului de final, Holly îşi pune mâna peste cea a lui Hodges, care se sperie puţin atunci când îi vede ochii plini de lacrimi. O întreabă ce s-a întâmplat.

— Nimic. E bine că am cu cine să merg la film. Mă bucur că eşti prietenul meu, Bill.

Vorbele ei îl emoţionează pe Hodges.

— Şi eu mă bucur că eşti prietena mea. Ce planuri ai pentru restul zilei?

— Diseară am să-mi comand mâncare chinezească şi am să mă uit la câteva episoade din *Portocaliul este noul negru,* spune ea. Dar până atunci am să caut pe net şi alte jafuri. Ţi-am făcut deja o listă.

— Ai găsit vreunul care să ne intereseze?

Holly scutură din cap.

— Am să mai caut, dar impresia mea este că-i altceva aici,

deşi nu am nici cea mai vagă idee ce ar putea fi. Crezi că fratele Tinei îți va spune adevărul?

Hodges nu-i răspunde imediat. Îşi croiesc drum printre staluri şi curând vor ieşi din oaza aceasta a fanteziei şi vor reveni în lumea reală.

— Bill? Pământul către Bill?

— Sper că aşa va fi, spune el în cele din urmă. Pentru binele lui. Pentru că banii apăruți de nicăieri aduc întotdeauna necazuri.

2

Tina, Barbara şi mama Barbarei îşi petrec această după-amiază de sâmbătă în bucătăria familiei Robinson. Fac mingi din pop-corn, operațiune deopotrivă lipicioasă şi veselă. Se distrează de minune şi, pentru prima oară de când a venit în vizită, Tina nu mai pare necăjită. Tanya Robinson se bucură. Nu ştie ce problemă are Tina, însă o mulțime de lucruri mărunte – felul cum tresare fata atunci când curentul trânteşte o uşă de la etaj sau ochii ei înroşiți de plâns – o fac pe Tanya să creadă că este ceva în neregulă cu micuța. Nu ştie dacă este vorba despre ceva important sau nu, dar este sigură de un lucru: în momentul ăsta Tina Saubers are nevoie de ceva veselie în viața ei.

Tocmai au terminat şi se amenință între ele cu mâini pline de sirop lipicios, când aud o voce amuzată:

— Ia te uită cum mai trebăluiesc femeile astea! Mă declar de-a dreptul impresionat.

Barbara se întoarce repede, îşi vede fratele în pragul bucătăriei şi zbiară:

— *Jerome!*

Fuge la el şi îi sare în brațe. Tânărul o prinde, o învârte de două ori, apoi o pune jos.

— Credeam că te duci la *bal!*

Jerome zâmbeşte.

— Din păcate, smochingul meu s-a întors nepurtat la magazinul de unde l-am închiriat. După un lung şi onest schimb de opinii, Priscilla şi cu mine am convenit să ne

despărțim. E o poveste lungă, deloc interesantă. În orice caz, m-am hotărât că-i mai bine să vin acasă şi să gust din mâncarea pregătită de mămițica mea.

— Nu-mi zice aşa! spune Tanya. E de prost-gust.

Dar şi ea pare fericită la culme să-l vadă pe Jerome.

Tânărul se întoarce spre Tina şi-i face o plecăciune.

— Sunt foarte încântat să te cunosc, domnişorică. Orice prietenă de-a Barbarei… ştii continuarea.

— Eu sunt Tina.

Reuşeşte să se prezinte pe un ton cât de cât normal, dar nu-i deloc uşor. Jerome este înalt, Jerome este lat în umeri, Jerome este extrem de chipeş şi Tina Saubers se îndrăgosteşte pe loc de el. Imediat va începe să calculeze cât trebuie să mai crească pentru ca el să se uite şi altfel la ea, să nu o mai considere o domnişorică nostimă, cu un şorț supradimensionat pe ea şi cu mâinile mânjite şi lipicioase de la mingile de pop-corn. Însă deocamdată Tina este prea surprinsă de frumusețea lui ca să se apuce să facă socotelile astea. Mai spre seară, Barbara nici nu trebuie să o îndemne prea mult ca să-i spună totul despre problema ei. Deşi nu-i e chiar lesne să fie coerentă sub privirile pătrunzătoare ale ochilor lui negri.

3

Pentru Pete, după-amiaza aceleiaşi zile de sâmbătă nu este la fel de bună. De fapt este chiar nasoală.

La ora două, şefii de clasă din trei licee se înghesuie în cea mai mare sală de conferințe din River Bend Resort ca să asculte discursul lung şi plictisitor al unuia dintre cei doi senatori ai statului, cu titlul „Conducerea liceului: Introducere în arta de a guverna”. Individul cu pricina, dichisit în costum cu vestă şi etalând o coamă bogată de păr alb („ca părul personajului negativ dintr-o telenovelă”, îşi spune Pete), pare hotărât să dea din gură până la ora cinei. Poate chiar până mai târziu. Le spune că ei sunt GENERAȚIA VIITOARE şi statutul lor de şefi ai clasei îi va pregăti să rezolve gravele probleme ale poluării, încălzirii globale,

diminuării resurselor naturale şi, poate, îi va pregăti şi pentru prima întâlnire cu extratereştrii de pe Proxima Centauri. Vorbeşte şi tot vorbeşte, iar minutele acestei după-amiezi de sâmbătă se scurg ucigător de încet.

Lui Pete nu-i pasă câtuşi de puţin de funcţia de vicepreşedinte al Asociaţiei Elevilor din Liceul Norhtfield, pe care ar putea să o deţină cu începere din septembrie. Din punctul lui de vedere, septembrie este la fel de departe ca Proxima Centauri şi extratereştrii de acolo. Pentru el viitorul se rezumă doar la după-amiaza de luni, când va trebui să îl înfrunte pe Andrew Halliday, omul pe care acum îşi doreşte din suflet să nu-l fi cunoscut niciodată.

Dar am să reuşesc să ies din încurcătura asta, îşi spune el. Cu condiţia să rămân calm. Şi să nu uit ce spune mătuşa bătrână a lui Jimmy Gold în *Alergătorul înalţă steagul.*

Pentru că Pete s-a hotărât să înceapă discuţia cu Halliday citându-i cuvintele: *Jumătate de pâine e oricum mai bună decât deloc, Jimmy, dar într-o lume săracă până şi o singură felie tot e mai bună decât nimic.*

Pete ştie ce vrea Halliday şi îi va oferi mai mult decât o singură felie. Însă nu jumătate de pâine. Şi cu siguranţă că nu una întreagă. Aşa ceva este absolut imposibil. Îşi poate permite să negocieze acum, când a ascuns bine caietele în subsolul Centrului de Recreere de pe Birch Street. Iar dacă Halliday vrea să-şi scoată un profit din povestea asta, atunci trebuie să negocieze şi el.

Fără ultimatumuri.

O să vă dau treizeci de caiete, se gândeşte Pete că va spune. *Conţin poezii, eseuri şi nouă povestiri complete. Sunt chiar dispus să împărţim banii în mod egal, doar ca să scap definitiv de dumneavoastră.*

Trebuie să insiste asupra banilor, deşi nu are cum să afle cât anume va primi Halliday de la cumpărător sau cumpărători. Pete îşi imaginează că anticarul va încerca să-l înşele, să-l înşele la greu. Dar nu îi pasă. Important este să-l convingă pe Halliday că este serios. Nu are de gând să se lase luat la perpulis, aşa cum spune sarcastic Jimmy Gold. Dar mai ales nu trebuie ca Halliday să-şi dea seama cât de

speriat este.

Cât de îngrozit.

Senatorul îşi încheie cuvântarea cu câteva fraze bombastice despre cum LUCRAREA VITALĂ a GENERAȚIEI VIITOARE începe din LICEELE AMERICANE şi despre cum ei, elita acestor licee, trebuie să ducă mai departe FĂCLIA DEMOCRAȚIEI. Aplauzele sunt înflăcărate, posibil pentru că, slavă Domnului, senatorul a terminat de vorbit. Toată lumea se pregăteşte să iasă din sală. Pete vrea cu disperare să plece de acolo, să facă o plimbare lungă de unul singur şi să-şi revizuiască de câteva ori planul, căutând fisuri şi neajunsuri în el.

Numai că nu sunt lăsați să plece. Directoarea liceului care a organizat această interminabilă şuetă cu mai-marii țării lor face un pas înainte şi anunță că senatorul este de acord să mai rămână încă o oră alături de ei, pentru a le răspunde la întrebări.

— Sunt convinsă că aveți foarte multe, le spune ea.

Şi imediat sala se umple de mâinile ridicate ale pupincuriştilor şi tocilarilor – şi se pare că sunt foarte mulți.

Mi se rupe! îşi spune Pete.

Aruncă o privire spre uşă, calculează ce şanse ar avea să iasă neobservat, înțelege că nu are niciuna şi se resemnează. De astăzi într-o săptămână se va termina totul, îşi spune el.

Gândul acesta îi aduce puțină alinare.

4

Un anume deținut, de curând eliberat condiționat, tocmai se trezeşte la ora la care Hodges şi Holly ies de la cinematograf, iar Tina se îndrăgosteşte de fratele Barbarei. După o noapte agitată şi fără somn, Morris a ațipit abia atunci când primele raze ale acelei dimineți de sâmbătă i-au pătruns în cameră şi a dormit dus până după-amiază. Visele lui au fost îngrozitoare. În cel care l-a şi trezit, se făcea că deschide cufărul şi descoperă înăuntru o mulțime de păianjeni, din specia văduva neagră. Mii de asemenea păianjeni scârboşi, prinşi unul de altul, umflați cu otravă şi

fremătând în lumina lunii. Şi păianjenii ăia se revarsă afară din cufăr peste mâinile lui şi încep să i se cațere pe brațe.

Morris geme şi se sufocă şi îşi găseşte drumul înapoi în lumea reală.

Îşi dă picioarele jos din pat şi stă pe marginea lui, cu capul în piept, la fel cum a stat pe WC cu o după-amiază în urmă, după ce McFarland ieşise din toaleta bărbaților de la CCAM. Îl ucide incertitudinea şi ştie că nu şi-o poate alunga prea curând.

Precis le-a luat Andy, îşi spune el. Nu există altă explicație. Ai face bine să le mai ai, amice. Dumnezeu să te ajute dacă le-ai vândut.

Îşi pune o pereche de jeanşi curați şi ia autobuzul până în cartierul de sud, pentru că şi-a dat seama că are totuşi nevoie de sculele abandonate în dubiță. O să ia şi genților din pânză. Pentru că în viață trebuie să gândeşti pozitiv.

Charlie Roberson stă tot în fața Harley-ului, atât de dezasamblat acum că nici nu mai seamănă cu o motocicletă. Nu pare prea încântat de noua vizită a omului care l-a ajutat să iasă din puşcărie.

— Cum a mers aseară? Ți-ai rezolvat problema?

— Totul este în ordine, spune Morris, cu un zâmbet prea larg şi prea vesel ca să fie convingător.

Roberson nu zâmbeşte.

— Atâta timp cât nu sunt implicați şi apărătorii *ordinii*... Nu arăți deloc bine, Morrie.

— Păi, ştii şi tu cum e. Nu le poți avea pe toate. Mai am câteva detalii de pus la punct.

— Dacă mai ai nevoie de dubă...

— Nu, nu. Am lăsat câteva lucruri în ea, atâta tot. Pot să le iau acum?

— N-o să am probleme din cauza asta, nu?

— Deloc. Sunt doar două genți.

Şi barda, dar omite să pomenească despre ea. Sigur, şi-ar putea cumpăra un cuțit mai mare, dar o bardă are un aer mai înspăimântător. Morris o pune într-una din genți, îşi ia la revedere de la Charlie şi porneşte către stația de autobuz. La fiecare pas simte cum barda se leagănă în geantă.

Nu cumva să mă faci s-o folosesc, îi va spune el lui Andy. *Nu vreau să-ți fac rău.*

Bineînțeles că o parte din el *vrea s-o* folosească. O parte din el *vrea* să-i facă rău fostului amic. Pentru că, lăsând la o parte caietele, simte nevoia să se răzbune, iar dorința de răzbunare e o curvă insistentă.

5

În această după-amiază de sâmbătă, atât Lacemaker Lane, cât şi pasajul comercial sunt înțesate de lume. Acolo se găsesc sute de magazine cu denumiri drăgălaşe, cum ar fi „Debutantele" şi „Catarama" şi „Forever 21". Mai este o prăvălie care se cheamă „Capace" şi unde se vând pălării. Morris intră şi îşi cumpără o şapcă cu emblema echipei Groundhogs şi cozorocul extra lung. Când se mai apropie puțin de anticariatul „Ediții rare" al lui Andrew Halliday, se opreşte din nou şi îşi cumpără o pereche de ochelari de soare de la o tonetă.

Chiar atunci când dă cu ochii de firma cu litere aurii a anticariatului deținut de vechiul său prieten, îi trece prin cap un gând oribil: dacă Andy închide mai devreme sâmbăta? Toate celelalte magazine par deschise, dar există anticariate care nu au program lung. La norocul lui ar trebui să se aştepte la aşa ceva.

Dar când trece pe lângă prăvălie, legănând genții în mâini *(poc* şi *trosc* face barda) şi ascunzându-se sub ochelarii de soare, vede în uşă plăcuța pe care scrie DESCHIS. Mai vede şi altceva: camere video îndreptate spre stânga şi spre dreapta trotuarului. Probabil că înăuntru mai sunt şi altele, dar nu-i pasă. Morris are la activ câțiva zeci de ani de studii postuniversitare printre hoți.

Merge agale pe stradă, oprindu-se să se uite în vitrina unei brutării, apoi studiind marfa unei tonete cu suvenire (deşi nu-şi poate imagina în ruptul capului cine şi-ar dori vreun suvenir din orăşelul ăsta împuțit de pe malul lacului). Ba chiar se opreşte ca să urmărească un saltimbanc jonglând cu nişte mingi colorate şi apoi prefăcându-se că urcă nişte

trepte invizibile. Morris azvârle câteva monede în pălăria saltimbancului. Ca să-i poarte noroc, îşi spune el. Din difuzoarele de la colțul străzii se revarsă acorduri de muzică pop. În aer se simte aromă de ciocolată.

Se întoarce. Vede doi tineri care ies din anticariatul lui Andy şi pornesc mai departe pe trotuar. De data aceasta Morris se opreşte ca să se uite în vitrina în care proiectoarele luminează trei cărți deschise pe un postament: *Să ucizi o pasăre cântătoare, De veghe în lanul de secară* şi – precis acesta este un semn – *Alergătorul în acțiune.* Prăvălia pe care o zăreşte în spatele vitrinei este strâmtă şi are tavanul înalt. Nu mai vede alți clienți, dar îl *vede* pe vechiul lui prieten, unicul şi inegalabilul Andy Halliday, stând la birou şi citind un volum broşat.

Morris se preface că-şi leagă şiretul, dar de fapt trage fermoarul genții în care se află barda. Se îndreaptă de spate şi, fără nicio ezitare, deschide uşa anticariatului „Ediții rare" al lui Andrew Halliday.

Vechiul lui prieten ridică ochii din carte şi examinează atent ochelarii de soare, şapca cu cozoroc lung şi gențile din pânză. Se încruntă, însă foarte puțin, pentru că *toată lumea* de pe-aici are genți, iar ziua este caldă şi însorită, justificând şi şapca şi ochelarii. Morris îi observă atitudinea prudentă, dar atât. Vechiul lui prieten nu dă semne de panică. Excelent!

— Sunteți bun să vă lăsați gențile sub cuier? îl întreabă Andy surâzându-i politicos. Politica magazinului.

— Fireşte, spune Morris.

Lasă jos gențile, îşi scoate ochelarii, le îndoaie brațele şi îi pune în buzunarul de la cămaşă. Apoi îşi scoate şi şapca şi îşi trece mâna prin părul scurt şi alb. Vezi? Sunt doar un hodorog bătrân, care a intrat ca să se adăpostească de soarele fierbinte şi să răsfoiască nişte cărți. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Aoleu! Cald, domnule, tare cald e afară.

Îşi pune şapca înapoi pe cap.

— Da. Şi la meteo au zis că mâine o să fie şi mai cald. Vă pot ajuta cu ceva?

— Mulțumesc. Vreau doar să arunc o privire. Deşi… am tot *căutat* o carte mai greu de găsit. *Călăii,* scrisă de John D. MacDonald. E un roman polițist.

Cărțile lui MacDonald din biblioteca penitenciarului se bucurau de mult succes printre deținuți.

— Îl ştiu foarte bine! exclamă Andy cu veselie. A scris toate poveştile alea cu Travis McGee, ştiți, recuperatorul ăla care le găsea oamenilor obiectele pierdute sau furate. Romanele lui s-au publicat mai ales în ediții broşate, iar eu, de regulă, nu vând aşa ceva. Nu pot fi numite volume de colecție, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Dar caietele? îl întreabă Morris în gând. Caietele cu coperte din moleschin, ca să fiu mai clar. Pe astea le vinzi, borfaş nenorocit şi umflat ce eşti?

— *Călăii* a apărut în ediție cartonată, spune el, examinând un raft cu cărți de lângă uşă.

Deocamdată vrea să stea aproape de ieşire. Şi de geanta în care este barda.

— A fost punctul de plecare pentru un film care s-a chemat *Promontoriul groazei.* Dacă se întâmplă să aveți vreun exemplar în stare foarte bună, aş fi bucuros să îl cumpăr. Evident, cu condiția să-mi cereți un preț corect.

Acum Andy pare cu totul subjugat. De ce nu? Tocmai ce a agățat un fraier.

— Sunt sigur că nu am aşa ceva în stoc, dar aş putea să mă interesez pentru dumneavoastră pe Book Finder. Este o bază de date. Dacă apare acolo – şi un exemplar MacDonald cartonat nu are cum să lipsească, mai cu seamă că a fost ecranizat… *şi* este ediție princeps… vi l-aş putea aduce pe marți, cel târziu miercuri. Vreți să mă interesez?

— Aş vrea, spune Morris. Dar prețul trebuie să fie corect.

— Normal, normal.

Chicotitul lui Andy este la fel de obez ca burta lui. Se uită la ecranul laptopului. Şi atunci Morris întoarce semnul de pe uşă şi DESCHIS devine ÎNCHIS. Se apleacă fulgerător şi scoate barda din geanta deja deschisă. Înaintează pe intervalul îngust, ținând-o lipită de picior. Nu se grăbeşte. N-are nevoie să se grăbească. Andy are treabă cu laptopul şi

pare absorbit de ce vede pe ecran.

— L-am găsit! exclamă vechiul său prieten. James Graham are unul, zice că e ca nou şi costă doar trei sute de dol…

Se întrerupe brusc atunci când observă cu coada ochiului lama bardei. Şi după aceea cu tot ochiul. Chipul îi este desfigurat din cauza şocului.

— Vreau să-ți ții mâinile acolo unde le pot vedea, îi cere Morris. Sunt convins că ai un buton de alarmă sub tăblia biroului. Dacă vrei să rămâi cu toate degetele, fă bine şi nu încerca să-l apeşi.

— Ce vrei? De ce…

— Nu mă recunoşti, nu?

Morris nu ştie dacă să fie amuzat sau înfuriat.

— Nici măcar când mă vezi de aproape.

— Nu. Eu… eu…

— Nu mă prea miră. A trecut mult timp de când obişnuiam să ne întâlnim la „Ceşcuța fericită”, nu?

Cu un soi de fascinație îngrozită, Halliday se uită la chipul zbârcit şi scofâlcit al lui Morris, care îşi spune: Ca o pasăre care se uită la un şarpe. Îl încântă constatarea aceasta şi zâmbeşte.

— Dumnezeule! murmură Andy, de-abia reuşind să-şi mişte buzele de pe fața de culoarea brânzei vechi. Nu se poate! Tu eşti în puşcărie!

Zâmbind încă, Morris clatină din cap.

— Probabil că există o bază de date şi cu cei eliberați condiționat, nu doar cu volume rare, dar presupun că nu ai consultat-o niciodată. Bine pentru mine, nu la fel de bine pentru tine.

Una dintre mâinile lui Andy alunecă de pe tastatura laptopului. Morris îi arată barda.

— Nu face asta, Andy! Vreau să-ți văd mâinile de-o parte şi de alta a computerului, cu palmele în jos. Nici cu genunchiul n-ar fi bine să încerci să apeşi butonul ăla. O să-mi dau seama şi consecințele vor fi extrem de neplăcute pentru tine.

— Ce vrei?

Întrebarea îl înfurie, dar zâmbetul se face şi mai larg.

— De parcă n-ai şti.

— Habar n-am, Morrie. Doamne Dumnezeule!

Gura lui Andy minte, dar ochii lui spun adevărul, tot adevărul şi numai adevărul.

— Haide în birou. Sunt sigur că trebuie să ai unul în spate.

— Nu!

Morris îi arată din nou barda.

— Poți să ieşi întreg din toată chestia asta sau poți să-ți pierzi câteva degete. Crede-mă că nu glumesc, Andy. Nu mai sunt cel pe care îl cunoşteai tu.

Andy se ridică fără să-şi dezlipească ochii de fața lui, dar Morris nu crede că vechiul lui prieten îl mai vede. Anticarul se leagănă, parcă în ritmul unei muzici doar de el auzite. Este în pragul leşinului. Iar dacă leşină, nu va mai putea răspunde la nicio întrebare. Plus că Morris va fi nevoit să-l *târască* până în birou. Şi nu-i tocmai convins că va reuşi. N-o avea Andy chiar o sută cincizeci de kilograme, dar nici departe nu e.

— Respiră adânc, îi spune el. Linişteşte-te. Nu vreau decât nişte răspunsuri. Şi după aia plec.

— Promiți?

Lui Andy îi atârnă buza inferioară, plină cu salivă. Parcă-i un băiețel obez certat de taică-său.

— Da. Respiră.

Andy trage aer în piept.

— Încă o dată.

Pieptul masiv al lui Andy se umflă, spre disperarea nasturilor de la cămaşă. Apoi se dezumflă. Obrajii îşi mai pierd din culoarea de brânză puturoasă.

— În birou! Acum! Haide!

Andy se întoarce şi, mişcându-se cu grația specifică persoanelor grase, se îndreaptă pe două cărări spre fundul prăvăliei, printre cutii şi teancuri de cărți. Morris îl urmează. Furia îi sporeşte, alimentată parcă de greața pe care o simte la vederea unduirilor feciorelnice ale feselor lui Andy, acoperite cu gabardina cenuşie a pantalonilor.

Pe dispozitivul de securitate de lângă uşă Andy tastează 9118 şi se aprinde un led verde. Morris îi citeşte gândurile

chiar de la spatele capului său chel.

— Nu eşti destul de rapid ca să intri şi să-mi închizi uşa în nas. Dacă încerci, ai să-ți pierzi ceva ce nu mai poate fi înlocuit. Crede-mă.

Andy îşi încordase umerii, pregătindu-se exact pentru această mişcare. Acum se gârboveşte la loc. Intră, iar Morris îl urmează şi închide uşa.

Biroul este mic, cu rafturi doldora de cărți pe toți pereții şi luminat de becuri globulare care atârnă din tavan. Pe jos este un covor turcesc. Masa de lucru este mult mai frumoasă decât cea din magazin – este din mahon sau tec sau altă esență scumpă. Abajurul lămpii de pe ea pare un Tiffany autentic. În stânga uşii se află un bufet pe care sunt înşirate patru carafe grele din cristal. Morris nu ştie ce poate fi în cele două cu lichid incolor, dar cu siguranță celelalte două sunt pline cu scotch şi bourbon. De calitate. Din câte îşi cunoaşte vechiul prieten, acesta precis se cinsteşte cu câte un păhărel atunci când încheie o afacere profitabilă.

Şi Morris îşi aminteşte de băuturile din închisoare – tescovină de prune sau stafide. Şi furia îi creşte, chiar dacă nu a băut decât rareori acolo: de ziua lui şi de ziua lui John Rothstein, pe care o comemora cu un singur păhărel. Băutură fainâ şi mâncăruri rafinate – de astea a avut parte Andy Halliday, în vreme ce el vopsea jeanşi, inhala vapori de lac şi trăia într-o celulă cât un sicriu. Era la închisoare din cauza unui viol, foarte adevărat, însă nu s-ar fi aflat niciodată în aleea aia întunecată, niciodată nu s-ar fi îmbătat atât de tare încât să i se rupă filmul dacă individul ăsta nu s-ar fi lepădat de el şi nu i-ar fi dat papucii. *Morris, nici măcar n-ar trebui să fiu văzut în compania ta.* Aşa i-a spus în ziua aia. Şi i-a mai spus că e „nebun cu acte în regulă”.

— Mişto hogeac ți-ai făcut aici, prietene!

Andy priveşte mirat în jur, de parcă acum ar vedea pentru prima oară hogeacul cel mişto.

— Aşa pare, recunoaşte el, dar aparențele înşală, Morrie. Adevărul este că sunt în pragul falimentului. Nu mi-am revenit deloc în urma crizei şi a unor… acuzații nefondate. Trebuie să mă crezi.

Morris se gândeşte foarte rar la plicurile cu bani găsite de Curtis Rogers în seiful lui Rothstein, alături de caiete. Dar acum este unul dintre aceste rare momente. Vechiul lui prieten a pus mâna şi pe bani, nu doar pe caiete. Şi foarte posibil să-şi fi cumpărat din banii ăia şi biroul din lemn scump, şi covorul turcesc, şi carafele din cristal.

Acum se sparge balonul de furie şi Morris loveşte cu barda. Aceasta sfâşie gabardina cenuşie şi se implântă în buca umflată de dedesubt. *Hârşti!* Andy zbiară şi se împleticeşte. Se propteşte cu mâinile de marginea biroului şi abia apoi se prăbuşeşte în genunchi. Sângele țâşneşte prin despicătura lungă de peste zece centimetri din turul pantalonilor. Pune repede mâna acolo şi sângele i se prelinge printre degete. Cade pe o parte şi se rostogoleşte pe covorul turcesc. Cu ceva satisfacție, Morris îşi zice: Ei, uite, pata *aia* n-ai s-o mai scoți, amice.

Andy urlă:

— Ai zis că n-o să-mi faci rău!

Morris se gândeşte bine şi apoi clatină din cap.

— Nu cred că ți-am spus asta, deşi s-ar putea să-ți fi dat de înțeles.

Se uită cu toată sinceritatea la chipul schimonosit de durere al lui Andy şi continuă:

— Imaginează-ți că ți-am făcut o liposucție fesieră. Şi ai scăpat cu viață. Acum nu mai trebuie decât să-mi dai caietele. Unde sunt?

Acum Andy nu se mai preface că nu ar şti despre ce vorbeşte Morris, nu-l lasă fundul care parcă i-a luat foc şi sângele care i se scurge din trup.

— Nu le am!

Având grijă să evite balta de sânge de pe jos, Morris se aşază într-un genunchi.

— Nu te cred. Au dispărut. Nu mai e nimic în cufărul în care le pusesem şi doar tu ai ştiut că sunt la mine. Aşa că te mai întreb o dată şi ai grijă cum îmi răspunzi dacă nu vrei să-ți vezi de aproape mațele şi mâncarea de la prânz. *Unde sunt caietele?*

— Le-a găsit un copil! Nu eu, un puşti le-a găsit! Locuieşte

în fosta ta casă, Morrie. Probabil că le-a găsit îngropate în pivniță sau pe undeva pe acolo!

Morris îl priveşte lung pe vechiul lui prieten. Caută să-i citească minciuna în ochi, dar, în acelaşi timp, încearcă să asimileze această răsturnare de situație. Ca şi cum ai vrea să iei un viraj strâns la o sută douăzeci de kilometri la oră.

— Te rog, Morrie, te rog! Îl cheamă Peter Saubers!

Acesta este detaliul care îl convinge, pentru că Morris cunoaşte numele familiei care s-a mutat în casa copilăriei sale. În plus, un om cu o gaură atât de adâncă în fund nu ar putea să inventeze pe loc asemenea amănunte.

— De unde ştii?

— *Pentru că încearcă să mi le vândă mie!* Am nevoie de doctor, Morrie! Sângerez ca un porc înjunghiat!

Păi, chiar *eşti* un porc, îi explică Morris în gând. Dar nu te teme, prieten vechi, foarte curând vei scăpa de chin. Am de gând să te trimit la anticariatul ăla imens din ceruri. Însă nu acum, pentru că Morris întrezăreşte o rază de speranță.

Andy a spus *încearcă,* nu *a încercat.*

— Povesteşte-mi de la început, îi zice Morris. Şi după aia am să plec. O să fii nevoit să chemi singur ambulanța, dar sunt convins că ai să te descurci.

— De unde să ştiu că nu mă minți?

— Dacă puştiul are caietele, atunci nu mai am nicio treabă cu tine. Evident, va trebui să-mi dai cuvântul de onoare că nu vei spune cine ți-a tăiat curul. A fost un bărbat cu mască, da? Probabil sub influența drogurilor. Şi voia bani, da?

Andy dă cu râvnă din cap.

— Nicio legătură cu caietele, da?

— Nu, niciuna! Crezi tu că vreau să mă bag în povestea asta?

— Nu cred. Dar dacă ai să inventezi o poveste şi numele meu o să apară în povestea aia, ştii bine că voi fi nevoit să mă întorc.

— Nu, Morrie, n-o să pomenesc numele tău!

Şi urmează o făgăduială solemnă, la fel de copilăroasă ca buza aia răsfrântă şi plină cu salivă:

— Să mor io!

— Atunci, povesteşte-mi totul.

Şi Andy îi povesteşte. Începe cu prima vizită a lui Saubers, atunci când a adus fotocopiile din caiete şi cartea *Mesaje din Olimp* pentru compararea scrisului. Continuă apoi, explicând cum l-a identificat pe băiatul care îşi zicea „James Hawkins”, doar cu ajutorul etichetei de bibliotecă de pe cotorul cărții. Povesteşte în continuare despre a doua vizită a puştiului, când l-a amenințat cu poliția. Apoi relatează mesajul din robotul telefonului, cu anunțul despre tabăra de instruire pentru şefii de clasă de la River Bend Resort şi cu promisiunea de a veni luni după-amiază, adică peste doar două zile.

— Luni la ce oră?

— Nu… n-a spus. Presupun că după ore. Învață la Liceul Northfield. Morrie, tot curge sânge.

— Mda, spune neatent Morris. Îți curge.

O mie de gânduri i se zbat furioase în minte. Băiatul susține că ar avea toate caietele. Poate că minte, dar mai degrabă spune adevărul. I-a spus lui Andy câte sunt. *Şi le-a citit.* Iar lucrul ăsta aprinde o scânteie de invidie otrăvită în mintea lui Morris Bellamy. Iar scânteia asta se face foc şi focul se întinde iute până la inima lui. Puştiul ăla, Saubers, a citit ce era menit numai şi numai pentru ochii lui Morris. Iar acest fapt constituie o nedreptate deosebit de gravă, care trebuie reparată de urgență.

Se apropie de Andy şi îl întreabă:

— Eşti homosexual? Sigur că eşti, nu-i aşa?

Andy bate bezmetic din pleoape.

— Sunt… ce contează? Morrie, am nevoie de o *ambulanță!*

— Ai vreun iubit?

Vechiul lui prieten este rănit, dar nu este prost. Înțelege ce prevesteşte întrebarea asta.

— Da, am!

Ba nu, îl contrazice gândul lui Morris, care loveşte cu barda: *hârşti.*

Andy zbiară şi începe să se zvârcolească pe covorul turcesc. Morris loveşte din nou şi Andy zbiară din nou. Bine că încăperea e căptuşită cu rafturile astea pline cu cărți, îşi

spune Morris. Mai rar o izolație fonică așa de bună.

— Da' stai locului, fir-ai tu să fii! îi spune el.

Însă Andy nu vrea să stea. Așa că e nevoie de patru lovituri de bardă. Ultima se nimerește să fie chiar deasupra nasului și îi terciuiește ambii ochi exact ca pe niște struguri în teasc. Și Andy nu se mai zvârcolește. Morris smulge barda din trupul vechiului său prieten și o lasă să cadă pe covor, lângă una dintre mâinile întinse ale lui Andy.

— Uite, spune el. Am isprăvit.

Covorul turcesc este îmbibat cu sânge. Stropi mari acoperă partea din față a mesei de lucru. Peretele și Morris însuși sunt plini de sânge. Biroul acesta secret s-a transformat într-un adevărat abator. Însă asta nu-l tulbură prea mult pe Morris; este destul de calm. Probabil din cauza șocului, își spune el. Și ce dacă? *Trebuie* să fie calm. Oamenii tulburați uită.

În spatele mesei de lucru se află două uși. Una dă în baia personală a vechiului său prieten, cealaltă dă într-un dulap. Aici sunt o mulțime de sacouri, pantaloni, cămăși și două costume care par extrem de scumpe. Dar Morris n-are ce face cu ele. Ar înota în asemenea haine.

Și-ar fi dorit ca în baie să fie și un duș, dar, așa cum știe toată lumea, și cu porcul în bătătură, și cu untura în pod nu se poate. O să se descurce doar cu chiuveta. Își scoate cămașa plină de sânge și se spală, încercând în tot acest timp să se gândească la toate obiectele pe care le-a atins de când a intrat în anticariatul lui Andy. Nu pot fi prea multe. Neapărat să țină minte să șteargă anunțul de pe ușa de la intrare. Și clanțele de la dulap și de la baia aceasta.

Se șterge și se întoarce în birou, aruncând peste cadavru prosopul și cămașa. Și jeanșii îi sunt stropiți, dar rezolvă lesne problema asta folosind ce se află pe un raft al dulapului: cel puțin douăzeci de tricouri, frumos împăturite și cu foiță de mătase între ele. Găsește unul mărimea XL care îi va acoperi pantalonii până la jumătatea pulpelor, unde sunt cele mai mari pete. Îl despăturește și vede că pe piept are imprimat EDIȚII RARE LA ANDREW HALLIDAY, împreună cu numărul de telefon al magazinului, adresa site-

ului şi un desen care reprezintă o carte deschisă. Probabil că astea sunt cadouri pentru clienţii barosani. Care le acceptă, zic frumos „mulţumesc” şi nu le poartă niciodată.

Dă să îmbrace tricoul, dar îşi dă seama că nu vrea să meargă prin oraş cu adresa ultimei sale crime pe piept. Aşa că îl întoarce pe dos. Se vede puţin scrisul, dar nu atât cât să poată fi citit, iar cartea poate fi orice fel de obiect dreptunghiular.

Însă pantofii pot constitui o problemă. Şi partea de deasupra şi tălpile sunt pline de sânge. Morris studiază picioarele vechiului său prieten, dă din cap mulţumit şi se întoarce la dulap. O fi talia lui Andy de două ori cât cea a lui Morris, dar par să poarte aproximativ acelaşi număr la încălţăminte. Alege o pereche de pantofi fără şireturi şi îi probează. Îl cam strâng, poate o să-i facă şi o băşică sau două, dar băşicile sunt un preţ foarte mic de plătit pentru informaţiile aflate şi pentru satisfacţia obţinută în urma răzbunării atât de mult amânate.

Unde mai pui că sunt nişte pantofi al naibii de arătoşi.

Îşi aruncă încălţămintea alături de celelalte lucruri scârboase de pe covor şi îşi examinează şapca. Nici măcar o picătură de sânge. A avut noroc. O pune pe cap şi dă o tură prin birou, ştergând bine de amprente suprafeţele pe care ştie că le-a atins şi pe acelea pe care bănuieşte că le-ar fi putut atinge.

Îngenunchează pentru o ultimă dată lângă cadavru şi cotrobăie prin buzunarele lui Andy, ştiind că se va umple iarăşi de sânge pe mâini şi că va trebui să se spele din nou. Ei, ce să-i faci, asta-i viaţa.

Aşa zice Vonnegut, nu Rothstein, îşi spune el şi începe să râdă. Întotdeauna îl binedispun aluziile literare.

Găseşte cheile lui Andy în buzunarul din faţă, iar portofelul în cel de la spate – de pe fesa nedespicată cu barda. Alt noroc. Nu sunt prea multe bancnote, mai puţin de treizeci de dolari, dar, aşa cum ştie toată lumea, calul de dar nu se caută la dinţi. Morris ia banii şi cheile. Apoi se spală din nou pe mâini şi şterge robinetul de la chiuvetă.

Înainte de a pleca din sanctuarul lui Andy, se uită lung la

bardă. Tăişul este mânjit cu sânge închegat şi plin de păr. Pe mânerul cauciucat se află amprenta palmei sale. Probabil că ar trebui să-l ia, să-l ascundă într-o geantă, împreună cu pantofii şi cămaşa, însă un fel de presimțire – prea vagă pentru a putea fi pusă în cuvinte, dar foarte puternică – îi spune să lase barda acolo. Cel puțin pentru moment.

Morris şterge lama şi mânerul de amprente, apoi o pune uşor pe biroul elegant. Ca pe un avertisment. Sau o carte de vizită.

— Cine mai poate spune acum că nu sunt lup, domnule McFarland? se adresează el încăperii goale. Cine?

Şi pleacă, apăsând clanța cu mâna înfăşurată în prosopul pătat de sânge.

6

În anticariat, Morris pune toate obiectele murdare într-o geantă şi îi trage fermoarul. Apoi se aşază la birou, în fața laptopului lui Andy.

Este un Macintosh, mult mai dichisit decât cel din biblioteca penitenciarului, dar în principiu acelaşi. Nu trebuie să piardă vremea încercând să descopere parola, deoarece este deschis. Pe ecran sunt o mulțime de fişiere de afaceri, plus o aplicație care se numeşte SECURITATE, în bara de jos. Intenționează să o examineze pe îndelete, dar mai întâi deschide fişierul JAMES HAWKINS şi, da, aici se află informațiile pe care le caută: adresa lui Peter Saubers (pe care o cunoaşte foarte bine) şi, de asemenea, numărul de mobil al lui Peter Saubers, probabil obținut din mesajul telefonic despre care îi povestise vechiul lui prieten. Pe tatăl lui Peter Saubers îl cheamă Thomas. Pe mamă, Linda. Sora lui se numeşte Tina. Fişierul conține chiar şi o fotografie cu tânărul domnişor Saubers, alias James Hawkins, alături de câteva persoane de la biblioteca de pe Garner Street, bibliotecă pe care Morris o cunoaşte foarte bine. Sub aceste date – care s-ar putea să-i fie de folos, cine ştie, cine ştie – este bibliografia lui John Rothstein, la care Morris aruncă doar o privire. Cunoaşte opera lui Rothstein pe de rost.

Bineînțeles, cu excepția scrierilor pe care le are acum tânărul domnișor Saubers. Scrieri pe care acesta le-a furat de la proprietarul lor de drept.

Morris notează numărul de mobil al băiatului pe o foaie din carnețelul aflat lângă laptop, o rupe şi şi-o pune în buzunar. Apoi deschide aplicația de securitate şi dă click pe CAMERE. Pe ecran apar şase imagini. În două se vede Lacemaker Lane în toată gloria sa mercantilă. În alte două se vede interiorul strâmt al anticariatului. În a cincea este înfățişată masa de lucru, la care stă Morris, îmbrăcat în tricoul cel nou. Iar în a şasea se vede biroul secret al lui Andy şi cadavrul întins pe covorul turcesc. În imaginea aceasta alb-negru, stropii şi petele par de cerneală.

Morris dă click pe ea şi imaginea umple ecranul. În partea de jos apar nişte săgeți. Dă click pe săgeata dublă pentru derulare, apoi apasă PLAY. Şi urmăreşte iar şi iar cum îşi ucide vechiul prieten. Captivat. Absolut fascinat. Sigur, nu este un film de amatori destinat publicului larg, ceea ce înseamnă că trebuie să ia laptopul cu el.

Deconectează toate cablurile, inclusiv pe acela care iese dintr-o cutie lucioasă pe care scrie SISTEME DE SECURITATE VIGILANT. Camerele de supraveghere se încarcă direct în hardul laptopului, drept care nu există DVD-uri. Logic. Un asemenea sistem ar fi nițeluş cam prea scump pentru o firmă atât de mică precum „Ediții rare la Andrew Halliday". Totuşi, unul dintre cabluri mergea la un DVD-writer, adăugat ulterior. Adică vechiul lui prieten ar fi putut face DVD-uri după imaginile de pe camere, dacă ar fi vrut.

Morris percheziționează metodic biroul în căutarea lor. Sunt doar cinci sertare. În primele patru nu găseşte nimic interesant, dar cel de la mijloc este încuiat. Lui Morris acest amănunt i se pare elocvent. Caută printre cheile lui Andy, o alege pe cea mai mică, descuie sertarul şi dă de o comoară. Nu-l interesează deloc cele şase sau opt fotografii extrem de sugestive în care vechiul lui prieten îi face sex oral unui tânăr cu o grămadă de tatuaje. Însă în sertar se mai află şi un pistol. Un P238 SIG Sauer, mult prea delicat şi plin de

brizbrizuri: roşu cu negru, cu flori aurii incrustate pe țeavă. Morris îl desface şi vede că este încărcat. Ba chiar are un glonț pe gură. Pune încărcătorul la loc şi aşază pistolul pe birou – îl va lua şi pe el. Cotrobăie în fundul sertarului şi găseşte un plic alb pe care nu scrie nimic. Nu este lipit. Îl deschide, aşteptându-se să găsească alte poze deocheate, dar se bucură când dă cu ochii de bani – cel puțin cinci sute de dolari. Deci nu i s-a isprăvit norocul. Pune plicul alături de pistol.

Altceva nu mai este acolo şi îşi zice că, dacă *există* DVD-uri, probabil că Andy le-a încuiat într-un seif. Dar uite că Zeița Norocului nu şi-a terminat treburile cu Morris Bellamy. Când se ridică de pe scaun, se loveşte cu umărul de un raft plin cu de toate, aflat în stânga biroului. Câteva cărți vechi se rostogolesc pe jos, iar în spatele lor rămâne un teanc cu carcase de DVD-uri, legate cu benzi elastice.

— Ce mai faceți? şopteşte Morris. Îmi pare *bine* de cunoştință.

Se aşază la loc şi le examinează repede. Pe fiecare Andy notase câte un nume cu marker negru. Doar ultimul are înțeles pentru el şi este cel pe care îl caută. Pe suprafața lucioasă stă scris HAWKINS.

A avut parte de o mulțime de şanse în după-amiaza aceasta (poate ca recompensă pentru îngrozitoarea dezamăgire de azi-noapte), dar nu are rost să forțeze lucrurile. Morris ia laptopul, arma, plicul cu bani şi discul pe care scrie HAWKINS. Se duce la cuierul de la intrare şi le pune într-o geantă, fără să-i bage în seamă pe trecătorii care se perindă prin fața magazinului. Dacă te porți ca şi cum ai fi de-al locului, majoritatea oamenilor chiar te cred. Iese cu paşi siguri din anticariat şi încuie uşa. Semnul cu ÎNCHIS se leagănă de câteva ori, apoi se potoleşte. Morris îşi trage pe ochi cozorocul lung al şepcii şi pleacă de acolo.

Mai face o singură oprire înainte de a se întoarce la Conacul Belfegor. La un internet-cafe care se cheamă *Bytes 'N Bites*. În schimbul a doisprezece dolari de la Andy Halliday capătă o ceaşcă cu cafea mizerabilă şi exagerat de scumpă şi douăzeci de minute într-un separeu, la un computer cu DVD

player. Nu are nevoie decât de cinci minute ca să îşi dea seama despre ce este vorba: vechiul său prieten stând de vorbă cu un băiat care poartă ochelari falşi şi mustața tatălui său. În primul filmuleț, Saubers are o carte care probabil că este *Mesaje din Olimp* şi un plic mare cu câteva foi de hârtie – probabil fotocopiile despre care i-a povestit Andy. În al doilea filmuleț, Saubers şi Andy par că s-ar certa. Aceste mini-filme în alb şi negru nu au sunet, dar nu face nimic. Băiatul ar putea spune absolut orice. Ba chiar în al doilea filmuleț, cel cu cearta, ar putea spune: „Data viitoare când o să mai vin, o să-mi aduc şi barda, dobitoc obez ce eşti."

Morris iese surâzând din *Bytes 'N Bites.* Bărbatul de la bar zâmbeşte şi el şi îi spune:

— Înțeleg că v-ați simțit bine la noi.

— Da, spune bărbatul care şi-a petrecut în puşcărie mai mult de două treimi din viață. Dar cafeaua ta e de toată jena, tâmpitule! Ar trebui să ți-o torn în capul ăla cretin.

Şi uite aşa se face că zâmbetul dispare de pe chipul barmanului. Mulți dintre clienții de aici sunt dependenți de droguri. Iar în cazul acesta cel mai bine este să-ți ții gura şi să speri că n-o să-i mai vezi niciodată.

7

Hodges i-a spus lui Holly că intenționează să-şi petreacă cel puțin o parte din acest weekend tolănit în fotoliul lui comod, cumpărat de la La-Z-Boy, cu ochii la meciul de baseball de la televizor. Şi duminică după-amiază chiar urmăreşte primele trei reprize, însă apoi începe să-l zgândărească un oarecare neastâmpăr şi se hotărăşte să se ducă în vizită. Nu la un vechi prieten, ci mai degrabă la o veche cunoştință. După fiecare dintre aceste vizite îşi spune: Da, bine, gata, n-are niciun rost. Şi vorbeşte foarte serios. Şi apoi – peste patru săptămâni, sau opt, poate chiar zece – se duce din nou. Ceva îl împinge să o facă. Iar echipa lui favorită conduce deja cu cinci puncte şi nu-i decât a treia repriză.

Închide televizorul, îşi trage pe el un tricou vechi de la Liga

Poliţiştilor Sportivi (în vremurile cu „greutate” obişnuia să se ferească de tricouri, dar acum nu mai are aproape deloc burtă deasupra beteliei de la pantaloni şi materialul cade drept) şi încuie uşa de la casă. Duminica se circulă bine şi, nici douăzeci de minute mai târziu, îşi lasă Priusul la al treilea etaj al parcării vizitatorilor, construcţie lipită de clădirea uriaşă, în permanentă dezvoltare ca o metastază, a Spitalului John M. Kiner. Îndreptându-se spre ascensorul parcării, îi mulţumeşte lui Dumnezeu, aşa cum o face aproape de fiecare dată, pentru că se află aici ca vizitator, iar nu în calitate de client. Mult prea conştient fiind, chiar şi atunci când înalță ruga aceasta de mulțumire, că, mai devreme sau mai târziu, majoritatea oamenilor *devin* clienții acestui loc sau al altuia dintre celelalte patru stabilimente sanitare din oraş. Nimeni nu călătoreşte gratis şi la sfârşit chiar şi cea mai zdravănă navă tot se duce la fund: bâldâbâc, pa, mi-a părut bine. Iar Hodges este de părere că singura modalitate de a echilibra oarecum situația este să foloseşti la maximum fiecare zi pe care ți-e dat s-o trăieşti.

Păi, dacă aşa stau lucrurile, ce mama dracului caută el aici?

Şi gândul acesta îi aduce aminte de un vers, citit sau auzit demult şi care i-a rămas, habar n-are din ce motiv, întipărit în memorie: *aşa ajungi la copleşitoarea întrebare, O, nu-ntreba… „Care anume, oare?” Să mergem, aşadar, în vizită*[35].

8

Este foarte uşor să te rătăceşti în oricare spital mare, însă Hodges a făcut drumul acesta de atâtea ori că a ajuns în stare să-i îndrume el pe ceilalți vizitatori. Ascensorul parcării etajate îl duce la un pasaj acoperit; pasajul îl duce într-un hol de mărimea unei gări; ascensorul de pe Coridorul A îl duce la etajul al treilea; o pasarelă îl traversează Bulevardul Kiner şi îl duce la destinație – locul unde pereții sunt

[35] „Cântecul de dragoste al lui Alfred J. Prufrock”, de T.S. Elliot (n.tr.).

zugrăviți într-un trandafiriu dulce şi blând, iar atmosfera este calmă şi tăcută. Pe placa de deasupra recepției scrie:

BINE AȚI VENIT LA CLINICA
PENTRU TRAUMATISME CRANIO-CEREBRALE
DIN REGIUNEA MARILOR LACURI
ESTE INTERZISĂ FOLOSIREA TELEFOANELOR MOBILE
AJUTAȚI-NE SĂ PĂSTRĂM O AMBIANȚĂ LINIŞTITĂ
VĂ MULȚUMIM PENTRU COOPERARE

Hodges se duce la recepție, unde îl aşteaptă deja ecusonul de vizitator. Asistenta-şefă îl cunoaşte; după patru ani se poate spune că sunt prieteni vechi.

— Ce mai fac ai tăi, Becky?

Îi răspunde că fac bine.

— Şi mâna ruptă a fiului tău? E mai bine?

Îi spune că da. I-au scos ghipsul şi o să-i dea jos şi atela într-o săptămână, cel mult două.

— Mă bucur. Băiatul meu e în cameră sau la fizioterapie?

Îi zice că este în cameră.

Hodges merge agale pe coridor, către rezerva 217, unde locuieşte pe banii statului un anumit pacient. Înainte să ajungă la ea, se întâlneşte cu un infirmier pe care asistentele în numesc Al-Bibliotecă. Are şaizeci şi ceva de ani şi, ca de obicei, împinge un cărucior ticsit cu volume broşate şi ziare. De curând a mai adăugat un articol micului său arsenal cu mijloace de recreere: o cutie din plastic plină cu e-bookuri.

— Salut, Al! îi spune Hodges. Ce mai faci?

Deşi Al este un tip vesel şi vorbăreț, în după-amiaza aceasta pare pe jumătate adormit şi are cearcăne vinete sub ochi. Cineva a avut o noapte grea, îşi spune amuzat Hodges. Cunoaşte bine simptomele, căci şi el a avut parte de asemenea nopți. Se gândeşte să pocnească din degete în fața lui Al, ca un magician într-un număr de hipnoză, dar îşi dă seama că ar fi un gest urât. Lasă omul să-şi ducă mahmureala în pace. Dacă aşa de rea este după-amiază, nici

nu vrea să-şi imagineze cum trebuie să fi fost de dimineață.

Însă Al pare să-şi revină şi zâmbeşte înainte ca Hodges să meargă mai departe.

— Salutare, domnule detectiv! Rar vă mai vede omul pe la noi.

— S-a terminat cu „detectiv”, Al. Te simți bine?

— Sigur. Doar mă gândeam… spune el şi ridică din umeri. Măi, să fie! Nu mai ştiu la ce mă gândeam.

Începe să râdă:

— Ce să-i faci! Ştiți cum se zice: „Bătrânețe, haine grele”.

— În zilele noastre se mai zice şi că la şaizeci de ani eşti în floarea vârstei, îi spune Hodges.

Al pufneşte.

— Cine zice aşa mănâncă rahat cu *polonicul.*

Hodges este întru totul de acord. Arată spre cărucior.

— Nu cred că băiatul meu ți-a cerut vreo carte, nu?

Al mai pufneşte o dată.

— Hartsfield? N-ar putea să mai citească nici *Cei trei purceluşi.*

Şi se bate sugestiv cu degetul în frunte.

— Nu mai are decât terci la mansardă. Atâta tot. Deşi câteodată mai întinde mâna după chestiile astea.

Şi indică o tabletă Zappit de culoare roz, ca pentru fetițe.

— Aiurelile astea au jocuri.

— Păi, cum? Se joacă? exclamă uluit Hodges.

— Vai de capul lui, cum să se joace?! Are funcțiile motrice făcute varză. Dar dacă-i deschid unul, cum ar fi „Prezentarea de modă a lui Barbie”, ori „La pescuit”, stă şi se holbează la el cu orele. Astea sunt jocuri pur demonstrative şi fac acelaşi lucru iar şi iar, dar pricepe el asta?

— Cred că nu.

— Şi bine credeți. Eu zic că-i plac mai mult sunetele – bipurile şi pif-paf-pufurile şi toate trosnetele şi pocnetele alea. Mă întorc după două ceasuri şi tableta e tot unde am lăsat-o, pe pat sau pe pervaz. Numai că ecranul e stins şi bateria moartă. Dar ce naiba, nu face nimic. O pun la reîncărcat şi după trei ore e ca şi nouă. Doar *el* nu se reîncarcă, Şi probabil că asta e bine pentru toată lumea.

Al strâmbă din nas, ca în fața unui miros dezagreabil.

Poate că e, dar poate că nu, îşi zice Hodges. Cât nu se va simți mai bine, va rămâne aici, în camera asta drăguță de spital. Priveliştea nu-i cine ştie ce, dar are aer condiționat, televizor color şi, din când în când, câte o tabletă Zappit la care să se uite. Dacă ar avea discernământ – adică dacă ar fi capabil să se apere, aşa cum cere legea –, ar trebui să fie judecat pentru vreo mulțime de infracțiuni, dintre care nouă acuzații de crimă. Sau chiar zece, dacă procurorul o adaugă la lista victimelor şi pe mama nenorocitului, care a murit otrăvită. Şi atunci, la revedere televizor şi tabletă cu jocuri şi bună ziua ție, Waynesville, penitenciar de stat, fără aer condiționat. Acolo şi-ar petrece turbatul ăla tot restul vieții.

— Ia-o mai uşurel, Al. Pari obosit.

— Nee, n-am nimic, domnule detectiv Hutchinson. Vizită plăcută vă doresc.

Şi trece mai departe. Hodges priveşte încruntat în urma lui. Hutchinson? De unde mama dracului a scos numele *ăsta?* Hodges vine aici de ani buni şi Al ştie cum îl cheamă. Sau ştia. Iisuse, sper să nu sufere de demență precoce!

În primele patru, cinci luni, rezerva 217 a fost păzită de două gărzi. Apoi de una singură. Acum nu mai este nimeni în fața uşii, pentru că supravegherea lui Brady este o pierdere de timp şi de bani. Nu este niciun pericol să evadeze de acolo, din moment ce ucigaşul nu poate să ajungă nici măcar până la toaletă fără ajutor. În fiecare an se discută despre transferarea lui într-o instituție mai ieftină din nordul statului. Şi în fiecare an procurorul aminteşte tuturor că, teoretic, domnul acesta încă mai aşteaptă să compară în fața instanței de judecată, indiferent cât de grave i-ar fi leziunile cerebrale. Şi este mai uşor să-l țină aici, pentru că această clinică acoperă cea mai mare parte a costurilor. Echipa de neurologi – mai cu seamă domnul doctor Felix Babineau, şeful departamentului – consideră că Brady reprezintă un caz deosebit de interesant.

În după-amiaza asta este aşezat lângă fereastră şi a fost îmbrăcat în blugi şi o cămaşă cadrilată. I-a crescut părul şi i-ar prinde bine un tuns, dar infirmierele i l-au spălat şi acum

aruncă sclipiri aurii sub razele soarelui. Fetelor le-ar plăcea să-şi treacă degetele printr-un asemenea păr, îşi spune Hodges. Cu condiția să nu ştie ce monstru ar mângâia.

— Salut, Brady!

Hartsfield nici nu se clinteşte. Se uită pe fereastră, sigur că da, dar oare vede el zidul din cărămidă al parcării, singura privelişte pe care o are de aici? Oare ştie el că Hodges este persoana care i-a intrat în cameră? Mai bine zis, ştie că i-a intrat *cineva* în cameră? La întrebările astea o echipă întreagă de neurologi şi-ar dori să găsească răspunsuri. La fel şi Hodges, care s-a aşezat la capătul patului şi reflectează: *A fost* un monstru? Sau încă mai este?

— Bine te-am găsit sănătos, cum se zice.

Hartsfield nu răspunde.

— Ai dreptate, e un banc prost şi răsuflat. Ştiu sute, poți s-o întrebi pe fiică-mea. Cum te simți?

Hartsfield nu răspunde. Îşi ține degetele lungi şi albe împletite uşor pe genunchi.

În luna aprilie 2009, Brady Hartsfield a furat un Mercedes-Benz, care aparținea mătuşii lui Holly, şi a intrat dinadins cu el în mulțimea de şomeri strânşi în fața unui târg de joburi de la Complexul Municipal. A omorât opt persoane şi a rănit grav alte douăsprezece, printre care s-a numărat şi Thomas Saubers, tatăl lui Peter şi al Tinei. A scăpat neprins. Dar a făcut greşeala să-i scrie lui Hodges, deja ieşit la pensie la vremea respectivă, o scrisoare persiflantă.

În anul următor, Brady a ucis-o pe verişoara lui Holly, de care se îndrăgostise Hodges. Şi întâmplarea a făcut ca tocmai Holly să-i oprească ceasul lui Brady Hartsfield, atunci când aproape i-a întins creierii pe jos cu Pliciul Norocos al lui Hodges, înainte ca Hartsfield să apuce să detoneze bomba care ar fi ucis mii de copii la un concert de muzică pop.

Prima lovitură cu Pliciul îi crăpase țeasta, însă cea de-a doua a provocat traumele considerate ireparabile. A fost internat la Clinica pentru Traumatisme Cranio-Cerebrale în comă profundă, din care se spunea că este puțin probabil să se trezească vreodată. Domnul doctor Babineau spunea asta. Însă, într-o noapte întunecată şi furtunoasă a lunii noiembrie

din anul 2011, Hartsfield a deschis ochii şi a spus câteva cuvinte infirmierei care îi schimba perfuzia. (Mereu când se gândea la scena aceasta, Hodges îl şi vedea pe doctorul Frankenstein zbierând: „E viu! Monstrul e viu!”) Hartsfield a spus că îl doare capul şi a întrebat de mama lui. A fost chemat doctorul Babineau, care i-a cerut pacientului să-i urmărească degetul, pentru a-i putea verifica mişcarea oculară. Hartsfield a făcut ce i s-a spus fără probleme.

În cele treizeci de luni scurse de atunci, Brady Hartsfield a vorbit de mai multe ori (deşi niciodată în prezența lui Hodges). De obicei cere să-şi vadă mama. Când i se spune că a murit, dă din cap, ca şi cum ar înțelege… dar după o zi sau o săptămână repetă aceeaşi rugăminte. Este în stare să urmeze instrucțiunile de la fizioterapie şi se poate spune că a început să meargă din nou, deşi mai degrabă infirmiera îl ajută să-şi târşâie picioarele. În zilele bune este capabil să mănânce singur, dar nu se poate îmbrăca. Este caracterizat drept semicatatonic. În cea mai mare parte a timpului stă în camera lui, fie privind pe fereastră la parcarea etajată, fie uitându-se fix la un tablou cu flori de pe perete.

Însă în ultimul an au fost anumite incidente în preajma lui Brady Hartsfield care l-au transformat într-un soi de legendă în Clinica pentru Traumatisme Cranio-Cerebrale. S-au iscat zvonuri şi speculații. Domnul doctor Babineau râde şi refuză să discute despre ele… dar sunt infirmieri şi asistente care abia aşteaptă să vorbească, iar un anume polițist la pensie s-a dovedit un ascultător avid în tot acest timp.

Acum Hodges se apleacă şi îi zâmbeşte lui Hartsfield.

— Te prefaci, Brady?

Brady nu răspunde.

— De ce te mai oboseşti? Oricum ar fi, tot ai să stai închis câte zile mai ai de trăit.

Brady nu răspunde, însă una dintre mâinile lui se ridică încet. Aproape şi-o bagă în ochi, apoi reuşeşte să facă ce intenționa: îşi îndepărtează nişte şuvițe de pe frunte.

— Vrei să mă întrebi despre maică-ta?

Brady nu răspunde.

— E moartă. Putrezeşte în coşciug. I-ai dat să mănânce o

porție bună de otravă pentru şoareci. Trebuie că s-a chinuit foarte mult. S-a chinuit, ia spune-mi? Erai acolo? Te-ai uitat?

Niciun răspuns.

— Eşti acasă, Brady? Cioc, cioc. Alo, e cineva acolo?

Niciun răspuns.

— Eu cred că înțelegi ce-ți spun. Sper că înțelegi. Ştii ceva? Am băut la greu pe vremuri. Dar ştii ce-mi aduc aminte cel mai bine din perioada aia?

Nimic.

— Mahmurelile. Zilele când mă străduiam să mă ridic din pat, în timp ce capul mă durea atât de tare că ziceam că mi-l crapă cineva cu vreun topor. Diminețile când făceam un litru de pipi şi nu reuşeam să-mi amintesc ce am făcut cu o seară în urmă. Uneori neştiind nici măcar cum am ajuns acasă. Zilele când îmi verificam maşina să văd dacă nu este cumva lovită. Era ca şi cum m-aş fi rătăcit în propria-mi minte imbecilă şi nu mai găseam uşa pe care să ies de acolo. Şi o găseam abia spre prânz, când lucrurile reintrau cât de cât în normal.

Se gândeşte în treacăt la Al-Bibliotecă.

— Sper că în locul ăla te afli şi tu acum, Brady. Sper că rătăceşti disperat prin creierul ăla pe jumătate storcoşit al tău, căutând o ieşire. Numai că pentru tine nu există niciuna. În cazul tău mahmureala este veşnică. Aşa este? Sper din tot sufletul să fie aşa.

Îl dor mâinile. Se uită în jos la ele şi vede că şi-a împlântat unghiile în palme. Şi le scoate şi semicercurile albe se fac acum roşii. Îşi primeneşte zâmbetul.

— Ziceam şi eu, amice. Ziceam şi eu aşa. Vrei să-mi spui şi tu ceva?

Hartsfield nu vrea să-i spună nimic.

Hodges se ridică în picioare.

— Perfect! Stai tu acolo cuminte la fereastră şi încearcă să găseşti ieşirea. Ieşirea aia care nu există. Şi în timpul ăsta, eu o să mă duc afară şi o să respir aer curat. Este o zi splendidă.

Pe masa dintre scaun şi pat se află o fotografie pe care Hodges a văzut-o prima dată în casa de pe Elm Street, unde

locuia Hartsfield împreună cu mama lui. Aceasta este o copie de dimensiuni mai mici şi este pusă într-o ramă simplă, argintie. În ea sunt Brady şi mama lui undeva pe o plajă, ținându-se în brațe, cu obrajii lipiți unul de al celuilalt şi semănând mai degrabă cu un iubit şi o iubită decât cu un fiu şi o mamă. Când Hodges se întoarce să plece, fotografia aceasta cade cu un pocnet mic şi sec.

Se uită la ea, se uită la Hartsfield, apoi se uită iarăşi la fotografia căzută cu fața în jos.

— Brady?

Niciun răspuns. Niciodată. Nu pentru el.

— Brady, tu ai făcut asta?

Nimic. Brady îşi priveşte fix degetele împreunate pe genunchi.

— Unele infirmiere spun…

Dar Hodges nu-şi duce vorbele până la capăt. Pune fotografia la loc.

— Dacă tu ai făcut asta, mai fă-o o dată.

Hartsfield nu face nimic, fotografia nu face nimic. Mama şi fiul în zile mai fericite. Deborah Ann Hartsfield şi scumpetea ei de băiat.

— În regulă, Brady. Haide, pa. Două mere, două pere, eu îți zic la revedere.

Iese şi închide uşa după el. Atunci Brady ridică ochii o fracțiune de secundă. Şi zâmbeşte.

Fotografia cade din nou.

Poc.

9

Ellen Bran (poreclită Bran Stoker de elevii care au făcut cursul de literatură fantasy şi horror la Liceul Northfield) stă lângă uşa autocarului parcat în fața campingului din River Bend. Are mobilul în mână. Este duminică, ora 4 p.m. Şi ea vrea să sune la poliție ca să anunțe dispariția unui elev. Chiar în momentul acesta apare Peter Saubers venind în goana mare din spatele restaurantului. Aleargă atât de repede că îi flutură părul.

Ellen este mereu corectă cu elevii ei, păstrându-şi în permanență aerul profesoral şi neîncercând să se împrietenească cu ei. Însă de data aceasta renunță la atitudinea ei sobră şi-l strânge pe Pete în brațe cu atâta forță şi disperare că băiatului aproape i se taie respirația. Din autocarul în care se află ceilalți şefi de clasă actuali şi în devenire de la Liceul Northfield se aud câteva aplauze sarcastice.

Ellen îi dă drumul din brațe, dar îl apucă strâns de umeri şi face alt lucru pe care nu l-a mai făcut vreodată în cariera ei didactică: îl scutură zdravăn.

— *Unde* ai fost? Ai lipsit de la toate seminarele de dimineață! Ai lipsit de la masa de prânz! Voiam să sun la *poliție!*

— Iertați-mă, doamnă Bran. M-a durut stomacul. Am crezut că puțin aer curat o să-mi facă bine.

Doamna Bran – supraveghetoare şi consilier în această tabără de weekend, deoarece predă şi cursul de ştiințe politice, pe lângă cel de istorie americană – se hotărăşte să îl creadă. Nu numai pentru că Pete este unul dintre cei mai buni elevi ai ei şi nu i-a mai făcut niciodată probleme, dar şi pentru că băiatul chiar *pare* bolnav.

— Ar fi trebuit să mă anunți, îi spune ea. M-am gândit că ți-a venit ideea să te întorci cu autostopul sau ceva de genul ăsta. Şi eu aş fi de vină dacă ai păți ceva. Nu pricepi că acum sunteți responsabilitatea mea?

— Nu mi-am dat seama când a trecut timpul. Mi-a venit să vomit şi n-am vrut s-o fac înăuntru. Probabil că mi-a făcut rău ceva de la masă. Sau am un virus din ăla care ține o zi.

Nu i s-a făcut rău de la mâncare şi nu are niciun virus, dar partea cu vomitatul este foarte adevărată. De la nervi. De la spaima pură, mai corect spus. Îl îngrozeşte la culme gândul că mâine va trebui să dea ochii cu Andrew Halliday. Sigur, întâlnirea asta s-ar putea desfăşura bine, ştie că există şansa ca lucrurile să iasă aşa cum îşi doreşte, însă este foarte riscant. Iar dacă merge prost, atunci o să aibă probleme şi cu părinții, şi cu poliția. Bursă pentru facultate, de ajutor social sau de alt fel? Îi poate pune cruce. Ar putea chiar să intre la

închisoare. Aşa că şi-a petrecut ziua cutreierând pe cele douăsprezece hectare ale stațiunii, recapitulând iar şi iar confruntarea de a doua zi. Ce va spune el; ce-i va răspunde Halliday. Şi da, a pierdut noțiunea timpului.

Acum Pete îşi doreşte să nu fi dat în viața lui cu ochii de cufărul ăla blestemat.

Îşi spune: Dar eu am încercat să fac un lucru bun. La naiba, atâta tot am vrut să fac!

Ellen observă lacrimile din ochii băiatului şi mai vede acum cât de tras este la față – poate unde şi-a ras tuleiele alea abia mijite deasupra buzei superioare. Îşi pune telefonul înapoi în poşetă şi scoate de acolo un pachet cu batiste din hârtie.

— Şterge-ți fața, îi spune.

O voce din autocar îi strigă:

— Hei, Saubers! Ai fript-o pe vreuna?

— Taci din gură, Jeremy! spune Ellen, fără să se întoarcă.

Şi i se adresează lui Pete:

— Ar trebui să te exmatriculez o săptămână de la cursuri pentru isprava asta, dar am de gând să ți-o trec cu vederea deocamdată.

Normal că aşa va face, pentru că o exmatriculare de o săptămână ar presupune să-l informeze pe Waters, directorul-adjunct al liceului şi totodată partizan al impunerii unei discipline stricte în rândul elevilor. Şi Waters se va informa despre acțiunile ei şi va dori să ştie de ce nu dăduse alarma mai devreme, mai ales dacă va fi obligată să recunoască faptul că nu-l mai văzuse pe Peter Saubers de la cina din restaurant de cu o seară înainte. Nu mai ştiuse nimic de el aproape o zi întreagă, ceea ce însemna foarte mult timp pentru o excursie organizată de şcoală.

— Vă mulțumesc, doamnă Bran.

— Crezi că ai să mai vomiți?

— Nu. Nu mai am ce.

— În cazul ăsta, urcă-te în autocar şi hai să mergem acasă.

Se aud alte aplauze batjocoritoare când Pete se urcă în maşină şi se duce la locul lui. Încearcă să zâmbească, de

parcă totul ar fi în regulă. Nu vrea decât să ajungă acasă, pe Sycamore Street şi să se ascundă în camera lui, în aşteptarea zilei de mâine, când se va termina tot acest coşmar. Într-un fel sau altul.

10

Hodges se întoarce acasă de la spital şi vede pe veranda lui un tânăr chipeş, îmbrăcat cu un tricou cu emblema Universității Harvard şi care citeşte o carte groasă, pe a cărei copertă sunt desenați nişte războinici greci sau romani. Lângă el stă un setter irlandez, cu un rânjet vesel pe bot – expresie caracteristică tuturor câinilor crescuți în familii cumsecade. Şi tânărul, şi câinele se ridică atunci când Hodges intră cu maşina în şopronul de lângă casă unde şi-a improvizat garajul.

Tânărul îi iese în întâmpinare, cu pumnul ridicat. Hodges îşi ciocneşte degetele de ale lui, prin aceasta recunoscând originea afroamericană a lui Jerome; apoi îi strânge mâna, prin aceasta afirmându-şi propriul statut de bărbat alb din clasa de mijloc.

Ținându-l pe Hodges de mâini, tânărul face un pas înapoi şi îl măsoară din cap până în picioare.

— Ia uită-te la tine! exclamă el. Niciodată n-ai fost aşa de slab!

— Merg mult pe jos, spune Hodges. Şi mi-am cumpărat o bandă de alergat pentru zilele când plouă.

— Excelent! O să fii nemuritor!

— Aş vrea eu.

Acum Hodges se apleacă la câinele care îi întinde o labă. Hodges dă noroc cu el şi îl întreabă:

— Tu ce mai faci, Odell?

Odell latră o dată. Adică face bine.

— Haideți în casă, le spune Hodges. Am cola la frigider. Dacă nu cumva acum preferi berea.

— Bună şi cola. Şi sunt sigur că Odell ar dori nişte apă. Am venit pe jos până aici şi el nu mai este rezistent ca pe vremuri.

— Castronul lui e tot sub chiuvetă.

Intră şi ciocnesc pahare cu cola de la gheaţă. Odell lipăie apa, apoi se întinde în locul lui obişnuit, lângă televizor. În primele luni de pensie, Hodges era un telespectator neobosit, însă acum deschide foarte rar televizorul, doar ca să-l asculte pe Scott Pelley, la *Ştirile de seară* de pe CBS, şi, uneori, ca să vadă câte un meci de baseball.

— Cum merge pacemakerul, Bill?

— Nici nu mai ştiu că-l am. Şi îmi convine de minune. Ia spune-mi, ce s-a întâmplat cu balul din Pittsburg la care trebuia să te duci cu fata aia pe care nu mai ştiu cum o cheamă?

— Relaţia n-a mers. Părinţii mei ştiu că eu şi fata aia am descoperit că interesele noastre academice şi personale nu coincid.

Hodges ridică din sprâncene.

— Ăsta parcă-i limbaj de avocat, nu de student la filosofie şi istorie antică.

Jerome soarbe din pahar, îşi întinde picioarele lungi şi zâmbeşte cu toată gura.

— Vrei să-ţi zic adevărul? Fata „aia” – i se mai spune şi Priscilla – se folosea de mine ca să-l facă gelos pe iubitul ei din liceu. Şi i-a mers. Mi-a zis că-i pare nespus de rău că m-a indus în eroare, că speră să rămânem prieteni şi aşa mai departe. Normal că a fost o scenă destul de penibilă, dar probabil că tot răul e spre bine.

Se gândeşte puţin şi continuă:

— Recunosc că am cam căzut pe gânduri când am văzut că încă îşi mai ţine pe un raft toate păpuşile Barbie. Probabil că nu m-ar deranja *prea* tare dacă ai mei ar afla că eu am fost polonicul cu care a amestecat ea în ciorba aia reîncălzită a amorului din liceu, dar dacă află Barbster, o să mă toace toată viaţa la cap cu eşecul ăsta sentimental.

— N-am să scot nicio vorbă, îl asigură Hodges. Şi acum ce ai de gând? Te întorci în Massachusetts?

— Nu. Vreau să-mi petrec vacanţa de vară aici. Mi-am găsit şi o slujbă la docuri, la descărcat containere.

— Dar asta nu-i muncă pentru un student la Harvard,

Jerome.

— Ba uite că este pentru studentul ăsta. Mi-am luat iarna trecută permisul de operator macara şi leafa este excelentă. Iar Harvard nu-i un loc ieftin, nici dacă ai o bursă parțială.

Acum intră în scenă Tyrone Feelgood Delight. Slavă Domnului că numai pentru câteva momente!

— Ăst băiet negru o să dăscarşe la barje şi o să ridişe la baloți, conaşu' Hodges!

Şi, cât ai clipi, Jerome se întoarce.

— Cine îți tunde gazonul? Arată destul de bine. Sigur, nu ca atunci când ți-l tundea Jerome Robinson, dar e destul de îngrijit.

— Un puşti din capătul străzii, răspunde Hodges. Ascultă, asta-i doar o vizită de curtoazie sau…?

— Barbara şi Tina, prietena ei, mi-au spus o poveste aproape incredibilă, zice Jerome. Tina n-a prea vrut, dar a convins-o Barbs. Se pricepe al naibii de bine la aşa ceva. Ştii că tatăl Tinei a fost rănit în mizeria aia de la Complexul Municipal, da?

— Da.

— Iar dacă fratele ei a fost cel care a trimis bani ca să-şi țină familia pe linia de plutire, atunci bravo lui… dar de unde i-a avut? Nu-mi pot da seama, oricât aş încerca.

— Nici eu.

— Tina zice că ai să stai de vorbă cu el.

— Mâine, după ore, aşa mi-am propus.

— Ai implicat-o şi pe Holly?

— Într-o oarecare măsură. Se ocupă de documentare.

— Super! râde Jerome cu gura până la urechi. Ce-ar fi să vin şi eu cu tine mâine? S-a reunit gaşca, omule! E ca pe vremuri!

Hodges se gândeşte serios.

— Nu ştiu, Jerome. Un singur om – un ramolit ca mine – poate că nu l-ar tulbura prea tare pe tânărul domn Saubers. În schimb, *doi* indivizi, dintre care unul este un şmecher negru, înalt de un metru nouăzeci şi…

— Cinşpe runde şi încă mă mai țin pe picioare[36]! zbiară Jerome, fluturându-şi mâinile strânse deasupra capului.

Odell îşi dă urechile pe spate.

— Încă mă mai țin pe picioare! Matahala aia de Sonny Liston nici nu m-a atins! Plutesc ca un fluturaş, înțep ca o…

Observă privirea indulgentă a lui Hodges şi se opreşte.

— Mda, scuze, uneori mă mai ia valul. Unde ai de gând să-l aştepți?

— În fața liceului. La ieşirea elevilor.

— Nu toți ies pe acolo şi s-ar putea să evite ieşirea aia, mai ales dacă se scapă Tina şi îi spune că a vorbit cu tine.

Vede că Hodges vrea să-l întrerupă şi ridică o mână.

— Ştiu că zice că nu, dar frații mai mari îşi cunosc foarte bine surioarele, ți-o spune unul care ştie ce vorbeşte. Dacă a aflat că o să fie luat la întrebări, s-ar putea să iasă prin spate şi să o taie peste terenul de fotbal care dă pe Westfield Street. Aş putea să stau acolo în maşină şi să te sun dacă îl văd.

— Ştii cum arată?

— Îhî. Tina avea o poză în portofel. Lasă-mă să te ajut, Bill. Barbie ține la fetița asta. Şi mi-a plăcut şi mie. Trebuie să recunoşti că a avut ceva curaj ca să vină la tine, indiferent cât a insistat soră-mea.

— Ai dreptate.

— Plus că sunt al naibii de curios. Tina zice că banii au început să vină atunci când fratele ei nu avea decât treisprezece ani. Îți dai seama? Un puşti atât de mic cu acces la atâția bani…

Jerome scutură trist din cap.

— Nu mă mir că are probleme.

— Nici eu nu mă mir. Mă rog, dacă vrei să vii şi tu, atunci poți să vii.

— Ăsta-i prietenul meu!

Strigătul acesta cere o altă lovire a pumnilor.

— Şi tu ai învățat la Liceul Northfield, Jerome. Mai există vreo altă ieşire în afară de cea din față şi cea care dă spre

---

[36] Replică a lui Muhammad Ali (n.tr.).

Westfield Street?

Jerome încearcă să-şi amintească.

— Dacă se duce la subsol, acolo mai e o uşă care te scoate pe o latură a clădirii, unde era zona pentru fumat pe vremuri. Cred că ar putea să o ia şi pe acolo, apoi să treacă prin sala de festivități şi să iasă pe Garner Street.

— Acolo ar putea să-l aştepte Holly, zice Hodges, dus pe gânduri.

— Excelentă idee! strigă iarăşi Jerome. Se reuneşte vechea gaşcă! Exact ce spuneam!

— Dar să nu-l abordezi dacă dai cu ochii de el, spune Hodges. Mă suni şi atât. Doar *eu* vorbesc cu el. O să-i spun acelaşi lucru şi lui Holly. Nu că ea s-ar gândi să-l ia la întrebări pe băiat.

— Dar ne povesteşti şi nouă ce ți-a zis.

— Dacă îmi zice ceva, veți afla şi voi, spune Hodges, sperând că nu face o promisiune fără acoperire. Vino pe la două la biroul nostru din Clădirea Turner şi vom pleca împreună la două şi un sfert, ca să ajungem la locurile noastre la trei fără un sfert.

— Sigur Holly o să fie de acord să participe?

— Da. Îi place să urmărească acțiunea. Confruntările îi dau bătaie de cap.

— Nu întotdeauna.

— Nu, spune Hodges, nu întotdeauna.

Amândoi se gândesc acum la acea confruntare cu Brady Hartsfield de la CCAM, când Holly s-a descurcat de minune. Jerome se uită la ceas.

— Trebuie să plec. I-am promis lui Barbstere că o duc la mall. Vrea să-i cumpăr un ceas de fițe.

Şi îşi dă ochii peste cap.

Hodges zâmbeşte.

— Sunt topit după soră-ta, Jerome.

Jerome zâmbeşte şi el.

— Şi eu. Odell, haide să ne târâm fundurile până acasă.

Odell se ridică şi se duce la uşă. Jerome pune mâna pe clanță şi se întoarce. Zâmbetul a dispărut.

— Ai mai fost unde îmi închipui eu că ai fost?

— Probabil.

— Holly ştie că te duci acolo?

— Nu. Şi tu nu ai să-i spui. Ai tulbura-o îngrozitor de tare.

— Ai dreptate. Cum se mai simte?

— La fel. Deşi…

Hodges îşi aduce aminte de fotografia care a căzut fără să o atingă cineva. Îşi aduce aminte de pocnetul acela mic şi sec.

— Deşi ce?

— Nimic. Este la fel. Te rog să-mi faci un serviciu, bine? Roag-o pe Barbara să mă anunțe dacă o sună Tina şi îi spune că fratele ei a aflat că fetele au fost vineri să discute cu mine.

— Sigur. Pe mâine.

Jerome pleacă. Hodges deschide televizorul şi se bucură când vede că meciul nu s-a terminat încă. Acum este egalitate. Urmează reprizele de prelungiri.

11

Holly îşi petrece seara de duminică în apartamentul ei, încercând să urmărească la calculator *Naşul* – partea a II-a. În mod normal, îndeletnicirea aceasta ar fi una foarte plăcută, deoarece ea crede că este în topul celor mai bune trei filme făcute vreodată, alături de *Cetățeanul Kane* şi *Cărările gloriei.* Însă în seara aceasta îl tot opreşte, ca să se poată învârti îngrijorată prin living. Spațiul este suficient. Sigur, apartamentul nu este la fel de luxos ca acela de pe malul lacului, unde a locuit la început, când abia se mutase în oraş, dar e mare şi se află într-un cartier sigur. Plus că îşi poate permite chiria. Verişoara Janey îi lăsase moştenire o jumătate de milion de dolari. Evident, mult mai puțin după achitarea tuturor impozitelor, dar tot o sumă frumuşică. Iar acum, datorită serviciului pe care îl are la Bill Hodges, îşi mai permite şi să pună deoparte mulți bani albi pentru zile negre.

Se plimbă agitată prin încăpere, murmurând replici din filmul preferat:

— „Nu trebuie să-i elimin pe toți, doar pe duşmani.”

— „Cum zici daiquiri de banane?”

— „Să ții minte că familia e mai presus de țară.”

Şi, fireşte, replica pe care o ştie toată lumea:

— „Ştiu că tu ai fost, Fredo. Mi-ai frânt inima.”

Dacă s-ar fi uitat la alt film, atunci altele ar fi fost replicile pe care le-ar fi recitat. Aceasta este o formă de autohipnoză pe care o practică încă de la şaptesprezece ani, de când a văzut prima oară *Sunetul muzicii.* (Replica favorită de acolo este: „Oare ce gust are iarba?”)

De fapt, Holly se gândeşte la caietul cu coperte din moleschin ascuns sub pernă de fratele Tinei. Bill nu crede că ar avea vreo legătură cu banii trimişi de Pete părinților, însă ea nu este chiar atât de sigură.

Scrie într-un jurnal zilnic de când se ştie. Acolo trece toate filmele pe care le-a văzut, toate cărțile pe care le-a citit. Acolo trece numele tuturor oamenilor cu care a stat de vorbă, acolo notează orele de deşteptare şi de culcare. Plus problemele de tranzit intestinal, însă folosind codul DWC, adică *Dus la WC* (pentru că, nu-i aşa, cineva s-ar putea să-i citească jurnalele după moartea ei). Ştie prea bine că este o tulburare obsesiv-compulsivă – a discutat cu psihoterapeutul despre faptul că această înşiruire obsedantă de nume şi evenimente nu este decât o altă formă de „gândire magică”[37] –, dar nu face niciun rău şi nu e treaba nimănui dacă ea preferă să scrie în caiete cu coperte de moleschin. Ideea este că ea se *pricepe* la copertele din moleschin şi prin urmare ştie că asemenea caiete nu sunt deloc ieftine. Un caiet cu spiră costă în medie cam doi dolari cincizeci; însă unul cu acelaşi număr de pagini, dar cu coperte din moleschin, ajunge şi la zece dolari. Şi atunci, la ce i-ar trebui unui copil un asemenea caiet de lux şi foarte costisitor, mai ales dacă provine dintr-o familie destul de strâmtorată?

— N-are niciun sens, bombăne Holly.

Şi imediat, ca în continuarea acestei înlănțuiri de idei:

---

[37] Denumire dată de psihologi modului ideal de a explica, astfel, ce pare inexplicabil şi de a controla ce pare de necontrolat (n.tr.).

— „Lasă arma. Ia nişte cannoli.”

Replica asta este din *Naşul* original, dar este o replică bună. Una dintre cele mai bune.

Expediază banii. Păstrează caietul.

Un caiet foarte *costisitor,* pe care l-a ascuns repede sub pernă atunci când surioara lui a intrat pe neaşteptate peste el. Cu cât se gândeşte Holly mai mult la gestul acesta, cu atât este mai convinsă că este deosebit de important în întreaga poveste.

Porneşte din nou filmul, dar nu e în stare să-i urmărească firul atât de tocit şi atât de îndrăgit când nu se gândeşte decât la caietul ăla. Aşa că Holly face un lucru fără precedent: închide computerul înainte de ora de culcare. Apoi începe iarăşi să se plimbe prin cameră, cu mâinile strânse la spate.

Expediază banii. Păstrează caietul.

— Şi decalajul! se adresează ea apartamentului gol. Să nu uităm de el!

Da. Cele şapte luni trecute de când banii au încetat să mai sosească şi până când puştiul Saubers a început să tremure în izmene. Oare a avut nevoie de aceste şapte luni ca să conceapă o nouă metodă prin care să facă rost de *mai mulți* bani? Holly crede că aşa a fost. Holly crede că băiatul a avut o idee, dar ideea asta s-a dovedit una *nefericită.* Şi l-a băgat în bucluc.

— Cum dau oamenii de necaz atunci când e vorba despre bani? întreabă Holly camera goală şi iuţeşte paşii. Din cauză că îi fură. Sau şantajează.

Despre asta să fi fost vorba? Oare Pete Saubers a încercat să şantajeze pe cineva cu vreo informație din caietul acela? Poate cu o informație legată de banii furați? Dar cum să fi şantajat Pete pe cineva când el era acela care probabil că furase banii?

Holly se duce la telefon, întinde mâna să-l ia, dar se retrage imediat. Stă acolo aproape un minut, muşcându-şi rău buzele. Nu este obişnuită să ia inițiativa. Poate că ar fi bine să-l sune mai întâi pe Bill şi să-l întrebe dacă e bine ce vrea să facă?

— Însă Bill nu crede că acel caiet ar avea vreo importanță, îi explică ea livingului. Eu nu sunt de acord. Şi am voie să nu fiu de acord dacă aşa vreau.

Ia mobilul de pe măsuța de cafea şi o sună pe Tina Saubers înainte să-şi piardă curajul.

— Alo? răspunde Tina aproape în şoaptă. Cine e?

— Holly Gibney. Nu mi-ai văzut numărul pe ecran pentru că este ascuns. Sunt foarte prudentă în privința asta, deşi ție ți-l dau bucuroasă, dacă vrei. Şi aşa am putea să vorbim oricând, pentru că suntem prietene şi prietenele vorbesc la telefon. S-a întors fratele tău din tabără?

— Da. Pe la şase, când noi tocmai terminam de mâncat. Mami i-a zis că mai are destulă friptură şi cartofi şi că i le încălzeşte, dacă vrea, dar a zis că s-au oprit la un fast-food şi au mâncat toți acolo. Şi după aia s-a dus în camera lui. N-a vrut nici măcar o bucățică de prăjitură cu căpşune, care e preferata lui. Sunt tare îngrijorată, doamnă Holly.

— Poți să-mi spui doar Holly.

Nu suportă apelativul „doamnă”. Are impresia că se aplică doar cucoanelor cu mulți copii agățați de fuste.

— Bine.

— El ți-a zis ceva?

— „Bună” şi atât, răspunde Tina încet.

— Şi tu nu i-ai spus că vineri ai venit cu Barbara la noi?

— Nu! Doamne fereşte!

— Unde e acum?

— Tot în camera lui. Ascultă grupul ăla, Black Keys. Eu nu pot să-i sufăr.

— Te-nțeleg. Nici mie nu-mi place.

Holly habar n-are despre ce grup e vorba, deşi ar putea înşira pe de rost întreaga distribuție din *Fargo.* (Cea mai bună replică din filmul ăla îi aparține lui Steve Buscemi: „Fumează o pipă a păcii, în puii mei!”)

— Spune-mi, Tina, are cumva Pete un prieten apropiat cu care să fi vorbit despre ce îl frământă?

Tina se gândeşte. Holly profită de pauza aceasta ca să ia o pastilă de Nicorette din pachetul de lângă calculator.

— Nu cred, spune fetița în cele din urmă. Probabil că are

prieteni la şcoală, e foarte popular acolo, dar singurul prieten bun al lui a fost Bob Pearson, de pe strada noastră. Dar s-a mutat cu familia la Denver anul trecut.

— Dar prietenă?

— Ar fi Gloria Moore, dar s-au despărțit după Crăciun. Pete zicea că nu-i place să citească şi el nu ar putea avea o relație cu o fată căreia nu-i plac cărțile.

Adaugă apoi pe un ton melancolic:

— Mie îmi plăcea Gloria. M-a învățat cum să mă fardez la ochi.

— Fetele nu au nevoie să se fardeze până nu trec de treizeci de ani, spune Holly cu fermitate, deşi ea personal nu s-a fardat niciodată.

Mama ei spune că fardurile sunt pentru târfe.

— *Pe bune?* exclamă surprinsă Tina.

— Dar profesorii? Există vreun profesor care i-a plăcut atât de mult încât să i se poată destăinui?

Holly nu prea crede că un frate mai mare ar discuta despre profesori cu surioara lui şi nici că, presupunând că o asemenea conversație ar fi avut loc, surioara cu pricina ar fi fost prea atentă. Însă pune întrebarea pentru că altceva nu-i mai trece prin minte.

Dar Tina nu ezită nicio secundă.

— Ricky-Hippy, spune ea şi începe să chicotească.

Holly se opreşte brusc în mijlocul camerei.

— Cine?

— Domnul Ricker, aşa îl cheamă de-adevăratelea. Pete zicea că sunt nişte copii care-i zic „Ricky-Hippy” pentru că se îmbracă doar cu cămăşi din alea cu flori mari care se purtau acum o mie de ani. A fost profesorul lui Pete în anul întâi de liceu. Sau al doilea. Nu mai ştiu. Şi zicea că domnul Ricker se pricepe la cărțile bune. Doamnă… adică Holly, domnul Hodges o să stea de vorbă mâine cu Pete?

— Sigur că da. Fii fără grijă.

Dar Tina are o mulțime de griji. Pare gata-gata să plângă şi, auzindu-i vocea gâtuită, Holly simte că i se frânge inima.

— Of, sper doar să nu mă urască după aia.

— N-o să te urască, încearcă Holly să o liniştească, în

vreme ce mestecă pastila de Nicorette cu viteza luminii. Bill o să afle care-i problema şi o s-o rezolve. Şi atunci fratele tău o să te iubească mai mult ca oricând.

— Pe cuvânt?

— Pe cuvânt. *Au!*

— Ce e?

— Nimic.

Holly se şterge la gură şi vede câteva picături de sânge pe degete.

— Mi-am muşcat buza. Trebuie să închid acum, Tina. O să mă suni dacă îţi vine în minte vreo persoană cu care Pete ar fi putut să vorbească despre bani?

— N-are ce să-mi vină în minte. Nu-i nimeni, spune Tina amărâtă şi începe să plângă.

— Da… bine.

Şi, pentru că parcă mai este nevoie de ceva, Holly adaugă:

— Nu te mai gândi la farduri. Ochii tăi sunt frumoşi şi fără aşa ceva. La revedere!

Întrerupe convorbirea, fără să o mai lase pe Tina să-i răspundă şi porneşte din nou la plimbare prin apartament. Scuipă cocoloşul de Nicorette în coşul de gunoi de lângă birou şi îşi tamponează buzele cu un şervețel. Dar sângerarea s-a oprit deja.

Fără prieteni apropiaţi şi fără iubită. În afară de numele acelui profesor nu a mai reuşit să afle nimic altceva.

Holly se aşază şi dă din nou drumul la computer. Deschide Firefox, intră pe pagina web a Liceului Northfield, dă click pe PROFESORII NOŞTRI şi uite-l pe Howard Ricker, îmbrăcat cu o cămaşă cu model floral şi mâneci bufante, exact cum l-a descris Tina. Şi cu o cravată ridicolă. Este oare chiar imposibil ca Pete Saubers să-i fi spus ceva profesorului său preferat de literatură, mai ales dacă avea legătură cu ce scria (sau citea) el într-un caiet cu coperte din moleschin?

După alte câteva click-uri, pe ecran se afişează numărul de telefon al lui Howard Ricker. Este încă destul de devreme, dar Holly nu se poate hotărî să sune din senin o persoană complet necunoscută. Şi aşa i-a fost destul de greu să o sune pe Tina, iar convorbirea aia s-a terminat cu lacrimi.

O să-i zic mâine lui Bill, îşi spune ea. Şi o să-l sune el pe Ricky-Hippy dacă i se pare că merită.

Intră din nou în voluminosul fişier cu filme şi, curând, urmăreşte captivată *Naşul* – partea a II-a.

12

În acea seară de duminică, Morris intră într-un alt internet-café şi se ocupă de propria lui documentare. Găseşte ce căuta, scoate bucata de hârtie cu numărul de mobil al lui Pete Saubers şi notează şi adresa de acasă a lui Andrew Halliday. Coleridge Street se află în cartierul de vest. În anii şaptezeci acolo era o enclavă cu populaţie majoritar albă din clasa mijlocie. Casele încercau să pară puţin mai scumpe decât erau în realitate şi aşa au ajuns să fie aproximativ identice.

O vizită scurtă pe câteva site-uri imobiliare este de ajuns să-i dovedească lui Morris că lucrurile nu s-au prea schimbat de atunci, chiar dacă a apărut un centru comercial elegant şi cu preţuri mari: Valley Plaza. Posibil ca maşina lui Andy să fie parcată în faţa casei. Fireşte, ar putea să fie şi în spatele anticariatului, pentru că Morris nu s-a dus să verifice (Hristoase, n-ai cum să verifici chiar *tot!* îşi spune el), dar i se pare puţin probabil. De ce să suporţi aglomeraţia traficului din oraş pentru doar cinci kilometri dus şi cinci întors, când ţi-ai putea cumpăra un abonament lunar de autobuz cu doar zece dolari sau unul pentru şase luni cu cincizeci? Morris are cheile de la casa vechiului său prieten, deşi n-ar îndrăzni în veci să le folosească. Probabil că locuinţa are o alarmă puternică.

Dar are şi cheile de la maşina lui Andy, iar o maşină i-ar putea fi de folos.

Se întoarce pe jos la Conacul Belfegor, convins că acolo îl aşteaptă McFarland cu gânduri mai mari decât simpla colectare a unei probe de urină. Nu, simpla probă de urină nu va mai fi suficientă. De data aceasta o să vrea să-i percheziţioneze camera şi atunci o să găsească geanta în care se află computerul lui Andy, alături de cămaşa şi pantofii

plini de sânge. Fără să mai vorbim despre plicul cu bani pe care l-a luat din biroul vechiului său prieten.

Am să-l omor, îşi spune Morris, care acum este (cel puțin în propria-i imaginație) „Morris, Lupul cel Rău”.

Însă nu poate să folosească pistolul, majoritatea locatarilor din Conacul Belfegor ştiu foarte bine cum sună un foc de armă, chiar şi un *poc* delicat şi cuviincios scos dintr-un pistolet de poponaut, ca acela al vechiului său prieten. Şi a lăsat barda în biroul lui Andy. Deşi, chiar dacă ar avea-o, s-ar putea să nu-i fie de niciun folos. McFarland este la fel de masiv ca Andy, însă nu plin de osânză cum era el. McFarland pare tot numai vână, *pare puternic.*

Nu face nimic, îşi zice Morris. Mi se rupe de cât de puternic este. Pentru că un lup bătrân este un lup viclean şi aşa trebuie să fiu şi eu acum: viclean.

McFarland nu-l aşteaptă în fața clădirii, dar Morris nu răsuflă uşurat pentru că acum este convins că ofițerul supraveghetor îl aşteaptă sus. Dar nu pe hol. Probabil că şi-a făcut rost de un şperaclu cu care poate să intre în oricare cameră din balamucul ăsta care pute a pişat.

Pune-mă la încercare! îşi spune el. Doar pune-mă tu la încercare, jegosule!

Dar uşa este încuiată, camera este pustie şi nu pare să fi fost percheziționată, deşi Morris presupune că McFarland ar face-o cu foarte multă grijă… cu foarte multă *viclenie.*

Şi atunci Morris îşi zice că-i idiot. Dacă McFarland i-ar fi percheziționat locuința, l-ar fi aşteptat acum cu încă vreo doi polițişti şi polițiştii ăia ar fi zdrăngănit din cătuşe.

Cu toate acestea, deschide repede uşa de la dulap ca să se asigure că genţile sunt tot acolo unde le-a lăsat. Sunt. Scoate banii şi-i numără. Şase sute patruzeci de dolari. Nu prea mult, nici pe departe suma din seiful lui Rothstein, dar nici prea puțin. Îi pune la loc, trage la loc fermoarul, apoi se aşază pe pat şi îşi întinde mâinile. Tremură.

Trebuie să iau lucrurile astea de aici, îşi spune, şi trebuie să o fac mâine-dimineață. Dar unde să le duc?

Morris se întinde pe pat şi se uită fix la tavan. Se gândeşte. Şi, la un moment dat, adoarme.

13

Dimineața de luni este senină şi călduroasă. Termometrul uriaş din fața Complexului Municipal arată douăzeci şi unu de grade încă dinainte ca soarele să apară cu totul de dincolo de orizont. Mai sunt încă două săptămâni de şcoală, dar astăzi va fi prima zi cu adevărat caniculară, o zi din aceea în care oamenii se şterg pe obraji de transpirație, se uită chiorâş la soare şi discută despre încălzirea globală.

Hodges ajunge la birou la ora opt şi jumătate şi o găseşte pe Holly aşteptându-l. Ea îi povesteşte despre discuția cu Tina de cu o seară înainte şi îl întreabă dacă vrea să stea de vorbă cu Howard Ricker, zis şi Ricky-Hippy, în cazul că Pete nu-i va spune nimic. Hodges este de acord şi îi spune lui Holly că a avut o idee extraordinară (ea se îmbujorează puternic), însă în sinea lui crede că nu va avea nevoie să discute cu Ricker. Dacă nu-i în stare să facă un puşti de şaptesprezece ani să vorbească – unul care abia aşteaptă să-şi descarce sufletul –, atunci este clar că trebuie să se lase de meserie şi să se mute în Florida, unde acum locuiesc foarte mulți polițişti ieşiți la pensie.

O întreabă pe Holly dacă este de acord ca după-amiază, la încheierea cursurilor, să se posteze pe Garner Street şi să se uite după Pete. Ea spune că acceptă cu dragă inimă, atâta vreme cât nu trebuie să vorbească ea cu băiatul.

— Nu trebuie, o asigură Hodges. Dacă îl vezi, mă suni şi atâta tot. Eu am să vin pe după clădire şi am să-i tai calea. Avem vreo poză cu el?

— Am descărcat şase fotografii pe computerul meu. Cinci din anuarul liceului şi una de la biblioteca de pe Garner Street, unde lucrează ca asistent de bibliotecar. Vino să ți le arăt.

Cea mai bună fotografie – un portret în care Pete Saubers poartă cravată şi un sacou sport închis la culoare – VICEPREŞEDINTELE PROMOȚIEI 2015. Are părul negru şi este destul de frumuşel. Asemănarea cu sora lui mai mică nu-i izbitoare, dar există. Ochii lui albaştri şi inteligenți privesc fix în cei ai lui Hodges. În ei se desluşeşte un licăr

mic de umor.

— Poți să i le trimiți prin e-mail lui Jerome?

— Le-am trimis deja.

Holly zâmbeşte şi Hodges se gândeşte – aşa cum o face mereu – că ar trebui să zâmbească mai des. Pentru că atunci este aproape frumoasă. Iar dacă şi-ar da şi cu puțin rimel, probabil că ar fi foarte frumoasă.

— Ce mă bucur să-l văd iar pe Jerome.

— Ce program am în dimineața asta, Holly? Trebuie să mă duc undeva?

— La tribunal, la ora zece. Povestea aia cu agresiunea.

— Aha! Tipul ăla care l-a snopit pe cumnată-su. Belson, Mardeiaşul cel Chel.

— Nu-i frumos să vorbeşti urât despre alți oameni, spune Holly.

Probabil că are dreptate, dar procesele sunt neplăcute, iar faptul că trebuie să se prezinte tocmai astăzi la tribunal este cu atât mai enervant, deşi probabil că toată povestea nu va dura mai mult de o oră, presupunând că judecătoarea Wiggins va fi la fel de expeditivă ca pe vremea când Hodges lucra în poliție. Pete Huntley o poreclise Fedex pe Brenda Wiggins, tocmai pentru că era mereu punctuală şi nu tărăgăna procedurile.

Numele Mardeiaşului cel Chel este James Belson, a cărui poză ar trebui să se afle în dicționar, alături de expresia *gunoi alb.* Locuieşte pe Edgemont Avenue, zonă cunoscută şi sub numele de Raiul Mocofanilor. Prin contractul încheiat cu un dealer auto din oraş, Hodges a trebuit să preia maşina lui Belson, o Acura MDX, pentru care individul nu mai plătea ratele de câteva luni bune. Hodges s-a dus la maghernița unde stătea Belson, dar nu l-a găsit acasă. Nu a găsit nici maşina. Doamna Belson – o cucoană care părea agitată şi speriată – i-a spus că Acura fusese furată de fratele ei, Howie. I-a dat adresa acestuia, tot din Raiul Mocofanilor.

— Nu mor de dragul lui Howie, i-a spus ea lui Hodges, dar ar fi bine să ajungeți acolo până nu-l omoară Jimmy. Când e furios, nu mai crede că se poate rezolva ceva cu vorba bună. Trece direct la bătaie.

Şi aşa era: când Hodges a ajuns la adresa respectivă, James Belson îl cotonogea pe Howie. Pentru această operațiune se ajuta de o coadă de greblă. Chelia îi lucea de transpirație în lumina soarelui. Cumnatul lui Belson zăcea în buruienile din fața casei, chiar lângă bara de protecție din spatele maşinii care iscase tot scandalul. Dădea în zadar din picioare şi încerca să-şi apere cu mâinile chipul însângerat şi nasul spart. Hodges s-a furişat în spatele lui Belson şi l-a cumințit cu Pliciul lui Norocos. Până la prânz, Acura era înapoi în parcul auto al dealerului, iar Belson, Mardeiaşul cel Chel, era pus sub acuzare pentru comiterea infracțiunii de ultraj.

— Avocatul lui o să încerce să te facă pe tine personajul negativ, îl atenționează Holly. O să te întrebe cum l-ai calmat pe domnul Belson. Trebuie să te pregăteşti pentru întrebarea asta, Bill.

— Of, pentru Dumnezeu! exclamă Hodges. I-am dat una ca să-l împiedic să-l omoare pe cumnată-su. Atâta tot. Am folosit forța doar cât să-l pot imobiliza.

— Însă ai făcut-o cu o armă. O şosetă plină cu bile de rulment, mai exact.

— Corect, dar Belson nu are de unde să ştie asta. Era cu spatele la mine. Iar tipul celălalt era semiconştient, în cel mai bun caz.

— Bine…

Dar pare îngrijorată şi a început din nou să-şi roadă buza rănită în timpul discuției cu Tina.

— Nu vreau să ai necazuri. Promite-mi că o să-ți păstrezi calmul şi nu o să te apuci să *țipi* sau să *gesticulezi* ca nebunul sau să…

— Holly!

O prinde de umeri. Cu multă blândețe.

— Du-te afară la aer. Fumează o țigară. Liniştește-te. Totul va fi bine şi de dimineață la tribunal, şi după-amiază cu Pete Saubers.

Holly se uită la el cu ochi mari.

— Pe cuvântul tău?

— Pe cuvântul meu!

— Bine. Am să fumez doar o *jumătate* de țigară.

Porneşte spre uşă, scotocind în poşetă.

— O să avem o zi *foarte* plină.

— Aşa este. Încă ceva.

Holly se întoarce, privindu-l întrebător.

— Ar trebui să zâmbeşti mai des. Eşti frumoasă atunci când o faci.

Holly se înroşeşte puternic până la rădăcina părului şi se grăbeşte să iasă din birou. Dar zâmbeşte din nou, iar zâmbetul ei îl face fericit pe Hodges.

14

Şi Morris are o zi plină, iar ăsta este un lucru bun. Cât timp este în mişcare, îndoielile şi temerile nu au nicio şansă să-l copleşească. Îl ajută şi faptul că s-a trezit absolut convins de un lucru: aceasta este ziua când va deveni un lup adevărat. A terminat de pus la punct sistemul învechit de arhivare al calculatorului de la CCAM, aşa că boul ăla obez de şef al lui o să dea bine în faţa şefului *cel mare.* Şi nu mai are de gând să fie fraierul lui Ellis McFarland. Gata cu *da, domnule! şi nu, domnule! şi cum ziceți dumneavoastră, domnule!* Gata şi cu regulile eliberării condiționate. Imediat ce va pune mâna pe caietele lui Rothstein, va pleca naibii din oraşul ăsta de tot căcatul. Alaska şi Canada ies din discuție, dar îi rămân patruzeci şi opt de state americane. Crede că va opta pentru New England. Cine ştie, poate se va stabili chiar în New Hampshire. Cum ar fi să citească manuscrisele lui Rothstein în munții la care el probabil că se uita atunci când le-a scris? Asta da, simetrie literară. Şi simetria este cea mai de preț calitate a romanelor. Felul în care totul se armonizează la sfârşit. Ar fi trebuit să-şi închipuie că Rothstein nu-l va lăsa pe Jimmy să lucreze la tâmpenia aia de agenție de publicitate, pentru că nu ar fi fost niciun fel de simetrie în alegerea asta, ci doar o mizerie îngrozitoare. Poate că, în adâncul sufletului său, Morris *ştiuse* asta. Şi poate că tocmai acest gând l-a ajutat să-şi păstreze sănătatea mintală.

În viața lui nu s-a simțit mai sănătos la cap.

Probabil că boul ăla obez de şef al lui îl va suna pe McFarland când va vedea că lipseşte de la serviciu astăzi. Cel puțin, asta ar trebui să facă în caz de absență nemotivată. Aşa că Morris trebuie să dispară. Să se facă nevăzut. Să se volatilizeze.

Foarte bine.

Ba chiar minunat.

La ora opt dimineața, ia autobuzul spre Main Street, merge cu el până la capăt şi apoi se duce pe jos până pe Lacemaker Lane. Morris şi-a îmbrăcat unicul sacou şi şi-a pus la gât singura cravată pe care o are. Ținuta asta îl ajută să pară cumva de-al locului, deşi este prea devreme şi magazinele de fițe nu au deschis încă. Coteşte pe aleea dintre anticariatul „Ediții rare la Andrew Halliday" şi prăvălia vecină, „Buticul copiilor La Bella Flora". În curtea micuță din spatele clădirilor sunt trei locuri de parcare, două pentru magazinul de îmbrăcăminte şi unul pentru magazinul cu cărți. Într-unul din locurile pentru „La Bella Flora" este un Volvo. Celălalt loc este liber. La fel şi spațiul rezervat pentru Andrew Halliday.

Şi asta-i bine.

Morris părăseşte curtea cu acelaşi pas vioi de la venire, se opreşte cât să arunce o privire admirativă spre anunțul cu ÎNCHIS din uşa anticariatului, apoi se întoarce pe Lower Main, de unde ia autobuzul către periferie. Îl schimbă de două ori şi în cele din urmă coboară în fața centrului comercial Valley Plaza, la doar două străzi distanță de casa răposatului Andrew Halliday.

Merge repede acum, nu ca la plimbare. Dă impresia că ştie unde se află, ştie încotro se îndreaptă şi are tot dreptul să fie aici. Nu-i deloc surprins să vadă că Coleridge Street este aproape pustie. Este nouă şi un sfert (boul ăla obez de şef trebuie că se uită lung la biroul gol al lui Morris şi spumegă de furie). Copiii sunt la şcoală; tăticii şi mămicile care lucrează sunt plecați la joburile lor unde se dau peste cap ca să țină pasul cu ratele cardului de credit; majoritatea firmelor de livrări la domiciliu şi de prestări servicii nu-şi vor face apariția în zonă decât pe la zece. Singura perioadă mai bună pentru ce are el de gând să facă ar fi în orele adormite

ale după-amiezii, dar nu-şi poate permite să aştepte atât de mult. Sunt mult prea multe locuri unde trebuie să ajungă, are prea multe lucruri de făcut. Aceasta este o zi crucială pentru Morris Bellamy. Viața lui a făcut un ocol lung, foarte lung, dar aproape că a revenit la traseul principal.

15

Tinei începe să-i fie rău cam pe la momentul când Morris intră pe aleea casei răposatului Drew Halliday şi vede maşina vechiului său prieten parcată în garaj. Tina n-a dormit aproape deloc toată noaptea pentru că îi este teamă de reacția pe care o va avea Pete atunci când va afla că l-a pârât. I-a căzut greu ce a mâncat la micul dejun şi, pe neaşteptate, chiar atunci când doamna Sloan interpretează „Annabel Lee”[38] (doamna Sloan nu citeşte *niciodată* pur şi simplu), mâncarea nedigerată de dimineață începe să i se urce în gât, către ieşire.

Tina ridică mâna. Parcă ar cântări cel puțin cinci kilograme, dar reuşeşte să o țină sus până când o vede doamna Sloan.

— Da, Tina, ce s-a întâmplat?

Pare iritată, dar Tinei nu-i pasă. A trecut de faza asta.

— Mi-e rău. Trebuie să mă duc la toaletă.

— Du-te, sigur că da. Dar vezi să te întorci repede.

Tina se grăbeşte să iasă din clasă. Câteva fete râd pe înfundate în urma ei – la vârsta de treisprezece ani ți se par extrem de amuzante vizitele neplanificate la toaletă –, dar Tina este mult prea preocupată de nodul ăla pe care îl are în gât ca să-i mai fie ruşine. Ajunge pe coridor şi o rupe la fugă cât de repede e în stare, însă mâncarea nedigerată este mai rapidă şi o face să-şi vomite micul dejun pe pantofi înainte de a apuca să ajungă la toaletă.

Domnul Haggerty, administratorul şcolii, tocmai urcă pe scară. O vede cum se clatină pe picioare, se îndepărtează de

---

[38] Poem al lui Edgar Allan Poe (n.tr.).

băltoaca aburindă şi se apropie repede de ea. Centura cu scule pe care o poartă la brâu se leagănă în ritmul paşilor lui.

— Te simți bine, fetițo?

Tina caută peretele cu o mână ce i se pare făcută din plastilină. Lumea toată se învârte în jurul ei. Pe de-o parte, din cauză că a vomitat cu atâta putere încât i-au dat lacrimile. Dar mai este un motiv. Îşi doreşte din tot sufletul să n-o fi ascultat pe Barbara şi să nu fi stat de vorbă cu domnul Hodges şi să-l fi lăsat în pace pe Pete să-şi rezolve singur problemele. Dacă n-o să mai vorbească cu ea niciodată?

— Da, spune ea. Scuze pentru…

Dar lumea se leagănă şi mai tare şi nu-şi poate încheia propoziția. Nu leşină, dar lumea aceea se îndepărtează de ea şi devine o imagine văzută printr-o ferestruică murdară, nu un loc *în* care se află ea în realitate. Se prelinge pe lângă perete, uimită că poate vedea cum genunchii ei, în ciorapi verzi, se ridică să o întâmpine. În momentul acesta domnul Haggerty o ia în brațe şi o duce la parter, unde se află cabinetul medical al şcolii.

16

Din punctul de vedere al lui Morris, maşina lui Andy (un Subaru micuț şi verde) este perfectă: nu atrage nici măcar o privire, darămite două. Dă cu spatele, iese pe stradă şi porneşte către cartierul de nord, cu ochii în patru după polițişti şi respectând toate regulile de circulație.

Tot ce face la început pare a fi o reluare a serii de vineri. Se opreşte încă o dată la mallul de pe Bellows Avenue şi intră din nou în magazinul cu unelte şi materiale de construcție. Se duce direct la sectorul cu scule, de unde alege o şurubelniță lungă şi o daltă. Apoi merge pe Birch Street, la hardughia din cărămidă unde a fost Centrul de Recreere şi parchează din nou pe locul cu semnul care spune REZERVAT PENTRU VEHICULELE CENTR. RECREERE.

Loc bun pentru treburi necurate. Pe o latură este o rampă de încărcare, iar pe cealaltă, un gard viu destul de înalt.

Poate fi văzut numai din spate, de pe terenul de baseball şi de pe cele de baschet, dar e dimineaţă şi copiii sunt la şcoală, aşa că nu se află nimeni acolo. Morris se îndreaptă către fereastra de la subsol pe care a observat-o la prima vizită, se pune pe vine şi înfige capătul lung al şurubelniţei în crăpătura de sus. Intră uşor, pentru că lemnul e putred. Lărgeşte crăpătura cu dalta. Geamul se clatină în cadru, dar nu se sparge, deoarece chitul este vechi şi are suficient loc de mişcare. Posibilitatea ca acest colos de clădire să aibă vreo alarmă de protecţie pare din ce în ce mai redusă.

Morris schimbă dalta cu şurubelniţa. O introduce prin gaura pe care a făcut-o, găseşte încuietoarea şi împinge. Se uită de jur împrejur ca să se asigure că nu-l observă nimeni – locul este foarte bun, sigur că da, dar intrarea prin efracţie în miezul zilei rămâne o chestiune înspăimântătoare – şi nu vede decât o cioară cocoţată în vârful unui stâlp de telefon. Bagă dalta în partea de jos a cadrului şi o bate cu podul palmei ca să o facă să intre cât mai mult, apoi se sprijină pe ea cu toată greutatea. Preţ de o clipă nu se întâmplă nimic. Apoi, cu un scârţâit strident de lemn, fereastra se ridică încet, într-un nor de praf. Bingo! Îşi şterge transpiraţia de pe frunte şi se uită înăuntru la toate lucrurile depozitate acolo: scaune pliante, mese de joc şi cutii din carton cu tot felul de vechituri. Apreciază că-i va fi uşor să se lase să alunece pe acolo şi să ajungă jos.

Dar nu încă. Nu atâta timp cât mai există chiar şi cea mai slabă posibilitate ca un sistem silenţios de securitate să fi dat alarma de undeva dinăuntru.

Morris îşi ia uneltele, se urcă în Subaru şi merge mai departe.

17

Linda Saubers supraveghează ora de activităţi libere de la Şcoala Primară Northfield, când Peggy Moran intră în clasă şi îi spune că a sunat cineva de la Gimnaziul Dorton, care a zis că Tinei i s-a făcut rău.

— Au dus-o la cabinetul medical, adaugă Peggy cu glas

scăzut. Am înțeles că a vomitat şi apoi şi-a pierdut cunoştința câteva minute.

— Dumnezeule! exclamă Linda. Mi s-a părut mie cam palidă la micul dejun, dar, când am întrebat-o dacă se simte bine, mi-a spus că da.

— Aşa sunt copiii, zice Peggy, dându-şi ochii peste cap. Ori te înnebunesc cu ieşirile melodramatice, ori ți-o taie cu *Mă simt bine, zău, mami, mai lasă-mă-n pace.* Du-te şi ia-o acasă. Îți țin eu ora asta şi doamna Jablonski a chemat deja un suplinitor.

— Eşti o comoară.

Linda îşi strânge repede cărțile şi le aruncă de-a valma în servietă.

— Probabil că are ceva la stomac, spune Peggy, aşezându-se pe scaunul Lindei. Sigur, ai putea s-o duci la cel mai apropiat doctor, dar de ce să dai aiurea treizeci de dolari? Ştii bine că circulă un virus intestinal.

— Ştiu, spune Linda.

Dar nu-i prea convinsă.

Ea şi cu Tom au ieşit încet, dar cu multă perseverență, din două prăpăstii: prăpastia banilor şi prăpastia căsniciei. În anul de după accidentul lui Tom ruptura părea aproape sigură. Apoi s-a întâmplat o minune şi au început să sosească banii aceia misterioşi şi situația s-a mai îndreptat. Nu se poate spune că au ieşit cu totul din cele două prăpăstii, dar Linda a ajuns să creadă că o *vor* face.

Pentru că părinții le erau acaparați de lupta brută pentru supraviețuire (fireşte, Tom se confrunta în plus şi cu recuperarea în urma traumatismului suferit), copiii lor au rămas nepermis de mult timp pe pilot automat. Şi abia acum, când în sfârşit simte că poate respira mai liniştită şi are timp să privească în jur, Linda simte că ceva nu-i tocmai în regulă cu Pete şi Tina. Amândoi sunt copii buni, copii *inteligenți* şi nu crede să fi căzut vreunul dintre ei în capcanele inerente adolescenței – alcool, droguri, sex, furt din magazine. Dar se petrece *ceva* cu ei şi ea crede că ştie despre ce anume este vorba. Şi are senzația că ştie şi Tom.

Dumnezeu a trimis mana cerească atunci când poporul lui

Israel murea de foame, dar banii provin din surse mult mai prozaice: bănci, prieteni, o moştenire, rude care au de unde să te ajute. Plicurile cu bancnote n-au venit din niciuna dintre aceste surse. Şi în niciun caz de la rude. În 2010, neamurile lor erau la fel de sărace ca Tom şi Linda. Dar şi copiii sunt rude, nu-i aşa? E uşor să-i treci cu vederea pentru că sunt atât de aproape. Dar şi ei îți sunt rude. Este ridicol să-şi imagineze că banii ar fi putut veni de la Tina, care nu avea decât nouă ani când au început să sosească plicurile şi care oricum nu ar fi fost în stare să păstreze un asemenea secret.

Însă Pete… el este tăcut din fire. Linda îşi aduce aminte ce a spus mama ei când Pete avea doar cinci ani: „Mititelul ăsta are lacăt la gură."

Dar de unde să fi făcut rost de toți banii ăia un copil de treisprezece ani?

În maşină, în timp ce se îndreaptă spre Gimnaziul Dorton ca să-şi ia fiica bolnăvioară, Linda îşi spune: Nu am pus niciodată *întrebări,* nu aşa cum ar fi fost normal să o facem, pentru că ne-a fost teamă. Cine nu a trecut prin ce am trecut noi în lunile alea cumplite de după accidentul lui Tommy nu ar fi în stare să înțeleagă asta. Iar eu n-am de gând să mă scuz. Am avut motivele noastre să ne purtăm ca nişte laşi. Multe motive şi foarte serioase. Două dintre ele, cele mai importante, locuiesc împreună cu noi şi au nevoie de ajutorul nostru. Însă a venit momentul să ne întrebăm cine pe cine a ajutat în realitate. Dacă a fost Pete şi Tina a aflat şi din cauza asta nu se simte bine, atunci trebuie să nu mai fiu laşă. Trebuie să deschid ochii.

Trebuie să obțin nişte răspunsuri.

18

Mijlocul dimineții.

Hodges este la tribunal şi se poartă ireproşabil. Holly ar fi mândră de el. Răspunde scurt şi precis la toate întrebările adresate de avocatul Mardeiaşului cel Chel. Avocatul îi oferă multe ocazii să se lanseze în polemici şi, cu toate că Hodges

intrase de multe ori în capcana aceasta pe vremea când lucra în poliție, acum are grijă să o evite.

Linda Saubers își duce acasă fiica palidă și tăcută. Odată ajunsă acolo, îi va da Tinei un pahar cu suc de ghimbir, ca să-i liniștească stomacul. Apoi o va băga în pat. S-a hotărât să o întrebe ce știe despre banii misterioși, însă se va abține până când cea mică se va simți mai bine. Vor avea timp berechet după-amiază și îl va include și pe Pete în discuția aceasta atunci când băiatul se va întoarce de la școală. Vor fi doar ei trei și probabil că așa este cel mai bine. Tom duce un grup de clienți să viziteze un complex de birouri, de curând eliberat de IBM, aflat la șaptezeci de kilometri de oraș. Nu va ajunge acasă decât spre șapte. Poate chiar mai târziu, dacă se opresc să cineze undeva la întoarcere.

Pete este la ora de fizică, a treia din orarul zilei; și, cu toate că stă cu ochii la domnul Norton, care ridică în slăvi bosonul lui Higgs și Acceleratorul de particule din Elveția al Organizației Europene pentru Cercetare Nucleară, mintea lui hoinărește în altă parte. Recapitulează iarăși planul pentru după-amiază și își repetă că nu-i obligatoriu ca Halliday să se conformeze acestui plan al lui. Anticarul face afaceri dubioase de multă vreme și probabil că de nenumărate ori s-a aflat la limita legii. Pe de altă parte, Pete este doar un copil și va trebui să fie extrem de prudent și să țină cont de lipsa lui de experiență. Trebuie să se gândească de două ori de fiecare dată când va deschide gura.

Și, mai presus de orice altceva, trebuie să aibă curaj.

Îi va spune lui Halliday: „Jumătate de pâine e oricum mai bună decât deloc, dar, într-o lume săracă, până și o singură felie tot e mai bună decât nimic. Vă ofer treizeci de felii. Gândiți-vă la propunerea mea."

Îi va spune lui Halliday: „Nu am de gând să fiu fraierul nimănui, gândiți-vă și la asta."

Îi va spune lui Halliday: „Dacă vă imaginați că încerc să vă înșel, puteți să mă puneți la încercare, dar în cazul ăsta vom rămâne amândoi cu buza umflată."

Își spune: O să reușesc să scap cu bine dacă n-am să mă pierd cu firea. Și n-am să mă pierd. Trebuie să am curaj și să

fiu stăpân pe mine. Trebuie.

Morris Bellamy parchează Subaru-ul furat la două străzi distanță de Conacul Belfegor şi se duce acasă pe jos. Zăboveşte câteva secunde lângă vitrina unui magazin cu haine second-hand ca să se asigure că Ellis McFarland nu-i prin zonă. Apoi se grăbeşte spre clădirea aia infectă şi urcă scările până la etajul nouă. Ambele lifturi sunt scoase din funcțiune astăzi, aşa cum era de aşteptat. Aruncă la întâmplare nişte haine într-o geantă şi apoi iese pentru ultima oară pe uşa camerei sale mizerabile. La coborâre şi pe stradă, până la primul colț, simte că îl arde spatele, ca şi cum l-ar urmări cineva, iar ceafa îi este țeapănă ca o scândură pentru călcat. Duce o geantă în fiecare mână şi i se pare că ar cântări câte cincizeci de kilograme. Tot aşteaptă să audă vocea lui McFarland strigându-l. Îl aşteaptă să iasă de sub copertina vreunui magazin şi să-l întrebe de ce nu e la muncă. Să-l întrebe unde se duce. Să-l întrebe ce are în genții alea. Şi apoi să-l anunțe că se întoarce la puşcărie: Gata, s-a terminat cu distracția! Morris se mai relaxează abia după ce nu mai vede Conacul Belfegor. Şi nici nu îl va mai vedea vreodată.

Tom Saubers îi conduce pe cei câțiva agenți imobiliari prin fosta clădire a IBM, indicând diferitele caracteristici ale acesteia şi sugerându-le să facă fotografii. Toți sunt entuziasmați de potențialul spațiului. La sfârşitul zilei, picioarele şi şoldurile reparate chirurgical îl vor durea ca toți dracii, dar deocamdată Tom se simte bine. Aceste birouri şi facilități de producție ar putea fi o afacere excepțională pentru el. În sfârşit, viața îşi schimbă cursul.

Jerome a apărut în biroul lui Hodges ca să-i facă o surpriză lui Holly, care chițăie bucuroasă când îl vede. Şi țipă înfricoşată atunci când tânărul o ia în brațe şi o învârte de câteva ori, aşa cum îi place să facă şi cu sora lui. Stau de vorbă o oră, povestind ce au mai făcut şi ce au mai văzut; apoi Holly îl pune la curent cu părerile ei despre cazul Saubers. Se bucură nespus când Jerome îi ia în serios ipotezele legate de caietul cu coperte de moleschin şi se bucură încă şi mai mult când află că tânărul a văzut *22*

Jump Street. Abandonează subiectul Pete Saubers şi încep să discute pe îndelete despre film, comparându-l cu altele din filmografia lui Jonah Hill. După care trec să dezbată avantajele diferitelor aplicații pentru computer.

Andrew Halliday este singurul care nu face nimic. Edițiile princeps nu mai contează pentru el. Şi nici ospătarii tineri, cu pantaloni strâmți şi negri. Ulei sau apă, vânt sau abur, totuna îi sunt acum. Doarme somnul cel lung într-o baltă de sânge coagulat, spre deliciul muştelor.

19

Ora unsprezece. Sunt douăzeci şi şapte de grade în oraş şi la radio se anunță că mercurul din termometre ar putea ajunge la o maximă de treizeci şi două de grade. *Precis* asta-i din cauza încălzirii globale îşi spun oamenii între ei.

Morris trece de două ori cu maşina pe lângă Centrul de Recreere de pe Birch Street şi se bucură (deşi nu-i prea surprins) să vadă că pare la fel de pustiu – doar o cutie uriaşă din cărămidă, care se coace la soare. Nu tu poliție, nu tu maşini de la vreo firmă de securitate. Până şi cioara şi-a luat zborul spre alte zări mai răcoroase. Dă un ocol prin zonă, observând acum un Ford Focus parcat în fața fostei sale case. Ori domnul, ori doamna Saubers a venit mai devreme acasă. La naiba, poate au venit amândoi. Pe Morris îl lasă rece. Se întoarce la Centrul de Recreere şi de data aceasta intră în curte, merge în spatele clădirii şi opreşte în locul pe care acum îl consideră spațiul lui personal de parcare.

Este convins că nu îl vede nimeni, dar tot ar fi bine să se grăbească. Ia genții, le duce la fereastra pe care a forțat-o şi le aruncă în subsolul clădirii, unde acestea aterizează cu un trosnet sec şi în doi nori de praf. Morris se uită iute în jur, apoi se aşază pe burtă, îşi bagă picioarele prin fereastră şi se lasă să alunece în jos.

Îl ia cu amețeală când inspiră prima dată aerul rece şi stătut. Se clatină uşor şi întinde mâinile ca să-şi păstreze echilibrul. Din cauza căldurii de afară, îşi explică el. Am avut

prea multe pe cap şi nu mi-am dat seama, dar uite cum curge transpirația pe mine. Unde mai pui că n-am mâncat nimic de dimineață.

Foarte adevărat, dar motivul principal pentru care se simte astfel este unul mai simplu şi foarte evident: nu mai este tânăr şi au trecut destui ani de când făcea mişcare fizică în vopsitoria penitenciarului. Trebuie să o ia mai încet. Mai încolo, lângă centrala termică, sunt două cutii mari, din carton, pe laturile cărora scrie **USTENSILE DE BUCĂTĂRIE.** Morris se aşază pe una dintre ele ca să-şi mai domolească bătăile inimii şi să aştepte până îi trece amețeala. Apoi trage fermoarul de la geanta în care se află pistolaşul lui Andy, îl ia şi şi-l îndeasă la spate, în betelia pantalonilor, apoi îşi trage cămaşa pe deasupra. Ia şi o sută de dolari din banii lui Andy, în eventualitatea că ar avea ceva cheltuieli neprevăzute şi lasă restul banilor în geantă. Se va întoarce diseară, poate chiar îşi va petrece noaptea aici. Depinde de puştiul care i-a furat caietele şi de măsurile pe care trebuie el să le ia pentru a le recupera.

Am să fac absolut tot ce trebuie, bulangiule. Absolut tot ce trebuie.

Acum a venit momentul să pornească la treabă. În tinerețe, ar fi putut să iasă pe fereastra subsolului în doi timpi şi trei mişcări. Însă asta a fost demult. Trage până la perete una dintre cutiile cu **USTENSILE DE BUCĂTĂRIE** – este surprinzător de grea, probabil că are înăuntru vreun aparat casnic defect – şi se urcă pe ea. Cinci minute mai târziu este pe drum către „Ediții rare la Andrew Halliday", unde va parcă maşina vechiului său prieten în spațiul de parcare al vechiului său prieten şi îşi va petrece restul zilei bucurându-se de aerul condiționat şi aşteptându-l pe tânărul hoț de caiete.

Mda, James Hawkins, ce să-ți povestesc…

20

Două şi un sfert.

Hodges, Holly şi Jerome se îndreaptă spre locurile lor din

jurul Liceului Northfield: Hodges rămâne în față; Jerome în colțul cu Westfield Street; Holly pe Garner Street, dincolo de sala de festivități a liceului. Îl vor anunța pe Hodges când vor ajunge în punctele stabilite.

În anticariatul de pe Lacemaker Lane, Morris îşi îndreaptă cravata, întoarce semnul de la intrare – acum este DESCHIS – şi descuie uşa. Se întoarce şi se aşază la birou. Va sări cu dragă inimă în ajutorul oricărui client care ar intra să se uite la cărți –, deşi aşa ceva este puțin probabil în această perioadă a zilei. Iar dacă va fi un client înăuntru la sosirea puştiului, va vedea el ce o să facă. Va improviza ceva. Inima îi bate cu putere, dar mâinile îi sunt ferme. I-au trecut frisoanele. Sunt lup, îşi spune. Şi am să muşc dacă trebuie.

Pete este la ora de creație literară. Studiază textul *Elemente de stil,* scris de Strunk şi White, iar astăzi discută celebra Regulă 13: *Renunțați la cuvintele inutile.* Exemplul pe care aplică regula aceasta este povestirea „Ucigaşii" a lui Hemingway şi în clasă se stârneşte o dezbatere aprinsă. Se spun multe cuvinte despre cum Hemingway omite cuvintele inutile. Pete aproape că nu aude niciunul. Stă cu ochii pe limbile ceasului care se mişcă încet, dar sigur spre ora întâlnirii sale cu Andrew Halliday. Şi îşi recapitulează planul în gând.

La ora două şi douăzeci şi cinci de minute, telefonul îi vibrează în buzunarul de la pantaloni. Îl scoate şi aruncă o privire la ecran.

Mama: Vino direct acasă, trebuie să vorbim.

Îl apucă crampele şi inima începe să-i bată şi mai tare. Sigur, s-ar putea să aibă vreo sarcină casnică pentru el, dar nu prea crede. Pe limba mamei, *trebuie să vorbim* este echivalentul lui *Houston, avem o problemă.* S-ar putea să fie vorba despre bani şi, de fapt, asta i se pare cel mai probabil, pentru că un necaz nu vine niciodată singur. Şi dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că pe Tina a luat-o gura pe dinainte.

În regulă. Asta este. Se va duce acasă şi va sta de vorbă cu părinții, dar mai întâi trebuie să rezolve afacerea cu Halliday.

Părinții lui nu sunt răspunzători pentru beleaua în care a intrat şi nu are de gând să-i considere *vinovați* pentru asta. De fapt, nici pe el nu se consideră vinovat. A făcut ce trebuia să facă. Dacă Halliday refuză să cadă la înțelegere, dacă va chema poliția, în ciuda tuturor contraargumentelor oferite de Pete, atunci este bine ca părinții să nu ştie prea multe. Nu ar vrea să-i vadă acuzați de complicitate sau de ceva în genul ăsta.

Se gândeşte să-şi închidă mobilul, dar nu o face. E bine să ştie dacă mama (sau Tina) îi vor mai trimite vreun mesaj. Se uită din nou la ceas şi vede că s-a făcut trei fără douăzeci. Curând va suna clopoțelul şi el va pleca de la şcoală.

Pete se întreabă dacă se va mai întoarce vreodată.

21

Hodges îşi parchează Priusul la vreo douăzeci de metri de intrarea principală a liceului. Staționarea este interzisă aici, dar mai are încă în torpedou un permis vechi de poliție pe care îl păstrează exact pentru probleme de felul acesta. Aşa că îl scoate de acolo şi îl propteşte de bord. Când se aude clopoțelul, coboară din maşină şi se sprijină de ea, cu brațele încrucişate pe piept şi cu ochii la uşă. Deasupra intrării este o inscripție cu mottoul liceului: EDUCAȚIA ESTE LUMINA VIEȚII. Hodges ține telefonul în mână, gata să sune sau să răspundă la el, în caz că îl va vedea sau nu pe băiat.

Aşteptarea nu este deloc lungă, deoarece Pete Saubers se află în primul grup de elevi care țâşnesc afară pe treptele late din granit. Majoritatea celorlalți copii merg împreună. Pete Saubers este singur. Fireşte, mai sunt şi alții neînsoțiți de prieteni, dar are pe chip o expresie îndârjită, de parcă ar trăi în viitor, nu în prezent. Privirea lui Hodges este la fel de ageră ca în tinerețe şi îşi spune că expresia aceasta ar putea aparține unui soldat care plecă la luptă.

Sau poate că puştiul se teme doar de examenele de sfârşit de an.

În loc să se îndrepte către autobuzele galbene parcate în stânga liceului, Pete Saubers face la dreapta, către locul

unde se află Hodges. Fostul detectiv porneşte să-i iasă în întâmpinare. În acelaşi timp apasă tasta de apelare rapidă şi o sună pe Holly.

— L-am văzut. Spune-i lui Jerome.

Şi închide, fără să-i aştepte răspunsul.

Băiatul iese pe stradă, dorind să-l ocolească pe Hodges. Acesta îi taie calea.

— Bună, Pete, ai o clipă?

Ochii puştiului se opresc dezorientaţi asupra lui. Este frumuşel, dar prea tras la faţă şi fruntea îi este plină de acnee. Plus că şi-a strâns atât de tare buzele, că parcă nu mai are gură.

— Cine sunteţi? îl întreabă el.

Nu *Da, domnule,* şi nici *Cu ce vă pot fi de folos*? Doar *Cine sunteţi!* Tonul îi este la fel de încordat ca şi chipul.

— Numele meu este Bill Hodges. Aş dori să discut ceva cu tine.

Pe lângă ei trec copii sporovăind, dându-şi coate, râzând în hohote, aranjându-şi mai bine ghiozdanele pe spate. Câţiva se uită la Pete şi la bărbatul cu părul alb şi cam rărit, dar niciunul nu pare interesat de ce se întâmplă. Au o mulţime de alte lucruri de făcut.

— Ce anume?

— Ar fi mai bine să stăm de vorbă în maşină. Ca să nu ne audă nimeni.

Şi îi arată Priusul.

Băiatul repetă:

— Ce anume vreţi să vorbim?

Şi nu se clinteşte din loc.

— Uite care-i treaba, Pete. Sora ta, Tina, este prietenă cu Barbara Robinson. Eu cunosc familia Robinson de multă vreme, iar Barb a convins-o pe Tina să stea de vorbă cu mine. Pentru că este foarte îngrijorată din cauza ta.

— De ce?

— Dacă întrebi de ce Barb i-a propus să discute cu mine, îţi răspund că am fost poliţist.

O scânteie de panică se aprinde în ochii puştiului.

— Dacă întrebi de ce îşi face Tina griji pentru tine, atunci

despre asta nu ar trebui să vorbim în mijlocul străzii.

Şi imediat licărul de panică dispare, iar chipul băiatului redevine inexpresiv. Este chipul unui jucător bun de poker. La vremea lui, Hodges a interogat suspecți pe fețele cărora nu se putea citi nimic, iar, de obicei, aceştia mărturisesc cel mai greu. Dacă mărturisesc vreodată.

— Nu ştiu ce v-a spus Tina, dar nu are de ce să-şi facă griji.

— Te contrazic, dacă ce mi-a spus este adevărat.

Hodges îi adresează lui Pete cel mai blând zâmbet al său.

— Haide, Pete, n-am de gând să te răpesc. Mă jur pe ce am mai sfânt.

Pete dă din cap fără nicio tragere de inimă. Când ajung lângă maşină, puştiul se opreşte brusc. A văzut permisul din parbriz.

— *Ați fost* polițist sau încă mai sunteți?

— Am fost, îi răspunde Hodges. Permisul ăla… să zicem că-i un suvenir. Îmi este de folos câteodată. Am ieşit la pensie de cinci ani. Urcă, te rog, ca să putem sta de vorbă. Am venit în calitate de prieten. Am să mă topesc dacă mai stăm în căldura asta.

— Şi dacă nu vreau să urc?

Hodges ridică din umeri.

— Atunci, poți să te duci unde vrei.

— Bine, dar doar un minut, spune Pete. Trebuie să mă duc pe jos acasă ca să mă opresc la farmacie şi să iau ceva pentru tata. Ia nişte medicamente, Vioxx, pentru că a fost rănit acum câțiva ani.

Hodges dă din cap.

— Ştiu. La Complexul Municipal. A fost cazul meu.

— Da?

— Da.

Pete deschide portiera din dreapta şi se urcă în Prius. Nu pare deloc neliniştit la gândul că se află în maşina unui necunoscut. Da, este atent şi precaut, dar nu neliniştit. Hodges, care a interogat de-a lungul anilor aproximativ zece mii de suspecți şi martori, este destul de sigur că băiatul a luat deja o hotărâre. Însă nu-şi poate da seama dacă

hotărârea asta este să vorbească sau să nu recunoască nimic. Oricum ar fi, va afla curând.

Se urcă şi el în spatele volanului. Pete stă liniştit până în momentul când Hodges porneşte motorul. Atunci se încordează şi pune mâna pe mânerul portierei.

— Stai cuminte. Vreau doar să dau drumul la aerul condiționat. Nu ştiu dacă ai băgat de seamă, dar e al dracului de cald. Şi abia e iunie. Probabil încălzirea globa…

— Haideți să terminăm cu povestea asta ca să iau rețeta pentru tata şi să mă duc acasă. Ce v-a spus sora mea? Ştiți că n-are decât treisprezece ani, da? O iubesc de nu mai pot, dar şi mama o numeşte „Tina-Eroina”.

Şi încearcă să explice:

— E înnebunită după telenovele. Ea şi prietena ei, Ellen, nu pierd niciun episod din *Micuțele mincinoase.*

În regulă, deci s-a hotărât să nu vorbească. Deloc surprinzător. Acum treaba lui Hodges este să-l convingă să se răzgândească.

— Povesteşte-mi despre banii expediați prin poştă, Pete.

Nu se mai crispează; nu-i trece pe chip nicio expresie nedumerită. Ştia de la bun început că despre asta este vorba, îşi zice Hodges. A ştiut din momentul în care am rostit numele surioarei lui. Ba se prea poate să fi fost avertizat din timp. Este posibil ca Tina să se fi răzgândit şi să-i fi trimis un mesaj.

— Adică banii misterioşi, spune Pete. Aşa le zicem noi.

— Mda. La ei mă refer.

— Au început să vină cam acum vreo patru ani. Aveam vârsta de acum a Tinei. Erau într-un plic expediat pe numele tatălui meu aproximativ în fiecare lună. Fără vreo scrisoare sau bilet sau ceva, doar banii.

— Cinci sute de dolari.

— Parcă o dată sau de două ori au fost mai mulți sau mai puțini. Nu eram mereu acasă când veneau şi, după primele două sau trei luni, mama şi tata nici n-au prea mai vorbit despre ei.

— Ca şi cum n-ar fi vrut să le aducă ghinion dacă ar fi vorbit?

— Mda, cam aşa ceva. Şi, la un moment dat, lui Tini i-a intrat în cap că eu îi trimiteam. Vezi să nu. Pe vremea aia nici bani de buzunar nu-mi dădeau.

— Dar dacă nu ai fost tu, atunci cine i-a expediat?

— Nu ştiu.

Se pare că asta-i tot ce are de gând să spună, dar continuă. Hodges îl ascultă calm, sperând că Pete va spune prea mult. Îi este clar că puştiul e extrem de inteligent, dar se mai întâmplă ca şi cei foarte inteligenți să vorbească prea mult. Dacă le dai ocazia.

— Ați văzut reportajele alea despre tipii care împart de Crăciun bancnote de câte o sută de dolari prin supermarketuri?

— Sigur.

— Cred că a fost o chestie de genul ăsta. Un barosan s-a gândit să facă pe Moş Crăciun cu unul dintre oamenii răniți în ziua aia la Complexul Municipal şi a tras un bilețel dintr-o pălărie şi pe bilețel era numele tatălui meu.

Şi acum, pentru prima oară de când s-au urcat în maşină, se întoarce cu fața la Hodges. Are ochii mari şi serioşi şi cu desăvârşire nesinceri.

— Părerea mea e că a trimis bani şi altora. Probabil celor care au avut rănile cele mai grave şi nu au mai fost în stare să muncească.

Hodges îl laudă în gând: Bravo, puştiule! Minciuna ta este foarte ticluită.

Şi îi spune:

— Una e să dai de pomană o mie de dolari sau zece mii de Crăciun. Şi cu totul altceva este să dai douăzeci de mii unei singure familii pe o durată de patru ani. Dacă adaugi şi alte familii, ajungi la o mică avere.

— Poate că şi-a făcut o organizație caritabilă, spune Pete. Poate că-i unul dintre tipii ăia care s-au îmbogățit când toți ceilalți au ajuns săraci lipiți şi acum se simte vinovat.

Nu se mai uită la Hodges, ci drept înainte, prin parbriz. Emană un soi de miros sau cel puțin aşa i se pare lui Hodges. Nu de transpirație, ci de fatalism. Şi iarăşi se gândeşte la soldații care se duc la luptă, ştiind că sunt şanse

egale să moară sau să scape întregi.

— Ascultă-mă, Pete, nu îmi pasă de bani.

— Nu eu i-am trimis!

Hodges insistă. Se pricepe de minune să o facă.

— Ai avut parte de un noroc neaşteptat şi l-ai folosit ca să-ți ajuți părinții să treacă peste o perioadă dificilă. Nu este un lucru rău. Este un lucru admirabil.

— Nu cred că ar fi mulți de părerea dumneavoastră, spune Pete. Dacă ar fi adevărat ce spuneți.

— Te înşeli. Majoritatea ar fi de părerea mea. Şi am să-ți mai spun un lucru pe care trebuie să-l crezi necondiționat, pentru că se bazează pe experiența mea de patruzeci de ani ca polițist. Nu există procuror în oraşul ăsta, nu există procuror în întreaga *țară* care să încerce să acuze un copil care a găsit nişte bani şi i-a folosit pentru a-şi ajuta familia după ce tatăl lui şi-a pierdut serviciul şi după aia s-a pomenit cu picioarele zdrobite de un dement. Presa ar crucifica pe oricine ar încerca să te pună sub urmărire pentru *asta.*

Pete tace, dar se vede cum i se contractă gâtul, de parcă ar încerca să-şi înghită suspinele. Evident că vrea să se destăinuie, dar îl opreşte ceva. Nu banii, însă ceva în legătură cu banii. N-are ce altceva să fie. Hodges este curios să afle de la cine au venit banii ăia expediați lunar – oricine ar fi –, dar mai curios este să afle ce anume se petrece acum cu copilul ăsta.

— Tu ai trimis banii…

— Pentru ultima oară, *nu i-am trimis eu!*

— …şi totul a mers ca uns, dar după aia ai intrat într-un necaz. Spune-mi despre ce este vorba, Pete. Lasă-mă să te ajut. Lasă-mă să te ajut să îndrepți lucrurile.

Băiatul se cutremură, ca în pragul mărturisirii. Apoi ochii îi alunecă spre stânga. Hodges îi urmăreşte şi observă că s-au oprit asupra permisului din parbriz. Este galben, culoarea prudenței. Culoarea pericolului. POLIȚIE. Îşi doreşte să-l fi lăsat naibii în torpedou şi să fi parcat o sută de metri mai departe. Iisuse Hristoase, doar merge pe jos în fiecare zi! O sută de metri ar fi fost floare la ureche.

— Nu am niciun necaz, spune Pete.

Vocea lui seamănă acum cu aceea a computerului din GPS-ul pe care Hodges îl are la bordul maşinii. Dar se vede cum îi pulsează venele la tâmplă şi îşi strânge tare mâinile pe genunchi şi obrajii îi sunt acoperiți cu stropi de transpirație în ciuda aerului condiționat din Prius.

— Nu eu am trimis banii. Trebuie să mă duc să iau medicamentul pentru tata.

— Ascultă-mă, Pete. Chiar dacă încă aş mai fi în poliție, discuția asta dintre noi nu ar fi admisă ca probă în niciun proces. Tu eşti minor şi de față nu se află niciun adult care să te sfătuiască ce să spui. În plus, nici nu ți-am citit drepturile…

Atât a trebuit. Chipul băiatului se închide ca uşa blindată a tezaurului unei bănci. Nu a fost nevoie decât de două cuvinte *citit drepturile.*

— Apreciez grija pe care mi-o purtați, spune Pete pe acelaşi ton de robot şi deschide portiera. Însă nu am nicio problemă. Pe bune.

— Ba ai, zice Hodges, întinzându-i o carte de vizită pe care a scos-o din buzunarul de la piept. Ia asta. Dă-mi un telefon dacă te răzgândeşti. Crede-mă că te pot ajuta indiferent despre ce este…

Portiera se trânteşte. Hodges se uită după Pete Saubers care se îndepărtează cu paşi grăbiți, pune cartea de vizită înapoi în buzunar şi îşi spune: Ce tâmpit sunt! Am dat greş. Acum şase ani, poate chiar doi, i-aş fi dezlegat limba.

Însă e mult prea uşor să dea vina pe vârstă. O parte mai profundă din el, mai analitică şi mai puțin emoțională, recunoaşte că nici măcar nu s-a apropiat de momentul mărturisirii. E doar o iluzie, dacă îşi închipuie aşa ceva. Atât de bine şi complet s-a pregătit Pete pentru bătăliile pe care le are de purtat, că este incapabil să îşi mai detensioneze mintea.

Puştiul ajunge la farmacia „City Drug”, scoate rețeta tatălui din buzunarul de la pantaloni şi intră. Hodges apasă tasta de apelare rapidă ca să vorbească cu Jerome.

— Bill! Cum a mers?

— Nu prea bine. Ştii unde e „City Drug”?

— Sigur.

— S-a dus să ia medicamente pentru tatăl lui. Mişcă-ți fundul până acolo cât de repede poți. Mi-a zis că merge acasă şi poate că a spus adevărul, dar, dacă m-a mințit, vreau să ştiu unde *se duce*. Crezi că poți să-l urmăreşti? Îmi cunoaşte maşina, dar nu o ştie pe a ta.

— Nicio problemă. Am pornit.

Peste nici trei minute, Jerome apare de după colț. Se strecoară în spațiul lăsat liber de o mamă care a luat doi copii prea mici ca să fi fost elevi de liceu. Hodges porneşte, îi face cu mâna lui Jerome şi se îndreaptă spre locul de pe Garner Street, unde se află Holly. Vor aştepta împreună telefonul de la Jerome.

22

De când a reuşit să se lase de Oxycontin, tatăl lui Pete ia într-adevăr Vioxx, dar acum are suficiente pastile. Hârtia împăturită pe care o scoate Pete din buzunar înainte de a intra în farmacie nu este decât un anunț sever din partea directorului adjunct, prin care acesta aminteşte elevilor din primul an că „Ziua Liberă a Liceenilor”[39] nu este decât un mit şi că orice absențe din ziua respectivă vor fi analizate cu deosebită atenție de conducere.

Pete nu flutură bucata asta de hârtie. O fi la pensie Bill Hodges, dar nu pare deloc sclerozat. Aruncă o singură privire, ca şi cum ar vrea să se asigure că este rețeta care îi trebuie, şi apoi intră. Se apropie grăbit de ghişeul pentru rețete din spatele farmaciei, de unde domnul Pelkey îl salută cu prietenie.

— Bună, Pete. Ce îți trebuie astăzi?

— Nimic, domnule Pelkey, toți ai mei se simt bine. Dar mă urmăresc doi copii care vor să mă bată pentru că nu i-am

---

[39] Junior Skip Day – tradiție în unele instituții de învățământ americane, o zi în care elevii nu fac cursuri, ci se duc într-un parc de distracții (n.tr.).

lăsat să copieze la extemporalul de la istorie. Mă gândeam că m-ați putea ajuta.

Domnul Pelkey se încruntă şi dă să se ducă la uşă. Îi este simpatic Pete, care-i mereu vesel, deşi familia lui a trecut printr-o perioadă incredibil de grea.

— Arată-mi care sunt. O să le spun eu să te lase în pace.

— Nu, mulțumesc. Mă descurc şi singur. Dar am s-o fac mâine, când vor fi mai calmi. Aş vrea doar… ştiți… dacă se poate, aş vrea să ies prin spate.

Domnul Pelkey îi face complice cu ochiul, ca şi cum ar vrea să-i spună că şi el a fost odată copil.

— Sigur.

Şi îl conduce pe Pete printre rafturile pline cu alifii şi hapuri, până în biroul micuț din spatele farmaciei. Acolo este o uşă cu un semn mare şi roşu care anunță ALARMĂ ACTIVATĂ. Domnul Pelkey apasă nişte taste pe dispozitivul de alături. Se aude un bâzâit.

— Gata, poți să ieşi, îi spune el lui Pete.

Băiatul îi mulțumeşte, se strecoară pe platforma de încărcare din spatele farmaciei şi sare de pe ea pe cimentul crăpat de jos. Iese pe alee în Frederick Street. Se uită în ambele părți după Priusul fostului detectiv, nu-l vede şi o ia la fugă. Are nevoie doar de douăzeci de minute ca să ajungă pe Lower Main Street şi, cu toate că nu vede nici urmă de Priusul albastru, se abate de vreo două ori de la drumul drept, doar ca să fie sigur. Tocmai ce intră pe Lacemaker Lane când simte iarăşi vibrațiile telefonului. Mesajul de acum este de la sora lui.

Tina: Ai vb cu dl Hodges? Sper că da. Mami ştie. Nu i-am zis, ŞTIA ea. Te rog, nu te supăra pe mine.

De parcă aş fi în stare să mă supăr, îşi spune Pete. Dacă diferența de vârstă dintre ei ar fi fost de doi ani, poate că ar fi apărut acea rivalitate despre care se spune că există între frați. Dar poate că nu. Câteodată Tina îl enervează, însă nu s-a întâmplat niciodată să se supere tare pe ea, cu toate că fata e o obrăznicătură răzgâiată.

S-a aflat adevărul despre bani, însă poate va reuşi să spună că *doar* bani a găsit. Şi să ascundă faptul că a

încercat să vândă proprietatea de suflet a unui om asasinat pentru ca sora lui să se ducă la o şcoală unde nu va fi nevoită să facă duş la grămadă. Şi unde va uita de tembela aia de Ellen.

Ştie că şansele lui de a scăpa cu bine din povestea astea sunt puține spre deloc, dar la un moment dat – poate chiar în după-amiaza aceasta, atunci când urmărea limbile ceasului mişcându-se ineluctabil către ora trei – siguranța lui a trecut în planul secund. Tot ce îşi doreşte acum este să trimită caietele, mai cu seamă acelea cu ultimele două romane Jimmy Gold, la Universitatea din New York. Sau poate la revista *The New Yorker,* deoarece acolo au apărut aproape toate povestirile lui Rothstein în anii cincizeci. Şi să-l lase cu buza umflată pe Andrew Halliday. Să-l facă să-şi muşte pumnii. Să se dea cu capul de pereți. Pentru nimic în lume nu-i va permite lui Halliday să vândă *vreunul* dintre ultimele manuscrise ale lui Rothstein unui colecționar bogat şi excentric, care să-l păstreze într-o cameră secretă, prevăzută cu sisteme de încălzire şi ventilație, alături de tablourile lui semnate de Renoir sau Picasso sau de extrem de valoroasa Biblie din secolul al cincisprezecelea.

La început, când era doar un puşti fără minte, Pete a crezut că aceste caiete sunt o comoară. Comoara *lui.* Dar acum s-a deşteptat, însă nu doar pentru că s-a îndrăgostit de proza malițioasă, nostimă şi, uneori, teribil de emoționantă a lui John Rothstein. Acum şi-a dat seama că aceste caiete nu i-au aparținut niciodată doar lui. De fapt, nici lui Rothstein nu i-au aparținut în întregime, indiferent ce credea el atunci când le-a scris, ascuns de lume în ferma lui din New Hampshire. Poate că nu a fost decât o pură întâmplare faptul că s-a surpat malul în ziua aceea de iarnă şi a ieşit cufărul la iveală. Dar Pete nu crede. El crede că, la fel cum s-a întâmplat cu sângele lui Abel, şi caietele au strigat din pământ. Nu-i pasă dacă această convingere îl transformă într-un romantic cretin şi demn de dispreț. Uneori *nu este bine* să ți se rupă.

A ajuns la jumătatea drumului pe Lacemaker Lane şi vede firma desuetă a anticariatului. Seamănă cu firmele puburilor

englezeşti, doar că pe aceasta scrie „Ediții rare la Andrew Halliday”, în loc de „Popasul Plugarului” sau altă năzbâtie. Pete se uită la ea şi, cât ai bate din palme, toate îndoielile pe care le mai avea se risipesc în vânt.

John Rothstein nu e fraierul tău, domnule Halliday. Nici acum şi nici altădată. N-ai să pui mâna pe niciun caiet. *Nexam hexam,* iubire! cum ar zice Jimmy Gold. Dacă te duci la poliție, atunci am să le povestesc tot. Şi o să vedem pe cine o să creadă, după afacerea aia a ta cu cartea lui James Agee.

O greutate invizibilă, dar cumplit de apăsătoare i se ridică de pe umeri. Şi ceva din sufletul lui parcă îşi revine la viață. Pete porneşte grăbit către anticariatul lui Halliday, fără să-şi dea seama că are pumnii încleştați.

23

La câteva minute după ora trei – cam atunci când Pete se urcă în Priusul lui Hodges – în anticariat chiar *intră* un client. Un individ durduliu, ai cărui ochelari cu lentile groase şi țăcălia încărunțită nu reuşesc să mascheze incredibila lui asemănare cu Elmer Fudd[40].

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întreabă Morris, deşi îi vine să spună: *Eiii, care-i treaba, moşule?*

— Nu ştiu, ezită Elmer. Unde-i Drew?

— A avut o urgență de familie în Michigan.

Morris ştie că Andy era originar din Michigan, aşa că este acoperit în privința asta, dar va trebui să fie cu băgare de seamă în legătură cu familia. Habar nu mai are dacă l-a auzit vreodată vorbind despre neamurile lui.

— Eu sunt un vechi prieten de-al lui. M-a rugat să am grijă de prăvălie în după-amiaza asta.

Elmer cade pe gânduri. Între timp, mâna stângă a lui Morris se furişează la spate şi mângâie forma pistoletului. Nu vrea să-l împuşte pe nefericitul ăsta, nu vrea să rişte să facă zgomot, dar o va face dacă nu are încotro. Începe şi Elmer în

---

[40] Personaj de desene animate sin seria „Looney Tunes” (n.tr.).

biroul secret al lui Andy din spatele anticariatului.

— Îmi păstra o carte pentru care îi dădusem deja avansul. Prima ediție din *Şi caii se împuşcă, nu-i aşa?* De…

— Horace McCoy, spune Morris repede.

Din cărțile aflate pe raftul din stânga biroului – cele în spatele cărora erau ascunse DVD-urile camerelor de supraveghere – ies nişte bilețele. De când a venit, Morris a avut vreme să le examineze pe toate. Sunt cărți comandate de clienți, iar romanul lui McCoy se află printre ele.

— Exemplar în stare perfectă, cu autograful autorului, fără dedicație. Cotorul este foarte puțin degradat.

Elmer zâmbeşte.

— Asta e.

Morris ia cartea de pe raft, aruncând în acelaşi timp o privire la ceasul de la mână. 3:13. Cursurile de la Liceul Northfield se termină la trei. Ceea ce înseamnă că băiatul ar trebui să fie aici cel târziu la trei şi jumătate.

Trage bilețelul dintre filele cărții. *Irving Yankovic, 750$.* Îi întinde cartea lui Elmer, zâmbindu-i cu toată gura.

— Îmi aduc aminte în mod deosebit de cartea asta. Andy – am impresia că acum preferă să i se spună „Drew” – mi-a zis că are de gând să vă ia doar cinci sute. Afacerea s-a dovedit mai bună decât a crezut şi a vrut să împartă profitul.

Orice suspiciune ar fi avut Elmer atunci când a găsit un necunoscut ținându-i locul lui Drew se evaporă la gândul că va economisi două sute cincizeci de dolari. Îşi scoate carnetul de cecuri:

— Deci, avem avansul… asta înseamnă că mai rămân…

Morris dă mărinimos din mână.

— A omis să-mi spună cât a fost avansul. Scădeți-l dumneavoastră. Sunt convins că Andy ar avea încredere.

— Păi, cum să nu aibă, după atâția ani?

Elmer se apleacă pe tejghea şi începe să scrie cecul. Chinuitor de încet. Morris se uită la ceas. 3:16. Aude vocea lui Elmer:

— Dumneavoastră ați citit cartea asta?

— Nu, răspunde Morris. Asta mi-a scăpat.

Ce va face dacă apare copilul cât timp dobitocul ăsta cu

țăcălie şi plin de aere încă se mai screme să-şi scrie cecul? Nu va putea să-i spună lui Saubers că Andy e în spate, atâta vreme cât i-a zis lui Elmer Fudd că a plecat în Michigan. Stropi de transpirație i se preling pe obraji de la rădăcinile părului. Îi simte. În puşcărie transpira aşa atunci când aştepta să fie violat.

— Minunată carte, spune Elmer, cu pixul în aer deasupra cecului doar pe jumătate completat. Excelent *roman noir* şi o analiză socială care rivalizează cu *Fructele mâniei.*

Se întrerupe ca să se gândească ce să mai spună, în loc să-şi scrie blestematul ăla de cec. Şi s-a făcut deja trei şi optsprezece minute.

— Mă rog… poate comparația cu *Fructele* e cam exagerată, dar cu siguranță că rivalizează cu *Bătălie îndoielnică*[41]*,* care pare mai mult un manifest socialist decât un roman, nu credeți?

Morris zice că da, crede. I-au amorțit mâinile. Acum i-ar scăpa pistolul din mână. Sau s-ar împuşca singur drept în gaura curului. La gândul ăsta scoate un hohot hămăit de râs, neaşteptat şi înspăimântător în spațiul acesta strâmt şi căptuşit cu cărți.

Elmer se încruntă.

— E ceva de râs? Despre Steinbeck?

— Nici vorbă, spune Morris. Este… am o problemă de sănătate.

Îşi trece palma peste obrazul umed şi încearcă să explice:

— Mă face să transpir şi după aia mă apucă râsul.

Expresia de pe chipul lui Elmer Fudd îl face să hohotească din nou. Se întreabă dacă Andy şi cu Elmer au făcut vreodată sex, iar imaginea cu cărnurile lor săltânde îi provoacă o nouă izbucnire zgomotoasă.

— Îmi cer scuze, domnule Yankovic. Nu râd din cauza dumneavoastră. Apropo… sunteți cumva rudă cu renumitul cântăreț comic „Ciudatul Al” Yankovic?

— Nu, nici vorbă.

---

[41] Roman al lui John Steinbeck, la fel ca *Fructele mâniei* (n.tr.).

Acest Yankovic se semnează în grabă, rupe cecul din carnet şi i-l întinde lui Morris, care rânjeşte larg şi se gândeşte că este o scenă parcă desprinsă din romanele lui John Rothstein. Yankovic are mare grijă ca degetele lor să nu se atingă.

— Încă o dată, mii de scuze pentru ieşirea mea, spune Morris, râzând şi mai tare, pentru că acum şi-a adus aminte că renumitului cântăreț comic i se mai spunea şi „Ciudatul Al Ține-Mă-de-Sculă”. Realmente nu mă pot controla.

Ceasul arată acum trei şi douăzeci şi unu de minute. Până şi asta i se pare nostim.

— Înțeleg, murmură Elmer, retrăgându-se cu cartea strânsă la piept. Mulțumesc.

Se grăbeşte către uşă. Morris strigă după el:

— Nu uitați să-i spuneți lui Andy că v-am făcut reducere. Când vă veți întâlni cu el.

Şi râde ca nebunul, pentru că poanta e al naibii de bună. Când vă veți întâlni cu el! Te-ai prins?

Când îi trece criza, este trei şi douăzeci şi cinci şi abia acum îi trece prin minte că poate l-a gonit degeaba pe domnul Irving „Elmer Fudd” Yankovic. Poate că băiatul s-a răzgândit. Poate că nu mai vine şi asta nu-i deloc de râs.

Asta este, îşi zice Morris. Dacă nu vine el aici, voi fi nevoit să-i fac eu o vizită. Şi o să vedem cine râde atunci. Păi, nu?

24

Patru fără douăzeci.

Nu mai e nevoie să parcheze unde staționarea este interzisă. Au dispărut părinții care umpluseră mai devreme zona din jurul liceului, aşteptându-şi odraslele. Au plecat şi autobuzele. Hodges, Holly şi Jerome se află într-un Mercedes care odinioară i-a aparținut verişoarei lui Holly, Olivia. Maşina a fost arma crimei de la Complexul Municipal, dar niciunul dintre ei nu se mai gândeşte acum la asta. Au altele pe cap, în principal fiul lui Thomas Saubers.

— O avea necazuri puştiul, dar trebuie să recunoşti că îl duce mintea, spune Jerome.

După ce aşteptase zece minute vizavi de „City Drug”, a intrat în farmacie şi a constatat că cel pe care îl urmărea dispăruse.

— Nici măcar un profesionist nu s-ar fi descurcat mai bine.

— Adevărat, spune Hodges.

Băiatul este o provocare şi îl stimulează mult mai mult decât hoțul ăla de avioane, domnul Madden. Hodges nu a vorbit personal cu farmacistul, dar nici nu are nevoie. De câțiva ani Pete ia de aici medicamentele pentru tatăl său, aşa că îl cunoaşte pe farmacist şi farmacistul îl cunoaşte pe el. Puştiul a inventat o poveste, farmacistul l-a lăsat să iasă pe uşa din spate şi pe-aci ți-e drumul. Nu s-a gândit să-l urmărească şi de pe Frederick Street pentru că nu părea necesar.

— Acum ce facem? vrea să ştie Jerome.

— Cred că ar fi bine să mergem la el acasă. Poate că am fi reuşit să facem în aşa fel încât părinții să nu afle, cum ne-a rugat Tina, dar cred că s-a ales praful de planul ăsta.

— Dar trebuie să-şi fi închipuit că el a trimis banii, zice Jerome. În fond, sunt *părinții* lui.

Hodges ar vrea să spună *Nimeni nu este mai orb decât acela care nu vrea să vadă,* dar renunță şi ridică din umeri.

Holly nu a intervenit încă în discuție, ci s-a mulțumit să stea în spatele volanului de la colosala ei maşină, cu brațele încrucişate peste piept şi lovindu-şi uşor umerii cu degetele. Acum se întoarce spre Hodges care stă tolănit pe bancheta din spate.

— L-ai întrebat pe Pete despre caiet?

— N-am apucat, răspunde Hodges.

Holly are o obsesie cu caietul ăla şi poate că ar fi *trebuit* să întrebe, doar ca s-o liniştească, dar adevărul e că nici nu i-a trecut prin cap să o facă.

— A plecat brusc de lângă mine. Nici măcar n-a vrut să-mi ia cartea de vizită.

Holly arată spre liceu.

— Cred că ar trebui să vorbim cu Ricky-Hippy, dacă tot suntem aici.

Şi adaugă, atunci când niciunul dintre cei doi nu-i răspunde:

— *Casa* lui Pete nu pleacă *nicăieri,* aşa să ştiți. N-o să-şi ia *zborul.*

— Cred că n-ar strica să vedem ce are de zis profesorul, este de acord Jerome.

Hodges oftează.

— Şi ce să-i spunem? Că unul dintre elevii lui a găsit sau a furat o grămadă de bani din care a dat părinților în fiecare lună, ca pe o alocație? Părinții sunt cei care trebuie să afle ce a făcut fiul lor, nu un oarecare profesor care probabil că habar nu are de nimic. Şi Pete trebuie să fie cel care le spune. Măcar aşa iese aia mică din încurcătură.

— Dar dacă are vreun necaz despre care nu vrea ca ai lui să afle şi tot ar fi vrut să discute cu cineva… cu un adult…

Jerome este cu patru ani mai mare decât atunci când îl ajutase pe Hodges la cazul Brady Hartsfield, deci are drept de vot şi poate cumpăra fără probleme de băut, dar încă îşi mai aduce aminte cum e să ai şaptesprezece ani şi să-ți dai seama că ai intrat într-un rahat cât casa. Atunci când se întâmplă aşa ceva simți nevoia să stai de vorbă cu cineva care a văzut mai multe decât tine.

— Jerome are dreptate, spune Holly şi se întoarce spre Hodges. Hai să discutăm cu profesorul şi să vedem dacă Pete i-a cerut vreun sfat. Dacă ne întreabă de ce ne interesează…

— *Normal* că o să ne întrebe, ripostează Hodges, şi n-am cum să invoc nicio clauză de confidențialitate, că doar nu sunt avocat.

— Sau preot, adaugă Jerome, inutil.

— Poți să-i zici că suntem prieteni de familie, spune hotărâtă Holly. Pentru că este adevărat.

Deschide portiera.

— Bănuieşti tu ceva, corect? o întreabă Hodges.

— Corect, spune ea. Am o bănuială de tip Holly. Haideți!

25

În timp ce ei urcă treptele late de sub mottoul EDUCAȚIA

ESTE LUMINA VIEȚII, uşa de la „Ediții rare la Andrew Halliday” se deschide din nou şi Pete Saubers intră în anticariat. Porneşte pe intervalul principal dintre rafturile cu cărți, dar se opreşte repede şi se încruntă nedumerit. Bărbatul de la birou nu este domnul Halliday. Din foarte multe puncte de vedere este chiar *opusul* domnului Halliday. Palid, nu îmbujorat (mai puțin buzele, care sunt ciudat de roşii); cu părul alb, nu chel; foarte slab, nu aproape obez. Iisuse! Pete se aştepta să i se ducă planul pe apa sâmbetei, dar nici chiar aşa de repede.

— Unde este domnul Halliday? Trebuia să mă văd cu dânsul.

Necunoscutul zâmbeşte.

— Da, fireşte, deşi nu mi-a spus cum te numeşti. Mi-a zis doar că îl va căuta un tânăr. Te aşteaptă în biroul lui din spatele magazinului.

Ceea ce este adevărat. Oarecum.

— Bate la uşă şi intră.

Pete se mai relaxează puțin. Este logic ca Halliday să nu-şi dorească să poarte o asemenea discuție decisivă aici, unde i-ar putea întrerupe oricine caută un exemplar la mâna a doua din *Să ucizi o pasăre cântătoare.* Uite, dă dovadă de precauție şi gândeşte în perspectivă. Dacă Pete nu va face acelaşi lucru, atunci praful se va alege de şansa lui de a scăpa cu bine din întâlnirea asta.

— Mulțumesc, spune el şi se îndreaptă spre spatele anticariatului printre rafturile cu cărți.

De îndată ce băiatul trece de birou, Morris se ridică fără zgomot şi se duce repede la intrarea anticariatului. Întoarce semnul din uşă. Nu mai este DESCHIS. Acum e ÎNCHIS.

Şi pune zăvorul.

26

Secretara Liceului Northfield se uită curioasă la cei trei vizitatori, dar nu pune nicio întrebare. Poate îşi închipuie că sunt nişte rude care au venit să pledeze cauza vreunui elev amenințat cu corigența sau mai rău. Dar, indiferent ce ar fi,

cei trei sunt problema lui Howie Ricker, nu a ei.

Se uită pe un panou acoperit cu bilețele multicolore şi le spune:

— Ar trebui să fie în clasa unde e diriginte. Numărul trei-zero-nouă, etajul al treilea. Dar vă rog să vă uitați pe geam şi să vă asigurați că nu-i cumva cu un elev. Azi are consultații până la ora patru şi, pentru că şcoala se termină în două săptămâni, sunt mulți copii care îi cer ajutorul pentru lucrările de sfârşit de an. Sau îl roagă să le prelungească termenul de predare.

Hodges îi mulțumeşte şi toți trei încep să urce pe scară. Paşii lor răsună îndelung în clădirea aproape pustie. Doar de undeva, de jos, se aude un cvartet de instrumentişti care interpretează colindul *Greensleeves.* Iar la un etaj superior, o voce puternică de bărbat strigă amuzată: „Eşti de toată *jena, Malone!"*

Sala 309 este la jumătatea coridorului de la etajul al treilea. Domnul Ricker, într-o cămaşă în dungi, imposibil de țipătoare, descheiat la guler şi cu cravata trasă într-o parte, discută cu o fată care gesticulează teatral. Ricker ridică ochii, vede că are musafiri, apoi se concentrează din nou asupra fetei.

Cei trei stau lângă peretele plin cu anunțuri pentru cursuri de vară, seminare de vară, excursii de vară, balul de sfârşit de an. Două fete țopăie pe coridor. Amândouă poartă uniforme de softball şi şepci. Una se joacă cu mănuşa, aruncând-o dintr-o mână în alta, ca pe un cartof fiert.

Telefonul lui Holly anunță primirea unui mesaj şi etajul răsună de acordurile temei muzicale din filmul *Fălci.* Fără să încetinească, una dintre fete spune:

— O să ai nevoie de o barcă mai mare.

Şi râd amândouă.

Holly se uită la telefon şi zice:

— Mesaj de la Tina.

Hodges ridică din sprâncene.

— Mama ei ştie despre bani. Şi o să-i spună şi tatălui de îndată ce vine acasă de la serviciu.

Face un semn cu capul către uşa clasei domnului Ricker.

— Acum nu mai avem niciun motiv să nu-i spunem adevărul.

27

Când Pete deschide uşa de la biroul întunecat, îl izbeşte duhoarea insuportabilă. Metalică şi organică deopotrivă, ca un fel de amestec de aşchii de fier cu varză împuţită. Apoi aude zgomotul – un bâzâit înfundat. Muşte, îşi spune el. Şi, cu toate că nu poate să vadă ce anume se află înăuntru, mirosul şi zgomotul i se împreunează în minte cu bufnitură de mobilă grea aruncată pe scări. Se întoarce să fugă.

Vânzătorul cu buze roşii se află chiar în spatele lui, sub unul din becurile care luminează spatele anticariatului. Şi în mână ţine un pistol cu aspect ridicol: roşu cu negru şi cu înfloriturii aurii. Primul gând al lui Pete este: Pare o imitaţie. Pistoalele din filme par adevărate.

— Fii raţional, Peter! spune vânzătorul. Nu face nicio prostie şi n-ai să păţeşti nimic. Vreau doar să discut ceva cu tine.

Al doilea gând al lui Pete este: Minţi. Ţi se citeşte în ochi.

— Întoarce-te, fă un pas şi aprinde lumina. Comutatorul e în stânga uşii. După aia intră în birou, dar să nu încerci să-mi trânteşti uşa în nas dacă nu cumva vrei să te alegi cu un glonţ în spate.

Pete face un pas. I s-au înmuiat toate organele de la piept în jos. Speră că nu va face pe el ca un bebeluş. Probabil că n-ar fi mare chestie – cu siguranţă că n-ar fi primul om care-şi udă nădragii când e ameninţat cu o armă –, dar lui aşa i s*e pare.* Bâjbâie pe perete cu mâna stângă, găseşte comutatorul, aprinde lumina. Îi vine să urle când vede ce se află pe covorul îmbibat cu sânge, dar i-au amorţit muşchii diafragmei şi tot ce se aude este un geamăt inconsistent. Muştele bâzâie şi colcăie pe ce a mai rămas din faţa domnului Halliday. Adică nu prea mult.

— Ştiu, spune înţelegător vânzătorul. Nu-i o privelişte prea plăcută, nu? Rareori lecţiile de viaţă sunt plăcute. M-a supărat, Pete. Vrei şi tu să mă superi?

— Nu, spune Pete cu o voce piţigăiată şi nesigură, mai asemănătoare cu a Tinei decât cu a lui. Nu vreau.

— Atunci, ţi-ai învăţat lecţia. Haide, intră! Mişcă-te încet, dar poţi să ocoleşti mizeria aia de pe jos.

Pete păşeşte spre stânga, pe picioare pe care abia dacă şi le mai simte, încercând să-şi ţină tălpile doar pe bucata de covor neatinsă de sânge. Care este foarte mică. Panica lui iniţială a fost înlocuită cu o teroare inertă. Se gândeşte numai şi numai la buzele alea roşii. Şi-l imaginează pe lupul mare şi rău spunându-i Scufiţei Roşii: *Ca să te sărut mai bine, drăguţa mea.*

Trebuie să gândesc, îşi spune. Trebuie, altminteri am să mor în camera asta. Probabil că am să mor oricum, dar în mod cert aşa o să se întâmple dacă n-am să-mi pun mintea la contribuţie.

Continuă să ocolească pata de sânge întunecat, până când se împiedică de un bufet din lemn de cireş şi rămâne acolo. Dacă ar înainta mai mult ar însemna să calce în sângele ăla şi l-ar auzi cum îi *plescăie* sub tălpi. Pe bufet sunt carafe cu băutură şi câteva pahare groase, fără picior. Pe birou vede o bardă, al cărei tăiş luceşte în lumina din tavan. Cu siguranţă că aia este arma cu care l-a omorât Buze-Roşii pe domnul Halliday şi Pete presupune că ar trebui să fie şi mai speriat, însă la vederea ei mintea i se limpezeşte brusc.

Se aude sunetul uşii care se închide. Vânzătorul, care probabil că nu e vânzător, se sprijină de ea, îndreptând pistolaşul spre el.

— Bravo! spune el zâmbind. Acum putem sta de vorbă.

— De-de… De-de…

Îşi drege glasul şi parcă acum vocea îi sună cam aşa cum trebuie.

— Despre ce? Despre ce să vorbim?

— Nu face pe prostul! Despre caiete. Caietele pe care le-ai furat.

Şi acum Pete pricepe despre ce este vorba. Şi rămâne cu gura căscată.

Vânzătorul care nu e vânzător îi zâmbeşte.

— Aha! Văd că ţi-a picat fisa. Spune-mi unde sunt şi s-ar

putea să scapi cu viață.

Pete nu prea este de aceeaşi părere.

Crede că deja ştie prea multe ca să mai fie lăsat în viață.

28

Fata iese surâzând din clasa domnului Ricker, semn că rezultatul discuției este unul bun. Ba chiar flutură şăgalnic din degete – poate către toți trei, mai probabil doar lui Jerome în vreme ce se îndepărtează iute pe coridor.

Domnul Ricker, care a condus-o la uşă, se uită la Hodges şi partenerii lui.

— Doamnă, domnilor, vă pot fi de folos cu ceva?

— Nu cred, spune Hodges, dar merită să încercăm. Putem intra?

— Bineînțeles.

Se aşază în băncile din primul rând, ca nişte elevi silitori. Ricker se suie pe colțul catedrei, gest neprotocolar de la care se abținuse în timpul discuției cu eleva.

— Sunt aproape sigur că nu sunteți părinți, aşa că despre ce este vorba?

— Despre unul dintre elevii dumneavoastră, răspunde Hodges. Un băiat pe care îl cheamă Peter Saubers. Credem că s-ar putea să aibă necazuri mari.

Ricker se încruntă.

— Pete? Cred că vă înşelați. Este unul dintre cei mai buni elevi pe care i-am avut vreodată. Dă dovadă de o dragoste sinceră pentru literatură, mai cu seamă pentru cea americană. A fost la panoul de onoare în fiecare trimestru. Despre ce fel de necazuri vorbiți?

— Tocmai asta este – nu ştim. L-am întrebat, dar nu a vrut să-mi răspundă.

Ricker se încruntă şi mai tare.

— Nu seamănă cu Pete Saubers pe care îl cunosc eu.

— Are legătură cu banii peste care se pare că a dat cu câțiva ani în urmă. Aş dori să vă pun la curent cu ce am aflat noi deocamdată. Nu va dura mult.

— Vă rog, spuneți-mi că n-are nimic de-a face cu drogurile.

— Nu are.

Ricker pare uşurat.

— Bun. Am văzut prea multe cazuri din astea. Acelaşi pericol îi pândeşte şi pe copiii inteligenți, şi pe cei mai prostuți. Ba uneori riscurile sunt chiar mai mari pentru ei. Spuneți-mi despre ce e vorba. Am să încerc să vă ajut.

Hodges îi povesteşte despre banii pe care a început să-i primească familia Saubers în cea mai grea perioadă a vieții lor, cum, la şapte luni după încetarea acestor plicuri misterioase cu bani, Pete a început să pară frământat şi nefericit. Încheie spunând că Tina este convinsă că fratele ei a încercat să mai facă rost şi de alți bani, poate din aceeaşi sursă ca primii, dar acum a dat de necaz.

— A încercat să-şi lase mustață, murmură dus pe gânduri Ricker, după ce Hodges termină de vorbit. Acum face cursul de creație literară cu doamna Davis, dar l-am văzut într-o zi pe hol şi am făcut mişto de el pe chestia asta.

— Şi ce v-a răspuns? întreabă Jerome.

— Nu-s sigur nici că m-a auzit. Părea cu totul dus pe o altă planetă. Dar asta nu-i ceva neobişnuit la adolescenți, aşa cum sunt convins că ştiți şi dumneavoastră. Mai cu seamă când vacanța de vară îi aşteaptă după colț.

Întreabă şi Holly:

— V-a spus vreodată ceva despre un caiet? Un caiet cu copertele din moleschin?

Ricker cade pe gânduri, iar Holly îl priveşte plină de speranță.

— Nu, spune în cele din urmă profesorul. Nu cred.

Şi Holly se desumflă.

— Dar a venit să discute despre *ceva* cu dumneavoastră? îl întreabă Hodges. Despre ceva care îl supără, indiferent cât de neînsemnat ar fi fost? Am o fiică şi ştiu că uneori vorbesc codificat despre problemele lor. Probabil că ştiți şi dumneavoastră.

Ricker zâmbeşte.

— O, da. Faimoasa introducere cu „am un prieten care”.

— Poftim?

— De exemplu: „am un prieten care s-ar putea să-şi fi

lăsat iubita însărcinată". Sau „am un prieten care ştie cine a scris lozinci împotriva homosexualilor pe peretele de la vestiarul băieților". După câțiva ani de meserie toți profesorii ajung să facă cunoştință cu celebrul „prieten-care".

— Pete Saubers a avut un „prieten-care"? întreabă Jerome.

— Nu-mi aduc aminte. Îmi pare rău. V-aş ajuta dacă aş şti cum.

Îl întreabă şi Holly, pe un ton scăzut şi nu prea optimist:

— N-a vorbit niciodată despre vreun prieten care ținea un jurnal secret sau care a descoperit nişte informații valoroase într-un caiet?

Ricker clatină din cap.

— Nu. Îmi pare foarte rău. Iisuse, nici nu-mi vine să cred că Pete ar putea să aibă necazuri! A scris una dintre cele mai bune lucrări trimestriale pe care le-am citit în toată cariera mea de profesor. Despre trilogia Jimmy Gold.

— A lui John Rothstein, surâde Jerome. Pe vremuri am avut un tricou pe care scria…

— Nu-mi spune, zice Ricker. „Mi se rupe!"

— Nu asta. Chestia cu „Nu sunt fraierul nimănui".

— Aha! zâmbeşte şi Ricker. *Aia.*

Hodges se ridică.

— Eu unul îl prefer pe Michael Connelly. Îmi plac romanele polițiste. Vă mulțumim pentru timpul acordat.

Întinde mâna. Ricker i-o strânge. Se ridică şi Jerome. Doar Holly rămâne pe loc.

— John Rothstein, murmură ea. A scris cartea aia despre băiatul care s-a săturat să mai stea cu părinții şi a fugit la New York, da?

— Da, a fost primul roman din trilogia Gold. Pete era topit după Rothstein. Poate încă mai este. Sigur, şi-ar putea descoperi alți eroi în facultate, dar, când a fost elevul meu, credea că Rothstein merge pe apă. I-ați citit romanele?

— Nu, spune Holly, ridicându-se şi ea din bancă. Dar sunt o cinefilă împătimită, aşa că intru mereu pe un site care se cheamă „Termen limită". Ca să citesc ultimele ştiri de la Hollywood. Acolo a fost un articol despre mai mulți producători care au vrut să facă un film după *Alergătorul.*

Însă, indiferent cât de mulți bani i-au oferit, Rothstein i-a trimis pe toți la dracu'.

— Tipic pentru Rothstein, spune Ricker. Celebritatea nu i-a atenuat mârlănia. Detesta cinematografia. Susținea că este artă pentru idioți. Strâmba din nas când auzea cuvântul *film.* Parcă a şi scris un eseu pe tema asta.

Holly s-a însufleţit.

— Şi după aia a fost *asasinat* şi nu s-a găsit niciun *testament* şi nici acum nu se poate face un film după cărțile lui din cauza tuturor problemelor *juridice.*

— Holly, trebuie să plecăm, spune Hodges.

Vrea să ajungă la familia Saubers. Oriunde ar fi Pete acum, tot va veni acasă în cele din urmă.

— Da… bine… oftează ea.

Cu toate că a trecut de patruzeci şi cinci de ani şi ia antidepresive, Holly tot mai petrece o groază de timp în caruselul emoțiilor. Lumina din ochii ei pâlpâie şi se stinge şi femeia pare îngrozitor de abătută. Lui Hodges îi pare rău de ea şi ar dori să-i spună că, indiferent cât de puține presupuneri se dovedesc corecte, nu trebuie să renunți niciodată la ele. Întrucât cele adevărate sunt mai prețioase decât aurul. Nu-i tocmai o perlă de înțelepciune, dar i-o va oferi când vor fi singuri. Ca să-i mai aline supărarea.

— Vă mulțumim că ne-ați primit, domnule Ricker.

Hodges deschide uşa. Foarte slab, se aud acordurile cântecului popular englezesc.

— Vai de mine! exclamă Ricker. Staţi puțin!

Se întorc spre el.

— Pete *m-a căutat* în legătură cu ceva. Nu demult. Dar stau de vorbă cu atât de mulți elevi…

Hodges bâțâie din cap înțelegător.

— Şi, de fapt, nici n-a fost mare chestie, nimic dramatic. Ci o conversație foarte plăcută. Mi-am adus aminte abia acum pentru că a fost vorba despre cartea aceea pe care ați pomenit-o, doamnă Gibney. *Alergătorul.*

Zâmbeşte trist şi continuă:

— Pete nu avea un „prieten-care". Avea un „unchi-care".

În mintea lui Hodges se aprinde ceva, ca scânteia unui fitil.

— Ce anume făcuse unchiul lui Pete de a simțit nevoia să discute cu dumneavoastră?

— Mi-a spus că unchiul avea o primă ediție din *Alergătorul* cu autograf. I-a oferit-o lui Pete pentru că băiatul era fan Rothstein – cel puțin asta a fost povestea. Şi Pete mi-a zis că ar vrea să vândă cartea. L-am întrebat dacă e sigur că vrea să se despartă de un volum semnat de idolul său şi mi-a răspuns că se gândeşte serios la asta. Spera ca aşa să-şi poată ajuta surioara să intre într-una din şcolile alea particulare, nu-mi amintesc despre care era vorba…

— Chapel Ridge, îl ajută Holly.

Speranța i se citeşte din nou în ochi.

— Da, cred că aveți dreptate.

Hodges se întoarce încet până la catedră.

— Vă rog să-mi spuneți… să *ne* spuneți tot ce vă amintiți din discuția respectivă.

— Doar ce v-am spus. Însă a fost ceva care mi-a declanşat senzorul de minciuni. Mi-a spus că unchiul lui câştigase romanul la poker. Şi mi-aduc aminte că atunci mi-am spus că aşa ceva se întâmplă doar în romane şi filme, dar aproape niciodată în viața reală. Deşi, fireşte, se mai întâmplă ca viața să *imite* arta.

Hodges vrea să pună următoarea întrebare, însă Jerome i-o ia înainte:

— V-a întrebat despre negustorii de cărți?

— Da, ăsta a fost motivul pentru care m-a căutat. Avea o listă scurtă cu câțiva negustori locali, luați probabil de pe internet. L-am convins să se păzească de unul dintre ei, cu reputație cam îndoielnică.

Jerome se uită la Holly. Holly se uită la Hodges. Hodges se uită la Howard Ricker şi pune întrebarea evidentă:

— Care este numele acestui negustor de cărți cu reputație dubioasă?

29

Pete îşi dă seama că are o singură şansă ca să rămână în viață. Atâta timp cât nu ştie unde sunt caietele lui Rothstein,

bărbatul cu buze roşii şi ten palid nu va apăsa pe trăgaciul pistolului care pare din ce în ce mai puțin drăgălaş.

— Eşti partenerul domnului Halliday, da? întreabă el, fără să se uite la cadavrul prea oribil, dar ridicând din bărbie în direcția lui. Lucrezi în cârdăşie cu el.

Buze-Roşii scoate un chicotit scurt şi face un gest care-l şochează pe Pete, deşi băiatul credea că nu-l mai poate şoca nimic. Scuipă pe cadavru.

— N-am fost *niciodată* parteneri. Deşi a avut şansa asta pe vremuri, cu mult înainte ca taică-tu să afle cum se fac copiii. Cu toate că mi se pare realmente admirabilă încercarea ta de a-mi distrage atenția, insist să nu ne abatem de la subiect. Unde sunt caietele? La tine acasă? Apropo, aia a fost casa *mea* în trecut. Nu zici că-i o coincidență interesantă?

Alt şoc.

— *Casa...*

— Altă poveste veche. Nu contează. Acolo sunt caietele?

— Nu. Le-am ținut un timp acolo, dar le-am mutat.

— Şi eu ar trebui să te cred?

— Din cauza lui le-am mutat, ridică Pete din nou bărbia spre cadavru. Am încercat să-i vând câteva dintre ele şi m-a amenințat că mă reclamă la poliție. Am fost *obligat* să le mut.

Buze-Roşii se gândeşte puțin, apoi dă din cap.

— În regulă, aşa ceva pot să înțeleg. Se potriveşte cu ce mi-a spus el. Deci, unde le-ai dus? Mărturiseşte, Peter. Varsă tot. O să ne simțim amândoi mai bine. Mai ales tu. Dacă tot trebuie s-o faci, măcar fă-o repede. *Macbeth,* actul unu.

Pete nu mărturiseşte. A mărturisi înseamnă a renunța la viață. Acum ştie că acesta este bărbatul care a furat caietele la început. A furat caietele şi l-a omorât pe John Rothstein cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Şi acum l-a omorât şi pe domnul Halliday. Ce l-ar împiedica să-l adauge şi pe Pete Saubers la lista lui?

Buze-Roşii îi citeşte cu uşurință gândurile.

— Să ştii că nu-i obligatoriu să te ucid. Cel puțin nu deocamdată. Aş putea doar să-ți fac o gaură în picior. Iar dacă asta nu-ți va dezlega limba, atunci o să-ți vâr un glonț şi în coaie. Fără ele, un tânăr ca tine nici nu ar mai avea de

ce să mai trăiască, nu?

Lui Pete nu i-a mai rămas decât revolta arzătoare şi disperată pe care doar adolescenții o pot simți.

— L-ai omorât! *Tu l-ai omorât pe John Rothstein!*

Îi curg lacrimi fierbinți pe obraji.

— Cel mai bun scriitor al secolului douăzeci şi tu i-ai intrat cu forța în casă şi l-ai ucis! Pentru bani! Pentru nimic altceva în afară de bani!

— *Nu* pentru bani! strigă şi Buze-Roşii. *A trădat!*

Face un pas înainte şi ține mai neglijent pistolul.

— L-a trimis pe Jimmy Gold în iad şi a zis că-i o agenție de publicitate! Şi cine te crezi tu să te dai curat la suflet? Tu ai încercat să vinzi caietele! *Eu* nu vreau să le vând! Poate am vrut odată, când eram tânăr şi prost, dar acum nu mai vreau. Vreau să le citesc. Îmi aparțin. Vreau să-mi trec degetele peste cerneală şi să simt cuvintele pe care le-a scris. Numai gândul ăsta m-a ținut cu mintea întreagă vreme de treizeci şi şase de ani!

Şi mai face un pas.

— Da, şi ce s-a întâmplat cu banii din cufăr? I-ai luat şi pe ăia? Normal că i-ai luat. Tu eşti hoțul, nu eu. *Tu!*

În momentul acesta Pete este mult prea furios ca să se mai gândească cum să scape de acolo, pentru că ultima acuzație, oricât de nedreaptă pare, este foarte adevărată. Aşa că pune mâna pe una dintre carafe şi o azvârle cu toată puterea în călăul său. Buze-Roşii nu se aşteaptă la aşa ceva. Tresare şi se înclină uşor spre dreapta, iar carafa îl loveşte în umăr. Dopul cade atunci când se loveşte de covor. Aroma puternică şi înțepătoare de whisky se contopeşte cu duhoarea de sânge. Muştele au fost deranjate de la masă şi acum zboară într-un nor agitat deasupra cadavrului.

Pete înşfacă altă carafă şi se năpusteşte la Buze-Roşii cu ea ridicată ca o măciucă. A uitat cu totul de pistol. Se împiedică de picioarele lui Halliday, cade într-un genunchi şi, atunci când Buze-Roşii trage – zgomotul se aude ca o bătaie din palme în camera închisă –, glonțul trece razant pe deasupra capului său: *zzzzz*. Aruncă şi a doua carafă şi aceasta îl nimereşte pe Buze-Roşii fix sub gură. Din rană

țâşneşte sânge. Buze-Roşii urlă de durere, se clatină pe picioare, face câțiva paşi înapoi, se loveşte de perete.

Bufetul cu cele două carafe rămase este prea departe acum şi nu are timp să se întoarcă la el. Aşa că Pete se ridică în picioare şi pune mâna pe barda de pe birou, dar nu de mânerul cauciucat, ci de celălalt capăt. Simte cum îi intră tăişul în palmă, însă durerea aceasta este îndepărtată, este durerea altcuiva dintr-o altă țară. Buze-Roşii nu a scăpat arma din mână şi o ridică acum ca să mai tragă o dată. Mintea lui Pete nu mai funcționează normal, dar o parte a ei (probabil nemaifolosită vreodată până astăzi) înțelege că, dacă s-ar afla mai aproape, s-ar putea lupta cu Buze-Roşii şi i-ar putea lua pistolul. Cu uşurință. Este mai tânăr şi mai puternic. Dar masa de lucru se află între ei, aşa că aruncă barda spre omul cu buze roşii. Şi barda se roteşte prin aer, aidoma unui tomahawk.

Buze-Roşii țipă şi se fereşte, ridicând arma cu pistolul ca să-şi protejeze fața. Pistolul îi zboară dintre degete, se loveşte de un raft cu cărți şi cade pe podea. Se aude o altă bătaie din palme atunci când se descarcă. Pete nu ştie unde s-a dus acest al doilea glonț, dar nu a intrat în el şi asta-i tot ce contează.

Buze-Roşii se târăşte după pistol. Părul alb şi subțire îi atârnă în ochi. Stropi mari de sânge îi picură din bărbie. Se mişcă cu o rapiditate sinistră, ca o şopârlă. Tot fără să ştie că gândeşte, Pete face calculele şi pricepe că va pierde dacă va încerca să ajungă înaintea lui la armă. Va ajunge destul de aproape de ea, dar va pierde. S-ar putea să reuşească să-l apuce pe Buze-Roşii de mână înainte ca acesta să tragă. Dar şansele nu sunt prea mari.

Aşa că se repede la uşă.

— Întoarce-te, căcat cu ochi ce eşti! urlă Buze-Roşii după el. N-am terminat cu tine!

Un gând coerent trece în goană prin mintea lui Pete: O, ba da, ai terminat.

Smuceşte uşa şi iese pe ea aplecat de spate. Apoi o închide, împingând-o puternic cu mâna stângă. O ia la fugă spre intrarea anticariatului, spre Lacemaker Lane şi spre

viețile norocoase ale celorlalți oameni. Se mai aude un foc înăbuşit, iar Pete îşi vâră şi mai mult capul între umeri, dar nu-l loveşte niciun glonț, nu simte nicio durere.

Trage de uşa de la intrare. Nu vrea să se deschidă. Aruncă o privire disperată peste umăr şi-l vede pe Buze-Roşii ieşind pe trei cărări din biroul lui Halliday. Pe bărbie i-a apărut o țăcălie din sânge. Are pistolul în mână şi vrea să tragă. Pete loveşte zăvorul cu degete amorțite, reuşeşte să-l apuce şi îl trage. Într-o fracțiune de secundă se află afară, pe trotuarul însorit. Nu se uită nimeni la el; de fapt, nu se află nimeni în imediata lui apropiere. În această după-amiază fierbinte din mijlocul săptămânii, pasajul comercial de pe Lacemaker Lane este pustiu ca după război.

Pete o ia la fugă, fără să ştie încotro se duce.

30

Acum se află Hodges la volanul Mercedesului lui Holly. Respectă semnele de circulație şi nu trece ca nebunul de pe o bandă pe alta, dar încearcă să meargă cât mai repede posibil. Nu-l surprinde deloc faptul că drumul acesta, din cartierul de nord al anticariatului lui Halliday de pe Lacemaker Lane, îi readuce în minte amintirea unei curse mult mai nebuneşti, făcute exact cu această maşină. În seara aceea Jerome a fost la volan.

— Cât de siguri sunteți că fratele Tinei s-a dus la Halliday ăsta? întreabă Jerome, aflat acum pe bancheta din spate.

— Foarte siguri, spune Holly, fără să-şi ridice ochii de pe iPad-ul pe care l-a scos din torpedoul încăpător al Mercedesului. Ştiu că la el s-a dus şi cred că ştiu şi de ce. Nu a fost vorba de nicio carte cu autograf.

Loveşte nerăbdătoare ecranul cu vârfurile degetelor şi bombăne:

— Haide haide haide. *Încarcă-te* odată, nesimțitule!

— Ce cauți, Hollyberry? o întreabă Jerome, aplecându-se printre scaune.

Femeia se întoarce şi se uită urât la el.

— Nu-mi zice aşa, ştii că nu pot să sufăr numele ăsta.

— Scuze, scuze.

Şi Jerome îşi dă ochii peste cap.

— Îți zic imediat, îi spune Holly. Aproape am intrat. Of, cemi mai doresc să fi avut WiFi în loc de tâmpenia asta de conexiune pe mobil. E atât de *lentă* şi *căcăcioasă!*

Hodges râde. Nu se poate abține. Acum Holly se uită urât la el, în timp ce maltratează ecranul de la iPad.

Hodges urcă o stradă în pantă şi iese pe şoseaua care străbate oraşul de la un capăt la celălalt.

— Povestea a început să aibă sens, îi explică el lui Jerome. Presupunând, fireşte, că volumul despre care i-a spus Pete lui Ricker era, în realitate, un manuscris al scriitorului – caietul pe care l-a văzut Tina. Cel pe care Pete s-a grăbit să-l ascundă sub pernă.

— Păi, exact asta era, spune Holly, tot fără să-şi ridice ochii. Categoric.

Mai atinge de câteva ori ecranul cu degetul, îl şterge şi scoate o exclamație de frustrare care îi sperie pe cei doi parteneri ai ei.

— Uuuuf! Tâmpitele astea de reclame care apar când ți-e lumea mai dragă. Mă *înnebunesc de cap!*

— Liniştește-te, îi spune Hodges.

Nu-l bagă în seamă.

— Aşteaptă. Aşteaptă şi ai să vezi.

— Banii şi caietul au venit la pachet, spune Jerome. Pete Saubers le-a găsit împreună. Asta crezi, da?

— Mda, zice Hodges.

— Şi ce se află în caiet valora mai mulți bani. Numai că onorabilul negustor de cărți rare nu a vrut să se atingă de el nici cu…

— *AM GĂSIT!* strigă Holly, făcându-i pe amândoi să tresară.

Mercedesul pierde direcția. Tipul de pe banda învecinată claxonează nervos şi face un gest inconfundabil cu degetul mijlociu.

— Ce ai găsit? o întreabă Jerome.

— Nu *ce,* Jerome! *Pe cine!* Pe *afurisitul de John Rothstein!* Asasinat în 1978! Cel puțin trei indivizi i-au spart casa din

New Hampshire – acolo stătea mai de multă vreme – şi l-au omorât. Ascultaţi la asta. E din ziarul *Union Leader* din Manchester şi a apărut la trei zile după moartea lui.

Începe să le citească. În timpul ăsta Hodges iese de pe şosea şi intră pe Lower Main.

— „Există o convingere tot mai mare în rândurile poliţiei că spărgătorii urmăreau şi altceva în afară de bani. «Este posibil să fi luat şi câteva caiete care conţineau diferite scrieri ale domnului Rothstein, de după retragerea sa din viaţa publică», ne-a mărturisit o sursă apropiată de anchetă. Sursa noastră a mai spus că aceste caiete, a căror existenţă a fost confirmată abia ieri de menajera lui John Rothstein, ar putea să valoreze foarte mult pe piaţa neagră."

Ochii lui Holly aruncă flăcări. Trece printr-una din stările acelea divine când uită cu totul de ea.

— Hoţii le-au ascuns, spune ea.

— Au ascuns banii, zice Jerome. Douăzeci de mii.

— *Şi* caietele. Pete a găsit câteva, poate le-a găsit pe toate. A folosit banii ca să-i ajute pe ai lui. Şi totul a mers ca pe roate până în momentul când a încercat să vândă caietele ca să-şi ajute sora. Halliday ştie toată povestea. Poate chiar a pus deja mâna pe ele. Grăbeşte-te, Bill! Grăbeşte-te grăbeşte-te grăbeşte-te!

31

Morris se împleticeşte până la uşa de la intrare. Inima îi bubuie, tâmplele i se zbat. Pune pistolul lui Andy în buzunarul de la haină, smulge o carte de pe una dintre mesele de prezentare, o deschide şi şi-o apasă cu putere de bărbie, ca să oprească sângerarea. S-ar fi putut şterge cu mâneca de la sacou, a fost pe punctul să o facă, dar acum i s-au limpezit gândurile şi ştie că nu e bine. Va fi nevoit să iasă pe stradă şi nu vrea să i se vadă mâneca mânjită de sânge. Ce-i drept, băiatul avea pantalonii pătaţi. Bine. Chiar foarte bine.

Uite că sunt iar în stare să gândesc. Ar trebui să gândească şi băiatul. Atunci aş mai putea să fac ceva.

Deschide uşa anticariatului şi se uită în ambele direcţii. Nici urmă de Saubers. Cum era de aşteptat, de altfel. Adolescenţii sunt rapizi. Prin asta se aseamănă cu gândacii de bucătărie.

Morris se scotoceşte în buzunar după bucăţica de hârtie pe care a notat numărul de mobil al lui Pete. Are un moment de groază pură când nu reuşeşte să o găsească. În cele din urmă, ajunge cu vârfurile degetelor la un ghemotoc de hârtie înghesuit într-un colţ şi scoate un suspin de uşurare. Inima îi bate tare, foarte tare şi Morris se izbeşte cu pumnul în pieptu-i jigărit.

Să nu mă laşi tocmai acum, îi spune el. Să nu îndrăzneşti!

Îl sună pe Saubers de la telefonul fix al anticariatului pentru că amănuntul acesta se potriveşte cu povestea pe care o ţese acum în minte. Morris crede că este o poveste grozavă. Se îndoieşte că John Rothstein ar fi putut să scrie una mai bună.

32

Când Pete se dezmeticeşte pe deplin, se află într-un loc bine cunoscut lui Morris Bellamy: Government Square, vizavi de cafeneaua „Ceşcuţa fericită". Vede o bancă şi se aşază pe ea ca să-şi tragă sufletul, privind tot timpul cu îngrijorare în urmă. Nu e surprins să nu-l vadă pe Buze-Roşii. Mintea lui Pete şi-a revenit şi ea şi acum băiatul ştie că bărbatul care a încercat să-l omoare ar atrage atenţia pe stradă. I-am tras-o ca lumea, îşi spune el înverşunat. Acum pe Buze-Roşii îl cheamă Bărbie-Însângerată.

Până aici e bine, dar mai departe?

Ca şi cum ar vrea să-i răspundă, telefonul mobil îi vibrează în buzunar. Pete îl scoate şi se uită la numărul afişat pe ecran. Îl recunoaşte după ultimele patru cifre, 8877. Este numărul anticariatului lui Halliday, la care a sunat el şi a lăsat mesajul în care explica despre excursia de weekend la River Bend. *Trebuie să fie Buze-Roşii, că domnul Halliday nu mai are cum să mă sune.* Atât de sinistru este gândul ăsta şi atât de speriat este Pete, că scoate un hohot mic de râs,

foarte asemănător cu un suspin.

Nu vrea să răspundă. Dar se răzgândeşte imediat, pentru că îşi aduce aminte de vorbele lui Buze-Roşii: *Casa ta a fost casa mea în trecut. Nu zici că-i o coincidență interesantă?*

Mesajul mamei îi cerea să vină direct acasă după ore. Mesajul Tinei îl anunța că mama ştie despre bani. Înseamnă că sunt amândouă acasă şi-l aşteaptă să sosească. Pete nu vrea să le îngrijoreze inutil – mai ales când *el* este cauza îngrijorării lor. Însă trebuie neapărat să ştie ce vrea să-i spună Buze-Roşii, pentru că tata nu este acasă să le apere în caz că dementul face o vizită pe Sycamore Street. Tata este plecat din oraş la una din prezentările lui.

O să sun la poliție, îşi zice Pete. Şi o să-i spun şi lui şi atunci o să dea bir cu fugiții. N-o să aibă altă scăpare. Gândul acesta îl mai linişteşte puțin şi răspunde la telefon.

— Salut, Peter! spune Buze-Roşii.

— Nu am de ce să vorbesc cu tine, zice Pete. Ai face bine să dispari, pentru că acum o să sun la poliție.

— Mă bucur că te-am prins înainte să faci prostia asta. Ştiu că nu mă crezi, dar ți-o spun în calitate de prieten.

— Ai dreptate, spune Pete. Nu te cred. Ai încercat să mă omori.

— Uite altceva ce n-o să crezi. Mă bucur că nu am reuşit. Pentru că nu aş mai fi aflat niciodată unde ai ascuns caietele lui Rothstein.

— Nici n-ai să afli, zice Pete, adăugând: Ți-o spun în calitate de prieten.

Acum se simte mai calm. Buze-Roşii nu e pe urmele lui şi nici pe drum spre Sycamore Street. Se ascunde în anticariat şi vorbeşte de la telefonul fix.

— Asta crezi tu acum, pentru că nu te gândeşti în perspectivă. Eu m-am gândit. Uite cum stau lucrurile: tu ai venit la Andy ca să-i vinzi caietele. El a încercat să te şantajeze şi tu l-ai omorât.

Pete nu spune nimic. Nu mai poate să vorbească. E încremenit de uimire.

— Peter? Mai eşti la telefon? Ai face bine să mă asculți dacă nu vrei să-ți petreci un an în Centrul de Detenție

Juvenilă Riverview, urmat de douăzeci sau mai mulți în penitenciarul Waynesville. Eu am fost în ambele şi crede-mă că nu sunt locuri tocmai potrivite pentru tineri cu funduri virgine. Nu crezi că ți-ar fi mai bine la facultate?

— Nici măcar n-am fost în oraş weekendul trecut, murmură Pete. Am fost în excursie cu şcoala. Pot să dovedesc.

Buze-Roşii nu ezită.

— Înseamnă că l-ai omorât înainte de plecare. Sau duminică seara, după ce te-ai întors. Poliția va descoperi mesajul de pe robotul telefonic – am avut eu grijă să-l salvez. Mai sunt şi înregistrările camerelor de securitate unde se vede cum vă certați. Am luat eu DVD-urile, dar am să mă asigur că vor ajunge la poliție dacă nu vom reuşi să ajungem la o înțelegere. Şi să nu uităm de amprentele tale de pe clanța de la biroul din spate. Başca pe arma crimei. Mi se pare că ai cam dat de belea, indiferent dacă poți să justifici fiecare minuțel din weekendul ăsta.

Brusc, Pete îşi dă seama cu spaimă că nici măcar asta nu poate face. A lipsit de la toate activitățile de duminică. Îşi aduce aminte cum stătea doamna Bran – zisă şi Bran Stoker – lângă uşa autocarului, cu telefonul în mână, gata să sune la poliție şi să raporteze dispariția unui elev.

Iertați-mă, i-a spus el atunci. *M-a durut stomacul. Am crezut că puțin aer curat o să-mi facă bine. Mi-a venit să vomit.*

Şi acum şi-o imaginează în boxa martorilor, spunând că da, Peter părea *bolnav* în după-amiaza aceea. Şi îl aude pe procuror explicând juraților că orice adolescent ar *părea* bolnav după ce a ciopârțit cu barda un negustor de cărți de o vârstă respectabilă.

Doamnelor şi domnilor jurați, vă supun spre examinare următorul scenariu: Pete Saubers s-a întors cu o ocazie în oraş în dimineața zilei de duminică, deoarece avea programată o întrevedere cu domnul Halliday, care credea că domnul Saubers cedase şantajului său şi îi va îndeplini cererile. Numai că domnul Saubers nu avea nicio intenție să îndeplinească nimic.

Este un coşmar, îşi spune Pete. E ca şi cum aş avea din

nou de-a face cu Halliday, numai că de o mie de ori mai rău.

— Peter? Mai eşti acolo?

— Nu va crede nimeni. Nici măcar o secundă. Mai ales după ce vor afla despre tine.

— Să afle ce anume despre mine?

Că eşti lupul, îi răspunde Pete în gând. Eşti lupul mare şi rău. Nu se poate să nu-l fi văzut în duminica aia, rătăcind pe domeniul staţiunii. Trebuie să-l fi văzut *mulţi* oameni, pentru că mersese doar pe poteci. Cu siguranţă că şi-l vor aminti unii dintre ei şi vor depune mărturie în favoarea lui. Dar, aşa cum a spus Buze-Roşii, mai rămâne perioada de dinainte de plecarea în excursie şi cea de după sosire. Seara de duminică prezintă mai multe probleme, pentru că se dusese direct în camera lui şi închisese uşa. Criminaliştii din *CSI* şi *Minţi criminale* erau întotdeauna în stare să stabilească ora exactă a morţii cuiva. Dar cine poate spune dacă la fel stau lucrurile şi în viaţa reală? Cu siguranţă că nu, Pete. Iar dacă poliţia pune mâna pe un suspect, ale cărui amprente se aflau pe arma crimei, atunci ora decesului poate deveni discutabilă.

Dar *a trebuit* să arunc barda aia în el! Era tot ce puteam face!

Imaginându-şi că nu poate fi mai rău decât acum, Pete se uită în jos şi vede o pată de sânge pe genunchi.

Sângele domnului Halliday.

— Eu pot să te ajut, spune mieros Buze-Roşii, şi chiar am s-o fac dacă ne înţelegem. Pot să-ţi şterg amprentele. Pot să şterg mesajul telefonic. Pot să distrug înregistrările camerelor de supraveghere. Tot ce trebuie să faci tu este să-mi spui unde sunt caietele.

— De parcă te-aş crede!

— Ar trebui s-o faci.

Pe ton scăzut. Persuasiv şi raţional.

— Gândeşte-te, Peter. Dacă nu află nimeni de tine, moartea lui Andy va fi considerată consecinţa unei încercări de jaf care a mers prost. Fapta unui drogat. Iar asta ne-ar avantaja pe amândoi. Pe de altă parte, dacă tu vei fi *suspectul* principal, se va afla despre existenţa caietelor. De ce mi-ar conveni asta?

Pentru că nu-ți va păsa, se gândeşte Pete. Nu va trebui să-ți pese, pentru că vei fi departe când se va descoperi cadavrul domnului Halliday. Ai zis că ai stat la Waynesville, ceea ce înseamnă că eşti un fost puşcăriaş. Şi îl cunoşteai pe domnul Halliday. Dacă punem informațiile astea cap la cap, rezultă că şi tu ai fi suspect. Şi amprentele tale sunt acolo, nu doar ale mele. Şi nu prea cred că vei reuşi să le ştergi pe toate. Dar ce poți să faci – dacă îți permit eu – este să iei caietele şi să fugi. Şi, odată plecat de aici, ce te-ar împiedica să trimiți înregistrările alea la poliție, doar de-al dracului? Ca să te răzbuni pe mine pentru că te-am lovit cu carafa aia şi după aia ți-am scăpat printre degete? Dacă accept ce-mi propui…

Îşi termină gândul cu voce tare:

— Îmi voi înrăutăți situația. Indiferent ce zici tu acum.

— Te asigur că te înşeli.

Morris vorbeşte ca un avocat, unul dintre avocații ăia soioşi, cu părul lung, care îşi fac reclamă pe televiziunea prin cablu după miezul nopții. Pete se simte iarăşi cuprins de furie şi se îndreaptă de spate, ca străbătut de un şoc electric.

— Du-te-n pizda mă-tii! N-ai să pui *niciodată* mâna pe caietele alea!

Şi închide telefonul. Aproape imediat acesta începe să-i bâzâie în mână. Acelaşi număr. Buze-Roşii îl sună din nou. Pete apasă tasta de respingere a apelului şi deconectează telefonul. În momentele astea trebuie să se gândească bine şi să fie mai deştept decât a fost el vreodată.

Mama şi Tina, ele sunt cele mai importante. Trebuie să discute cu mama şi să-i spună să o ia pe Tini şi să plece imediat din casă. Să se ducă la un motel. Trebuie să…

Ba nu, nu mama. Mai întâi trebuie să vorbească cu sora lui.

Nu a luat cartea de vizită pe care i-o oferise domnul Hodges, dar Tina trebuie să ştie cum să dea de el. Dacă varianta asta nu ține, atunci va fi nevoit să-şi asume toate riscurile şi să sune la poliție. În niciun caz nu-şi va pune familia în primejdie.

Pete o sună pe sora lui.

33

— Alo? Peter? Alo? *Alo?*

Nimic. Rahatul ăla cu ochi i-a închis. Primul impuls al lui Morris este să smulgă telefonul din perete şi să-l azvârle în rafturile cu cărți. Dar reuşeşte să se înfrâneze în ultima clipă. Nu-i momentul să se lase pradă nervilor.

Şi acum? Ce urmează? Va suna Saubers la poliție, în ciuda tuturor probelor care îl incriminează?

Morris nu-şi poate permite să creadă una ca asta, pentru că atunci n-ar mai avea nicio şansă să intre în posesia caietelor. Şi ia să ne gândim puțin: Va lua oare băiatul o măsură atât de drastică fără să vorbească mai întâi cu părinții lui? Fără să le ceară sfatul? Fără să-i avertizeze?

Trebuie să mă mişc repede, îşi spune Morris. Şi adaugă cu glas tare, în timp ce-şi şterge amprentele de pe telefon:

— Dacă tot trebuie s-o fac, măcar s-o fac mai repede.

Şi mai bine ar face să se spele pe față şi să iasă pe uşa din dos. Nu crede că focurile de pistol s-au auzit până în stradă – toate rafturile alea cu cărți aproape că izolează fonic blestematul ăla de birou secret al lui Andy –, dar nu vrea să rişte.

Intră în baia lui Halliday, îşi spală bine țăcălia de sânge, apoi are grijă să lase în chiuvetă buretele pătat, ca să-l găsească acolo poliția când va veni. După asta merge pe intervalul îngust dintre biblioteci până la uşa deasupra căreia scrie IEŞIRE. Este blocată de multe maldăre de cărți. Le dă la o parte, gândindu-se cât de imbecil să fii să-ți blochezi aşa ieşirea de incendiu. Imbecil şi retardat.

Ăsta ar putea fi epitaful vechiului meu amic, îşi zice Morris. Aici doarme somnul de veci Andrew Halliday, un poponar obez, imbecil şi retardat. Nu ne va fi dor de el.

Căldura după-amiezii îl izbeşte ca un ciocan şi se clatină pe picioare. Îl doare capul de la lovitura cu carafa, dar mintea dinăuntru îi funcționează cu viteză maximă. Se urcă în Subaru, unde temperatura este şi mai ridicată, porneşte motorul şi dă drumul la aerul condiționat. Se studiază în oglinda retrovizoare. Are o vânătaie urâtă în jurul tăieturii

din bărbie, dar nu mai sângerează şi, una peste alta, nu arată chiar aşa de rău. Regretă că nu are nişte aspirină la el, dar mai poate aştepta.

Iese cu spatele din spațiul de parcare al lui Andy şi porneşte pe aleea care dă în Grant Street. Magazinele de pe Grant sunt mai modeste şi mai accesibile decât cele de pe Lacemaker Lane şi traficul auto este permis aici.

Când Morris opreşte în capătul aleii, Hodges şi cei doi parteneri ai săi ajung în cealaltă parte a clădirii şi se uită lung la semnul cu ÎNCHIS care atârnă în uşa anticariatului „Ediții rare la Andrew Halliday". Chiar atunci când Hodges apasă pe clanță şi uşa se deschide, se face o breşă în traficul de pe Grant Street şi Morris virează iute la stânga, îndreptându-se către şoseaua care face legătura cu cealaltă parte a oraşului. Încă nu a început ora de vârf, aşa că ar putea să ajungă în cartierul de nord cam în cincisprezece minute, poate chiar douăsprezece. Trebuie să-l împiedice pe Saubers să ia legătura cu poliția, presupunând că nu a făcut-o încă. Şi nu există decât o singură modalitate pentru asta.

Trebuie să ajungă la sora lui cea mică înaintea hoțului de caiete.

34

În spatele casei familiei Saubers, în apropiere de gardul care desparte curtea de terenul viran, se află un leagăn vechi şi ruginit, pe care Tom Saubers tot vrea să-l dea jos, din moment ce ambii lui copii sunt acum prea mari pentru aşa ceva. În după-amiaza aceasta, Tina stă pe el şi se balansează încet. Ține pe genunchi romanul *Divergent*[42], dar n-a citit nici măcar un rând în ultimele cinci minute. Mama i-a promis că se vor uita amândouă la film, după ce termină cartea, însă astăzi Tina nu are niciun chef să citească despre adolescenți care rătăcesc printre ruinele oraşului Chicago. Astăzi

[42] Roman distopic pentru adolescenți, scris de Veronica Roth (n.tr.).

subiectul cărții i se pare mai degrabă horror decât romantic. Legănându-se încetişor, fata închide şi cartea, şi ochii.

Doamne, se roagă ea, te rog, fă ca Pete să nu aibă probleme foarte grave. Şi fă să nu mă urască. O să mor dacă se supără de tot pe mine, aşa că, te rog, fă-l să înțeleagă de ce am vorbit. *Te rog.*

Şi Dumnezeu îi răspunde imediat. Dumnezeu îi spune că Pete nu o s-o considere vinovată, pentru că mama şi-a dat seama singură ce se petrece. Însă Tinei nu-i prea vine să-l creadă. Deschide iarăşi cartea, dar tot nu poate să citească. Timpul parcă a încremenit şi aşteaptă să se petreacă ceva rău.

Şi-a lăsat în camera ei de la etaj telefonul pe care l-a primit atunci când a împlinit unsprezece ani. E doar o făcătură, nu iPhone-ul cu multe brizbrizuri pe care şi-l dorea ea, însă este bunul ei cel mai de preț şi nu se desparte de el. Dar a făcut-o astăzi. După ce i-a trimis mesajul lui Pete, l-a lăsat în cameră şi a coborât în curte. *Trebuia* să-i trimită mesajul ăla, *trebuia* să-l anunțe, ca să se poată pregăti sufleteşte pentru confruntarea cu mama. Dar nu suportă gândul că o va suna înapoi şi o va certa furios. În scurtă vreme va da oricum ochii cu el, nu are cum să evite asta, însă atunci va fi şi mama cu ea. Şi mama îi va spune lui Pete că Tina nu are nicio vină şi el o va crede.

Probabil.

Acum mobilul începe să vibreze şi să danseze pe biroul ei. Tonul de apel ales de ea este un cântec bestial al grupului Snow Patrol, dar, pentru că se simțea rău şi era cu gândul numai la Pete, Tinei nu i-a trecut prin cap să treacă de la setarea pe vibrații (obligatorie în timpul orelor de şcoală) la cea normală, cu sonor. Aşa că Linda Saubers nu-l aude de la parter. Ecranul se aprinde şi apare fotografia fratelui ei. În cele din urmă, telefonul amuțeşte. După aproximativ treizeci de secunde începe iar să vibreze. Şi încă o dată. Apoi amuțeşte definitiv.

Şi fotografia lui Pete dispare de pe ecran.

35

În Government Square, Pete se holbează la telefonul lui. Nu-i vine să creadă: pentru prima oară de când îşi aduce el aminte, Tina nu a răspuns la mobil fără să se afle la şcoală.

În cazul ăsta să o sune pe mama… sau poate nu. Încă nu. O să-i pună un catralion de întrebări şi nu are acum timp de aşa ceva.

De asemenea (cu toate că nu vrea să recunoască nici faţă de sine însuşi), nu vrea să stea de vorbă cu ea decât dacă va fi absolut necesar.

Intră pe internet de pe mobil şi caută numărul de telefon al domnului Hodges. Găseşte nouă localnici care se numesc William Hodges, dar cel de care are el nevoie trebuie să fie K. William, de la agenţia „Ce-am găsit al meu să fie". Pete sună şi îi răspunde robotul. La capătul mesajului, care pare să fi durat cel puţin o oră, Holly spune:

— Dacă aveţi nevoie de asistenţă imediată, puteţi suna la numărul 555-1890.

Pete se mai gândeşte o dată dacă nu cumva ar fi mai bine să o sune pe mama, dar se hotărăşte să încerce mai întâi numărul obţinut de la agenţia lui Hodges. L-au convins cele două cuvinte: *asistenţă imediată.*

36

— Uuuf! exclamă Holly când se apropie de masa din mijlocul magazinului lui Andrew Halliday. A ce miroase în halul ăsta?

— A sânge, răspunde Hodges.

Şi a carne putrezită, dar nu vrea să le spună asta.

— Rămâneţi aici. Amândoi.

— Ai vreo armă la tine? îl întreabă Jerome.

— Pliciul.

— Atâta tot?

Hodges ridică din umeri.

— Atunci, vin şi eu cu tine.

— Şi eu, spune Holly.

Înşfacă de pe un raft o carte de dimensiuni apreciabile, intitulată *Plante sălbatice din America de Nord.* O ţine ca şi

cum ar vrea să pocnească un gândac.

— Ba nu, spune cu răbdare Hodges, o să rămâneți aici. Amândoi. Să vedem cine reuşeşte să sune primul la poliție dacă mă auziți strigându-vă asta.

— Bill… începe Jerome.

— Nu te contrazice cu mine, Jerome, şi nu-mi irosi timpul. Am senzația că nu avem prea mult.

— Ai un presentiment? vrea să ştie Holly.

— Poate puțin mai mult.

Hodges îşi scoate Pliciul cu Noroc din buzunarul de la haină (rareori iese din casă fără el în ultima vreme, deşi pe vechea armă de serviciu nu prea mai pune mâna) şi îl apucă bine deasupra nodului. Înaintează repede şi fără zgomot până la uşa în spatele căreia presupune că ar fi biroul particular al lui Andrew Halliday. Este uşor întredeschisă. Capătul greu al Pliciului i se leagănă în mâna dreaptă. Se poziționează într-o parte a uşii şi bate în ea cu mâna stângă. Deoarece acesta pare unul dintre momentele când adevărul adevărat este facultativ, strigă:

— Poliția, domnule Halliday!

Niciun răspuns. Bate din nou, mai tare de data aceasta. Şi când tot nu primeşte niciun răspuns, deschide uşa. Mirosul este imediat mult mai pătrunzător: sânge, materie descompusă şi băutură. Şi încă ceva. Praf de puşcă, aromă pe care o cunoaşte prea bine. Muşte bâzâie somnolente. Lumina este aprinsă chiar deasupra cadavrului de pe covor.

— Iisuse, nu mai are juma de cap! țipă Jerome.

Tânărul este atât de aproape, că Hodges tresare surprins, ridicând instinctiv Pliciul. Tocmai ce era să-mi plesnească pacemaker-ul, îşi spune el. Se întoarce şi dă cu ochii de cei doi care se înghesuie în spatele lui. Jerome îşi ține mâna la gură. Şi i-au ieşit ochii din orbite.

În schimb, Holly pare calmă. Strânge la piept *Plante sălbatice din America de Nord* şi evaluează din priviri mizeria însângerată de pe jos. Îl sfătuieşte pe Jerome:

— Nu te apuca să dai la rațe. Ăsta-i acum locul unei crime.

— Nu dau la nicio rață.

Cuvintele sună înăbuşit, din cauza palmei lipite de gură.

— N-aveți minte nici cât nişte găini, le spune Hodges. Dacă v-aş fi profesor, v-aş lăsa repetenți pe amândoi. Intru. Voi nu vă mişcați de unde sunteți.

Face doi paşi în încăpere. Jerome şi Holly îl urmează imediat, umăr la umăr. Parcă ar fi gemeni siamezi, pentru Dumnezeu! exclamă Hodges în gând.

— Fratele Tinei a făcut asta? întreabă Jerome. Iisuse Hristoase, el a făcut-o, Bill?!

— Dacă a fost el, nu s-a întâmplat astăzi. Sângele e aproape uscat. Şi mai sunt şi muştele. N-am văzut încă niciun vierme, dar…

Jerome icneşte.

— *Încetează!* îi spune Holly pe un ton sever.

Apoi i se adresează lui Hodges:

— Uite acolo o toporişcă. O bardă. Cum i s-o spune. Aia e arma crimei.

Hodges nu-i răspunde. Studiază scena. Crede că Halliday – dacă acel cadavru *este* al lui Halliday – e mort de cel puțin douăzeci şi patru de ore. Poate chiar mai mult. *Probabil* mai mult. Însă de la moartea lui s-a mai întâmplat ceva aici, pentru că mirosul de băutură vărsată pe jos şi de praf de puşcă este mai proaspăt şi mai puternic.

— Aia-i o gaură de glonț, Bill? îl întreabă Jerome.

Arată spre nişte rafturi cu cărți din stânga uşii, lângă un bufet mic din lemn de cireş. Într-un exemplar din C*atch 22* se vede o gaură mică şi rotundă. Hodges se apropie, se uită mai bine şi îşi spune aiurea: Chestia asta o să-i *reducă* prețul de vânzare. După aia se uită la bufet. Acolo sunt două carafe din cristal, probabil Waterford. Bufetul este uşor prăfuit, aşa că se vede bine locul unde s-au aflat alte două carafe. Priveşte în jur, apoi sub masa de lucru şi, da, iată-le acolo.

— Normal că-i o gaură de glonț, spune Holly. Se simte miros de praf de puşcă.

— Aici a avut loc o luptă, trage Jerome concluzia şi arată spre cadavru, dar fără să se uite la el. Însă cu siguranță că *tipul* de colo nu a luat parte la ea.

— Nu, spune Hodges. Ai dreptate. Şi cei care s-au bătut au plecat de aici.

— Oare Pete Saubers a fost unul dintre ei?

Hodges oftează din rărunchi.

— Aproape sigur. Cred că a venit aici după ce a scăpat de noi la farmacie.

— Cineva a luat computerul domnului Halliday, spune Holly. Conexiunea la DVD este lângă aparatul de marcat şi mouse-ul fără fir şi mai e acolo şi o cutiuță cu câteva stick-uri de memorie, dar computerul nu mai este. Locul lui e gol. Probabil că era un laptop.

— Şi acum? întreabă Jerome.

— Acum chemăm poliția.

Hodges nu vrea să cheme poliția, simte că Pete Saubers are necazuri mari şi apariția în scenă a poliției nu ar face decât să înrăutățească şi mai mult situația, dar a făcut pe „Călărețul singuratic” în cazul Ucigaşului cu Mercedes şi erau să moară câteva mii de copii din cauza asta.

Îşi scoate mobilul, dar înainte să mai facă şi altceva, acesta începe să-i sune în mână şi ecranul se luminează.

— E Pete, spune Holly.

Îi strălucesc ochii şi vorbeşte pe un ton extrem de convins.

— Fac pariu cu voi pe şase mii de dolari. *Acum* vrea să vorbească. Nu sta ca blegul, Bill, răspunde la afurisitul ăla de telefon!

Hodges răspunde.

— Am nevoie de ajutor, spune repede Pete Saubers. Vă rog, domnule Hodges! Chiar am nevoie de ajutor!

— O secundă. Te pun pe speaker ca să te audă şi asociații mei.

— Asociați?

Pete pare mai panicat ca oricând.

— Ce asociați?

— Holly Gibney. O ştie sora ta. Şi Jerome Robinson. Fratele mai mare al Barbarei Robinson.

— A, în cazul ăsta… în cazul ăsta cred că e în regulă.

Şi băiatul adaugă, ca pentru sine:

— Oricum, mai rău de-atât nu se poate.

— Peter, noi suntem în anticariatul lui Andrew Halliday. În biroul lui este un bărbat mort. Presupun că este Halliday şi

mai presupun că tu ştii despre povestea asta. Presupunerile mele sunt corecte?

Un moment de tăcere. Dacă nu s-ar auzi zgomotul slab al traficului din locul unde se află Pete, Hodges ar putea crede că băiatul a închis telefonul. Apoi Pete începe să vorbească. Cuvintele se revarsă în cascadă.

— Era acolo când am ajuns. Bărbatul cu buze roşii. Mi-a zis că domnul Halliday mă aşteaptă în spate, aşa că m-am dus în biroul lui şi el a venit după mine cu un pistol şi a încercat să mă omoare când n-am vrut să-i spun unde sunt caietele. N-am vrut pentru că... Pentru că nu merită să le aibă şi pentru că *oricum* m-ar fi omorât. Se vedea în ochii lui. El... eu...

— Tu ai aruncat cu carafele în el, nu-i aşa?

— Da! Cu sticlele alea de pe bufet! Şi el a tras în mine! Nu m-a nimerit, da' glonțul a trecut atât de aproape, că l-am auzit cum bâzâie. Şi am fugit şi am reuşit să scap, da' după aia m-a sunat şi mi-a zis că toată lumea o să creadă că eu sunt de vină şi că poliția *pe mine* o să mă scoată vinovat, pentru că am aruncat cu barda în el... Ați văzut barda?

— Da, îi răspunde Hodges. Mă uit la ea chiar acum.

— Şi că... amprentele mele sunt... sunt pe ea pentru că am aruncat-o în el... şi că are nişte înregistrări video cu mine şi cu domnul Halliday... în care ne certăm... pentru că încerca să mă şantajeze! Adică Halliday... el încerca să mă şantajeze, nu bărbatul cu buze roşii, doar că acum mă şantajează şi el!

— Bărbatul ăsta cu buze roşii are înregistrările de la camerele de securitate ale magazinului? întreabă Holly, aplecându-se deasupra telefonului. Asta vrei să spui?

— *Da!* Şi zice că poliția o să mă aresteze şi sunt sigur că aşa o să se întâmple, pentru că nu m-am dus la niciuna dintre activitățile de duminică de la River Bend... şi mai are şi un mesaj de pe robotul telefonic... *şi nu ştiu ce să mă fac!*

— Unde eşti, Pete? îl întreabă Hodges. Unde eşti în clipa asta?

O altă pauză şi Hodges ştie exact ce face băiatul: se uită în jur după repere. Nu contează că trăieşte de o viață în oraşul ăsta, acum este atât de înspăimântat că nu mai ştie care e

estul şi care e vestul.

— În Government Square, spune Pete într-un final. Vizavi de cafeneaua aia, „Ceşcuța fericită”.

— Îl vezi pe bărbatul care a tras în tine?

— N-nu. Am fugit şi nu cred că ar fi fost în stare să se țină după mine pe jos. E cam bătrân şi pe Lacemaker Lane maşinile nu au voie.

— Rămâi acolo unde eşti, îi spune Hodges. Venim acum să te luăm.

— Vă rog, nu chemați poliția. După câte au avut de pătimit, chestia asta chiar o să-i omoare pe ai mei. Vă dau caietele. Nici n-ar fi trebuit să le păstrez şi niciodată n-ar fi trebuit să încerc să vând din ele. Ar fi trebuit să mă mulțumesc doar cu banii.

Vocea i se aude tot mai înăbuşit pentru că acum băiatul este în pragul lacrimilor.

— Părinții mei… aveau atâtea necazuri. De *tot* felul. Am vrut doar să-i ajut!

— Sunt convins că aşa este, dar *trebuie* să anunț poliția. Probele vor demonstra dacă tu l-ai ucis sau nu pe Halliday. Şi dacă nu l-ai ucis, n-o să ți se întâmple nimic. Venim acum să te luăm şi apoi mergem la tine acasă. Părinții tăi sunt acolo?

— Tata e într-un soi de călătorie de afaceri, dar mama şi sora mea sunt acasă.

Pete se îneacă şi apoi continuă:

— O să intru la închisoare, nu-i aşa? N-o să mă creadă nimeni când am să povestesc despre bărbatul cu buze roşii. Toată lumea o să spună că l-am inventat eu.

— Tu nu trebuie să faci nimic altceva decât să spui adevărul, intervine Holly. Bill o să aibă grijă să nu pățeşti nimic rău.

Îl apucă de braț pe Hodges şi îl strânge cu sălbăticie.

— Nu-i aşa?

Hodges repetă:

— Dacă nu tu l-ai ucis, n-o să ți se întâmple nimic.

— Nu l-am omorât eu! Pe Dumnezeu, mă jur că nu l-am omorât eu!

— L-a omorât individul ăla. Bărbatul cu buze roşii.

— Da. Şi l-a omorât şi pe John Rothstein. Mi-a zis că Rothstein a trădat.

Hodges are încă un milion de întrebări, dar acum nu-i momentul potrivit.

— Fii atent la mine, Pete. Fii foarte atent. Rămâi acolo unde eşti. Ajungem în Government Square în cincisprezece minute.

— Ba chiar în zece, dacă mă laşi pe mine să conduc, spune Jerome.

Hodges nu-l bagă în seamă.

— Apoi mergem toţi patru la tine acasă. Şi acolo ne vei spune întreaga poveste mie, asociaţilor mei şi mamei tale. S-ar putea ca ea să îl sune pe tatăl tău ca să discute despre angajarea unui avocat. Şi de-abia *după aceea* vom anunţa poliţia. Este tot ce pot să fac pentru tine.

Şi este mult mai bine *aşa,* îşi zice el, privind la cadavrul mutilat şi amintindu-şi cât de aproape a fost şi el de închisoare în urmă cu patru ani. Pentru aproximativ acelaşi lucru: idioţenia asta cu eu sunt cel mai tare, eu le rezolv pe toate, eu sunt Călăreţul Singuratic. Dar cu siguranţă că o amânare de treizeci sau patruzeci şi cinci de minute nu are cum să facă vreun rău. Iar ce a spus băiatul despre părinţii lui l-a lovit pe Hodges unde îl durea mai tare. A fost şi el la Complexul Municipal în ziua aceea. A văzut cu ochii lui masacrul.

— B-bine. Veniţi cât de repede puteţi.

— În regulă, spune Hodges şi închide.

— Şi cu amprentele *noastre* cum rămâne? întreabă Holly.

— Lasă-le, îi zice Hodges. Hai să mergem după copilul ăla. De-abia aştept să-i aud povestea.

Îi aruncă lui Jerome cheile de la Mercedes.

— Mulţam fain, conaşu' Hodges! chirăie Tyrone Feelgood. Ăst băiet negru e un *birjar a-ntâia!* Io vă duc mintenaş…

— Taci din gură, Jerome! spun într-un glas Hodges şi Holly.

37

Pete respiră adânc şi tremurat şi închide telefonul. Toate întâmplările ultimelor ore i se învârtesc prin cap, ca într-un carusel de coşmar şi este sigur că a vorbit ca un tâmpit. Sau ca un ucigaş care, înspăimântat că va fi prins, a inventat o poveste abracadabrantă. A uitat să-i spună domnului Hodges că Buze-Roşii a locuit pe vremuri în casa lor şi acum ştie că ar fi trebuit să o facă. Se gândeşte să sune din nou, dar de ce să-l mai deranjeze şi pe el, şi pe ceilalți doi când oricum vin să-l ia de aici?

Oricum individul nu o să se ducă acolo, îşi spune Pete. Nu poate. Trebuie să rămână invizibil.

Dar dacă se duce? Dacă îşi închipuie că l-am mințit când i-am spus că am dus caietele în altă parte, atunci ar putea să se ducă. Pentru că e dus cu capul. E nebun de-a binelea.

O sună din nou pe Tina şi ascultă iarăşi mesajul ei din căsuța vocală: „Bună, sunt Tini, scuze că nu pot să răspund, fă ce ştii.” *Biiiiip.*

Asta este.

Mama.

Însă nu o sună imediat, pentru că vede un autobuz pe a cărui placă de destinație, ca un dar din ceruri, sunt scrise cuvintele CARTIERUL DE NORD. Şi se hotărăşte brusc să nu-l mai aştepte pe domnul Hodges. Vrea să ajungă acasă chiar acum şi autobuzul îl va duce mai repede. După ce se urcă, o să-l sune pe domnul Hodges ca să-i ceară să se întâlnească acasă. Dar mai întâi o va suna pe mama şi îi va spune să încuie toate uşile.

Autobuzul este aproape gol, dar Pete se duce în spate. Şi se vede treaba că nici nu mai trebuie să o sune pe mama, pentru că telefonul începe să sune chiar atunci când se aşază pe scaun. MAMA îl anunță ecranul. Trage aer în piept şi răspunde. Mama nu-l lasă nici măcar să spună „bună ziua”.

— Unde eşti, Peter?

Adică Peter, nu Pete. Început deloc promițător.

— Te aşteptam să ajungi acasă acum o oră.

— Acum vin, spune el. Sunt în autobuz.

— Ce-ar fi să nu mă minți? Autobuzul a venit şi a plecat.

L-am văzut.

— Nu autobuzul şcolii. Sunt în autobuzul public. Am avut…

Ce? Am avut o treabă? E atât de ridicol, că până şi lui îi vine să râdă. Numai că nu-i nimic de râs aici. Nici pe departe.

— Am avut ceva de făcut. Tina e acasă? Nu s-a dus la Ellen sau în altă parte?

— E în curte. Citeşte.

Îngrozitor de încet, autobuzul parcurge un drum în reparații.

— Ascultă-mă, mamă. Trebuie să…

— Ba nu. Ascultă-mă *tu* pe mine. Tu ai trimis banii?

Pete închide ochii.

— Tu ai fost? Mă mulțumesc acum cu un simplu da sau nu. Vom discuta detaliile mai târziu.

Fără să deschidă ochii, băiatul spune:

— Da. Eu i-am trimis. Dar…

— De unde i-ai avut?

— Asta-i o poveste lungă şi nici nu mai contează acum. *Banii* nu mai contează. E un tip care…

— Cum *adică* nu mai contează? Au fost peste *douăzeci de mii de dolari!*

Pete îşi înăbuşeşte impulsul de a-i spune: *De-abia acum ți-ai dat seama?*

Autobuzul îşi continuă drumul anevoios prin zona în reparații. Transpirația curge şiroaie pe obrajii lui Pete. Se uită la pata de sânge de pe pantaloni. Nu mai este roşie, ci s-a făcut maro închis. *Vinovat!* țipă pata aia. *Vinovat, vinovat!*

— Mamă, te rog, taci din gură şi ascultă-mă!

În partea cealaltă se aşterne o tăcere şocată. Nu i-a spus niciodată mamei să tacă, nici măcar în perioada când era un țânc năbădăios.

— E un tip care e periculos.

I-ar putea spune *cât* de periculos, însă vrea doar să o pună în alertă, nu să-i declanşeze o criză de isterie.

— Nu cred că o să vină la noi acasă, dar s-ar putea s-o facă. Trebuie să o bagi pe Tina înăuntru şi să încui toate

uşile. Câteva minute doar, pentru că eu ajung imediat. Mai vin şi alți oameni la noi. Oameni care ne pot ajuta.

Cel puțin aşa sper, îşi spune el.

Of, Doamne, sper din tot sufletul să fie aşa!

38

Morris Bellamy intră pe Sycamore Street. Îşi dă seama că viața lui se apropie de un punct culminant. Nu are decât câteva sute de dolari, o maşină furată şi nevoia de a pune mâna pe caietele lui Rothstein. A, da, mai are şi altceva: un loc unde se poate ascunde pe termen scurt, doar cât să citească şi să afle ce s-a întâmplat cu Jimmy Gold după ce campania la Duzzy-Doo l-a umplut de Dolari de Aur şi l-a plasat în vârful căcărezei care este industria publicitară. Morris este conştient că țelul lui este unul absurd şi nebunesc, de unde rezultă că el este nebun şi absurd, dar asta este tot ce are şi lui i se pare suficient.

Uite şi vechea lui casă, care acum este casa hoțului de caiete. O maşină mică şi roşie e parcată în față.

— Nu sunt nebun, spune Morris Bellamy. Nu sunt nebun. *Mi se rupe de tot şi de toate!*

Cuvinte care îți trasează destinul.

39

— Bill, zice Jerome, îmi pare rău că trebuie să spun, dar cred că pasărea noastră a zburat din cuib.

Hodges căzuse pe gânduri. Acum se dezmeticeşte şi vede că Mercedesul a intrat în Government Square. Sunt destui oameni pe bănci – citesc ziarul, pălăvrăgesc şi beau cafea, hrănesc porumbeii –, dar printre ei nu se află niciun adolescent.

— Nu-l văd nici la măsuțele din fața cafenelei, raportează Holly. Poate s-a dus înăuntru să-şi ia o cafea?

— În momentul ăsta exact la cafea îi stă gândul, spune supărat Hodges, lovindu-se cu pumnul în picior.

— Autobuzele spre cartierul de nord şi cel de sud trec pe

aici la interval de cincisprezece minute, spune Jerome. Pentru mine ar fi un chin să aştept pe cineva care să mă ia de aici. Aş vrea să fac ceva, nu să stau degeaba.

Şi chiar acum sună telefonul lui Hodges.

— A venit un autobuz şi m-am hotărât să nu vă mai aştept, spune Pete, care pare puțin mai calm. O să fiu acasă când o să ajungeți dumneavoastră. Tocmai ce am vorbit cu mama. Şi ea, şi Tina sunt în regulă.

Lui Hodges nu-i sună bine ultimele cuvinte.

— Adică de ce nu ar fi, Pete?

— Pentru că tipul cu buze roşii ştie unde locuim. Mi-a zis că şi *el* a locuit aici pe vremuri. Am uitat să vă spun.

Hodges îl întreabă pe Jerome:

— Cât mai avem până pe Sycamore Street?

— Douăzeci de minute. Poate mai puțin. Dacă ştiam că puştiul se duce cu autobuzul, aş fi luat-o pe centură.

— Domnule Hodges? zice Pete.

— Aici sunt.

— Ar fi tâmpit dacă s-ar duce la mine acasă. Pentru că, dacă o face, nimeni nu ar mai putea să mă acuze de nimic.

Aici cam are dreptate.

— Le-ai spus să stea în casă şi să încuie toate uşile?

— Da.

— Şi i-ai spus mamei tale cum arată individul ăsta?

— Da.

Hodges ştie că, dacă ar chema acum poliția, domnul Buze-Roşii s-ar face nevăzut şi atunci Pete ar depinde doar de analiza criminalistică a probelor ca să scape din încurcătură. Unde mai pui că ei ar putea să ajungă acolo înaintea poliției.

— Spune-i să-l sune pe individ, zice Holly.

Se apleacă spre Hodges şi răcneşte în telefon:

— *Sună-l şi spune-i că te-ai răzgândit şi o să-i dai caietele!*

— Ai auzit, Pete?

— Mda, dar nu pot să-l sun. Nici nu ştiu dacă are mobil. Pe mine m-a sunat de la fixul din anticariat. Ştiți, nu prea am avut timp să facem schimb de numere de telefon.

— Situație de cacao, comentează Holly, fără să se adreseze cuiva anume.

— Bine. Sună-mă imediat ce ajungi acasă şi te asiguri că totul este în ordine. Dacă nu am nicio veste de la tine, va trebui să chem poliția.

— Sunt sigur că mama şi Tina sunt în…

Hodges închide telefonul şi se apleacă spre Jerome.

— Dă-i bice, băiete!

— Imediat, spune Jerome făcând un semn spre traficul aglomerat pe trei benzi. Cum trecem de sensul giratoriu de colo, o să zburăm ca vântul.

Douăzeci de minute, îşi zice Hodges. Cel mult douăzeci de minute. Ce se poate întâmpla în douăzeci de minute?

Experiența l-a învățat destul de multe. În douăzeci de minute se pot întâmpla multe lucruri care fac diferența între viață şi moarte. Tot ce poate face el deocamdată este să spere că nu va purta pe conştiință povara acestor douăzeci de minute câtă vreme mai are de trăit.

40

Linda Saubers s-a hotărât să-l aştepte pe Pete în biroul micuț al soțului ei, pentru că acolo este laptopul şi poate juca solitaire. Nu crede că-i în stare să citească.

Discuția cu Pete a neliniştit-o cumplit de mult. Şi i s-a făcut şi teamă; însă nu de vreun ticălos sinistru care stă la pândă pe Sycamore Street. Pentru fiul ei îi este teamă, deoarece este limpede că *el* crede în existența unui asemenea ticălos sinistru. În sfârşit, lucrurile încep să se limpezească. Paloarea lui, pierderea în greutate… mustața aia caraghioasă pe care a încercat să şi-o lase… revenirea acneei şi tăcerile lui îndelungate… acum toate au o explicație. Dacă nu a făcut deja o cădere nervoasă, nici mult nu mai are.

Se ridică de pe scaun şi se uită pe geam, la fiica ei. Tina şi-a pus cea mai bună bluză, cea galbenă, cu mâneci bufante, pe care în ruptul capului nu ar purta-o pe un leagăn vechi şi murdar, care ar fi trebuit demontat de mult. Are o carte la ea şi cartea este deschisă, dar nu citeşte. Fetița ei pare trasă la față şi mâhnită.

Dumnezeule, ce coşmar! îşi spune Linda. Mai întâi

povestea cu nenorocitul ăla de la Complexul Municipal, care l-a schilodit pe viață pe Tom. Iar acum fiul nostru vede monştri la colț de stradă. Banii ăia n-au fost o mană cerească, au fost o ploaie acidă. Dar poate că va fi de ajuns să ne spună adevărul. Să ne spună de unde au venit banii. Odată ce va mărturisi şi îşi va lua greutatea aia de pe suflet, va putea începe procesul de vindecare.

Până atunci, Linda va face ce i-a cerut Pete: o s-o cheme pe Tina în casă şi va încuia toate uşile. N-are ce să strice.

Parchetul scârțâie în spatele ei. Se întoarce, aşteptându-se să-şi vadă fiul. Dar nu, nu este Pete. Ci un bărbat palid, cu părul alb şi rar şi buzele roşii. Bărbatul descris de Pete, ticălosul sinistru. Dar, ciudat, prima ei reacție nu este una de spaimă, ci una de mare uşurare. Înseamnă că fiul ei nu a făcut nicio cădere nervoasă.

Apoi vede pistolul din mâna bărbatului şi o cuprinde şi spaima. Puternică şi violentă.

— Trebuie că eşti mama, spune intrusul. Sar în ochi trăsăturile de familie.

— Cine eşti? întreabă Linda Saubers. Ce cauți aici?

Intrusul – aflat în pragul de la biroul soțului ei, iar nu în mintea fiului – aruncă o privire pe fereastră. Şi Linda trebuie să facă un mare efort ca să nu-i spună: *Nu te uita la ea.*

— Aia-i fata ta? întreabă Morris. Ia te uită ce drăguță e! Mereu mi-au plăcut fetițele îmbrăcate în galben.

— Ce vrei? întreabă Linda.

— Ce-mi aparține, spune Morris şi o împuşcă în cap.

Sângele țâşneşte din rană şi stropeşte fereastra. Sună ca ropotul de ploaie.

41

Tina aude bubuitura din casă şi se repede la uşa care dă în bucătărie. Oala sub presiune a făcut aşa, îşi zice ea. Iar a uitat mama să stingă focul la oala aia afurisită. Incidentul ăsta a mai avut loc şi înainte, când mama făcea conserve. Oala e veche şi nu mai merge cum trebuie, iar Pete a pierdut odată o întreagă după-amiază de sâmbătă cocoțat pe scară şi

raşchetând gem de căpşune de pe tavan. Mama a avut noroc pentru că dădea cu aspiratorul în living atunci când a explodat oala. Tina speră din tot sufletul să nu se fi aflat nici de această dată în bucătărie.

— Mami? strigă ea dând fuga înăuntru.

Dar nu este nimic pe aragaz.

— Ma…

Un braţ o înşfacă de mijloc şi o strânge cu putere. Tinei i se taie respiraţia: *pfuuu!* Braţul o ridică în aer şi ea începe să dea din picioare. Simte nişte fire de păr aspre care îi înţeapă obrazul. Şi mai simte şi miros de transpiraţie, acru şi fierbinte.

— Nu ţipa şi-atunci n-o să te rănesc, îi şopteşte bărbatul în ureche, făcându-i pielea ca de găină. Pricepi?

Tina reuşeşte să dea din cap, deşi inima i se zvârcoleşte speriată şi lumea din jur îşi pierde strălucirea.

— Nu pot să… respir, gâfâie ea şi strânsoarea slăbeşte puţin. Simte iar podeaua sub tălpi. Se întoarce şi vede un bărbat cu faţa palidă şi buzele roşii. Pe bărbie are o tăietură, una nasoală. Pielea din jur e umflată şi vânătă.

— Să nu ţipi! repetă el şi ridică degetul la ea. Să nu *îndrăzneşti.* Şi zâmbeşte, de parcă asta ar trebui s-o facă să se simtă mai bine. Degeaba. Are dinţii galbeni. Seamănă mai mult cu nişte colţi de animal.

— Ce i-ai făcut lui mami?

— N-are nimic, răspunde bărbatul cu buze roşii. Unde ţi-e mobilul? O fetiţă aşa de drăguţă ca tine trebuie să aibă un telefon mobil. Altfel cum ai sta de vorbă cu toţi prietenii ăia mulţi ai tăi? Îl ţii în buzunar?

— N-n-nu. E sus. În camera mea.

— Haide să-l luăm, spune Morris. Trebuie să dai un telefon.

42

Staţia la care coboară Pete este pe Elm Street, la două străzi distanţă de casa lui. Autobuzul aproape că a ajuns. Telefonul sună în timp ce băiatul îşi face drum până la uşa

din față. Sentimentul de uşurare care îl cuprinde atunci când vede chipul surâzător al surorii lui este atât de copleşitor că i se înmoaie genunchii şi trebuie să se apuce repede de o bară.

— Tina! Ajung în…

— A venit un bărbat!

Tina plânge atât de tare că de-abia poate să înțeleagă ce spune.

— Era deja în casă! A…

Şi nu o mai aude. Dar cunoaşte vocea care îi ia locul. Şi ce mult şi-ar dori să nu o mai fi auzit vreodată.

— Salut, Peter! spune Buze-Roşii. Eşti pe drum?

Băiatul nu e capabil să răspundă. Parcă i s-a lipit limba de cerul gurii. Autobuzul opreşte la intersecția dintre Elm şi Breckenridge Terrace, stația lui, dar Pete nu se mişcă.

— Nu te obosi să-mi răspunzi şi nu te obosi nici să vii acasă, pentru că nu o să te mai aştepte nimeni.

— Minte! se aude strigătul Tinei. Mami e…

Şi imediat fetița scoate un urlet de durere.

— Să nu-i faci vreun rău! spune Pete.

Ceilalți călători nu-şi ridică ochii de pe ziare sau tablete, pentru că băiatul abia reuşeşte să şoptească.

— Să nu îndrăzneşti să-i faci vreun rău surorii mele!

— Ba o să-i fac dacă nu tace. Trebuie să tacă. Şi tu trebuie să taci şi să mă asculți. Dar mai întâi trebuie să-mi răspunzi la două întrebări. Ai chemat poliția?

— Nu.

— Ai chemat pe *cineva?*

— Nu, minte Pete fără să ezite.

— Bine. Excelent! Acum vine partea aia unde trebuie să asculți. Asculți?

Respirând greu, o doamnă corpolentă, cu o sacoşă în mână se urcă în autobuz. Pete reuşeşte să coboare de îndată ce femeia eliberează uşa. Merge ca un somnambul, cu telefonul lipit de ureche.

— O iau pe sora ta cu mine şi ne ducem într-un loc sigur. Un loc unde ne vom întâlni imediat ce vei avea caietele.

Pete vrea să-i spună că nu trebuie să facă asta, că o să-i zică lui Buze-Roşii unde sunt caietele şi gata. Dar îşi dă

seama la timp că ar fi o greşeală enormă. Când Buze-Roşii va afla că sunt în subsolul Centrului de Recreere, nu va mai avea niciun motiv să o lase în viață pe Tina.

— Mai eşti la telefon, Peter?

— D-da.

— Şi foarte bine faci. Foarte bine faci. Ia caietele. Când vor fi la tine – şi nu înainte – sună din nou pe numărul surorii tale. Dacă ai să suni din orice alt motiv, am să-i fac rău.

— Mama e bine?

— E bine. Am legat-o doar. Nu-ți face griji pentru ea şi nu te mai obosi să te duci acasă. Ia caietele şi sună-mă.

Şi Buze-Roşii închide. Pete nu mai apucă să-i spună că *trebuie* să se ducă acasă, pentru că are nevoie de căruțul Tinei ca să care cutiile. Şi mai trebuie să ia şi cheia tatălui său. Cheia care descuie uşa de la Centrul de Recreere. După ce a folosit-o, a pus-o la loc pe panoul din birou şi trebuie să o ia de acolo.

43

Morris pune în buzunar telefonul Tinei şi smulge un cablu de la calculatorul ei de pe birou.

— Întoarce-te! Mâinile la spate!

— Ai împuşcat-o? îl întreabă Tina plângând în hohote. Ce zgomot a fost ăla? Ai împuşcat-o pe ma…

Morris o pălmuieşte. Tare. Stropi de sânge țâşnesc din nasul şi colțul gurii Tinei. Ochii fetiței se holbează şocați.

— Tacă-ți fleanca şi întoarce-te! Cu mâinile la spate.

Plângând, Tina îl ascultă. Morris îi leagă mâinile.

— Au! *Au, domnule!* E prea strâns!

— Nu mă interesează.

Se întreabă în treacăt câte gloanțe or mai fi rămas în pistolul vechiului său prieten. Două i-ar fi suficiente; unul pentru hoțul de caiete şi unul pentru sora hoțului.

— Mişcă-te! La parter. Pe uşa din spate. Haide! Şi doi-trei-patru.

Tina se întoarce să se uite la el. Are ochii înroşiți şi plini de lacrimi.

— Vrei să mă violezi?

— Nu, răspunde Morris.

Şi imediat adaugă ceva ce o sperie şi mai tare pe fetiță pentru că nu are niciun sens.

— Nu am să mai fac greşeala asta.

44

Linda deschide ochii şi vede tavanul. Ştie unde se află – în biroul lui Tom –, dar nu şi ce a pățit. Parcă i-a luat foc toată partea dreaptă a capului şi mâna pe care şi-o duce la obraz se umple de sânge. Ultimul lucru pe care şi-l aminteşte este că Peggy Moran i-a spus că Tinei i se făcuse rău la şcoală.

Du-te şi ia-o acasă, îi spusese Peggy. *Îți țin eu ora asta.*

Ba nu, îşi mai aminteşte şi altceva. Ceva despre banii misterioşi.

Aveam de gând să discut cu Pete despre ei, îşi spune ea. Să obțin nişte răspunsuri de la el. Jucam solitaire pe computerul lui Tom, ca să-mi treacă mai uşor timpul până la venirea lui şi atunci…

Şi atunci s-a stins lumina în capul meu.

Iar acum durerea asta îngrozitoare, ca o uşă care se trânteşte neîncetat. E mai rău decât migrenele pe care le are uneori. O doare mai tare decât a durut-o la cele două naşteri. Încearcă să ridice capul şi chiar reuşeşte, dar lumea din jur începe să pâlpâie în ritmul bătăilor inimii: acum *se stinge,* acum *se aprinde,* producându-i o durere atroce la fiecare oscilație…

Priveşte în jos şi vede că pieptul rochiei sale gri este acum roşu murdar. Şi îşi spune: Doamne, Dumnezeule, e mult sânge acolo! Am făcut un accident cerebral? Am hemoragie cerebrală?

Bineînțeles că nu. Ar sângera pe dinăuntru în astfel de cazuri. Dar, indiferent ce este, are nevoie de ajutor. Are nevoie de o ambulanță, însă nu-şi poate convinge mâna să ajungă la telefon. Se ridică, tremură şi cade la loc pe podea.

Aude un țipăt mic de durere de undeva de aproape. Şi apoi nişte hohote de plâns pe care le-ar recunoaşte oricând, chiar

şi în pragul morții (aşa cum bănuieşte că ar fi cazul acum). Tina.

Reuşeşte să se sprijine într-o mână şi se ridică atât cât să se poată uita pe fereastră. Vede un bărbat care o îmbrânceşte pe Tina în curtea din spatele casei. Fata are mâinile legate la spate.

Şi Linda uită cu totul de durerea ei, uită cu totul că ar avea nevoie de o ambulanță. Un necunoscut le-a intrat în casă şi acum îi răpeşte fiica. Trebuie să-l oprească. Trebuie să cheme poliția. Încearcă să se cațăre pe scaunul rotativ din spatele biroului, dar nu poate decât să-l lovească neputincioasă cu mâinile-i însângerate. Se opinteşte din toate puterile şi se scoală în capul oaselor. Durerea este atât de cumplită, că lumea se face albă. Dar se îndârjeşte să-şi păstreze cunoştința şi se apucă de brațul scaunului. Când i se limpezeşte vederea, îl vede pe necunoscut cum deschide poarta şi o împinge pe Tina afară din curte. Ca pe un animal la tăiere.

Adu-o înapoi! strigă Linda. *Nu-i face rău copilaşului meu!*

Dar strigă doar în mintea ei. Încearcă să se ridice, dar scaunul se învârteşte şi îi scapă din mână. Lumea se întunecă. Aude un horcăit oribil înainte să leşine şi mai are timp să se întrebe: Oare eu am fost?

45

Situația *nu*-i deloc mai bună după sensul giratoriu. Traficul este blocat şi două semne portocalii anunță: ATENȚIE şi DRUM ÎN CONSTRUCȚIE. Un cârd lung de maşini aşteaptă ca individul cu fanion să le lase să treacă pe rând. După trei minute, lungi cât o oră, Hodges îi cere lui Jerome să meargă pe străzile laterale.

— Şi eu aş vrea, dar suntem blocați aici.

Tânărul face un semn peste umăr la şirul de maşini care se întinde acum până la sensul giratoriu.

Holly ridică ochii de pe iPad.

— Ia-o pe trotuar, spune ea şi se întoarce la tableta ei magică.

— Acolo sunt cutiile poştale ale oamenilor, Hollyberry, îi zice Jerome. Şi un gard de sârmă mai în faţă. Nu cred că avem loc.

Ea mai aruncă o privire scurtă.

— Ba da. S-ar putea să ne zgâriem niţel, dar maşina asta a trecut prin altele şi mai rele. Haide, du-te!

— Cine plăteşte amenda dacă mă prind? Tu?

Holly îşi dă ochii peste cap. Jerome se întoarce spre Hodges, care oftează şi îi spune:

— Are dreptate. Avem loc. Îţi plătesc eu blestemata aia de amendă.

Jerome trage de volan spre dreapta. Mercedesul atinge bara de protecţie a maşinii din faţă, apoi se hurducă pe trotuar. Aici îi apare prima cutie poştală. Jerome trage şi mai mult de volan spre dreapta, ieşind acum complet de pe stradă. Urmează un bufnet, când latura stângă a maşinii dărâmă cutia de pe stâlpul ei; apoi un scrâşnet prelung, când latura din dreapta se alintă ca o pisică de gardul din sârmă. O femeie în pantaloni scurţi şi maiou cu buricul la vedere îşi tunde gazonul. Strigă la ei atunci când portiera din stânga jupoaie un anunţ cu INTRAREA INTERZISĂ NU PRIMIM AGENŢI COMERCIALI. Se repede pe aleea din faţa casei continuând să ţipe. Se opreşte acolo şi se uită la ei, ţinându-şi mâna pavăză la ochi. Hodges vede că încă i se mai mişcă buzele.

— Bravos! exclamă Jerome. Ne-a luat numărul.

— Tu vezi-ţi de condus, îi spune Holly. Haide haide haide!

Şi fără să facă vreo pauză, îi anunţă:

— Buze-Roşii e Morris Bellamy. Aşa îl cheamă.

Acum zbiară la ei şi individul care dirijează circulaţia. Se holbează la ei şi muncitorii care au săpat până la conducta de canalizare de sub asfalt. Unii râd. Unul îi face cu ochiul lui Jerome şi face semnul cunoscut cu sticla la gură. Şi apoi rămân în urmă. Mercedesul coboară pe carosabil. Din cauza strangulării traficului din spatele lor, strada pe care pornesc este incredibil de pustie. Norocul lor.

— M-am uitat în registrele fiscale ale oraşului, spune Holly. În 1978, la momentul morţii lui John Rothstein,

impozitele pentru casa de la numărul 23 de pe Sycamore Street erau plătite de Anita Elaine Bellamy. I-am căutat numele pe Google şi am obținut peste cincizeci de rezultate, pentru că cică tipa e celebră în mediul universitar. Dar un singur rezultat ne interesează pe noi. Fiul ei a fost judecat pentru viol deosebit de grav în acelaşi an, adică tot în 1978. Chiar aici, în oraş. A fost condamnat la închisoare pe viață. Într-unul dintre articole e şi o poză a lui. Uite.

Şi-i întinde iPad-ul lui Hodges.

Morris Bellamy a fost surprins când cobora treptele unui tribunal bine cunoscut lui Hodges, deşi a fost înlocuit în urmă cu cincisprezece ani de monstruozitatea aia din beton din Government Square. Bellamy este flancat de doi polițişti. Hodges şi-l aminteşte pe unul dintre ei. Paul Emerson. Detectiv bun, ieşit de multă vreme la pensie. E îmbrăcat în costum. La fel şi celălalt, dar acesta şi-a scos sacoul şi l-a pus peste mâinile lui Bellamy pentru a ascunde cătuşele. Şi Bellamy e în costum, ceea ce înseamnă că fotografia a fost făcută ori în timpul procesului, ori imediat după pronunțarea sentinței. Pentru că este o poză în alb şi negru, contrastul dintre tenul palid al lui Bellamy şi gura lui închisă la culoare este mult mai pronunțat. Parcă s-ar fi dat cu ruj.

— El trebuie să fie, spune Holly. Pariez pe şase mii de dolari că, dacă suni la penitenciarul de stat, vei afla că a fost eliberat.

— Nu pun niciun pariu, refuză Hodges. Cât mai avem până pe Sycamore Street, Jerome?

— Zece minute.

— Eşti sigur sau asta-i doar o estimare optimistă?

Cu părere de rău, Jerome răspunde:

— Mă rog… poate nițel optimistă.

Se aude telefonul lui Hodges. Este Pete. Gâfâie.

— Ați sunat la poliție, domnule Hodges?

— Nu.

Deşi probabil că acum poliția are deja numărul de înmatriculare al maşinii lui Holly. Însă nu are rost să-i spună asta lui Pete. Băiatul pare mai speriat ca oricând. Aproape înnebunit de spaimă.

— Să nu sunați. Indiferent ce se întâmplă. A luat-o pe Tina. Zice că o s-o omoare dacă nu-i dau caietele. Şi o să i le dau.

— Pete, nu…

Dar vorbeşte singur. Pete a închis.

46

Morris o împinge pe Tina pe cărare. La un moment dat, o creangă îi sfâşie bluza şi îi zgârie adânc brațul.

— Nu mă îmbrânci aşa de tare! O să cad!

Morris îi dă o palmă peste cap, deasupra cozii de cal.

— Tacă-ți gura, proasto! Zi mersi că nu te pun să alergi.

O ține de umeri ca să nu cadă în apă când traversează pârâul şi îi cere să se oprească atunci când ajung în locul unde se termină tufele şi copacii pitici şi începe proprietatea Centrului de Recreere.

Terenul de baseball este pustiu, dar pe asfaltul crăpat al terenului de baschet sunt câțiva băieți. Fără tricouri pe ei, cu umerii lucind în soare. Ziua este mult prea caldă pentru jocuri în aer liber şi Morris presupune că acesta este motivul pentru care nu sunt mai mulți.

Dezleagă mâinile Tinei. Fata scoate un scâncet de uşurare şi începe să-şi maseze încheieturile pe care se văd dungi adânci şi roşii.

— O să mergem pe lângă pomii ăia, îi spune el. Băieții o să ne vadă mai bine doar atunci când ne apropiem de clădire şi ieşim din umbră. Dacă te salută vreunul sau dacă cunoşti pe cineva, faci un semn cu mâna, zâmbeşti şi mergi mai departe. Ai înțeles?

— D-da.

— Dacă țipi sau dacă strigi după ajutor, îți vâr un glonț în cap. Înțelegi şi *asta*?

— *Da.* Ai împuşcat-o pe mama? Ai împuşcat-o, nu-i aşa?

— Nici vorbă. Am tras în tavan ca s-o fac să se potolească. Mă-ta e bine mersi şi aşa o să fii şi tu dacă faci ce-ți zic. Mişcă!

Intră în umbra copacilor şi merg prin iarba înaltă care

foşneşte când se atinge de pantalonii lui Morris şi de jeanşii Tinei. Băieții sunt absorbiți de jocul lor şi nu se uită în jur. Dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut imediat bluza galbenă a Tinei pe fundalul verde al copacilor.

Ajung în spatele clădirii şi Morris o împinge pe lângă Subaru-ul vechiului său prieten, în acelaşi timp uitându-se atent la băieți. Când se convinge că latura clădirii îi împiedică pe băieți să-i mai poată observa, leagă din nou mâinile Tinei la spate. Nu are niciun rost să rişte, pentru că Birch Street este foarte aproape. Iar pe Birch Street sunt foarte multe case.

O vede pe Tina că trage aer în piept şi o apucă brutal de umeri.

— Nu țipa, gagico! Deschide tu gura şi o să ți-o umplu de sânge.

— Nu da în mine, te rog, şopteşte Tina. Fac tot ce vrei.

Morris dă din cap satisfăcut. N-a auzit niciodată vreun răspuns care să-i facă mai multă plăcere.

— Vezi geamul de la subsol? Ăla deschis? Pune-te pe jos, întoarce-te pe burtă şi treci prin el.

Tina se lasă pe vine şi se uită în întunericul de jos. Apoi îşi întoarce chipul tumefiat spre el.

— E prea jos! Am să cad!

Exasperat, Morris îi dă un şut în umăr. Tina țipă. El se apleacă şi îi lipeşte de tâmplă țeava pistolului.

— Ai zis că o să faci tot ce vreau şi eu asta vreau să faci. Treci chiar acum prin geamul ăla. Dacă nu, îți găuresc creierul ăla de şobolan.

Morris se întreabă dacă ar face una ca asta. Şi îşi răspunde că da, ar face-o. Şi de fetițele mici i se rupe.

Plângând, Tina intră pe fereastră. Ezită când ajunge la jumătate şi se uită la Morris cu ochi rugători. El îşi ia elan ca să-i dea un şut în față ca să o ajute să coboare mai repede. Fata sare în subsol. Apoi țipă, neascultând de ordinul lui Morris.

— Glezna mea! Cred că mi-am rupt glezna!

Pe Morris îl doare fix undeva de glezna ei. Se uită repede în jur ca să se asigure că tot nu-i vede nimeni, apoi alunecă

prin fereastră şi ajunge în subsolul Centrului de Recreere de pe Birch Street, aterizând pe cutia pe care o lăsase sub geam ultima oară când fusese acolo. Probabil că sora hoțului căzuse aiurea pe ea şi după aia s-a rostogolit pe jos. Laba piciorului îi stă într-o poziție nefirească şi a început deja să se umfle. Lui Morris Bellamy i se rupe şi de asta.

47

Domnul Hodges are o mie de întrebări, dar Pete nu are timp să-i răspundă la niciuna. Pune capăt convorbirii şi o ia la fugă pe Sycamore Street, spre casa lui. Şi-a dat seama că va dura prea mult până să scoată căruțul Tinei din garaj; o să se gândească la altă modalitate de a transporta caietele atunci când va ajunge la Centrul de Recreere. Tot ce-i trebuie acum este cheia de la clădire.

Intră ca o furtună în biroul tatălui său şi rămâne împietrit. Mama zace pe jos, lângă masa de lucru. Fața îi este o mască de sânge. Sânge se vede şi pe laptopul deschis al tatălui său, pe pieptul rochiei, pe scaunul de la birou şi pe fereastra din spate. Din computer se aude o melodie subțirică şi Pete o recunoaşte, oricât de speriat este el acum. Mama juca solitaire. Mama juca solitaire, îşi aştepta fiul să ajungă acasă şi nu deranja pe nimeni.

— *Mamă!*

Aleargă spre ea, plângând în hohote.

— Capul, spune Linda. Uită-te la capul meu.

Pete se apleacă, desparte cu mişcări blânde şuvițele de păr năclăite de sânge şi vede un şanț care începe de la tâmplă şi se termină la ceafă. De-a lungul lui se observă şi ceva cenuşiu spre albicios. Ăsta-i craniul, îşi spune el. E rău, dar mai rău ar fi fost să fie creierul. Te rog, Doamne, fă să nu fie creierul, creierul este moale, creierul ar curge. Este doar craniul.

— Un bărbat, spune cu mare greutate mama. A… a luat-o… pe Tina. Am auzit-o țipând. Tu trebuie… Of, Iisuse Hristoase, cum îmi mai *bubuie* capul!

Preț de o secundă nesfârşită, Pete oscilează între nevoia de

a-şi ajuta mama şi nevoia de a-şi apăra sora, de a o aduce înapoi acasă. Ce bine ar fi să fie *totul* doar un coşmar! Ce bine ar fi dacă aş putea să mă trezesc acum şi să-mi dau seama că nimic din toate astea nu este adevărat!

Mama e pe primul loc.

Ia repede telefonul de pe masa tatălui său.

— Nu mai vorbi, mamă. Nu mai spune nimic şi nu te mai mişca.

Linda închide ochii obosită.

— După banii ăia a venit? Bărbatul ăla a venit după banii pe care i-ai găsit tu?

— Nu. A venit după ce era lângă bani, spune Pete şi apasă cele trei taste ale numărului de telefon de la urgenţe, învăţat încă din şcoala primară.

— Care este urgenţa dumneavoastră? îl întreabă o voce de femeie.

— Mama mea a fost împuşcată, răspunde Pete. Adresa este Sycamore Street, numărul douăzeci şi trei. Trimiteţi imediat o ambulanţă. Sângerează îngrozitor de tare.

— Cum vă numiţi, domnu…

Pete închide.

— Mamă, eu acum trebuie să plec. Trebuie să o aduc acasă pe Tina.

— Ai… grijă.

Linda nu mai articulează clar cuvintele. Ochii îi sunt tot închişi, iar băiatul observă îngrozit că până şi genele îi sunt pline de sânge. Este numai vina lui, numai şi numai vina lui.

— Să nu… păţească… Tina… ce…

Şi amuţeşte. Dar încă mai respiră. Te implor, Doamne, ajut-o să respire în continuare!

De pe panoul cu cheile proprietăţilor pe care le are de vânzare tatăl lui, Pete o ia pe cea de la uşa din faţă a Centrului de pe Birch Street.

— O să fie bine, mamă. Imediat vine ambulanţa. Şi o să vină şi nişte prieteni.

Porneşte spre uşă, dar îi vine o idee şi se întoarce.

— Mama?

— Ceee…

— Tata mai fumează?

Fără să deschidă ochii, Linda îi răspunde:

— Crede… că eu… nu ştiu.

Foarte repede – pentru că trebuie să plece de aici înainte să vină Hodges şi să-l împiedice să facă ce are de făcut – Pete începe să scotocească prin sertarele de la biroul tatălui său.

Pentru orice eventualitate, îşi spune el.

Pentru orice eventualitate.

48

Poarta din spate este întredeschisă. Pete nu bagă de seamă. O ia la goană pe cărare cât îl ţin picioarele. Când se apropie de pârâu, trece pe lângă o bucată de material galben care atârnă dintr-o creangă. Ajunge la apă şi, fără să-şi dea seama ce face, se întoarce să se uite la locul unde este îngropat cufărul gol acum. Cufărul care a provocat tot coşmarul ăsta.

Ajunge la pietrele pe care se face traversarea pârâului şi se opreşte brusc. Face ochii mari. Picioarele i se înmoaie şi nu-l mai susţin. Cade în fund, privind fix la apa puţin adâncă, pe care a traversat-o de atâtea ori în trecut, adesea de mână cu surioara lui, care turuia vrute şi nevrute despre ce o interesa cel mai mult la momentul respectiv. Madam Beasly. SpongeBob. Prietena ei, Ellen. Ghiozdănaşul preferat.

Hainele preferate.

De exemplu, bluza subţire şi galbenă, cu mâneci bufante. Mama îi zice că n-ar trebui să o poarte atât de des, pentru că nu poate fi spălată la maşină şi trebuie să o dea la curăţătorie. Oare cu ea era îmbrăcată Tini azi-dimineaţă când a plecat la şcoală? Parcă a trecut mai mult de un secol de atunci. Dar…

Dar crede că aşa a fost.

O iau cu mine şi ne ducem într-un loc sigur, îi spusese Buze-Roşii. *Un loc unde ne vom întâlni imediat ce vei avea caietele.*

Oare?

Normal că da. Dacă Buze-Roşii a crescut în casa unde locuieşte acum Pete, înseamnă că a petrecut mult timp la

Centrul de Recreere. Toți copiii din cartier se duceau acolo înainte să se închidă. Şi probabil că ştia şi despre cărare, pentru că a îngropat cufărul la nici douăzeci de paşi de ea.

Dar nu ştie că acolo sunt şi caietele. Nu ştie încă.

Dacă nu cumva le-a găsit între timp. Şi atunci le-a luat deja. Şi a plecat. Excelent, dacă a lăsat-o pe Tina în viață! De ce să n-o lase? De ce să o omoare odată ce a găsit ce căuta?

Din răzbunare, îşi spune calm Pete. Ca să-mi facă mie rău. Eu sunt hoțul care i-a furat caietele, eu l-am lovit cu carafa aia şi i-am scăpat printre degete la anticariat. Eu merit să fiu pedepsit.

Se ridică şi se clatină puțin pentru că îl ia cu amețeală. Când îşi revine, traversează pârâul. Cum ajunge pe celălalt mal, o ia din nou la fugă.

49

Uşa casei de la numărul 23 de pe Sycamore Street este larg deschisă. Hodges sare din Mercedes înainte ca Jerome să oprească maşina. Se repede înăuntru, cu o mână în buzunarul unde se află Pliciul cu Noroc. Aude o melodie, pe care o cunoaşte bine din perioada când juca solitaire pe calculator.

Se ia după ea şi găseşte o femeie care stă – *zace* – lângă o măsuță, într-o firidă amenajată ca birou. Jumătate din față îi este umflată şi plină de sânge. Femeia se uită la el, încercând să-şi focalizeze privirea.

— Pete, spune ea.

Şi apoi:

— A luat-o pe Tina.

Hodges se aşază în genunchi şi înlătură părul de pe obrazul femeii cu infinită grijă. Ce vede el acolo este rău, dar nici pe departe cât de rău ar fi putut să fie. Femeia asta a câştigat la singura loterie care contează cu adevărat. Glonțul i-a făcut un şanț lung de cincisprezece centimetri în scalp, i-a şi dezvelit craniul într-un loc, dar nu o să moară de pe urma unei răni la pielea capului. Însă a pierdut mult sânge şi suferă şi de pe urma şocului şi a comoției. Nu e momentul

cel mai bun să îi pună întrebări, dar nu are de ales. Morris Bellamy a lăsat în urma lui un şir lung de violențe, iar Hodges tot nu ştie cum să dea de el.

— Holly, cheamă ambulanța!

— A… chemat-o… Pete, spune Linda.

Şi, ca prin farmec, se aude imediat o sirenă, parcă adusă de vocea slăbită a femeii. Încă este departe, dar se apropie repede.

— Înainte… să plece.

— Doamnă Saubers, Pete a luat-o pe Tina? Asta spuneți?

— Nu. *El.* Bărbatul ăla.

— Avea buzele roşii, doamnă Saubers? întreabă Holly. Bărbatul care a luat-o pe Tina avea buze roşii?

— Ca… de… irlandez, răspunde ea. Dar nu… era… roşcat. Avea părul… alb. Era bătrân. O să… mor?

— Nu, spune Hodges. Ambulanța e pe drum. Dar trebuie să ne ajutați. Ştiți cumva unde s-a dus Pete?

— Prin… spate. Pe poartă. L-am văzut.

Jerome se uită pe geam şi vede poarta deschisă.

— Ce-i acolo?

— O cărare, răspunde sfârşită Linda. O foloseau copiii… ca să ajungă la Centru. Înainte să se închidă. A luat… cred că a luat cheia.

— Pete?

— Da.

Şi îşi deplasează privirea spre un panou de care atârnă multe chei. Unul dintre cârlige este liber. Pe eticheta de dedesubt scrie CENTRUL DE REC – BIRCH STREET.

Acum Hodges ştie ce urmează să facă.

— Jerome, tu vii cu mine. Holly, tu stai cu doamna Saubers. Udă o cârpă cu apă rece şi ține-i-o la cap.

Oftează şi mai spune:

— Dar mai întâi de toate, sună la poliție. Cere-l la telefon pe Huntley, vechiul meu partener.

Se aşteaptă la proteste, dar Holly dă din cap şi pune mâna pe telefon.

— A luat şi bricheta tatălui lui, spune Linda, care pare să-şi mai fi venit puțin în fire. Nu ştiu ce vrea să facă cu ea. Şi

un flacon de Ronson.

Jerome se uită întrebător la Hodges, care îi răspunde:

— Gaz pentru brichetă.

50

Pete încearcă să nu iasă din umbra copacilor, la fel cum au făcut Morris şi Tina, cu toate că tinerii baschetbalişti au plecat la casele lor şi pe teren nu au mai rămas decât nişte ciori care se bat pe câteva chipsuri. Observă o maşină în parcarea din spate. Plăcuța de înmatriculare este personalizată şi risipeşte orice dubii ar mai fi avut Pete. Da, Buze-Roşii este aici şi nu ar fi avut cum s-o ducă înăuntru pe Tina intrând pe uşa din față. Pentru că uşa aia dă la stradă, iar la ora asta pe acolo circulă destul de multă lume. Şi Buze-Roşii nici nu are cheia.

Pete trece pe lângă maşină, ajunge la colțul clădirii, se lasă pe un genunchi şi se uită în jur. Una dintre ferestrele de la subsol este deschisă. Iarba şi buruienile din fața ei au fost tasate. Aude o voce de bărbat. Da. Amândoi sunt acolo, jos. Şi caietele tot acolo sunt. Singura întrebare este dacă Buze-Roşii le-a găsit sau nu.

Pete se dă înapoi şi se sprijină de cărămizile încălzite de soare, întrebându-se ce să facă în continuare. Gândeşte-te! se îndeamnă el. E vorba despre Tina. Trebuie să o scapi din mâna nemernicului, aşa că pune mâna şi *gândeşte,* fir-ai tu să fii!

Numai că nu e în stare. În mintea lui nu e decât un bâzâit electric.

Într-unul dintre puținele lui interviuri, constant irascibilul John Rothstein îşi exprimase dezgustul față de întrebarea stereotipă „de unde vă inspirați”. Ideile poveştilor vin de nicăieri, declara el. Apar pur şi simplu, ferite de influența profanatoare a intelectului autorului. La fel şi ideea care-i vine acum lui Pete – tot de nicăieri apărută. Este deopotrivă îngrozitoare şi îngrozitor de tentantă. Însă nu va funcționa dacă Buze-Roşii a descoperit deja caietele. Deşi, dacă aşa ar sta lucrurile, n-ar funcționa *nimic.*

Pete se ridică şi dă ocol uriaşei clădiri de cărămidă prin cealaltă parte, trecând din nou pe lângă maşinuța cu plăcuța trădătoare. Se opreşte în colțul din dreapta şi se uită la maşinile care trec pe Birch Street. Oamenii se duc acasă de la serviciu. Are senzația că priveşte pe furiş într-o altă lume, una în care viața se desfăşoară firesc. Face un inventar scurt: telefon mobil, brichetă, flacon cu gaz pentru brichetă. Pe ăsta l-a găsit în sertarul de jos, alături de bricheta Zippo a tatălui său. Când l-a scuturat, şi-a dat seama că este umplut doar pe jumătate. Dar şi atât este mai mult decât suficient.

Coteşte, ajunge în dreptul străzii Birch şi face un efort să meargă cât mai normal, sperând că nu-l va striga nimeni – nici măcar domnul Evans, fostul lui antrenor de baseball din gimnaziu.

Nu-l strigă nimeni. Acum ştie care cheie trebuie să folosească. Deschide uşa încet, intră în hol şi o închide şi mai încet. Aerul dinăuntru este irespirabil şi înfiorător de fierbinte. Spre binele Tinei, speră că în subsol este mai răcoare. Cât de speriată trebuie să fie mititica, îşi spune el.

Dacă mai este în viață ca să simtă spaimă sau altceva, îi şopteşte o voce plină cu venin. Poate că acum Buze-Roşii stă aplecat peste trupul ei mort şi vorbeşte de unul singur. Pentru că-i nebun şi aşa se poartă nebunii.

La stânga lui Pete este o scară care duce la etajul întâi, unde se află o sală care se întinde pe toată suprafața lui. Numele oficial era Sala Comunității din Cartierul de Nord, dar copiii îi spuneau altfel şi probabil că Buze-Roşii îşi mai aduce aminte cum.

Pete se aşază pe prima treaptă ca să-şi scoată pantofii (nu trebuie să i se audă paşii) şi îşi spune din nou: Eu am băgat-o în povestea asta, eu trebuie s-o scot. Este treaba mea şi numai a mea.

O sună pe mobil. De undeva de dedesubt, înăbuşit, dar inconfundabil, se aude tonul de apel cu melodia grupului Snow Patrol.

Buze-Roşii răspunde imediat:

— Salut, Peter!

Pare mai calm. Mai stăpân pe situație. Pete nu-şi poate da

seama în ce mod i-ar afecta planul dispoziția lui Buze-Roşii.

— Ai adus caietele?

— Da. Sora mea este bine?

— E foarte bine. Tu unde eşti?

— Uite, asta-i o chestie nostimă, spune Pete.

Şi, dacă stai să te gândeşti bine, chiar aşa şi este.

— Pun pariu că şi lui Jimmy Gold i-ar plăcea foarte mult.

— N-am chef de umor criptic. Hai să ne facem treaba şi să terminăm odată, ce zici? Unde eşti?

— Mai ții minte Palatul Filmelor de Sâmbătă?

— Unde…

Şi Buze-Roşii se întrerupe. Se gândeşte.

— Vrei să zici Sala Comunității, unde se dădeau toate filmele alea siropoase şi…

Şi se opreşte din nou, pentru că tocmai ce i-a picat fisa.

— Vrei să spui că eşti *aici?*

— Da. Iar tu eşti la subsol. Şi-am văzut maşina în spate. Tot timpul ăsta ai fost la distanță de doar treizeci de metri de caiete.

Poate chiar mai puțin, completează Pete în gând.

— Vino şi ia-le.

Închide telefonul înainte ca Buze-Roşii să încerce să-şi impună condițiile. Apoi o ia la goană către bucătărie, pe vârfuri, cu pantofii în mână. Trebuie să se ascundă până când urcă Buze-Roşii de la subsol. Dacă reuşeşte, totul s-ar putea să iasă bine. Dacă nu, atunci s-ar putea să moară împreună cu sora lui.

De jos, mai tare decât tonul de apel al telefonului – *mult* mai tare – se aude strigătul de durere al Tinei.

Deci este în viață, îşi spune Pete. Şi apoi: Nemernicul i-a făcut rău. Numai că nu ăsta este adevărul.

Eu i-am făcut rău. Este doar vina mea. A mea şi numai a mea.

51

Aşezat pe o cutie din carton pe care scrie **USTENSILE DE BUCĂTĂRIE,** Morris închide telefonul Tinei şi rămâne cu

ochii la el. Nu a mai rămas decât o problemă, una singură la care trebuie găsit răspuns. Băiatul minte sau spune adevărul?

Morris crede că spune adevărul. În fond, amândoi au crescut pe Sycamore Street şi amândoi au văzut multe filme în sala de la etaj, unde stăteau pe scaune pliante şi mâncau pop-corn vândut de fetiţele cercetaşe din oraş. Prin urmare, este logic ca amândoi să fi ales ca ascunzătoare această clădire abandonată, situată aproape de casa lor şi de locul unde este îngropat cufărul. Argumentul decisiv în favoarea acestei ipoteze este anunţul văzut de Morris pe faţada Centrului de Recreere, atunci când a venit în recunoaştere: IMOBILIARE THOMAS SAUBERS. Dacă tatăl lui Peter este agentul imobiliar, normal că băiatul a avut de unde să facă rost de cheie.

O apucă pe Tina de braţ şi o trage până la centrala termică din colţ, o vechitură foarte mare şi foarte murdară. Fata scoate un alt ţipăt enervant atunci când încearcă să-şi lase greutatea pe piciorul umflat. O loveşte din nou peste faţă.

— Gura! Nu te mai miorlăi!

Găseşte o lampă cu câţiva metri de cablu, întrucât ce avea el nu-i era suficient ca să o lege. Nu-şi imagina că ar putea să fie şi mai furios pe hoţul de caiete, dar s-a înşelat. *Pun pariu că şi lui Jimmy Gold i-ar plăcea foarte mult*, spusese hoţul. Ce drept avea el să vorbească despre opera lui John Rothstein? Opera lui John Rothstein era doar *a lui.*

— Întoarce-te!

Tina nu se mişcă destul de repede pentru gustul lui Morris care este foarte pornit pe fratele ei. O înşfacă de umeri şi o smuceşte. Acum fetiţa nu mai ţipă. Doar un geamăt îi scapă printre buzele strânse. Mult iubita ei bluză galbenă este acum murdară de la mizeria din subsol.

Morris prinde cablul electric de cel de la computer din jurul mâinilor fetei, apoi îl aruncă peste una dintre ţevile centralei termice. Îl trage pe partea cealaltă, smulgându-i astfel un alt geamăt Tinei, ale cărei mâini sunt acum ridicate până aproape de omoplaţi.

Morris face un nod dublu, gândind: în tot timpul ăsta,

caietele erau aici. Şi lui i se pare că-i *nostim?* O să-i dau eu un nostim de n-o să-l poată duce. O să moară de râs.

Se apleacă, sprijinindu-se cu mâinile de genunchi, până ajunge față în față cu sora hoțului.

— Uite, gagico, cum stă treaba. Eu mă duc până sus ca să-mi recuperez proprietatea. Şi ca să-l omor pe pacostea aia de frac-tu. După aia am să mă întorc şi am să te omor şi pe tine.

O sărută pe vârful nasului.

— Gata, viața ta s-a terminat, gagico. Gândeşte-te la asta cât lipsesc eu.

Şi se îndreaptă repede către scară.

52

Pete este în cămară, cu uşa foarte puțin crăpată, suficient însă ca să îl poată vedea pe Buze-Roşii cum trece în goană pe lângă el. Într-o mână are pistolaşul cel roşu cu negru. În cealaltă, telefonul Tinei. Pete ascultă ecoul paşilor lui. Acum traversează toate sălile pustii de la parter. Şi imediat ce îl aude cum urcă spre fostul Palat al Filmelor de Sâmbătă, Pete țâşneşte către scara care coboară la subsol. Îşi aruncă pantofii din mâini. Vrea să le aibă libere. Şi mai vrea ca Buze-Roşii să ştie exact unde s-a dus. Poate asta îl va încetini.

Tina face ochii mari când îl vede.

— Pete! *Scapă-mă de-aici!*

Băiatul se uită la încâlceala de noduri – cablul alb de la calculator, cablul portocaliu de la lampă – care strâng mâinile Tinei şi o leagă de centrala termică. Nodurile astea sunt prea strânse şi îl apucă disperarea doar uitându-se la ele. Reuşeşte să slăbească unul dintre ele, iar mâinile fetei se lasă mai în jos, permițându-le umerilor să se relaxeze puțin. Când se apucă să dezlege al doilea nod, simte cum îi vibrează telefonul în buzunar. Lupul nu a găsit nimic la etaj, iar acum îl sună ca să îi ceară socoteală. În loc să-i răspundă, Pete se repede la cutia de sub fereastră. Vede scrisul său pe una dintre laturi: **USTENSILE DE BUCĂTĂRIE.** Vede urme de tălpi pe partea de sus şi îşi dă seama cui aparțin.

— Ce *faci?* îl strigă Tina. Dezleagă-mă!

Să o dezlege este doar un aspect al problemei. Cel mai important este să o scoată de acolo şi Pete nu crede că are timp să le facă pe amândouă înainte de întoarcerea lui Buze-Roşii. A apucat să se uite la glezna Tinei, care nici nu mai seamănă cu o gleznă de om, atât de umflată este.

Buze-Roşii renunță să mai folosească telefonul fetei. Şi strigă de la etaj. *Urlă* de la etaj:

— *Unde eşti, pui de curvă?*

Doi purceluşi la subsol şi lupul mare şi rău la etaj, îşi spune Pete. Dar noi nici măcar o casă din paie nu avem, darămite una din cărămidă.

Duce în mijlocul subsolului cutia folosită drept treaptă de Buze-Roşii şi o deschide chiar atunci când aude paşi apăsați pe podeaua bucătăriei de deasupra. Chipul Tinei este o mască a groazei. Pete răstoarnă cutia. Din ea se revarsă caietele cu coperte de moleschin.

— Pete! Ce faci? *Vine!*

Ştiu, îşi spune Pete şi deschide şi cea de-a doua cutie. Caietele de aici completează mormanul din mijlocul podelei. Chiar acum paşii de deasupra se opresc. Buze-Roşii i-a observat pantofii aruncați. Acum Buze-Roşii deschide uşa de la subsol. Acum Buze-Roşii este precaut. Buze-Roşii încearcă să-şi dea seama ce se petrece.

— Peter? Eşti în vizită la sora ta?

— Da! îi răspunde băiatul. Sunt în vizită şi am şi un pistol la mine.

— Ştii ceva? îi strigă lupul. Nu te cred.

Pete scoate dopul de la flaconul cu lichid de brichetă şi îl răstoarnă peste caiete, îmbibând mormanul de povestiri, poezii şi perorații furioase. Printre ele se află şi ultimele două romane din povestea unui american inadaptat şi cu mințile vraişte, pe nume Jimmy Gold, pribeag prin anii şaizeci în căutarea mântuirii, încercând să găsească – aşa cum el însuşi spunea – „ceva de care să nu i se rupă”. Pete bâjbâie după brichetă şi aceasta îi alunecă printre degete. Of, Doamne, deja se vede umbra lupului în capul scării. Şi umbra unui pistol.

De spaimă, ochii Tinei s-au făcut cât două farfuriuțe de ceai. Fata e legată şi are nasul şi buzele pline de sânge. Nemernicul a bătut-o, îşi spune Pete. De ce a bătut-o? Nu-i decât o copilă.

Însă ştie de ce. Sora lui a reprezentat un înlocuitor semiacceptabil pentru acela pe care Buze-Roşii vrea *cu adevărat* să-l snopească în bătaie.

— Ba să *crezi!* îi răspunde el lupului. Calibrul patruzeci şi cinci, mult mai mare decât jucăria aia a ta. L-am găsit în birou la tata. Ai face mai bine să pleci de aici. Aşa ar fi înțelept.

Te rog, Doamne, *te rog.*

Însă vocea lui Pete îşi pierde din fermitate atunci când rosteşte ultimele cuvinte, falsetul acesta nesigur aparținând mai degrabă băiatului de treisprezece ani care a găsit caietele. Buze-Roşii sesizează schimbarea, râde şi începe să coboare scara. Pete reuşeşte să apuce bricheta – o ține strâns ca să nu-i mai scape din mână – şi-i desface capacul cu degetul mare, chiar în momentul când apare Buze-Roşii. Loveşte uşor rotița, dându-şi seama că nu a controlat bricheta să vadă dacă are suficient gaz, neglijență ce i-ar putea costa viața pe el şi pe sora lui în următoarele zece secunde. Dar se produce scânteia care dă naştere unei flăcări robuste şi galbene.

Pete ține bricheta aprinsă la treizeci de centimetri deasupra mormanului de caiete.

— Ai dreptate, spune el. Nu am armă. Dar uite ce am găsit în birou.

53

Hodges şi Jerome traversează în fugă terenul de baseball. Jerome este în frunte, dar nici Hodges nu e prea în urmă. Tânărul se opreşte la marginea jalnicului teren de baschet şi arată spre un Subaru verde, parcat lângă rampa de încărcare. Hodges citeşte frivola plăcuță de înmatriculare – CĂRȚIBUNE – şi dă din cap.

Nici nu pornesc bine din nou spre clădire, când dinăuntru

se aude un urlet furios: *Unde eşti, pui de curvă?*

Ăsta trebuie că e Bellamy. Puiul de curvă este cu siguranță Pete Saubers. Băiatul a intrat în clădire folosind cheia tatălui său, ceea ce înseamnă că uşa din față este deschisă. Hodges face un gest spre sine, apoi spre Centrul de Recreere. Jerome dă din cap, dar spune în şoaptă:

— Nu ai nicio armă la tine.

— Adevărat, dar gândurile mele sunt pure şi sunt puternic cât zece[43].

— Ce spui?

— Stai aici, Jerome. Nu-i de joacă.

— Sigur?

— Sigur. Nu se întâmplă să ai vreun cuțit la tine, nu? Nici măcar un briceag?

— Nu. Scuze.

— Nu-i nimic. Uită-te în jur. Caută vreo sticlă. Trebuie să se găsească aşa ceva pe aici. Precis în locul ăsta se adună tinerii după lăsarea întunericului ca să bea. Sparge-o şi taie-i cauciucurile. Ca să nu aibă cu ce să fugă, dacă lucrurile nu ies aşa cum sper eu.

Expresia lui Jerome spune că nu-i convine deloc o asemenea ipoteză. Îl apucă pe Hodges de braț.

— Fără teribilisme, Bill, mă auzi? Pentru că nu ai de ce să rişti.

— Ştiu.

Adevărul este că nu ştie nimic. În urmă cu patru ani, femeia de care era îndrăgostit murise într-o explozie destinată lui. Nu trece zi în care să nu se gândească la Janey. Nu trece noapte în care să nu stea pe întuneric şi să-şi spună: Situația ar fi fost alta dacă aş fi fost puțin mai rapid. Puțin mai isteț.

Nici de această dată nu a fost suficient de rapid şi suficient de isteț. Şi nu foloseşte la nimic să-şi spună că lucrurile s-au precipitat şi i-au scăpat de sub control. Nu aşa îi va scăpa pe

---

[43] Parafrază a unui vers din poemul „Sir Galahad” al lui Alfred Tennyson (n.tr.).

copiii ăia de la moarte. De un singur lucru este convins: nici Tina şi nici fratele ei nu vor muri cât timp el este în apropiere. Va face tot ce-i stă în putință ca să-i salveze.

Loveşte uşurel obrazul lui Jerome.

— Ai încredere în mine, puştiule. Am să fac ce trebuie. Tu vezi să te ocupi de cauciucurile alea. Şi dacă tot eşti acolo, poate smulgi şi nişte cabluri de la motor.

Şi se îndepărtează. Priveşte o singură dată înapoi, atunci când ajunge la colțul clădirii. Jerome se uită supărat după el, dar măcar de data asta o să-l asculte şi n-o să se mişte din loc. Bravo! Singura nenorocire mai mare decât moartea lui Pete şi a Tinei ar fi ca Bellamy să-l omoare şi pe Jerome.

Hodges coteşte şi o ia la fugă spre uşa din față.

Care, asemenea aceleia de la numărul 23, Sycamore Street, este larg deschisă.

54

Buze-Roşii se holbează ca hipnotizat la mormanul de caiete din moleschin. În cele din urmă ridică ochii la Pete. Ridică şi pistolul.

— Haide, trage, îl îndeamnă Pete. Şi ai să vezi ce se întâmplă cu ele atunci când voi scăpa bricheta din mână. N-am reuşit să le îmbib bine cu combustibil decât pe astea din vârf, dar lichidul deja a început să se prelingă printre ele până jos. Şi hârtia e veche. O să ardă foarte repede. Probabil împreună cu tot restul gunoaielor de aici.

— Înseamnă că am ajuns într-un impas, spune Buze-Roşii. Singura problemă, Peter – şi acum vorbesc din punctul tău de vedere – este că pistolul meu o să dureze mai mult decât bricheta ta. Ce ai să faci atunci când o să se stingă?

Încearcă să pară calm şi stăpân pe situație, dar ochii îi aleargă între Zippo şi grămada de caiete. Se vede clar că sunt ude cele de deasupra, copertele lor lucesc ca pielea de focă.

— O să-mi dau seama când rămân fără gaz, spune Pete. Am să arunc bricheta peste caiete în clipa când flacăra se micşorează şi se face albastră. Şi atunci, *pufff.*

— Ba n-ai s-o faci.

Lupul ridică din buza superioară, dezvelindu-şi dinții ăia galbeni. Colții ăia înspăimântători.

— De ce nu? Nu-s decât nişte cuvinte. Mi se rupe de ele. De sora mea îmi pasă.

— Pe bune?

Buze-Roşii îndreaptă pistolul spre Tina.

— Atunci, stinge bricheta sau o omor chiar sub ochii tăi.

Inima lui Pete se strânge de durere când vede țeava armei ațintită asupra surorii lui, dar băiatul nu închide capacul de la Zippo. Se apleacă şi apropie foarte încet flacăra de mormanul de caiete.

— Aici se află încă două romane cu Jimmy Gold. Ştiai?

— Minți.

Buze-Roşii ține pistolul îndreptat tot către Tina, însă privirea i-a fost atrasă – irevocabil, se pare – de caietele cu coperte de moleschin.

— Nu e decât unul singur. În care porneşte spre vest.

— Ba două, repetă Pete. *Alergătorul merge spre soare-apune* este bun, dar *Alergătorul înalță steagul* este cel mai bun roman pe care l-a scris Rothstein vreodată. Şi e foarte lung. O epopee. Păcat că n-o să apuci să-l citeşti.

O roşeață bolnăvicioasă se întinde pe obrajii palizi ai bărbatului.

— Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să mă *ispiteşti?* Mi-am dat *viața* pentru cărțile astea! *Am ucis* pentru cărțile astea!

— Ştiu, spune Pete. Şi, pentru că eşti un mare fan, îți ofer o mică recompensă: în ultimul roman, Jimmy se întâlneşte din nou cu Andrea Stone.

Lupul face ochii mari.

— Andrea? Pe bune? Cum? Ce se întâmplă?

Într-o atare situație, întrebarea este mai mult decât bizară, dar totodată perfect sinceră. Neprefăcută. Pete îşi dă seama că pentru omul acesta este mai real un personaj de roman (Andrea, prima dragoste a lui Jimmy) decât sora lui. Pentru Buze-Roşii *nu* există oameni mai reali decât Jimmy Gold, Andrea Stone, dl Meeker, Pierre Retonne (zis şi „Vânzătorul de Maşini din Infern") şi toți ceilalți. Evident că această

convingere este semn al unei nebunii profunde, dar asta ar însemna că şi Pete este nebun, pentru că ştie exact ce simte dementul din faţa lui. Şi el s-a simţit cuprins de aceeaşi emoţie, de aceeaşi uimire atunci când Jimmy a dat cu ochii de Andrea în Grant Park, în timpul protestelor de la Chicago, din anul 1968. Ba chiar a început să plângă de fericire. Şi acum – da, *mai ales* acum, pentru că viețile lor au ajuns la o răscruce – Pete înțelege că aceste lacrimi sunt dovada puterii teribile a imaginației. Imaginația a făcut mii de oameni să plângă atunci când au aflat de moartea lui Charles Dickens, în urma unei comoții cerebrale. Imaginația este motivul pentru care un necunoscut a pus ani la rând un trandafir pe mormântul lui Edgar Allan Poe la fiecare nouăsprezece ianuarie, ziua de naştere a scriitorului. Şi tot imaginația l-ar face pe Pete să-l urască pe omul acesta chiar dacă nu ar ține o armă îndreptată spre trupul fragil al surorii sale. Buze-Roşii a luat viața unui mare scriitor. De ce? Pentru că Rothstein a cutezat să-şi ducă personajul pe un drum care nu i-a convenit lui Buze- Roşii? Da, exact din cauza asta. L-a omorât pentru că în adâncul sufletului credea cu tărie că scrierea era cumva mai importantă decât scriitorul.

Pete clatină din cap tacticos.

— Totul este în caiete. Şaisprezece sunt doar cu *Alergătorul înalță steagul.* Le-ai putea citi aici, dar n-ai să afli nimic de la mine.

Şi băiatul chiar zâmbeşte.

— Nu vreau să-ți stric plăcerea.

— Caietele sunt ale mele, nenorocitule! *Ale mele!*

— Şi se vor transforma în cenuşă dacă nu-i dai drumul surorii mele.

— Dar, Pete, nici nu pot să *merg!* se văicăreşte Tina.

Pete nu-şi poate permite să se uite la ea. Are ochii ațintiți doar la Buze-Roşii. Doar la lupul cel mare şi rău.

— Cum te cheamă? Cred că am dreptul să aflu cum te cheamă.

Buze-Roşii ridică din umeri, ca şi când nu mai contează.

— Morris Bellamy.

— Aruncă arma, domnule Bellamy. Împinge-o cu piciorul

până sub centrala termică. Dacă faci asta, am să închid şi eu bricheta. O să o dezleg pe sora mea şi o să plecăm. Vei avea timp suficient să-ți iei caietele şi să dispari cu ele. Eu nu vreau decât să o duc pe Tina acasă şi să chem ambulanța pentru mama.

— Şi eu ar trebui să am încredere în tine? râde batjocoritor Buze-Roşii.

Pete lasă bricheta şi mai jos.

— Ori ai încredere, ori ai să vezi cum ard caietele. Hotărăşte-te repede. Nu ştiu cât gaz mai am în brichetă.

Acum surprinde ceva cu coada ochiului. O mişcare pe scară. Nu îndrăzneşte să se uite. Dacă se uită el, atunci Buze-Roşii îi va urmări privirea. Şi aproape l-am convins, îşi spune el.

Foarte adevărat. Buze-Roşii începe să lase arma în jos. Preț de o clipă îşi arată adevărata vârstă, ba chiar mai mult. Dar imediat ridică pistolul şi îl îndreaptă iarăşi asupra Tinei.

— N-o s-o omor, spune el pe tonul ferm al unui general care tocmai a luat o decizie crucială pe câmpul de luptă. Nu de la început. Mai întâi am s-o împuşc în picior. Şi tu ai să-i auzi urletele. Dacă după aia ai să dai foc la caiete, atunci eu am s-o împuşc şi în piciorul celălalt. Şi după aia în burtă. Şi o să moară, sigur că da, dar o să aibă o grămadă de timp ca să te urască cu toată ființa ei. Dacă nu te urăşte de…

Se aud două pocnete seci în stânga lui Morris. Pantofii lui Pete care cad la piciorul scării. Morris se răsuceşte în direcția aceea şi trage. Pistolul este mic, însă în spațiul închis al subsolului focul de armă este foarte puternic. Pete tresare şi îi scapă bricheta din mână. Se aude un *pfum* înăbuşit şi din caietele aflate în vârful grămezii izbucneşte o coroană de foc.

— *Nuuu!* zbiară Morris, întorcându-se cu spatele la Hodges, care coboară scara atât de repede că abia îşi mai ține echilibrul.

Morris se pregăteşte să tragă în Pete, dar, până să o poată face, Tina îşi ia avânt şi îl loveşte în spatele genunchiului cu piciorul ei sănătos. Glonțul trece pe deasupra umărului lui Pete.

În tot acest timp, caietele ard cu voioşie.

Hodges se năpusteşte asupra lui Morris înainte ca acesta să se dezmeticească. Încearcă să-i smulgă arma din mână. Hodges este mai greu şi într-o mai bună formă fizică, dar Morris Bellamy are de partea lui forța teribilă a nebuniei. Valsează amândoi prin subsol, ca doi dansatori beți. Hodges ține strâns încheietura mâinii drepte a lui Morris, astfel încât țeava pistolului este acum îndreptată spre tavan. Morris îl atacă pe Hodges cu mâna stângă, îl zgârie pe față, încearcă să-i scoată ochii.

Pete ocoleşte în fugă mormanul de caiete – care acum ard ca un foc de tabără – şi îl apucă pe Morris din spate. Morris întoarce capul, îşi dezveleşte dinții şi dă să-l muşte. Ochii i se rostogolesc în orbite.

— *Mâna! Apucă-l de mână!* strigă Hodges.

Se împleticesc până sub scară. Obrajii lui Hodges sunt zgâriați până la sânge. Câteva fâşii de piele îi atârnă până la bărbie.

— Mai repede, până nu mă jupoaie de viu!

Pete îl apucă pe Bellamy de mâna stângă. Tina urlă. Hodges îl loveşte cu pumnul în față pe Bellamy. De două ori: tare, repede, țintit. Loviturile astea par să-l termine; i se strâmbă trăsăturile şi îl lasă picioarele. Tina continuă să urle, iar subsolul se face tot mai luminos.

— *Tavanul, Petie! A luat foc!*

Morris e căzut în genunchi. Capul îi atârnă în piept, sângele îi țâşneşte din barbă, buze şi nasul spart. Hodges îi apucă încheietura mâinii drepte şi o răsuceşte. Se aude un zgomot uscat când mâna lui Morris se rupe, iar pistolaşul cade pe pardoseală. Hodges îşi spune că s-a terminat, însă imediat ticălosul îşi ia avânt cu mâna liberă şi îl loveşte drept în testicule, umplându-i abdomenul de agonie lichidă. Morris o zbugheşte printre picioarele crăcănate ale lui Hodges. Acesta îşi ține mâinile apăsate pe locul dureros şi icneşte.

— *Petie! Petie! Tavanul!*

Pete îşi imaginează că Bellamy vrea să-şi recupereze arma, dar acesta o ignoră cu desăvârşire. Nu vrea nimic altceva decât să ajungă la caiete. Flăcări mari le-au cuprins pe toate, copertele se ondulează, paginile se înnegresc şi scot scântei

care sar în aer şi care deja au aprins o parte din materialul izolant de deasupra. Şi focul se întinde cu repeziciune, aruncând serpentine de flăcări peste ei. Una dintre ele cade pe capul Tinei şi imediat subsolul se umple de izul de păr ars combinat cu mirosul de material de izolaţie pe jumătate carbonizat. Fetiţa scoate un strigăt de durere şi îşi scutură capul ca să scape.

Pete dă fuga la ea. Pe drum împinge cu piciorul arma într-un colţ îndepărtat al încăperii. Îi stinge părul şi apoi începe să se lupte cu nodurile.

— *Nuuu!* zbiară Morris.

Dar nu lui Pete îi este adresat urletul lui. Cade în genunchi în faţa caietelor, aidoma unui zelot dinaintea unui altar în flăcări. Bagă mâna în foc şi încearcă să dărâme grămada. Dar nu reuşeşte decât să stârnească mai multe scântei.

— *Nu nu nu nu!*

Hodges ar vrea să alerge la Pete şi sora lui, însă abia se mai ţine pe picioare. Durerea de sub burtă s-a întins în picioare, slăbindu-i muşchii la a căror întreţinere a lucrat atât de intens. Cu toate acestea, ajunge la fată şi începe să dezlege unul dintre noduri. Din nou îşi doreşte să aibă un cuţit la el, deşi de un topor ar avea nevoie pentru cablurile astea. Sunt atât de *groase.*

Alte bucăţi de izolaţie în flăcări cad în jurul lor. Hodges dă din mâini ca să o apere pe Tina, îngrozit la gândul că bluza aia din mătase a fetei ar putea lua foc. Şi uite că nodul se desface, se desface în sfârşit, însă Tina se zbate…

— Încetează, Tini! îi spune Pete cu faţa plină de sudoare pentru că în subsol s-a făcut foarte cald. Astea sunt noduri cu buclă. Şi tu le strângi la loc dacă nu stai cuminte. Trebuie să încetezi.

Zbieretele lui Morris s-au transformat în urlete de durere. Hodges n-are vreme să se uite la el. Nodul de care trage el se desface brusc şi o trage iute pe Tina de lângă centrala termică. Fetiţa are încă mâinile legate la spate.

Nu au cum să iasă de aici folosind scara. A început să ardă din ambele capete. Au luat foc şi mesele, scaunele pliante, cutiile: toate sunt în flăcări. La fel este şi Morris Bellamy. Şi

sacoul sport şi cămaşa de sub el sunt o vâlvătaie. Şi totuşi continuă să cotrobăie prin focul acela de tabără, încercând să ajungă la caietele de la fund, cele mai puțin arse. Degetele i s-au făcut negre. Şi chiar dacă durerea trebuie să fie înfiorătoare, Morris Bellamy tot nu se dă bătut. Hodges se gândeşte aiurea la povestea cu lupul care a intrat pe horn şi a căzut fix într-o oală cu apă clocotită. Lui Alison, fiica lui, nu-i plăcea povestea asta. Zicea că e prea înspăi…

— Bill! Bill! Aici!

Hodges îl vede pe Jerome la unul dintre geamurile subsolului. Şi îşi aduce aminte ce le-a spus lui şi lui Holly: *N-aveți minte nici cât nişte găini.* Acum se bucură că nu l-au luat în seamă. Jerome s-a aşezat pe burtă şi şi-a întins brațele prin fereastră.

— Ridic-o! Ridic-o! Mai repede, până nu vă prăjiți!

Pete este cel care o cară pe Tina până la geam, printre scânteile şi bucățile de material izolant în flăcări care cad din tavan. Una dintre acestea aterizează pe spatele fetei şi Hodges o curăță repede. Pete o ridică. Jerome o prinde de subsuori şi o trage în sus. În spatele fetei atârnă ştecherul cablului de calculator cu care Morris i-a legat mâinile.

— Tu acum, gâfâie Hodges.

Pete scutură din cap.

— Ba dumneavoastră.

Se uită la Jerome.

— Tu tragi. Eu împing.

— În regulă, spune Jerome. Ridică mâinile, Bill.

Nu-i timp de stat la discuții. Hodges ridică mâinile şi simte că tânărul i le prinde într-o strânsoare puternică. Mai are timp cât să-şi spună: Parcă ar fi nişte cătuşe. Şi imediat simte cum se ridică. Mai încet la început – pentru că este mult mai greu decât fata –, dar apoi simte cum două palme i se proptesc de fese şi îl împing cu multă hotărâre. Se înalță spre aerul curat, infinit mai curat – fierbinte, dar mai răcoros decât cel din subsol – şi aterizează lângă Tina Saubers. Jerome întinde iarăşi mâinile prin fereastră.

— Haide, puştiule! Dă-i bice!

Pete ridică brațele. Jerome îl apucă de încheieturi.

Subsolul se umple cu fum şi Pete începe să tuşească tare, aproape să se sufoce. Se împinge cu picioarele în perete ca să urce mai bine. Alunecă afară prin geamul deschis şi se întoarce imediat ca să se uite în subsol.

O sperietoare de ciori carbonizată stă în genunchi şi scotoceşte cu mâini de foc prin caietele în flăcări. Fața lui Morris a început să se topească. Zbiară şi începe să strângă la pieptul lui mistuit de foc resturile în flăcări ale caietelor lui Rothstein.

— Nu te uita, copile, spune Hodges, punând o mână pe umărul lui Pete. Nu te uita.

Dar Pete vrea să se uite. Trebuie să se uite.

Îşi spune: Puteam să fiu eu cel în flăcări.

Îşi spune: Ba nu. Pentru că eu ştiu ce contează cu adevărat.

Îşi spune: Te rog, Doamne, dacă mă auzi... fă să fie adevărat.

55

Pete îl lasă pe Jerome să o ducă pe Tina în brațe doar până la terenul de baseball. Odată ajunşi acolo, îi spune:

— Dă-mi-o mie, te rog.

Jerome se uită bine la chipul palid şi şocat al băiatului, la urechea rănită, la cămaşa arsă.

— Eşti sigur?

— Da.

Tina deja a întins mâinile către el. N-a scos nici măcar o singură şoaptă de când au tras-o din subsolul în flăcări, dar când Pete o ia în brațe, ea îşi lipeşte obrazul de pieptul lui şi începe să plângă în hohote.

Holly vine spre ei în fugă.

— Slavă Domnului! exclamă ea. În fine! Unde-i Bellamy?

— În subsol, îi răspunde Hodges. Dorindu-şi să moară cât mai repede, dacă nu a făcut-o deja. Ai mobilul la tine? Sună la pompieri.

— Ce face mama noastră? întreabă Pete.

— Cred că o să se facă bine, spune Holly, scoțându-şi

telefonul. Ambulanța a dus-o la Spitalul Memorial Kiner. Era conştientă şi vorbea. Paramedicii au zis că semnele vitale sunt bune.

— Slavă Cerului! spune Pete.

Acum începe şi el să plângă, iar lacrimile lasă dâre albe prin funinginea de pe obraji.

— M-aş sinucide dacă ar muri. Pentru că este numai şi numai vina mea.

— Ba nu este, îl contrazice Hodges.

Pete îl priveşte lung. La fel şi Tina, ținându-şi încă brațele în jurul gâtului lui.

— Tu ai găsit caietele şi banii, corect?

— Da. Din întâmplare. Erau într-un cufăr îngropat lângă pârâu.

— Oricine ar fi făcut la fel ca tine, spune Jerome. Nu-i aşa, Bill?

— Sigur că da, spune Hodges. Faci tot ce-ți stă în putință pentru familia ta. Aşa cum l-ai urmărit tu pe Bellamy după ce a luat-o pe Tina.

— Îmi pare tare rău că am găsit cufărul ăla, spune Pete.

Dar ce nu recunoaşte acum băiatul, ce nu va recunoaşte niciodată, este că îl doare cumplit de tare gândul că au dispărut caietele. Îi arde sufletul ca un incendiu. Înțelege perfect ce a simțit Morris şi sufletul îi arde şi de la asta.

— Mai bine rămânea îngropat.

— Nu poți să dai timpul înapoi, spune Hodges. Hai să mergem. Trebuie neapărat să-mi pun nişte gheață la umflătura asta ca să nu ajungă cât casa.

— Care umflătură? îl întreabă Holly. Că nu văd nimic.

Hodges o ia cu brațul de după umeri. Uneori Holly se crispează foarte tare atunci când el face gestul ăsta. Dar astăzi rămâne relaxată şi el o sărută pe obraz, smulgându-i un surâs nesigur.

— Te-a lovit acolo unde-i doare pe băieți?

— Da. Acum taci.

Şi pornesc încet, spre binele lui Hodges, dar şi al lui Pete. Tina este cam grea, dar nu vrea să o lase jos. Vrea să o ducă în brațe până acasă.

MAI TÂRZIU

PICNIC

În vinerea weekendului Zilei Muncii, un Jeep Wrangler – destul de înaintat în vârstă, dar îndrăgit de proprietarul său – intră în parcarea de lângă terenurile Ligii de Pitici din McGinnis Park şi opreşte lângă un Mercedes albastru la fel de bătrân. Cu o pungă din hârtie în mână, Jerome Robinson coboară prin iarba de pe panta care duce la o masă de picnic deja pregătită.

— Hei, Hollyberry!

Ea se întoarce.

— De câte ori ți-am spus să nu-mi mai zici aşa? De o sută de ori? De o mie?

Dar îi zâmbeşte şi îi răspunde la îmbrățişare. Jerome nu întinde coarda, ci o strânge doar o dată în brațe pe Holly, apoi o întreabă ce au de mâncare.

— Salată de pui, salată de ton şi de varză. Am adus şi un sandvici cu friptură de vită. M-am gândit că tu ai vrea să mănânci aşa ceva. Eu am renunțat la carnea roşie. Îmi dă peste cap ceasul biologic.

— Atunci, o să am grijă să nu te tenteze.

Se aşază la masă. Holly toarnă suc în pahare din plastic. Amândoi toastează în cinstea finalului de vară, apoi încep să mănânce şi să vorbească vrute şi nevrute: că ce filme bune rulează în oraş, că ce emisiuni proaste au început să dea la televizor. Ocolesc deocamdată adevăratul motiv pentru care se află aici – să-şi ia rămas-bun. Cel puțin pentru o perioadă.

— Păcat că n-a putut să vină şi Bill, spune Jerome când Holly îi întinde o felie de prăjitură cu cremă de ciocolată. Mai ții minte când am venit toți trei aici după audiere? Ca să-l sărbătorim că judecătorul nu l-a trimis la închisoare?

— Îmi amintesc perfect, răspunde Holly. Tu voiai să mergi cu autobuzul.

— Păi, dacă era moca! exclamă Tyrone Feelgood. Ăst băiet negru are bucurii la tot ce prinde moca, coniță Holly.

— S-a cam fumat povestea asta, Jerome.

Tânărul oftează.

— Ai dreptate.

— Bill a primit un telefon de la Peter Saubers, spune Holly. De asta nu a venit. M-a rugat să-ți urez toate cele bune din partea lui şi să-ți zic că o să vă vedeți înainte să te întorci tu la Cambridge. Şterge-ți nasul. Te-ai mânjit cu ciocolată.

Jerome rezistă impulsului de a comenta: *Şocolata plaşe muult la ăst băiet sărman.* Şi întreabă:

— Pete e bine?

— Da. Avea nişte veşti bune pe care voia să i le spună lui Bill. Nu pot să-mi termin prăjitura. Vrei tu restul? Dacă nu cumva ți-e scârbă să mănânci după mine. Pe mine nu mă deranjează, dar să ştii că nu sunt răcită şi nici vreo altă boală nu am.

— Aş fi în stare să mă spăl pe dinți cu periuța ta, zice Jerome, dar sunt plin.

— Câh! exclamă Holly. Eu niciodată nu m-aş spăla cu periuța altcuiva.

Adună farfuriile şi paharele din plastic şi le duce la coşul de gunoi din apropiere.

— La ce oră pleci mâine? o întreabă Jerome.

— Soarele răsare la şase cincizeci şi cinci. Sper să fiu pe drum cel târziu la şapte şi jumătate.

Holly se duce la Cincinnati să-şi vadă mama. Singură. Cu maşina. Lui Jerome aproape că nu-i vine să creadă. Se bucură pentru ea. Şi se teme pentru ea. Dacă se întâmplă ceva neaşteptat şi Holly intră în panică?

— Nu-ți face griji, îl linişteşte ea când se întoarce şi se aşază din nou la masă. O să fie bine. Merg doar pe autostradă, nu conduc noaptea şi la meteo zice că o să fie vreme bună. Plus că mi-am pus pe un CD muzica din trei filme pe care le iubesc de nu mai pot: *Drumul spre pierzanie, Închisoarea îngerilor* şi *Naşul* – partea a doua. Care este cel mai bun, după mine, deşi în general muzica lui Thomas Newman e mult mai bună decât a lui Nino Rota. Muzica lui Thomas Newman este *misterioasă.*

— John Williams, *Lista lui Schindler,* o contrazice Jerome. Nimeni nu-l întrece.

— Jerome, nu mă face să-ți spun că mănânci rahat… deşi

ăsta-i adevărul.

Tânărul râde.

— O să am cu mine mobilul şi iPad-ul, amândouă încărcate. Tocmai ce am făcut revizia generală la Mercedes. Şi acum, pe bune, nu-s decât vreo şase sute de kilometri.

— Bravo! Dar să mă suni dacă e nevoie. Pe mine sau pe Bill.

— Normal că sun. Tu când pleci la Cambridge?

— Săptămâna viitoare.

— Ai terminat cu munca la docuri?

— Am terminat şi mă bucur. O fi bună munca fizică pentru trup, dar nu mi se pare că ar înnobila spiritul.

Holly încă nu reuşeşte să-i privească în ochi nici măcar pe prietenii ei cei mai apropiați, însă acum face un efort şi se uită la Jerome.

— Pete este sănătos, Tina este sănătoasă, mama lor s-a pus pe picioare. Totul este excelent. Dar *Bill* este sănătos? Să nu mă minți.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Acum lui Jerome îi este greu să o privească în ochi.

— În primul rând, a slăbit prea mult. Exagerează cu exercițiile fizice şi cu salatele. Însă nu asta mă îngrijorează.

— Dar ce?

Jerome ştie şi nu îl miră deloc că *ştie* şi ea, cu toate că Bill are impresia că a reuşit să-i ascundă adevărul. Holly are metodele ei.

Femeia îşi coboară mult vocea, de parcă i-ar fi teamă să nu o audă cineva, deşi nu-i nimeni pe o rază de o sută de metri în jurul lor.

— Cât de des se duce la el?

Jerome nu are nevoie să o întrebe despre cine anume vorbeşte.

— Nu ştiu exact.

— Mai des decât o dată pe lună?

— Aşa cred. Da.

— O dată pe săptămână?

— Poate nu chiar atât de des.

Dar cine ştie?

— *De ce?* Este…

Lui Holly îi tremură buzele şi continuă cu greutate:

— Brady Hartsfield este aproape o *legumă!*

— Nu eşti tu de vină, Holly. Deloc. L-ai lovit pentru că avea de gând să arunce în aer vreo două mii de copii.

Încearcă să-i atingă mâna, dar ea se fereşte.

— *Ştiu* că nu-i vina mea! Şi aş face-o din nou! Din nou din nou din nou! Dar nu suport obsesia asta a lui Bill faţă de el. Ştiu ce-i aia o obsesie şi *nu-i ceva plăcut.*

Îşi încrucişează braţele peste piept, gest vechi de autoconsolare la care a renunţat în mare măsură.

— Nu cred că-i vorba despre obsesie, spune cu prudenţă Jerome, căutându-şi cuvintele. Nu cred că are vreo legătură cu ce s-a întâmplat în trecut.

— Dar cu ce să aibă legătură? Pentru că monstrul ăla n-are niciun viitor!

Ei, uite, Bill nu-i prea convins de asta, comentează Jerome în gând, deşi niciodată nu ar spune-o cu glas tare. Holly se simte mai bine, însă tot fragilă a rămas. Şi, aşa cum chiar ea spune, ştie ce înseamnă o obsesie. De altminteri, nici el nu ştie ce anume înseamnă interesul lui Bill pentru Brady. Are doar o părere vagă. O bănuială.

— Las-o baltă, spune el.

Şi când îi acoperă mâna cu palma lui, Holly nu se mai fereşte. Mai stau un timp de vorbă despre alte lucruri. Apoi tânărul se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Barbara şi Tina s-au dus să se dea cu rolele şi am promis că le aduc eu acasă.

— Tina e îndrăgostită de tine, spune Holly pe un ton neutru, când pornesc amândoi spre maşinile lor.

— O să-i treacă, zice Jerome. Eu am să dispar din peisaj şi foarte curând o să apară un puşti drăguţ în viaţa ei. O să-i scrie numele pe toate copertele de la manuale.

— Probabil, spune Holly. Aşa merge treaba, nu? Îmi doresc doar să nu râzi de ea, pentru că o să sufere.

— N-o să râd, promite Jerome.

Au ajuns la maşini şi încă o dată Holly se forţează să-l privească în ochi.

— *Eu* nu sunt îndrăgostită de tine, aşa cum este ea, dar te iubesc foarte mult. Aşa că te rog să ai grijă de tine, Jerome. Ştiu că sunt studenți care fac prostii. Nu fi şi tu unul dintre ei.

De data asta ea îl îmbrățişează.

— Stai, era să uit, spune Jerome. Ți-am adus un cadou. E un tricou, dar nu cred că o să te îmbraci cu el atunci când te vezi cu mama ta.

Şi îi întinde punga din hârtie. Holly scoate tricoul roşu şi îl despătureşte. Pe pieptul lui scrie cu litere mari şi negre:

MI SE RUPE
Jimmy Gold

— Erau de vânzare la librăria facultății. Ți-am luat un XL, că poate o să vrei să-l porți pe post de cămaşă de noapte.

Se uită oarecum îngrijorat la ea, pentru că Holly încă nu a spus nimic.

— Sau, dacă nu-ți place, poți să-l returnezi şi să-ți iei altceva.

— Îmi place foarte mult, exclamă Holly zâmbind cu toată gura.

Este zâmbetul acela care îi place nespus lui Hodges, zâmbetul care o face frumoasă.

— Şi îl *voi* purta când mă văd cu mama. Doar ca s-o scot din minți.

Atât de uluită este expresia de pe chipul lui Jerome, că Holly începe să râdă în hohote.

— Ce? Ție nu-ți vine niciodată să-ți scoți mama din minți?

— Ba da, din când în când. Holly… şi eu te iubesc. Ştii asta, da?

— Ştiu, spune ea, ținând tricoul strâns la piept. Şi sunt fericită. Nu mi se rupe.

CUFĂRUL

Hodges merge pe cărarea de pe terenul viran de lângă Birch Street şi ajunge la malul pârâului. Acolo stă Pete, cu genunchii strânşi la piept. În apropiere, un copac pitic se apleacă asupra apei din care nu a mai rămas mare lucru după vara aceasta lungă şi fierbinte. Sub copacul acela este groapa unde a fost ascuns cufărul. Groapa este goală acum, iar cufărul stă oblic pe mal. Este vechi şi ponosit şi are un aspect de piază rea – un călător prin timp, ajuns aici din anul când era la modă muzica disco. Lângă el este un trepied şi câteva genți de fotograf profesionist.

— Aha! exclamă Hodges, aşezându-se lângă Pete. Celebrul cufăr.

Pete dă din cap.

— Mda. Celebrul cufăr. Tipul cu pozele şi asistentul lui s-au dus să mănânce, dar cred că se întorc curând. Nu păreau prea entuziasmați de restaurantele de la noi. Sunt din New York.

Şi ridică din umeri, ca şi când asta ar explica tot.

— Mai întâi a vrut să-i pozez aşezat pe cufăr, cu bărbia în pumn. Ştiți ce zic, aşa cum e statuia aia faimoasă[44]. Am reuşit să-l fac să se răzgândească, dar nu mi-a fost uşor.

— Fotografiile astea sunt pentru ziarul local?

Pete clatină din cap şi începe să zâmbească.

— Asta-i vestea bună, domnule Hodges. Sunt pentru *The New Yorker.* Vor şi un articol despre ce s-a întâmplat. Unul mare. O să-l publice în mijlocul revistei. Şi o să fie un articol foarte mare, poate cel mai mare pe care l-au publicat ei vreodată.

— Super!

— Sigur că da, cu condiția să n-o dau în bară.

Hodges se uită lung la el.

— Stai puțin. Vrei să zici că *tu* ai să-l scrii?

---

[44] „Gânditorul" lui Auguste Rodin (n.tr.).

— Îhî. La început au vrut să trimită aici un gazetar de-al lor – George Packer, e foarte bun – ca să-mi ia interviu şi să scrie povestea. Toată chestia asta înseamnă foarte mult pentru ei, deoarece John Rothstein a fost pe vremuri una dintre vedetele lor literare, alături de John Updike, Shirley Jackson… ştiți la cine mă refer.

Hodges habar n-are, dar dă conştiincios din cap.

— Rothstein era tipul de scriitor la care apelau adolescenții angoasați şi apoi cei din clasa mijlocie, copleşiți de probleme existențiale. La fel ca John Cheever. Acum îl citesc pe Cheever. Ştiți povestirea lui, „Înotătorul”?

Hodges clatină din cap.

— Ar trebui s-o citiți. E marfă. În fine, cei de la revistă vor să le spun povestea caietelor. Toată, de la început şi până la sfârşit. Dar hotărârea asta au luat-o după ce au chemat trei sau patru grafologi să analizeze fotocopiile făcute de mine şi fragmentele rămase.

Hodges *ştie* despre ce fragmente este vorba. În subsolul ars rămăseseră suficiente pagini parțial carbonizate care să confirme că acele caiete fuseseră cu adevărat manuscrisele lui Rothstein. Iar polițiştii care au refăcut traseul parcurs de Morris Bellamy de la ieşirea din închisoare au susținut şi ei povestea lui Pete. De care Hodges nu se îndoise niciodată.

— Să înțeleg că l-ai refuzat pe Packer.

— Am refuzat pe *toată lumea.* Dacă vor povestea, atunci doar eu trebuie s-o scriu. Nu doar pentru că m-am aflat în mijlocul evenimentelor, ci pentru că scrierile lui John Rothstein mi-au schimbat…

Se întrerupe şi clatină din cap.

— Ba nu. Era să zic că opera lui mi-a schimbat viața, dar nu este adevărat. Nici nu cred că un adolescent ar avea cine ştie ce viață de schimbat. De-abia luna trecută am făcut optsprezece ani. Cred că am vrut să spun că opera lui mi-a schimbat felul în care *privesc* viața.

Hodges surâde.

— Înțeleg.

— Redactorul care se ocupă de articol mi-a spus că sunt prea tânăr – adică n-a vrut să-mi spună deschis că n-am

talent, da? –, aşa că i-am trimis nişte bucăţi scrise de mine. Şi bine am făcut. L-a impresionat şi faptul că l-am înfruntat. Deşi n-a fost prea greu. După ce am avut de-a face cu Bellamy nu mi se pare mare scofală să negociez cu un tip de la o revistă din New York. Treaba aia cu Bellamy, aia a fost *negociere* adevărată.

Pete ridică din umeri şi continuă:

— Normal că o să-mi editeze articolul aşa cum vor ei. Am citit destul ca să ştiu cum se desfăşoară procesul, dar nu mă deranjează. Însă, dacă vor să-l publice, trebuie să-mi treacă numele.

— Dură poziţie ai avut, Pete.

Băiatul se uită lung la cufăr şi, pentru o clipă, pare mult mai vârstnic decât cei optsprezece ani pe care îi are.

— Lumea este dură. Mi-am dat seama de asta după ce tata a fost rănit la Complexul Municipal.

Ce să răspunzi la aşa ceva? Hodges nu scoate nicio vorbă.

— Ştiţi ce-şi doresc cel mai mult şi mai mult tipii de la *The New Yorker?*

Hodges n-a fost degeaba poliţist aproape treizeci de ani.

— Aş zice că un rezumat al ultimelor două romane. Ce s-a mai întâmplat cu Jimmy Gold, sora lui şi toţi prietenii. Cine ce a făcut, cui a făcut, cum a făcut şi când şi cum se termină povestea.

— Mda. Şi eu sunt singurul care ştiu toate treburile astea. Aşa ajung la partea cu scuzele.

Şi se uită cu gravitate la Hodges.

— Dar, Pete, nu ai pentru ce să-ţi ceri scuze. Nu ai fost acuzat de nimic, iar eu nu sunt supărat absolut deloc pe tine. Şi nici Holly sau Jerome. Ne bucurăm foarte mult că mama şi surioara ta sunt bine.

— Dar se putea să nu fie. Dacă aş fi acceptat să stau de vorbă cu dumneavoastră în ziua aia şi nu aş fi fugit prin farmacie, sunt convins că Bellamy nu ar mai fi ajuns la mine acasă. Tina încă mai visează urât noaptea.

— Şi spune că e vina ta?

— Păi… nu.

— Poftim, zice Hodges. Erai cu pistolul la tâmplă. Atât la

propriu, cât şi la figurat. Halliday te-a băgat în toți sperieții şi nu aveai de unde să ştii că e mort atunci când te-ai dus în ziua aia la anticariatul lui. Cât despre Bellamy, nici nu ştiai că există, darămite că el l-a omorât pe Rothstein şi că a ieşit din puşcărie.

— Foarte adevărat, dar nu numai amenințările lui Halliday m-au împiedicat să stau de vorbă cu dumneavoastră. În momentele alea încă mă mai gândeam că poate voi reuşi să păstrez caietele, înțelegeți? Din cauza *caietelor* nu am vrut să vorbesc şi am fugit. Nu mă gândeam la asta, dar speranța era undeva în mintea mea... şi va trebui să povestesc totul în articolul pentru *The New Yorker*... Caietele alea m-au vrăjit şi m-au făcut să nu mai gândesc limpede. Şi trebuie să-mi cer scuze pentru că, din punctul ăsta de vedere, nu mă deosebesc prea mult de Morris Bellamy.

Hodges îl ia de umeri pe Pete şi îl priveşte în ochi.

— Dacă ce spui tu acum ar fi fost adevărat, atunci nu te-ai fi dus la Centrul de Recreere pregătit să le dai foc.

— A fost un accident că am scăpat bricheta, şopteşte Pete. M-a speriat focul de armă. *Cred* că aş fi făcut-o oricum, dacă o împuşca pe Tina. Dar n-am de unde să ştiu sigur.

— Ştiu *eu,* spune Hodges. Şi sunt sigur cât pentru amândoi.

— Da?

— Da. Câți bani îți dau pentru articol?

— Cincisprezece mii de dolari.

Hodges fluieră prelung.

— Cu condiția să-l accepte. Şi îl vor accepta, nu-mi fac nicio grijă. Mă ajută şi domnul Ricker şi mi se pare că iese destul de bine. Am făcut deja ciorna primei jumătăți. Nu sunt un talent literar, dar mă pricep să scriu chestii din astea. Poate asta e cariera pe care mi-o voi alege.

— Ce ai de gând să faci cu banii? îi păstrezi pentru facultate?

Băiatul clatină din cap.

— O să ajung eu la facultate, într-un fel sau altul. Nu-mi fac nicio problemă în privința asta. Banii sunt pentru liceul Chapel Ridge. Tina începe cursurile la toamnă. Vă dați seama

ce emoționată e.

— Faci un lucru bun, spune Hodges. Faci un lucru foarte bun.

Mai stau tăcuți o vreme, amândoi privind la cufăr. Din direcția potecii se aud paşi şi voci de bărbați. Cei doi tipi care apar sunt îmbrăcați aproape identic, cu cămăşi cadrilate şi blugi pe care se mai văd cutele de la felul în care au stat împăturiți pe raftul magazinului. Hodges presupune că aşa îşi imaginează newyorkezii că se îmbracă oamenii din centrul Americii. Unul dintre ei are un aparat foto atârnat de gât. Celălalt transportă un proiector.

— A fost bună masa? îl întreabă Pete.

— Bună, răspunde cel cu aparatul foto. Am mâncat ouă cu şuncă la Denny's. Chiftelele de cartofi însă au fost un deliciu. Vino aici, Pete. Începem cu câteva instantanee în care tu stai într-un genunchi lângă cufăr. Şi mai vreau să fac câteva în care tu te uiți înăuntru.

— Dar e gol, obiectează Pete.

Fotograful profesionist se loveşte uşor între ochi.

— Oamenii îşi vor *imagina.* Şi îşi vor zice: „Ce o fi fost în sufletul lui când a deschis cufărul ăla şi a văzut tezaurul literar dinăuntru?" Pricepi care-i ideea?

Pete se ridică şi îşi şterge turul jeanşilor mai decolorați şi, tocmai de aceea, cu aspect mult mai natural decât pantalonii țepeni ai newyorkezilor.

— Vreți să vizionați şedința foto, domnule Hodges? Nu toți puştii de optsprezece ani îşi văd mutra pe o pagină întreagă în *The New Yorker,* lângă un articol scris chiar de ei.

— Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, Pete, dar am o treabă de făcut.

— În regulă. Vă mulțumesc pentru că ați venit aici şi m-ați ascultat.

— Vrei să mai adaugi o idee în povestea ta?

— Care?

— Că nu a început în momentul în care tu ai găsit cufărul aici.

Şi Hodges aruncă o privire la relicva neagră şi zgâriată, cu armături ruginite şi cu capacul putrezit.

— A început cu omul care l-a îngropat aici. Şi când o să-ți mai vină să te consideri vinovat pentru ce s-a întâmplat după aia, să faci bine să-ți aminteşti ce spune Jimmy Gold. Şi să ți se rupă şi ție.

Pete începe să râdă şi-i întinde mâna.

— Sunteți un tip de milioane, domnule Hodges.

— Să-mi spui Bill de acum încolo. Şi haide, du-te să zâmbeşti la cameră.

Se opreşte pe celălalt mal şi priveşte înapoi. Pete a ascultat îndrumările fotografului şi s-a aşezat în genunchi, cu o mână pe capacul jerpelit al cufărului. Este poziția clasică a proprietarului şi-i aminteşte lui Hodges despre o fotografie văzută pe vremuri, în care Ernest Hemingway stătea în genunchi lângă un leu vânat de el. Însă expresia de pe chipul lui Pete nu are nimic în comun cu siguranța încrezută, zâmbăreață şi prostească a lui Hemingway. Chipul lui Pete spune *Cufărul nu a fost niciodată al meu.*

Să nu uiți asta, puştiule, îi zice Hodges în gând, întorcându-se la maşină.

Să nu uiți asta.

TROSC

I-a spus lui Pete că are o treabă de făcut. Dar nu ar fi fost tocmai adevărat. I-ar fi putut spune că lucrează la un caz, dar şi asta ar fi fost un fel de minciună. Cu toate că ar fi fost mai aproape de adevăr.

Cu puțin timp înainte de a pleca să se întâlnească cu Pete, a primit un telefon de la Becky Helmington, asistenta de la Clinica pentru Traumatisme Cranio-Cerebrale. Îi dă lunar câte o sumă mică de bani ca să-l țină la curent cu situația lui Brady Hartsfield, pacientul căruia el îi zice „băiatul meu". Asistenta îl informează şi despre întâmplările mai ciudate din secție şi îi furnizează cele mai noi zvonuri. Partea rațională a minții lui Hodges ştie că zvonurile astea sunt apă de ploaie şi că întâmplările stranii au de obicei explicații perfect logice. Însă mult sub această parte rațională a minții lui se află un ocean subteran – Hodges crede că există câte unul în mintea fiecărui om – în care înoată nişte creaturi fantastice.

— Ce mai face fiul tău? a întrebat-o el pe Becky. Sper că n-a mai căzut din niciun copac.

— Nu, nu! Robby e bine mersi. Ați apucat să citiți ziarul de azi, domnule Hodges?

— Nici nu l-am scos din ambalaj.

În această epocă, în care poți găsi tot ce vrei pe internet, nici nu se mai oboseşte uneori să-l scoată din țiplă. Îl lasă să zacă pe jos, lângă fotoliul La-Z-Boy, ca un biet copilaş abandonat.

— Citiți ştirile locale. Pagina doi. Sunați-mă după aia.

A sunat-o după cinci minute.

— Dumnezeule mare, Becky!

— Exact aşa mi-am spus şi eu. Era o fată drăguță.

— Lucrezi azi?

— Nu. Sunt în nord, în vizită la soră-mea. Stau aici în weekend.

Becky a făcut o pauză, apoi a continuat:

— De fapt, m-am gândit să mă transfer la secția de terapie intensivă din spitalul mare atunci când mă întorc. Am auzit

că au un post liber şi m-am săturat până peste cap de doctorul Babineau. E adevărat ce se spune – că uneori doctorii de cap sunt mai nebuni decât pacienții. Aş zice că m-am săturat şi de Hartsfield, dar n-ar fi întocmai corect. Adevărul este că îmi este puțin teamă de el. Aşa cum în copilărie îmi era teamă de casa bântuită de pe strada mea.

— Da?

— Îhî. Ştiam că nu erau stafii acolo, însă dacă erau?

Hodges ajunge la spital puțin după ora două. În această după-amiază dinaintea weekendului, Clinica pentru Traumatisme Craniene pare aproape abandonată.

Asistenta de serviciu – Norma Wilmer scrie pe ecuson – îi dă permisul de vizitator. Hodges şi-l prinde de cămaşă şi spune într-o doară:

— Înțeleg că ieri s-a întâmplat o nenorocire în secție.

— Nu pot să vorbesc despre asta, spune asistenta Wilmer.

— Erați de serviciu?

— Nu.

Şi se întoarce la fişele şi monitoarele ei.

Nu face nimic; îi va spune Becky mai multe după ce se va întoarce şi va avea timp să discute cu sursele ei. Iar dacă are de gând să meargă până la capăt cu transferul (după părerea lui Hodges acesta este cel mai bun indiciu că se petrece ceva necurat aici), atunci el va găsi pe altcineva care să-i furnizeze informații contra cost. Unele asistente sunt fumătoare înrăite, în pofida tuturor lucrurilor pe care le ştiu despre acest viciu, şi ar fi fericite să facă rost de bani de țigări.

Hodges se îndreaptă agale spre rezerva 217, conştient de faptul că inima a început să-i bată mai puternic şi mai rapid decât ar fi normal. Alt semn că ia în serios toată povestea. Ştirea din ziarul de dimineață l-a zguduit cam tare.

Pe drum se întâlneşte cu Al-Bibliotecă şi căruciorul lui. Îl salută ca de obicei:

— Salut, Al! Ce mai faci?

Al nu-i răspunde imediat. Parcă nici nu-l vede. Cearcănele vineții de sub ochi sunt şi mai mari, iar părul, în mod normal îngrijit, este murdar şi ciufulit. Şi ecusonul şi l-a pus cu

susul în jos. Iar Hodges se întreabă din nou dacă nu cumva Al începe să-şi piardă minţile.

— Totul e în regulă, Al?

— Sigur, spune Al. Totu-i bine atâta vreme cât nu te prinzi, corect?

Hodges habar nu are cum să răspundă unui asemenea paradox şi Al îşi vede de drum înainte ca el să găsească replica potrivită. Se uită nedumerit după el, apoi porneşte mai departe.

Brady stă la locul lui obişnuit de lângă fereastră, îmbrăcat ca de obicei: jeanşi şi o cămaşă în carouri. Se pare că s-a milostivit cineva de el şi l-a tuns. Dar l-a tuns prost, mai mult l-a ciopârţit. Hodges nu crede că „băiatul lui" se sinchiseşte de cum arată. Nu se va duce prea curând la dans.

— Salut, Brady! Nu te-am văzut de mult şi tare dor mi-a fost de tine, cum i-a zis preotul de pe corabie maicii stareţe.

Brady nu are nicio reacţie şi continuă să se uite pe fereastră. Aceleaşi vechi întrebări îşi dau mâna şi o pun de un charleston în capul lui Hodges. Oare vede ceva pe geamul ăla? Oare ştie că i-a intrat cineva în rezervă? Şi dacă ştie, îşi dă seama că persoana cu pricina este Hodges? Dar oare mai e în stare să gândească? Da, *câteodată* gândeşte – suficient cât să însăileze câteva propoziţii simple –, iar în sala de fizioterapie e în stare să-şi târască picioarele pe distanţa de douăzeci de metri pe care pacienţii au botezat-o Calea Torturii. Însă ce înseamnă cu adevărat toate astea? Şi peştii înoată în acvariu, însă de aici nu trebuie să tragem concluzia că ar gândi.

„Totu-i bine atâta vreme cât nu te prinzi."

Ce o mai însemna şi *asta.*

Ia fotografia cu ramă argintie, în care Brady şi mama lui se ţin în braţe şi râd cu gurile până la urechi. Dacă ticălosul ăsta a iubit vreodată pe cineva, atunci persoana aceea a fost mămiţica lui cea dragă. Hodges se uită atent la el să vadă dacă a declanşat vreo reacţie punând mâna pe fotografia cu Deborah Ann. Însă nu observă nimic.

— E sexy, Brady. Nu-i aşa? Nu-i aşa că a fost o mămiţică

sexoasă?

Niciun răspuns.

— Îți pun întrebarea asta pentru că, atunci când ți-am spart computerul, am găsit nişte poze cam senzuale cu ea. Ştii la ce mă refer: neglijeuri străvezii, sutiene şi chiloței, chestii dintr-astea. Mie mi s-a părut tare sexy îmbrăcată aşa. La fel au zis şi ceilalți polițişti când le-am arătat şi lor pozele tale.

Cu toate că minte cu multă convingere, nici acum nu obține vreo reacție. Nimicuța.

— Ai futut-o, Brady? Pun pariu că ai vrut s-o faci.

A mişcat uşor din sprânceană? I-a zvâcnit aproape imperceptibil buza?

Posibil, dar Hodges ştie că s-ar putea să fie doar rodul imaginației sale, pentru că *vrea* ca Brady să-l audă şi să înțeleagă ce-i spune. În toată America, cât este ea de mare, nu există niciun alt om care să merite mai mult să i se pună sare pe răni.

— Poate că mai întâi ai omorât-o şi abia după aia ai *futut-o.* Că la momentul ăla nu mai era nevoie să fii cuminte, corect?

Nimic.

Hodges se aşază pe scaunul pentru vizitatori şi pune fotografia înapoi pe masă, alături de una dintre tabletele Zappit pe care le oferă Al pacienților. Îşi încrucişează brațele şi se uită la Brady, care nu ar fi trebuit să se mai trezească niciodată din comă. Dar uite că a făcut-o.

Mă rog.

Oarecum.

— Te prefaci, Brady?

Pune mereu întrebarea asta, dar nu a primit niciodată răspuns. Nici astăzi nu primeşte.

— O infirmieră s-a sinucis azi-noapte într-una dintre toaletele de pe etajul ăsta. Ai aflat? Deocamdată nu i s-a făcut public numele, dar în ziar scrie ca a murit din cauza hemoragiei abundente. Presupun că şi-a tăiat venele, dar n-am cum să fiu sigur. Precis că vestea te-a făcut fericit dacă ai apucat să o afli. Eşti fan sinucideri, nu?

Aşteaptă. Tot nimic.

Hodges se apleacă şi priveşte fix în ochii goi ai lui Brady. Îi spune pe un ton foarte serios:

— Ce nu înțeleg eu este cum a făcut-o. Oglinzile din toaletele astea nu sunt din sticlă, ci din metal lustruit. Bănuiesc că ar fi putut să folosească oglinda de la pudriera personală, dar ar fi fost mult prea mică pentru o asemenea treabă. Ca şi cum te-ai duce înarmat cu un cuțitaş în mijlocul unui schimb de focuri.

Se îndreaptă de mijloc.

— Stai aşa, poate că *a avut* un cuțit. Un briceag, ştii? În poşetă. Tu ai avut vreodată un briceag?

Nimic.

Sau se întâmplă ceva? Are senzația, senzația foarte intensă, că Brady îl urmăreşte cu atenție din spatele acelor ochi goi.

— Brady, unele infirmiere sunt convinse că eşti în stare să deschizi şi să închizi robinetele de la baie fără să te mişti de aici. Şi mai cred că o faci doar ca să le bagi pe ele în sperieți. Adevărat?

Tot nimic. Dar sentimentul acela că este urmărit a devenit mai puternic. Lui Brady îi *plăceau* foarte mult sinuciderile, asta-i cert. Ai putea chiar să spui că sinuciderea era marca lui. Holly i-a terciuit creierii cu Pliciul Norocos, însă înainte de asta Brady a încercat să-l convingă pe Hodges să se sinucidă. Nu i-a reuşit… dar i-a *reuşit cu* Olivia Trelawney, femeia al cărei Mercedes se află acum în posesia lui Holly Gibney, care intenționează să meargă cu el până la Cincinnati.

— Dacă poți să faci asta, fă-o şi acum. Haide. Dă-te mare. Fă pe grozavul. Ce zici?

Nimic.

Unele dintre asistente sunt de părere că loviturile repetate pe care le-a primit în cap Hartsfield în seara când a vrut să arunce în aer Sala Mingo i-au rearanjat cumva creierul. Că acele numeroase lovituri i-au dat… puteri supranaturale. Doctorul Babineau spune că-i ridicol şi că e o simplă legendă, fără suport real. Hodges e convins că doctorul are

dreptate, la fel cum este convins acum că Brady îl urmăreşte atent cu privirea.

Şi că îşi râde de el.

Pune mâna pe tabletă. Aceasta este albastră. La ultima lui vizită, Al-Bibliotecă i-a spus că lui Brady îi plac jocurile demonstrative. *Stă şi se holbează la ele cu orele,* aşa i-a spus Al atunci.

— Îți place chestia asta, nu-i aşa?

Nimic.

— Nu că ai fi în stare să faci mare lucru, corect?

Nimic. Zero barat.

Hodges pune tableta la loc şi se ridică de pe scaun.

— Să văd ce reuşesc să aflu despre infirmiera aia, bine? Şi ce n-o să pot să aflu eu o să afle asistenta mea. Avem sursele noastre. Te bucuri că a murit infirmiera? Se purta urât cu tine? Te ciupea de nas şi îți răsucea puțica inutilă pentru că i-ai călcat vreun prieten sau rudă la Complexul Municipal?

Nimic.

Nimic.

Nimi…

Ochii lui Brady se rotesc în orbite. Se uită la Hodges, care e cuprins de o spaimă pură, ilogică. Ochii aceia par morți, dar în spatele lor se desluşeşte ceva deloc omenesc. Îi aminteşte de filmul cu fetița posedată de demonul Pazuzu[45]. Apoi ochii aceia privesc din nou pe fereastră şi Hodges îşi spune să nu fie idiot. Babineau zice că Brady s-a recuperat cât de mult se poate. Adică foarte puțin. Este ca o foaie albă de hârtie pe care nu este scris nimic altceva în afara sentimentului de ură profundă nutrit de Hodges față de această creatură, cea mai abjectă din câte a întâlnit el în toți anii de activitate în cadrul poliției.

Vreau să fie conştient ca să îl pot răni, îşi spune Hodges. Atâta tot. Pentru că se va dovedi că pe infirmieră a părăsit-o bărbatul sau că era dependentă de droguri şi urma să fie concediată sau ambele.

---

[45] *Exorcistul* (1973) în regia lui William Friedkin (n.tr.).

— Atunci bine, Brady, spune el. O iau din loc. Mă tirez. Fac paşi pe covoraş. Dar trebuie să-ți spun… aşa, ca între prieteni… tunsoarea asta e de toată jena.

Niciun răspuns.

— Pa şi pu!

Şi iese, închizând încet uşa după el. Nu o trânteşte pentru că, dacă Brady mai *este* în spatele acelor ochi goi, nu-i va da satisfacția să afle că l-a scos din sărite.

Aşa cum s-a întâmplat, fireşte.

După plecarea lui Hodges, Brady ridică fruntea. Lângă fotografia mamei sale, tableta albastră prinde brusc viață. Peştişori animați aleargă încolo şi încoace, pe o melodie veselă. Pe ecran apare acum jocul demonstrativ pentru „Angry Birds”, apoi cel pentru „Prezentarea de modă a lui Barbie” şi acela pentru „Războinicul galactic”. Şi la sfârşit se stinge.

Din baie se aude apa curgând în chiuvetă. Apoi se opreşte.

Brady se uită la fotografia cu el şi mama lui. Zâmbesc şi stau cu obrajii lipiți. Se uită fix la ea. Se uită fix la ea.

Fotografia se răstoarnă.

Trosc.

26 iulie 2014

NOTA AUTORULUI

Atunci când scrii o carte, eşti singur într-o încăpere – doar tu cu gândurile tale. Aşa se face. Am scris prima ciornă a acestui roman în Florida, în faţa unei ferestre de la care vedeam palmierii. Am rescris-o în Maine, privind la pinii de pe panta care coboară spre un lac superb unde cufundarii conversează cu însufleţire la apus. Însă nu am fost niciunde complet singur: puţini scriitori sunt. Iar când am avut nevoie de ajutor, ajutorul a venit de îndată.

NAN GRAHAM mi-a redactat cartea. SUSAN MOLDOW şi ROZ LIPPEL, tot de la Editura Scribner, mi-au fost de un real folos. Doamnele acestea sunt de neprețuit.

CHUCK VERRILL este agentul meu literar. De treizeci de ani este omul meu de încredere, isteț, amuzant şi curajos. Deloc slugarnic, îmi atrage atenţia fără să ezite ori de câte ori fac vreo greşeală în text.

RUSS DORR îmi oferă documentaţia necesară şi este tot mai bun pe măsură ce trec anii. Aidoma unei asistente de chirurgie, îmi oferă următorul instrument încă înainte de a-l cere eu. Contribuţia lui la această carte se găseşte aproape pe fiecare pagină. Russ mi-a dat chiar şi titlul atunci când eu eram în pană de inspiraţie.

OWEN KING şi KELLY BRAFFET, romancieri de excepţie amândoi, mi-au citit prima variantă şi au îmbunătățit-o considerabil.

MARSHA DeFILIPPO şi JULIE EUGLEY se ocupă de biroul meu din Maine şi au grijă să mă ţină în contact cu lumea reală. BARBARA MacINTYRE face acelaşi lucru la biroul meu din Florida. Meritele lui SHIRLEY SONDEREGGER sunt inestimabile.

TABITHA KING este cel mai bun critic al meu şi singura mea dragoste.

Cât despre tine, CITITOR FIDEL, nu pot decât să-i mulţumesc lui Dumnezeu că încă mai eşti alături de mine, după toţi aceşti ani. Dacă tu te distrezi, atunci mă distrez şi eu.

CE-AM GĂSIT AL MEU SĂ FIE

John Rothstein, scriitorul care l-a inventat pe Jimmy Gold și care este preferatul lui Morris Bellamy, e ucis de fanul său înfocat. Sfârșitul lui înseamnă începutul goanei după opera sa nepublicată, care cuprinde cel puțin încă un roman cu Jimmy Gold. Însă Morris ascunde tot și, peste treizeci și cinci de ani, când iese de la închisoare, află că între timp comoara furată a fost descoperită de altcineva. Dar în calea răzbunării mult visate stau fostul detectiv Bill Hodges și asociații lui de încredere...

În *Ce-am găsit al meu să fie,* obsesia unui cititor pentru un scriitor devine periculoasă. Cartea lui Stephen King este și un roman de suspans, dar și o ficțiune despre cum poate pune stăpânire literatura pe o viață de om.

„O realizare impresionantă, ușor de citit, a unui scriitor care poate scrie în orice gen dorește."
The Washington Post

„O carte plină de tensiune, un suspans contra cronometru."
The New York Times

virtual project

SUSPANS

nemira.ro
ISBN 978-606-758-773-9
9 786067 587739